

КВАСИЛІВ: ФРАГМЕНТИ ІСТОРІЇ

Том II

*ВИДАВНИЦТВО
“ВОЛИНСЬКІ ОБЕРЕГИ”
2012*

УДК 94(477.81)
ББК 63.3(4Укр-4Рів)
К 323

Видання здійснене за кошти жителів Кvasилова

Літературний редактор та упорядник
Анна ЛИМИЧ (ВОЙНАРОВИЧ)

Фото:

Зіновій ДМИШ, Володимир ЄРЧИК, Сергій ЖУЛАВНИК, Анатолій КОТОВСЬКИЙ, Анна ЛИМИЧ,
Ростислав МОРОЗЮК, Ірина НЕЧАЙ, Тетяна ПРОЦІШИНА, Дмитро СИДОР, Ірина СІВУК.

Інформацію, документи та фотоматеріали до книги надали:

Роман БАСАРАБ, Наталя БОЯРЧУК, Тетяна ВАРЕНЮК, Ярослав ВАЦАТКО,
Ніна ВОЛОШИНА, Богдан ЄФІМЧУК, Микола ЖИЛЬЧУК, Оксана ЗАХАРЧУК,
Віта КІСЛЬОВА, Микола КОБА, Лідія КОВТУН, Віктор КОТОВИЧ, Анатолій КОЧМАР,
Дмитро КРЕТ, Анна ЛИМИЧ, Ольга ЛІСАК, Тетяна ЛІТВІНА, Віра ЛЮДВІК,
Андрій МОРОЗЮК, Микола ПАРИДУДА, Роман ПАТАЄВИЧ, Василь ПІСАК,
Микола ПОЛАГНЮК, Олександр САВЧУК.

У збиранні матеріалів брали участь:

Оксана ЗАХАРЧУК, Анна ЛИМИЧ, Ірина НЕЧАЙ, Василь ПІСАК, Тетяна ПРОЦІШИНА.

Квасилів: Фрагменти історії. В 2-х т. – Т. II / упор. А. Лимич. –
К 323 Рівне: Волинські обереги, 2012. – 492 с.: іл.

ISBN 978-966-416-270-5

У збірнику висвітлюється історія Квасилова від чеського села до сучасного
українського селища.

Насамперед книга – для тих, хто пов’язаний долею з Квасиловом, для сучасних
квасилівців, а головне – для майбутніх поколінь таувіковічення в історії відомого на Волині
своїми славними традиціями невеликого населеного пункту, без якого історичне Сонце України
втратило б живий, яскравий і гарячий промінець.

Знаменно, що саме у 2010 році, ним закінчуються матеріали в книзі, Квасилову
виповнилося 565 років від першої загадки й 140 років – від часу заселення чехами та його
культурного, економічного і соціального розвитку.

УДК 94(477.81)
ББК 63.3(4Укр-4Рів)

ISBN 978-966-416-261-3 (Том I)
ISBN 978-966-416-270-5 (Том II)

© Лимич Анна, упорядкування, 2012
© “Волинські обереги”, 2012

КВАСИЛІВ
у XXI ст.

ПУБЛІКАЦІЇ В ПРЕСІ

(1998, 2000-2010 рр.)

ЖИТТЯ ПРОЖИТИ – НЕ ПОЛЕ ПЕРЕЙТИ

Про вчителя, народного умільця, композитора Георгія Шнайдера

Ó 1994 році, працюючи тоді редактором газети “Голос Волині”, я близьче познайомилася з чудовою людиною, таких, на жаль, небагато. Що не рік його життя – то яскравий час, осяянний, здавалося б, нескінченною внутрішньою енергією, яка не давала зупинитися на якусь навіть мить, яка била джерелом, яка полонила прекрасний світ людини, високість її духовного храму.

Георгій Якович Шнайдер. У 1998 році йому виповнився лише 61 рік. Після 1994-го багато що змінилося в його житті. Найболячіше, несподіване, раптове – це два інсульти, це тривалий час у ліжку...

На превеликий жаль, 23 жовтня 2000 року Георгія Яковича Шнайдера не стало. Але пам'ть про нього ніколи не зникне зі сторінок життя, адже воно залишило для нас непідробну красу світлого і незабутнього творіння.

Дещо з історії...

Журнал “Україна” (вересень 1972 року): “Засновником оркестру народних інструментів у Рівному став випускник тутешнього музичного училища Георгій Шнайдер. Вихований у сім'ї музик, де всі з діда-прадіда були сопілкарями, Георгій Якович ще на студентській лаві плекав надію створити такий колектив. А почав із того, що власноручно виготовив цілу “сім'ю” сопілок, від пікколо до контрабас-сопілки.

Удосконалив він також стародавню сурму, завів у оркестрі очеретяні дудочки, малознані тепер інструменти – рубель та бугай. Поруч із цимбалами, бандурами й скрипками є тут кобзи, ліри, басолі, луска, трембіта, традиційний бубон”.

У газеті “Червоний прапор” (за 10 липня 1983 року) композитор, кандидат мистецтвознавства М.В. Лисенко-Дністровський: “Георгій Шнайдер реконструював ряд старовинних українських народних музичних інструментів: литавру, сурму, полтавський ріжок, жоломигу, створив сім’ю хроматичних сопілок оригінальної конструкції з 8 ігровими отворами (прима, секунда-альт, тенор, бас). Він дав друге життя багатьом цимбалам, скрипкам і басолям.

Г.Я. Шнайдер не тільки реставратор, а й активний член творчого об’єднання самодіяльних композиторів Ровенщини”.

Газета “Культура і життя” (за 15 лютого 1984 року): “Пізніше, – згадує М.В. Лисенко-Дністровський, – коли я став викладачем у Ровенському інституті культури, ми з Георгієм Яковичем чимало працювали; я відшукував старовинні українські народні інструменти, а він реставрував їх. До речі, так дістав нове життя унікальний бугай, який разом із згаданою балалайкою передано на постійну виставку музичних інструментів Ленінградського інституту театру, музики і кінематографії (балалайка роботи видатного майстра С.І. Налімова була відремонтована Г. Шнайдером, – ред.). Георгій Якович реставрував і бандуру I пол. XIX ст., бандуру з валиковим перестроювачем 20-х років XX ст., хроматичну бандуру 30-х років роботи В.П. Тузиченка, басолю 20-х років із Дубровиці Ровенської області. І все це бесплатно. Нині ці інструменти експонуються в Ровенському краєзнавчому музеї”.

Газета “Червоний прапор” (за 12 серпня 1973 року) про Г.Я. Шнайдера: “Найбільше його цікавить народна мелодика та старовинні музичні інструменти. Щоб ознайомитись з тими, що побувають на Ровенщині, не раз довелося Георгію Яковичу долати неабиякі відстані на мотоциклі, бездоріжжям, від села до села. Однак такі мандри приносили справжні радощі. Там натрапляв на своєрідну, ще незнану весільну обрядовість, десь-інде – на цікавий музичний фольклор. У Шнайдера зібрано старовинні народні інструменти з різних кінців України. Він може докладніше, ніж будь-хто, розповісти про відмінності черкаської бандури від ровенської, продемонструвати особливості їх звучання. Багато довелося працювати, зокрема відновлюючи старовинний український інструмент – лігаву. Його тепер представлено у Львівському музеї етнографії та побуту. Власноручно змайстрував підковофон із 24 підківок, виготовлених із високосортної сталі, і кожна з них звучить по-особливому”.

Газета “Слово правди” (за 16 листопада 1977 року): “... Г.Я. Шнайдер став першим лауреатом республіканського конкурсу з музичного жанру на Ровенщині. Шість разів виступав на Центральному телебаченні і двічі – на Інтербаченні. Він – постійний учасник і лауреат усіх без винятку обласних і республіканських фестивалів художньої самодіяльності. Серед його друзів, хороших знайомих – Сергій Козак, Анатолій Авдієвський, Микола Кондратюк, Платон Майборода та багато інших музикознавців, народних артистів, талантів...

Майстер на всі руки. Інакше й не скажеш про Шнайдера. Він захоплюється збиранням народного фольклору, пише музику на свої слова і володіє грою аж на 60 музичних інструментах. Його дім – справжня тобі музикальна шкатулка. Скрізь, куди не ступи, у шафі, на столах, стінах і навіть на горищі – ліри, цитри, волинки, цимбалі, сурми, очеретянки, тулумбаси... Та чого тільки тут нема! Більшість музичних інструментів виготовлена руками умільця. На видному місці зберігаються сопілки”.

У числі перших...

Звичайно, біографія людини не визначається кількістю рядків, у які можна її заключити. Але трапляється й таке, коли виникає враження нескінченної низки спогадів – важливих, цікавих, пов’язаних із долями багатьох видатних людей, першовідкривачів, шукачів, котрі своєю працею служили насамперед людству, історії, не вимагаючи при цьому якихось особливих нагород, привілейів. Хоча для особистого самоутвердження потрібно і це.

Розмовляю з Георгієм Шнайдером, вірніше, слухаю його і дивуюсь, що переді мною сидить людина, яка свого часу стала з’єднувальним ланцюжком у відродженні української культури, національної народної творчості.

Важко писати про таку людину і написати щось нове, коли перед очима лежить ціла гора вирізок публікацій із республіканської преси за немалий відрізок часу. Здається, що вже там про людину написано все. Але роки йдуть, щось змінюється, щось відходить на задній план, пересіюється, наче пісок, у якому відшукують золото... І справді, лишається найвагоміше, найдорогоцінніше.

Ще у 1994 році Георгій Якович працював у Квасилівській школі. А перед тим: Рівненське музичне училище, де зародилася ідея створення українського оркестру народних інструментів, – таких в Україні в 50-60-х роках практично не було. Був і ансамбль сопілкарів Мельнице-Подільського Будинку культури під керуванням визначного майстра В.О. Зуляка. Допомагав у цій важливій

справі він і керівник хору ім. Верьовки Є.М. Боровников. Потім – Здовбицька СШ Здолбунівського району, де організував перший ансамбль сопілкарів на Рівненщині, перший ансамбль дударочок і хорову капелу. Дударочки їздили на республіканський огляд до Києва і привезли перемогу. Після цього працював керівником оркестрової групи ансамблю пісні і танцю Рівненського льонокомбінату, виступи – на ЦТ, Інтербаченні, у Болгарії, Ленінграді – фестиваль “Білі ночі”, Києві, Харкові, Львові...

Мешкаючи у Квасилові, Г. Я. Шнайдер працював і в заводському клубі художнім керівником, і в школі, яка знаходилася у старому приміщенні. Тоді ж були створені й перші троїсті музики, другий ансамбль сопілкарів. Мені важко уявити, скільки потрібно було таланту, енергії, наполегливості, вміння, щоб народжувати такі великі колективи, відновлювати і робити власноручно музичні інструменти, складати репертуар, керувати й працювати так, щоб добра вість про це розповсюджувалась далеко за межі області. Від сьогодні відстань у ті дні – 30-20 років, але кажуть, що час загортає сторінки історії, коли вони не варті нічого, і розкриває, коли там є хоч одна зернина добра та істини. А тут не тільки зерна – великі і гарні сходи.

Розповідає Георгій Якович: “У 60-х роках була досить плідна робота. Тільки 6 чоловік-ентузіастів займалися виготовленням і відродженням українських народних інструментів. Реставрація, нові зразки. За старими зразками виготовив 26 інструментів, але їх потрібно було вишукувати паралельно із збиранням фольклору. Й сопілкарства тоді на Рівненщині не було, а я навчився грати на сопілці, мабуть, коли добре ходити почав... От і став тоді першим сопілкарем у нашім краї. Пізніше організував авторський концерт у двох відділеннях: перше – класика у супроводі фортепіано, друге – авторське, виконував власні твори під супровід баяна. Їхали тоді з усієї України: “Зробіть дудки!” Дуже багато робив. Вдалося мені поставити сопілкарство на професійну основу, грали класичні твори в оркестрі народних інструментів. Мої сопілки – 8-отворові, у Дем’янчука – 10-отворова. В. О. Зуляк вперше в Україні організував виробничі майстерні з виготовлення музичних інструментів. Якось так траплялося бути в числі перших...”

Не думаю, що траплялося, бо людина сама свою долю робить. Той, хто прагне в тіні лишитися – лишається, а той, хто до сонця тягнеться – той у світлі, хоча й обпікається часто. Мали Георгію Шнайдеру присвоїти звання заслуженого працівника культури, але на той час надто він пропагував українське, народне. Можливо, склалося б у його творчості й діяльності щось і краще, якби не потрапив він в аварію, важку аварію, після якої роки потрібні

були, аби повернутися до улюбленої справи. А з іншого боку – живий лишився – значить, на життя. І ще було на життя, коли малим німці розстріляли, а він, поранений, врятувався. Довго ту кулю, що в плечі сиділа, мати зберігала у скриньці, аж доки не померла там, у Дермані, де і Георгій Якович народився.

Народний умілець і композитор

“Багатьох видатних людей знав, композиторів, з багатьма товарищував, – згадує Георгій Шнайдер, – М.І. Каганов, В.В. Толканьов, М.М. Земельський, М.В. Лисенко-Дністровський, А.Ю. Грицай, Л.М. Жевченко, Б.П. Долін. Багатьох уже й нема. Є.М. Бобровников – учитель і наставник, помер на сцені...”

А мені згадалося, що співи у нашому класі, в моїй 5-й Здолбунівській СШ, викладав Борис Петрович Долін, виявляється, вони були друзями. А ми, на той час, здається, третьокласники, й зрозуміти не могли, що перед нами талановита людина.

Продовжує Георгій Якович: “Одного разу, цибулю полов у городі, бачу, “Волга” під’їхала, люди виходять. А виявляється, то Сергій Козак, голова хорового товариства України, Микола Чумак, заслужений артист України, Яків Орлов, народний артист України... Їздили вони по Україні, по народних умільцях, збирали для майбутнього оркестру народних інструментів України народні інструменти. Я віддав їм тоді 16 штук. Поїхали вони до Києва. Часто зустрічався з О.З. Мінськівським, керівником капели бандуристів, А.Т. Авдієвським, А.М. Пашкевичем, Ніною Матвієнко. Виступав разом майже з усіма визначними людьми України. Є про що згадати. Та й пам’ять залишилась – дві грам-платівки фірми “Мелодія”, сувенірний випуск: “Грають троїсті музики України”. Озвучував сопілкою кінофільм “Весна в Карпатах”. А тепер сини мої теж пов’язані з мистецтвом, – розповідав Г.Я. Шнайдер у 1994 році, – старший Віктор – соліст ансамблю пісні і танцю обласної філармонії “Зоря”, молодший Олександр – соліст Черкаського державного заслуженого народного хору”.

“Життя прожити – не поле перейти”, – говорить народна мудрість. От яке поле Георгія Шнайдера – неосяжне, нелегке. Важко довелося працювати на ньому, аби знайти для себе насолоду жити і творити. Та ще й роботи на ньому – за край...

У Храмі душі

Сьогодні у Квасилові про Георгія Шнайдера говорять, що він – народний цілитель. Справді, він добре знає рослинний світ, уміє розмовляти з лікарськими травами. Фітотерапія – це теж одна зі сторінок його життя. Та

про це ми не говорили. Мені хотілося почути від нього, власне, я і почула, що ніколи й нічого не можна залишати на потім. І що кожний день має бути максимально заповненим і завершеним. І що світ однієї людини створює її власний Храм, який людина не має права руйнувати, бо будь-яка руйнація призводить до непередбачених наслідків.

Шкодує Георгій Якович, що у свій час усе ж таки не видав книжечку власних творів як відомий самодіяльний композитор Рівненщини, недооформив навчальний посібник для майбутніх сопілкарів. “Хвороба вибила з колії раптово, – сумно посміхається Георгій Якович, – завтрашній день може бути несподівано важким, під час хвороби я гостро відчув потребу спілкування з Богом. Мабуть, доля людини неодмінно виводить у вищий вимір тим чи іншим шляхом, доводить самій людині, що, крім сусіти та прагнення служити нав’язаній кимсь ідеології, найвищим і найсвятішим покликанням є служба Богові”.

І справді, думаю я, що, якби ми дотримувалися у житті заповідей Божих, то не був би цей світ таким брудним і болючим, від якого іноді справді хочеться втекти і сховатися.

А ще пригадав Георгій Якович, як ночами проявляв фотоплівки (було це в 70-80-х роках) – знімки для районної газети “Слово правди”. Працював тоді позаштатним фотокореспондентом. Кожний номер газети прикрашали 2-3 фотознімки, зроблені Георгієм Шнайдером. Це – теж цікава сторінка його життя.

А взагалі – в освіті та культурі відслужив Георгій Якович 40 років. Не був у жодній партії: ні в жовтнятах, ні в піонерах. Не раз мав серйозні розмови з керівниками компартійних органів щодо надто вільних, як їм здавалося, поглядів і міркувань.

“Найцінніший дар людини – це її духовність, – підкреслює Георгій Шнайдер, – усвідомити це важко, тому що людина надто є гріховою, спокуси перемагають і слабких, і навіть сильних. Квіти до підніжжя, гасла, ідолопоклонство, одне слово, – поганство – зробили свою чорну справу. Коли стане вищою наша духовність? Невідомо. Відомо лише те, що все ж таки не всім вдалося з допомогою системи вкраплювати у кров наркополітичні речовини, аби перетворити особистість на слухняного виконавця без будь-якого протесту. “Життя прожити – не поле перейти”, хоч і обшир того поля є у кожного свій, і земля, мабуть, в одного – родюча, в іншого – бур’янами цвіте. Але не в таких, як Георгій Шнайдер.

Анна Войнарович
("Слово і час". – 1 січня 1998 р.)

МИТЬ, ЯКА ВИЗНАЧАЄ ДОЛЮ, або він зробив свій вибір

У кожного в житті є мить, яка визначає долю. Це довели філософи. І ще бувають хвилини, коли не хочеться жити. Просто хто і як реагує на дрібні або відчутні удари тієї же долі... А коли горе, справжнє горе, несподівано заходить у дім, нікого не питаючи, нічого не пояснюючи – і говорити нічого.

Сьогодні в родині Пахорукових, можна сказати, сонячно. Майже сонячно, тому що проблем вистачає завше, і є основна – інвалідність, під яку вже підлаштувалися, з якою змирилися, з якої, якщо можна так висловитися, беруть той можливий позитив, який допомагає жити, допомагає відчувати себе майже повноцінною людиною, а то й більше...

Нині пішли у минуле ночі, сповнені через край слізьми, і відчай, що не давав спокою, і дні без відпочинку, наскрізь пропалені сумнівами, болем і сподіваннями. Маленькій донечці було лише три місяці, а син щойно пішов до першого класу, коли з Геннадієм, їхнім батьком, стався трагічний випадок. Тоді Геннадій Пахоруков заочно навчався в Шепетівському машинобудівному технікумі, працював у механічному цеху заводу “Рівнесільмаш”. Був травень 1989 року. Згадує Геннадій, що відчув, коли стрибнув у воду, щось не те, щось недобре, проте сам виплив із води, але йти вже не зміг... У лікарні повідомили, що отримав травму шийного відділу хребта. Відтоді і життя повернулося до нього іншим своїм боком – чорним і непривабливим, відтоді і час почав рахувати свої хвилини по-іншому...

“Потрапляючи у біду, – говорить Наталка, дружина Геннадія, – ми обов’язково зустрічаємо добрих людей, їх все ж таки більше, хоча знаходяться й такі, які кидають у вічі: “У нас і так усе для інвалідів!” Довелося зустрічатися з різними людьми”.

Сьогодні не хочеться згадувати ні Геннадію, інваліду I групи, ні його Наталці про місяці, проведені в лікарні, про малесеньку тоді донечку, коли

Геннадій Пахоруков

Наталка “роздрівалася” між чоловіком і дитиною, про фізичний біль, коли “лізла” шкіра і неможливо було поворухнутися, і про психологічний: “Чому? Навіщо? За що?”... Все це стало сторінками життя. Було і те, потім, коли Геннадій сів на інвалідний візок (спочатку позичений у чужих людей), сам почав свої щоденні тренування, і потрібно було якось з’їжджати сходами із другого поверху – тоді зносили його майже на руках і друзі, і знайомі. Вже пізніше зробили пантус – спеціальний пристрій у під’їзді, щоб можна було більш-менш самостійно потрапляти на вулицю.

Перший раз Гена виїхав із допомогою Володі Пилипчука в серпні 1992 року. А ще в 1991-ому він зробив свій перший малюнок. Це був його вибір – лівою рукою, по-своєму тримаючи олівці та пензлі, переважно вночі, він малював. Пальці правої руки у Гени не працюють, це створює певні труднощі саме в цій справі, проте, коли вперше, у 1992 році, я побачила його малюнки (колись і сама вчилася в художній школі) – оторопіла: “Неваже це можливо?” Я бачила його щасливі, сяючі очі і широ раділа такому несподівано відкритому таланту. “Я ніколи не малював до того, – усміхнувся Геннадій, – спробував – і вийшло”.

Науку життя Геннадій проходить на “відмінно”. Він зрозумів, коли не міг поворухнутися, що жити все одно потрібно. І не тільки для себе – для дітей, дружини, інших. Він зрозумів і те, що потрібно діяти – перемагати себе, знаходити себе щоразу, коли змінюються обставини. Філософ і письменник Ален писав: “Будь-який вибір поганий, якщо людина сидить склавши руки, але будь-який вибір може бути вдалим, варто тільки захотіти”. Цього року у лютому Геннадію виповнилося сорок. Свій вибір він зробив. Свої малюнки Геннадій Пахоруков починав із портретів. Сьогодні їх у нього – понад 50. Є і чудові пейзажі, зроблені акварельними фарбами. Деякі з них побачили в Німеччині, Америці. Деякі експонувалися у Києві, більшість – у Рівненському центрі інвалідів з порушенням опорно-рухового апарату.

Запам’ятався Геннадію 1992 рік не лише помітним зрушенням та досягненнями у “пересуванні” уже на певній відстані, а й тим, що у вересні-жовтні того ж року він побував у Криму, в Саках, у санаторії для інвалідів. “Я все робив сам, – говорить Гена, – уявляєте, все сам! Уперше!” Справді, тоді була перша і вагома перемога над бідою. “Так завжди Наталка поруч, – продовжує Гена, – а там – навіть без няні. За сім кілометрів їздив на візку до моря і назад стільки ж...” Пізніше, з 1995 року, Геннадій узагалі почав робити все сам. Уже три роки.

“Тепер, – розказує Геннадій, – у мене інші проблеми. На мізерних сто гривень пенсії дітей не прогодуєш. Хотілося б і малювати, і вчитися, і,

Родина Пахорукових тепер

На душі одразу стало і гірко, і страшно... Художник на інвалідному візку, котрий вважається лежачим, мріє на ринку щось заробити, незважаючи на те, що своїх ніг він так і не відчуває, що біль від каміння у нирках доводить його до втрати свідомості... Господи, невже це все правильно? Правильно і милосердно? І якщо ще додати до цього, що на тому самому ринку з нього теж намагались здерти “три шкіри” за місце і т. д... І додати ще й те, що дорогою до Рівного в інвалідному мотовізку обривається ланцюг і він серед зими і шляху раптом зупиняється, а водії (не гальмуючи і не питаючи!) всі в один голос лише горлають: “Зачини двері!”, то що це?! Тож якою є наша держава, коли дозволяє так жити? І чи є у нас Милосердя справжнім хоча б до таких людей, котрим і допомогти ми можемо лише за законами людяності. А на дорозі у той злощасний день допоміг йому зрушити з місця... теж інвалід. Отак...

Є у Геннадія картина, на якій він намалював гарне, розкішне дерево, яке самотньо росте на краю скелі. За чіткими прозорими штрихами проступає біль і страждання, любов до життя і надія – світла і чиста. З кожним портретом, із кожним пейзажем рука художника все впевненіше тримає олівець та пензель. Благородна, велика душа прагне світла. Це закономірно. Такі люди випромінюють світло настільки, наскільки вони його потребують. І ще більше – для інших.

*Анна Войнарович
("Слово і час". – 28 листопада 1998 р.)*

КОЛЮНЧИК

Журнал потрапив Тетяні в руки випадково. Проте, як твердять філософи, нічого випадкового в нашому житті немає. Випадок – це і є закономірність, якої ми або уникаємо, або йдемо назустріч.

Був серпень 1991 року. Саме в “Україні” Таня вперше прочитала, що хворих на лейкемію дітей лікують на Кубі. Надія з’явилася тоді, коли її уже практично не залишалося. Страшний діагноз, наче грім серед ясного неба, розколов життя родини Варенюків на дві половини: до і після.

То, схиляючись над ліжком, в якому тихесенько стогнав син, то нескінченно міряючи кроками лікарняну палату із сином на руках, розчиняючись у нестерпних хвилинах, що зливались в одне – страшне і болюче горе – постійно шукала вихід. У думках. Можливо, тому, що не змогла ні змиритися, ні міритися з бідою, – можливо, тому і подарувала доля серйозний шанс.

Тут, в обласній лікарні, медики боролися за життя трирічного хлопчика, застосовуючи всі найсучасніші методи, які можна було здійснити в наших українських умовах. Мало хто з батьків погоджувався тоді на надто ризиковані та складні процедури, пов’язані зі спинним мозком, дістатися до якого можна було лише проколюючи кісткову тканину грудей або хребет дитини. Та й грошей не у всіх вистачило хоча б на пункції, які страшили найбільше, проте лікування без них було б недостатнім.

Взагалі ж програма надання медичної допомоги українським дітям Кубою розпочалася лише в 1990 році після прийняття урядом острівної Республіки рішення про безкоштовну допомогу дітям, на здоров’я яких вплинула катастрофа на ЧАЕС. За вісім років існування українсько-кубинської державної програми “Допомога дітям Чорнобиля” було оздоровано на Кубі 16 тисяч дітей, із них – близько тисячі – з Рівненщини.

Судилося долею Колі Варенюку з Квасилова, тоді маленькому Колюнчику, потрапити на 10 місяців з батьком Віктором на острів, який називають “Надією”. Правда, останніх кілька років на Кубу не беруть українських дітей із таким діагнозом – немає відповідних ліків, і кубинські лікарі не можуть гарантувати дітям повне одужання.

Для родини Варенюків ті дні увійшли в історію і ніколи не зітруться з пам’яті. Не меншає з роками й вага та серйозність тої зловісної хвороби, не легшають переживання: все залишає сліди, особливо на серці...

Щоденник, який вів тато Колюнчика у госпіталі в Гавані, не можна читати без хвилювання: в “Союзі”, виявилося, ввели надто мало “хімії”...

Окрема палата, крапельниця, знову і знову пункції... Лейкоцити то піднімаються, то падають... Так само і гемоглобін... Після пункцій дитину нудить. Часто переливають кров. Їсти Коля нічого не може, але п'є соки, просить картоплю та яблук. У нас, – пише у щоденнику Віктор, – уколи “Цитозар” через 12 годин, у вас – референдум..."

Це було 1 грудня, а пізніше: “По телевізору бачив, як Л. Кравчук складав присягу Президента, радів, що ми тепер – держава...”

Але більше за все – хотілося додому. І сину, і татові. Курс лікування в госпіталі чергувався з невеликими перервами відпочинку в Тарапі. Лікували за схемою, яку розробили кубинські медики і до якої у нас, мабуть, ішё далеко. Великдень на Кубі не святкують, а Перше Травня – як у нас. У травні Колюнчик уже не піддавався на умовляння зробити ще “тільки один укол”, але сказав, що витримає один і лише для того, щоб нарешті поїхати додому у Квасилів і поцілувати маму.

А мама Таня зі старшеньким – восьмирічним Сашком знаходили гроши на лікування братика, готували, надсилали посилки та писали листи на Кубу. А там, на Кубі, 9 травня 1992 року Колюнчику виповнилося 4 рочки. Віктор на честь дня народження сина зварив “радянський” суп (з картоплею, салом, морквою). Потім ще були пункції, цитозар, інтенсивна хіміотерапія, яка нарешті завершилася! Хлопчика перевели на підтримку. 7 вересня 1992 року – остання на Кубі пункція, 11-го – довгоочікуваний від’їзд на батьківщину. Всього Коля під час лікування отримав 28 пункцій із введенням необхідних ліків. Важко розповісти все, знаючи, що газетна площа не дозволяє масштабних описів.

Цього року Миколці Варенюку виповнилося 11 років. Слава Богу, що біда минула! А мужність і сила духу, велика витримка цієї родини, піклування лікарів, фінансова і психологічна підтримка друзів і чужих людей (особлива подяка директорові “Рівнесільмашу” А.С. Кочмару) подарували справжнє диво, диво, яке має називу: життя.

Лікування на Кубі безкоштовне, 20 відсотків бюджетних коштів кубинці виділяють на оздоровлення населення, в тому числі й українських дітей. А Варенюкам ніколи не забудуться імена лікарів Сергіо, Александро, Маріо. Саме вони та інші повернули життя 12 дітям з України, зробивши найскладніші операції, багатьом діткам не дозволили залишитися інвалідами.

*Анна Войнарович
(“Слово і час”. – 13 серпня 1999 р.)*

P.S. У 2010 році Миколі Варенюку виповнилося 22 роки, він – студент IV курсу факультету “Будівництво та архітектура” НУВГПК за спеціальністю – автомобільні дороги і аеродроми. Цей навчальний заклад закінчив і його старший брат Олександр. Юнаки мають багато планів і безліч ідей. А в таких, як вони, усе здійсниться!

“РІВНЕСІЛЬМАШ”: СВІТЛО В КІНЦІ ТУНЕЛЮ

Відкрите акціонерне товариство “Рівнесільмаш” – одне з найпотужніших підприємств машинобудівного комплексу нашого краю. Але, як і більшість колективів галузі, переживає нині не найкращі часи. Та у червні 1996 року, здавалося, розпочалася для нього нова сторінка у трудовій біографії: обласною державною адміністрацією, Міністерствами машинобудування, сільського господарства й продовольства України, Федеральним міністерством економіки ФРН, німецькими фірмами “МДВ” і “Хеге” та ВАТ “Рівнесільмаш” було ініційовано проект “Виробництво зернозбиральних комбайнів типу МДВ-525 і Хеге-180 за ліцензіями німецьких фірм на потужностях “Рівнесільмашу”. У вересні того ж року в рамках візиту в Україну федерального канцлера Німеччини Гельмута Коля було підписано міжурядову угоду щодо реалізації цього проекту.

– Яка ж доля цієї угоди? – цікавлюся у голови правління ВАТ “Рівнесільмаш” Анатолія Кочмара.

– На жаль, важко долаються перешкоди на шляху втілення в життя надзвичайно потрібного й вигідного для України проекту. На першому етапі підтримку йому надали німецький “Комерцбанк”, Мінмашпром і Мінсільгосп-прод України, було створено галузеву комісію для опрацювання розгорнутого техніко-технологічного висновку на проект для попереднього розгляду на засіданні валютно-кредитної ради Кабінету Міністрів України. У 1997 році прийнято рішення про створення спільного українсько-німецького підприємства “Закрите акціонерне товариство “Комбінвест”. Наприкінці того ж року валютно-кредитна рада розглянула пакет підготовлених документів щодо виробництва зернозбиральних комбайнів на потужностях “Рівнесільмашу” й дала доручення відомствам. На жаль, як ви знаєте, подолати різні відомчі бар’єри нелегко, надто багато у нас всіляких бюрократичних перепон на шляху реалізації якоїсь справи, нехай навіть дуже вигідної громадянам і державі.

У червні минулого року Президент України Леонід Кучма особисто дав письмове доручення урядові остаточно визначитися щодо доцільності

виробництва комбайнів у Квасилові. Відтоді спільно з німецькою стороною підготовлено чимало нових важливих документів: зокрема зроблено розрахунки окупності інвестиційного проекту й термінів погашення кредиту, запропоновано лізингову схему реалізації виготовлених комбайнів, вирішено проблему обігових коштів, Міністерство промислової політики України здійснило техніко-технологічну експертизу поновленого проекту й внесло пропозицію Національному агентству України з питань реконструкції, розвитку та європейської інтеграції розглянути його на засіданні валютно-кредитної ради з метою одержання гарантії Кабінету Міністрів України за кредитом Німеччини.

І ось позавчора, 22 вересня, у Квасилові побували перший заступник голови Національного агентства з питань реконструкції, розвитку та європейської інтеграції Володимир Рогач і представник німецької фірми “Хеге” в Україні Володимир Мельников, аби на місці вирішити деякі питання щодо виробництва зернозбиральних комбайнів МДВ-525 і Хеге-180 за ліцензіями німецьких фірм і представити у першій декаді жовтня цей інвестиційний проект для остаточного затвердження валютно-кредитній раді Кабінету Міністрів України (копії документів – далі, – ред.).

На результати перебування цих високих посадовців квасилівські машинобудівники покладають надзвичайно великий надії.

– Зрештою, такі ж надії і в нас, – зазначив Володимир Рогач. – Думаю, що вони обов’язково виправдаються. Ми маємо виконати доручення Президента України, затвердити на засіданні валютно-кредитної ради проект, щоб із перших днів нового року приступити до його реалізації і вже під час збиральної кампанії 2000 року вивести на поля України першу партію нових комбайнів, виготовлених у Квасилові.

Наскільки велике значення має для держави реалізація цього проекту, свідчить хоча б така інформація. На початку 90-х років у сільському господарстві України збирання зернових забезпечували 120 тисячами комбайнів. Щорічна десятивідсоткова їх заміна (10-12 тисяч) новими дозволяла завершувати жнива в оптимальні терміни – протягом 10-12 днів. У 1996 році в Україні було 85 тисяч комбайнів, у нинішньому – 69 тисяч одиниць, із яких лише 23 тисячі з невиробленим ресурсом. Решта підлягає ремонту або списанню. Різко зросло навантаження на кожен списочний комбайн. Унаслідок цього в більшості регіонів жнива тривали місяць і більше, що призвело до значних втрат зерна. За підрахунками спеціалістів, через відсутність потрібної кількості технічно справних комбайнів ці втрати вже через кілька років обраховуватимуться в майже мільярд гривень щорічно. Цієї суми вистачило б для оплати

за пальне. Адже кожний день зволікання зі збиранням врожаю – це, як мінімум, один відсоток втрати зерна нового врожаю. Проблеми зі жнивами, певно, потягнуть за собою зменшення обсягів площ посівів. А це може призвести до того, що Україна змушенна буде купувати зерно за кордоном, за валюту.

– Без необхідної кількості зернових комбайнів такій державі, як наша Україна, не вижити, – каже Володимир Рогач. – Ось чому ми все зробимо, аби запустити їх виробництво на “Рівнесільмаші” якнайшвидше.

Комбайні МДВ-525 і Хеге-180 вже пройшли випробування в Україні, в тому числі й у нас на Рівненщині. Як зазначив Володимир Мельников, це надзвичайно економні машини. Скажімо, МДВ-525, маючи двигун потужністю 195 кінських сил, витрачає на збирання однієї тонни зерна всього 810 грамів пального. Хеге-180 може збирати зерно з семи культур, на селекційних ділянках сортую насіння за розміром, вагою, автоматично зашиває його в мішки. Це прекрасна машина для фермерів.

Комбайні, що виготовлятимуться за ліцензіями німецьких фірм, звичайно, не дешеві. Той же Хеге-180 коштуватиме 126 тисяч дойчмарок. Постає питання: а чи зможуть наші КСП викласти таку суму? Тому з німецькими банками проведено переговори про створення лізингового фонду й вже зареєстровано компанію “Хеге-лізинг” із можливим внесенням без гарантій уряду України 60 мільйонів дойчмарок. Саме ця компанія викуповуватиме виготовлені комбайні й через дилерську мережу реалізовуватиме їх, зокрема до 30 відсотків на зовнішньому ринку. Буде створено мережу машинно-технологічних станцій, і КСП зможуть користуватися комбайнами, оплачуєчи послуги зерном. До виробництва нових комбайнів передбачається залучити 46 підприємств України, які поставлятимуть у Квасилів необхідні комплектуючі вироби. Буде створено майже 8000 додаткових робочих місць, у тому числі на “Рівнесільмаші” – понад тисячу. За попередніми підрахунками, лише валютні надходження в бюджет України за рахунок продажу 30% комбайнів через дилерську мережу фірм “Хеге” і “МДВ” разом із ПДВ та митом складатимуть майже 380 тисяч німецьких марок. Словом, для колективу ВАТ “Рівнесільмаш”, як кажуть, з’явилося світло в кінці тунелю. Побажаємо ж йому успішно виконати цю нелегку, але почесну місію – освоїти виробництво нових вітчизняних комбайнів за ліцензіями німецьких фірм.

*Василь Кохан
(“Вісті Рівненичини”. – 24 вересня 1999 р.)*

P.S. Світло в кінці тунелю згасло в 2003 році...

ПОВИННА ЗАПРАЦЮВАТИ ПРОМИСЛОВІСТЬ

Квасилів – селище досить оригінальне. Його специфічність виявляється передовсім у тому, що розбудовувалося воно як промислове, з інфраструктурами, спрямованими на задоволення потреб працівників промислових підприємств, тож межі його чітко визначені і “зайвих” земель немає – відразу за Квасиловом починаються землі, які колись передали Здолбунівському району – адже тоді не думали, що вони знадобляться самим квасилів'ям. Але через відомі причини люди нині зацікавлені в тому, щоб мати власні городи, тож мусимо якось вирішувати цю проблему. Частково допомогла угода з Великоомелянською сільрадою, яка надала нам 45 га землі для городництва. Але змінити адміністративні межі може лише Верховна Рада, тож поки що повернути віддані колись землі неможливо.

Тому великі надії покладаємо на те, що селище все ж таки відновить статус промислового, оптимізму надає той факт, що є гарні перспективи для “другого дихання” “Рівнесільмашу”.

Приємно, що квасилівське підприємство “Західпиво” не тільки відновило свою діяльність, а й поряд з випуском пива налагодило розлив води, що викачується з артезіанських свердловин, збагаченої вуглекислим газом, зі смаком лимона. Враховуючи, що це екологічно чиста вода, оброблена природним способом, вона повинна користуватися попитом.

Тож позитивні тенденції, які проявляються зараз в Україні, характерні й для Квасилова. І новий рік, новий вік і нове тисячоліття люди зустрічають із помітним оптимізмом – адже ліквідовано заборгованість із зарплати. Навіть медики, яким донедавна було особливо скрутно, вже отримали заробітну плату, їм було виділено 2 тис. 200 грн. на придбання медикаментів та утримання машини швидкої допомоги. З кризового стану виходить і Квасилівське СПТУ-16, яке цього року збирається відновити навчальний процес. Сподіваємося, що вирівняє ситуацію і наше споживче товариство, надії покладаємо на нового керівника – Світлану Руднєву.

Минулий високосний рік приніс нам велике горе – у Квасилові сталася трагедія, від вибуху загинули люди. Нині, завдяки спільним зусиллям, відремонтовано виробничу базу і ВУЖКГ уже працює. Відгукнувся весь район, чимало коштів для потерпілих виділила райрада.

Зараз у селищі проводиться реконструкція тепlopункту під котельню, мета якої – зменшити витрати газу на обігрів селища, і сподіваємося, що невдовзі її здамо.

А найголовніші сподівання пов'язуємо з відновленням роботи промислових об'єктів і зі стабілізацією ситуації в Україні.

Олександр Павлусь,
Квасилівський селищний голова
(“Слово і час”. – 12 січня 2001 р.)

ЩО ПОСІЄШ...

“Вихователь – це вічне дитинство, вічна молодість...” – хтось чи то серйозно, чи то жартома вигукнув із натовпу старшокурсниць, коли я писала заяву до вступу у Дубнівське педучилище на дошкільний відділ. Ці слова запам'ятались на все життя. І ось уже 25 років я відчуваю їх сутність.

Працювала на далекій Кіровоградщині, де робила перші самостійні кроки на педагогічній ниві. Досі пам'ятаю цікаві оченята малечі та вивчаючі – дорослі, що дивились прискіпливо на першу виховательку та ще й із педагогічною спеціальною освітою. Працювала і заочно навчалась у Дубнівському державному педінституті. А коли дорога привела до рідної домівки – пішла працювати у великий педколектив дитсадка селища Здолбунів-2. Та з нетерпінням чекала відкриття нового садочка у рідному Квасилові.

В.А. Сухомлинський сказав: “Маючи доступ у казковий палац, ім’я якому – Дитинство, я завжди вважав за необхідне стати якоюсь мірою дитиною. Лише за цієї умови діти не будуть дивитись на вас, як на людину, що випадково потрапила за ворота їх казкового світу, як на сторожа, що охороняє цей світ, сторожа, якому байдуже, що діється в середині цього світу”.

Приємною подією в моєму житті була почесна нагорода – грамота Міністерства освіти України у 1996 році, а ще приємнішою – нагорода напередодні Дня вчителя – почесний знак “Відмінник освіти України”, за яку широко вдячна в першу чергу колективу, в якому виросла професійно, адміністрації – за високу оцінку моєї роботи, відділу освіти, зокрема методистові О.Г. Парницькій, за підтримку та довіру.

Вдячна Богу за те, що допоміг мені обрати саме таку нелегку, але почесну педагогічну дорогу, звернути з якої вже не в моїх силах.

Людмила Борщкова,
вихователька Квасилівського ясла-садка
(“Слово і час”. – 5 жовтня 2001 р.)

ВЧИТЕЛЬСЬКА ДИНАСТІЯ

На мій подив, родина вже чекала на мене: мить – і на столі з'явились домашні щойно спечені духмяні пиріжки (і коли тільки встигла господиня, адже мала всю першу зміну у 5-х класах, а вдома ж півторарічний синочок!).

Охайна оселя, підбадьорлива усмішка господаря дому налаштували мій настірій, і потягнулась під “щебетання” маленького Любомирчика спокійна розмова.

...Івана Степановича Слонця, ветерана педагогічної праці (41 рік стажу), я встигла ще застати у Квасилівській школі і запам'ятати як дуже серйозного і дисциплінованого завуча, але раптове його запитання: “А пам'ятаєте, як ми познайомились у кабінеті директора В.К. Процюка?”, – було несподіваним. Я цього не пригадувала, однак пам'ятала, з якою тактовністю завуч І.С. Слонець ставив заміну уроків, попереджаючи напередодні і просячи замінити у разі хвороби когось із вчителів. Але це було лише моє перше здивування, що Іван Степанович пам'ятив такі “дрібниці”, – він, виявляється, не забув нічого, що було пов'язане з педагогічною діяльністю: колег, кількість учнів, навіть їхні прізвища.

– Іване Степановичу, а вчительська професія, мабуть, вимріяна?

– Знаєте, то були такі часи, що мріям не давали волю, швидше доля так правила: 1944 рік – переселення з Польщі. Навчання спочатку у Херсонському, згодом у Рівненському вчительському інституті (заочно) і перша педагогічна праця в Городоцькій семирічній школі, де пропрацював 5 років.

У Новодвірській школі Іван Степанович був завучем, і було нелегко. Самі посудіть: поряд із місцевими вчилися діти з Рівненського дитячого будинку (перевезені з Київського дитбудинку сироти офіцерів вищого військового складу). Сам нарком освіти Д.З. Мануїльський тримав під контролем процес навчання цих дітей.

Потім була наступна сходинка. І коли сумлінного педагога переводили на посаду директора Корнинської школи, то “ходаки” від батьківського комі-

Учительська родина Слонців

тету просили зав. райвно не робити цього (про це згодом довідався Іван Степанович).

Корнин – село особливе. Тут було 6 Героїв Соціалістичної Праці на чолі з відомим головою колгоспу Т. Бойком. У семирічці навчалось 224 учні, було 2 перших класи – 48 учнів. І молодий директор за місяць завчив цих дітей і їхніх батьків поіменно. Уявіть собі ситуацію: зима, хурделиця, а директор потурбувався, щоб жоден першокласник не йшов додому сам. Розподілив поміж учителями учнів, і сам зграйку дітей у найвіддаленіший куточок села відводив щодня.

Про школу турбувалися і голова колгоспу, і односельці. За 16 років директорської праці Корнинська школа була оточена увагою.

Саме в Корнині і почалась вчительська династія – там одружився з Галиною Федорівною, теж вчителькою за фахом, народився син Олег.

Тільки вже до першого класу малого Олежка подружжя вчителів повело до Квасилівської восьмирічки, де Іван Степанович був завучем, а його дружина – вчителем математики. Для дружнього вчительського колективу квасилівчан сім'я Слонців була взірцем самовідданої праці.

– А Ви, Олеже Івановичу, Ви то, напевно, вже точно мріяли стати вчителем, як батьки?

– Знаєте, вчительською дитиною бути важко, і тому якогось особливого інтересу до цієї праці я не виявляв. Натомість захоплювався технікою, і тому своє захоплення задовольнив навчанням на факультеті ЗТД у Рівненському педінституті, який спочатку готував інженерів. Я і практику проходив на заvodі. Однак по закінченні в дипломі написали “вчитель трудового навчання”.

Ось так і став я вчителем Квасилівської ЗОШ, де працюю вже 16 років. Вірите, важко було починати, але далі, маючи такого досвідченого наставника, як тато, ввійшов у смак і тепер не уявляю себе поза школою. Дорога вона мені, бо й з майбутньою дружиною зустрівся тут.

– Тетяно Василівно, а Ви мріяли про чоловіка, вчителя за фахом? – ставлячи це запитання, я розраховувала, як і від попередніх співрозмовників, на заперечну відповідь, однак...

– Зрештою, так! Бо у вчительській праці, яка забирає багато часу у жінки, котра мусить тримати дім і потребує допомоги, важливо, щоб її розуміли. А це я маю і від чоловіка-вчителя, і від свекра – колишнього вчителя. Ось недавній приклад. Я вимушена була вийти з декретної відпустки раніше, синочка доглядав Іван Степанович, старший син Богданко – у 3 класі, і якось я затрималась на кілька годин у школі. Вірите, мабуть, рідна мама не зрозуміла б, що

я заради чужих дітей працюю допізна, вдома ж – півторарічний син. Іван Степанович зрозумів, і – жодного слова докору.

Так, я бачила й відчувала цю атмосферу взаєморозуміння, щирості, простоти і взаємної любові. Внучик Богдан на моє запитання, хто йому найбільше приділяє уваги, відповів однозначно: дідусь! А Любомирчик тулився до дідуся, і той зовсім не сердився, що заважає розмові. Отож, Іване Степановичу, Ваша педагогічна праця продовжується!

Тепер я розумію, чому в цій родині так мені було затишно – вона щаслива (попри всі негаразди, які бувають у всіх) і випромінює світло й добро!

Педагогічний стаж родини сягає за сотню літ! І ветерана праці Івана Степановича, і досвідчених педагогів Олега Івановича і Тетяну Василівну Слонців шанують та поважають у школі, селищі, районі. За їхній талант і невичерпну енергію до нелегкої освітянської праці. І ця енергія йде від любові до дітей. Щасти тобі, родино вчительська!

*Людмила Остапчук,
вчителька Квасилівської ЗОШ I-III ст.
(“Слово і час”. – 5 жовтня 2001 р.)*

... А МРІЯВ СЛУЖИТИ НА ФЛОТІ

Наймолодшим воїнам-афганцям сьогодні – тридцять три, їх називають ще інтернаціоналістами, адже вони не просто виконували військовий обов’язок, а несли на “південні рубежі” ідею соціалізму і платили за це надто дорого: власним здоров’ям, а то й життям. Ті, кому пощастило вирватися з диких лабетів смерті, нині сприймають світ далеко не так, як їхні однолітки. Здавалося б, у віці Ісуса Христа, в зеніті сили, коли не дають спокою задуми, плани, енергії для їх втілення більше ніж досить. Здавалося б, усе, як належить: друзі, сім’я, робота... Якби не підступні спогади, які тривожать мало не щоночі, виринають з підсвідомості несподівано і крають її, тонко відчуваючи, де пролягли рубці... Минає ніч, і знову все – на круги своя.

Є з-поміж цих людей і ті, хто ще й досі йде “в атаку”. Їх супроводжують візуальний ворог і почуття помсти за втрачену можливість спокійно жити. А є натури цільні, загартовані, які ніколи не прагнули спокою. На долю Олександра Дмитровича Нагорняка також випав Афганістан. У 1985-му йому було вісімнадцять. Мріяв служити на флоті, вабило море. Але військові чиновники розпорядились по-іншому: хлопчині довелося одягнути схожу до мо-

ряцької футболку, на якій замість чорних були сині смужки. Інша стихія оволоділа юнацьким серцем. Гірські хребти, невимовна висота і постійний ризик.

Принаймні такі образи виникали в моїй уяві, коли слухала розповідь Олександра Дмитровича. Хочеться назвати героя цієї публікації просто – без по батькові, як називали його бойові побратими, як називали в листах батьки, друзі. Може, саме це підтримувало його дух в екстремальних ситуаціях, коли надіялася доводилося хіба що на себе і на тих, хто в ті хвилини був поруч.

На все життя запам'яталася Олександрові найбільш широкомасштабна спланована операція, за участь в якій він був нагороджений медаллю “За відвагу”. І недаремно. Адже навіть уявити важко, як рота спецмінування, у складі якої і старший сапер-розвідник О. Нагорняк, піднімається на вершину 3000 метрів і долає заміновану територію. Це тривало з 19-ої вечора до 5-ої ранку. На обрії зажевріло світання, а на його тлі з'явилися переможці: вони захопили ворожі будівлі і чимало боєприпасів. Із трьохсот учасників операції десять полягли на цій висоті, сорок були важкопоранені...

Тепер, на відстані часу і спогадів, усе частіше дають про себе знати хвороби. Щороку необхідно проходити медичне обстеження (хоч воно, слава Богу, безкоштовне), тривалий курс лікування. Даруйте, від злиднів не рятує навіть статус учасника бойових дій, 25 відсотків оплати за квартиру, 50 відсотків – за телефон. Та попри все основним принципом у житті цих людей залишається людяність.

Олександр Дмитрович уже восьмий рік працює заступником директора з виховної роботи Квасилівського ПТУ № 16. Однак не посада визначає авторитет цієї людини. Строгий вираз обличчя, вимогливе ставлення до підлітків – це далеко неповний перелік рис, якими можна окреслити вдачу цього вчителя. Військова підготовка і фізвиховання – такий фах здобув він у Луцькому педінституті. Але цього було б замало, якби не природний ентузіазм, прагнення навчити.

О. Нагорняк виявляє неабияку активність у роботі районної спілки воїнів-інтернаціоналістів “Саланг”. До речі, 23 лютого, в День захисника Вітчизни, у ПТУ № 16 сім Квасилів відбудеться звітно-виборна конференція “Салангу”, а також турнір із боротьби дзюдо пам'яті нашого земляка Анатолія Степановича Кушнерова, загиблого в Афганістані. З-поміж небагатьох організаторів цих заходів – Олександр Дмитрович. Адже, ще будучи сапером-розвідником, він звик іти попереду. І турбуватися не лише про себе.

*Наталка Левчун
("Слово і час". – 15 лютого 2002 р.)*

ЗВАЖТЕ НА ДОСВІД

ве у Квасилові, з яким тепер пов'язане його життя. На заводі “Рівнесільмаш” займав посаду інженера-конструктора, був депутатом селищної, а потім і районної рад.

У його полі зору сьогодні – найгостріші проблеми, якими живе Квасилів. Насамперед – теплопостачання та забезпечення холодною й гарячою водою багатоповерхових будинків через завершення будівництва нової котельні. У бюджет закладені також кошти на встановлення системи водовідведення на вул. Рівненській, 5 та 1 Травня. Уваги потребує освітлення вулиць, ремонт доріг із твердим покриттям, інше. У 5 тисяч виборців, безпечно, багато і претензій, і сподівань на краще. За час роботи селищним головою втілено немало. А як це непросто, відомо лише Олександру Ростиславовичу.

Здавалося б, охопити все, що має значення у вирішенні селищних проблем, неможливо. Олександру Ростиславовичу допомагає природний оптимізм, поміркованість і, звичайно ж, досвід, набутий у сфері місцевого самоврядування. У буднях селищного голови чи не найбільше важить вміння спілкуватися з людьми, вирішувати питання життедіяльності селища, за що більшість квасилівців вдячна О.Р.Павлусю, виконкому селищної ради. Віриться, що вправному і мудрому господарю все під силу.

Світлана Корнієнко
("Слово і час". – 27 березня 2002 р.)

КВАСИЛІВСЬКИЙ ІВАСЮК

П'ять років під керівництвом учителя музики Квасилівського ЗНЗ Оксани Моторної займається вокалом Саша Лось, учень 9-го класу. Здібності до співу та гри на фортепіано Сашкові передалися спадково: і батько, і дід гарно співали та грали.

Щороку юний співак представляє школу на районних оглядах художньої самодіяльності школярів. Чотири роки поспіль Сашко визнається переможцем районного конкурсу дитячої творчості, також представляє наш район на обласних конкурсах.

Талановитий хлопець має не тільки вокальні здібності, а й літературні – музику і слова до пісень він пише сам. А співає Сашко про весну та ... кохання.

Викладачі музичної школи у Рівному визнали обдарування хлопця, тож, ймовірно, що після закінчення 9-го класу він навчатиметься в обласному центрі. А насамкінець Сашко подарує школі, своїм вчителям та однокласникам творчий концерт.

Валерій Гарматюк
(“Слово і час”. – 24 травня 2002 р.)

“ЕВРИКА” З ОЛЬГОЮ КРЕТ

Минулої суботи глядачі телеканалу “Інтер” могли бачити шоу “LG-Еврика” з участю Ольги Крет із Квасилова. Вона стала переможницею гри тижня, учасницею наступного фінального туру – гри місяця.

Оля навчається у 10 класі Рівненського обласного ліцею-інтернату, є членом “Клубу української елітарної молоді”, любить розгадувати кросворди, поповнює знання з допомогою довідників та словників, а перегляд телепередач звужує до інтелектуальних. Тож із запеклого уболівальника всіх телепередач Ольга вирішила сама стати їх учасницею.

Інтелектуальне шоу “LG-Еврика” проходить під егідою Міністерства освіти України за підтримки Національного університету ім. Т. Шевченка. Взяти участь у грі можуть старшокласники та студенти навчальних закладів. Для цього потрібно повідомити про себе і пройти відбірковий тур, відповівши на 50 письмових запитань.

Оля спробувала. До речі, сім'я Кретів уже неодноразово надсилала свої запитання знатцям у програму: “Що? Де? Коли?”, але не щастило; запитання

не потрапляли у гру. Оля – перша з усіх членів сім’ї-ерuditів, кому усміхнулася фортуна. Своїми накопиченими знаннями і близькою перемогою в першому турі вона заробила одноразову стипендію у розмірі 300 у.о. та фірмовий LG-ський телевізор для закладу, в якому навчається.

І – море вражень від участі в телешоу, адже побачити себе на телекрані – це давня дитяча мрія. Більше того, Оля побувала у студії “Укртелефільм”, зблизька бачила сценічні костюми. З-поміж інших швидко відзначала одяг Роксолани з однойменного фільму. Довелось і самій одягатись за сценарієм шоу та після кожного конкурсу дозволяти знову і знову накладати на себе грим. Сцена освітлена звідусіль прожекторами, і чується владний голос режисера... Найскладніше було, розповідає, коли у конкурсі “Тема” випало відповідати на запитання про футбол. Допомогла орієнтація на київське “Динамо”, за ходом ігор якого Оля завжди слідкує. Зйомки тривали три години, а в ефірі все відбулося за годину.

У майбутньому переможнице гри тижня “LG-Еврика” хоче спробувати свої сили в інших телевізійних конкурсах, як-от: “Слабка ланка”, “Російська рулетка”, “Сейф”. Чи справедливі у них умови гри? Оля бажала б їх змінити, щоб вирішальними були знання, а не принцип виживання, коли лідера викидають, і суперники обливають один одного брудом.

– Хочу, щоб молодь збагачувалась інтелектуально. Це ніколи не буде зайвим, та ще й допоможе легко і цікаво заробити гроші, – каже Оля.

Свій перший такий заробіток Оля витратить на подальше навчання. Мріє, як і старша сестра, вступити на факультет іноземної філології РДГУ. Адже відомо, що гроші на навчання – вигідні інвестиції. Тим паче, що духовне надбання для Ольги домінує над матеріальним.

Хай щастить тобі, Олю! Нових злетів та вражень. Ми – твої уболівальники.

*Світлана Гнатишин
 (“Слово і час”. – 12 липня 2002 р.)*

КІЛЬКА ХВИЛИН ВІДВЕРТОСТІ З ВИПУСКНИКАМИ

Ось і лунає в усіх школах України останній дзвоник, який сповіщає про закінчення ще одного навчального року. Для когось настануть веселі та сонячні дні шкільних канікул, а учням 11-х класів, можливо, їй майбутнім студентам, доведеться реалізувати свої плани, які будувалися протягом

усього року. Для того, щоб дізнатися, що відчувають випускники напередодні екзаменів, ми вирішили завітати до Квасилівського ЗНЗ.

Анатолій Федитник (претендент на золоту медаль).

— *Анатолію, що плануєш робити після закінчення школи?*
— Маю намір вступити і продовжити навчання в УДУВГП на факультеті економіки.

— *Чи дала тобі Квасилівська школа ті знання, що знадобляться при вступі у вуз?*

— При оволодінні певними дисциплінами важливі бажання та здібності учня, а навчальний заклад є лише джерелом потрібних знань. Я гадаю, що у Квасилівській школі створені всі умови для здобуття середньої освіти.

— *Весь вільний час ти присвячуєш навчанню чи, можливо, у тебе є якесь захоплення?*

— Намагаюся поєднувати приємне з корисним. У свій вільний час читаю наукові статті з фізики та захоплююся грою в теніс.

— *У наш час багато молодих людей після закінчення навчання виїжджає працювати за кордон. Твоє ставлення до цього?*

— Я вважаю себе патріотом України і вірю, що набуті знання зможу застосувати для розвитку молодої держави.

Ігор Меткий.

— *Ігорю, які плани на майбутнє?*

— Бажаю вступити до вузу, закінчити його та отримати престижну роботу.

— *Як ти розумієш поняття “престижна робота”?*

— Це, перш за все, високооплачувана робота з хорошим керівником та кваліфікованим персоналом.

— *Чи віриш, що після закінчення вузу зможеш знайти роботу та працювати за фахом?*

— Так. Я все-таки надіюся знайти роботу, і допоможуть мені у цьому батьки.

— *Чому саме батьки? А не бажаєш сам спробувати свої сили?*

— Ні. У наш час влаштуватися за фахом дуже важко, і тому на першому етапі моого дорослого життя мені потрібна допомога батьків.

Олена Жабіцька (претендент на золоту медаль).

— *Олено, ким бачиш себе у дорослом житті?*

- Напевне, юристом, захищатиму права малозабезпечених.
- *А не боїшся спіткнутися, потрапивши у вир дорослого життя, і тоді захищати доведеться тебе?*
- Я впевнена в своїх можливостях, думаю, наполегливість сприятиме мені і не дозволить помилитися.
- *На твою думку, в Україні створені умови для плідного навчання?*
- Гадаю, що ні. Більшість навчальних закладів України приватні, отже, можливість навчання в них обмежується матеріальним становищем громадян.
- *Після вступу до вузу плануєш весь час приділяти навчанню чи, можливо, працювати, якщо буде така нагода?*
- Якщо матиму вільний час та перспективну роботу, то, звичайно, працюватиму. Головне – повірити у себе.

Олена Новіцька (претендент на срібну медаль).

- *Олено, заклад якого типу обереши для подальшого навчання?*
- Я обрала Львівський університет ім. І. Франка.
- *Чому саме цей університет?*
- Ну, по-перше, мене приваблює саме місто, його краса та історичні пам'ятки. А ще у цей заклад можна вступити за знаннями.
- *Які вчителі допомогли тобі визначитись у житті?*
- Перш за все хочу подякувати А.А. Федитник, В.Є. Чмель, І.С. Максимчук, О.В. Ковальчук.
- *Наскільки я розумію, при вступі у вуз ти плануєш покладатися на власні сили чи, можливо, все-таки звернешся за допомогою до батьків?*
- Я незалежна людина і вважаю, що потрібно спробувати повірити у власні сили. Адже, як можна вірити у світле майбутнє України, якщо ти не віриш у самого себе?

Василь Солтис.

- *Який настрій перед закінченням школи?*
- Я почиваю себе, як завжди, добре. Закінчення школи – це для мене звичайна подія.
- *Куди далі?*
- Бажаю стати митником чи економістом.
- *До вибору професії спонукала лише матеріальна зацікавленість чи не тільки?*

— Гадаю, що з матеріальним заохоченням згодом прийде і зацікавлення роботою сuto з професійної точки зору.

— *Твоє ставлення до політичної ситуації в Україні. Чи хвилює тебе життя країни?*

— Звичайно, хотілося б, щоб усе змінилося на краще. Про це є кому в державі подбати. Загалом я ж нічого не вирішу. Тому намагаюся залишатися останньою.

— *Що робити меш у разі невдачі при вступі до вузу?*

— Я впевнений у тому, що успішно складу іспити. А ні, то сидітиму вдома.

У свою чергу я бажаю успіхів усім випускникам. Вірю, що наполегливість, а в кого її бракує, нехай додасться, та віра у свої сили допоможуть влаштувати своє життя, зробити його кращим.

*Підготував Дмитро Давидчук,
смт Квасилів, студент РЕГІ
(“Слово і час”. – 31 травня 2002 р.)*

САМБІСТКИ З КВАСИЛОВА – НАЙСИЛЬНІШІ В УКРАЇНІ!

Нещодавно у Києві завершився чемпіонат з боротьби самбо, з якого вихованка тренера районної ДЮСШ М.П. Коби Марія Мухаровська повернулася переможницею у ваговій категорії до 65 кг. Особливістю цьогорічних змагань було те, що виборене перше місце дає право виступити у складі збірної України на першості Європи та світу. Напруження поєдинків було таким, що в хід недозволено пускались навіть... зуби – укус майстра спорту з Донеччини в запалі боротьби Марійка відчути не встигла. Аж потім ті, хто вболівав за неї, розказали про підступ суперниці.

А от Оксана Казмірчук є володаркою Кубка України 2001 року – це дуже престижна відзнака. Ще навчаючись у Квасилівському СПТУ-16, вона виконала норматив майстра спорту.

Зараз дівчата навчаються на I курсі факультету РЕГІ “Спортивна реабілітація”. Позаду перша успішно здана сесія, причому достроково. Сьогодні у них напружені будні тренувань.

Усе починалося з того, що у 1994 році до тренера Миколи Павловича Коби один із його вихованців привів свою молодшу сестричку. Оксана була невисока на зріст, проте фору давала багатьом зі своєї групи. Марійку ж у

1996 році батько попросив влаштувати у секцію легкої атлетики, бо дочка добре бігала. Але, оцінивши фізичні дані дівчинки, тренер залишив її у своїй секції. Згодом здібні вихованки стали призерками національних змагань серед школярів. Оксана у своїй колекції має 12 медалей, а Марійка – 8. На першості Рівного з армрестлінгу серед дівчат обидві милі студентки вибороли перші місця у своїх вагових категоріях.

За словами тренера Миколи Коби та головного спеціаліста відділу молоді та спорту Юрія Целюка, високі досягнення квасилівських борців (не лише дівчат!) стали результатом співпраці секції боротьби райДЮСШ і спортивного комітету з питань фізичної культури та спорту РДА, яка почалася два роки тому. Немала заслуга в цьому А.І. Камінського, голови райдержадміністрації, та П.О. Стельмаха, голови райради. За їх підтримки спортсмени Рівненського району беруть участь у національних змаганнях. Не обходиться і без спонсорів: самбістів та дзюдоїстів із Квасилова підтримують місцеві фірми “Тиспол’” та “Камея”.

Директор СПТУ-16 Андрій Петрович Ромер повідомив, що цього року набирається спецгрупа з боротьби самбо і дзюдо, куди запрошується бажаючі здобувати професію та серйозно займатися спортом.

*Валерій Гарматюк
("Слово і час". – 13 лютого 2002 р.)*

ЮНІЙ РЕМБРАНДТ ІЗ КВАСИЛОВА

Роман Головерса малює з трьох років. Його робота – з-поміж найкращих, поданих на районний конкурс “Люби і знай свій рідний край”. Перший етап цього конкурсу відбувся нещодавно на базі районного відділу освіти. Переможцями стали учні Зорянської гімназії, друге місце здобули учні Великоомелянської, третє поділили юні художники з Городка та Корнина. Продовжиться конкурс на обласному рівні в лютому.

Напередодні Різдва квасилівські семикласники на уроках образотворчого мистецтва малювали колядників, вертеп. Подібні образи вони творили в техніці витинанки. Здавалося б, усе звично. Але погортаймо програму вивчення цього предмета – і пересвідчимося, що тематика учнівських робіт справді визначена сухо. Принаймні так зауважила вчителька малювання Квасилівського ЗНЗ М.І. Головерса. Саме тому Мирослава Іванівна надала темі “Пісня”, вивчення якої за календарем співпало з розмайттям зимових

свят, урочистості й неповторності. Пісня стала різдвяною і “зазвучала” на малюнках. Дитячій фантазії, звичайно ж, не було меж. Спочатку школярі попрацювали над ескізами майбутніх творінь, підібрали допоміжні матеріали – новорічні та різдвяні листівки. І, безперечно, порадилися з учителькою. Для цього програмою передбачений відповідний тип уроків – бесіда. Найважливіше у роботі з дітьми – диференціювати їхні можливості, прислухатися до настрою. До речі, одна з найцікавіших тем, якою особливо захоплюються діти, – “Мій характер через колір”.

Нинішні вимоги до учнів суттєво відрізняються від соцреалістичних, з’явилося набагато більше можливостей для творчої самореалізації. Вихованцям Мирославі Іванівні пощастило неабияк. Їх навчає професійна художниця, яка, крім спеціалізованої освіти, має ще й власні цікаві картини. Мистецький доробок М.І. Головерси виставлявся в Рівненському художньому салоні, а також – в обласному Будинку вчених.

Із розповіді Мирославі Іванівні я довідалася, що вчителем вона стала... випадково. Збиралася бути художником-модельєром, вступала до Львівського інституту декоративно-ужиткового мистецтва. Але не пощастило на іспитах. Закінчила Рівненський кооперативний технікум, Тернопільське училище декораторів-рекламознавців. Працювала художником-оформлювачем у райспоживспілці.

– Та ось уже сьомий рік, як знайшла нарешті те, що захопило мене найбільше, – говорить Мирослава Іванівна. – Робота з дітьми – мое улюблене заняття.

Із раннього дитинства її син Роман бачив, як малює мама, і сам брався за пензель. Перші малюнки маленького художника з’явилися, коли йому було лише три роки. Малював він здебільшого людей. Захоплювався бакенбардами відомого естрадного співака Елвіса Преслі. Нині Романа цікавить історія України, її мальовнича природа. Тому колекцію його творів поповнюють портрети козаків, ілюстрації стародавніх замків, колоритні пейзажі. До речі, хлопчик дуже любить подорожувати заповідними місцями, часто буває на екскурсіях у Києві, Острозі, Львові. Не дивно, що малюнок “Мій край” Романа Головерси визнано одним із кращих на районному конкурсі “Люби і знай свій рідний край”.

Після закінчення школи Роман хоче стати... військовим лікарем. Чи варто дивуватися? Він переконаний, що саме таким чином зможе творити добро, підтримувати людей у складних ситуаціях. Може, й справді мистецькі уподобання Романа не повинні обмежуватися професійними рамками. Та й

батьки йому не суперечать, а сприяють розвитку малярських здібностей. Хоча Роман, як і кожен хлопчик, захоплюється футболом, баскетболом. А ще грає на фортепіано, навчається в музичній школі. Ким бути цій дитині у майбутньому, відповість час, а поки що ніхто не повинен їй заважати у виборі. Щоб не зашкодити.

Адже, як твердять психологи, неталановитих дітей не буває, є лише неталановиті батьки, які не хочуть подивитися на світ очима дитини. А на батьків Роману пощастило.

*Наталка Левчун
("Слово і час". – 17 січня 2003 р.)*

ЇЇ СТИХІЯ – ПІДПРИЄМНИЦТВО

Як же довести свою значущість, свою неповторність у цьому сьогодні – сірому, завтра – різнобарвному, післязавтра – шаленому, словом, нерозгаданому світі? Для цього необхідно насамперед себе віднайти. Дехто з чоловіків вважає, що жінкам не обов'язково ставити перед собою такі запитання. У них, мовляв, давно все з'ясовано. Найголовніше призначення жінки, як велить сама матінка Природа, продовжити Рід. Не спираюся з сильними світу цього – левова частка впливу, звичайно, належить їм. Однак саме прагнення сказати по-своєму, висловити власну думку і знати, що до неї прислушалися, визначає сутність жінки сучасної. Коло її інтересів нині необмежене. Отож важливо не помилитись, обираючи стихію для rozumu i duши.

Лариса Миколаївна Гладчук, підприємець із Квасилова, свого часу не помилилась. Започаткувала власне виробництво м'ясноЯ та ковбасної продукції, яку відразу ж високо оцінили споживачі. Починати довелося з відновлення обладнання, реконструкції цеху, облаштування прилеглої території. Сьогодні м'ясні та ковбасні вироби Л.М. Гладчук користуються попитом у столичних магазинах та супермаркетах.

У майбутньому Лариса Миколаївна планує розширити виробництво, відкрити фірмовий магазин для продажу гарячої продукції. Крім цього, в неї ще чимало задумів, реалізувати які поки що не дуже легко.

– Насамперед, – говорить моя співрозмовниця, – вітчизняного виробника повинен захищати закон, ціни на його продукцію мають бути чітко врегульовані. А до ввезень м'яса, ковбаси з-за кордону ставиться потрібно особливо строго. Важливо переконати споживача, купівельну спроможність

якого визначають ціни, що міне час і за дешеву польську ковбасу доведеться платити здоров'ям. Робити людям добро – так формулює своє покликання жінка-підприємець. Вона вважає, що це прагнення передається з генами. Мама Лариси Миколаївни сорок років працювала у сфері торгівлі. А це – насамперед робота з людьми, вміння задовольнити їх запити. Тож мудрі мамині уроки, без сумніву, знадобились дочці. А ще допомагає в роботі власний досвід. Працювала Лариса Миколаївна й у відділі праці облвиконкому, і в управлінні торгівлі та побутового обслуговування населення облдержадміністрації на посаді головного інженера, й помічником президента Торгово-промислової палати. Усі, кому знайома ця жінка, захоплюються її енергійністю, організаторськими здібностями, вмінням поєднати свою таку відповідальну і виснажливу роботу з домашніми справами, вихованням дітей – сина Андрія і доньки Зіни.

А ввечері, коли напружений робочий день позаду, найбільша втіха для Лариси Миколаївни – мила усмішка її внучка Максима. І плекає вона, як і кожна жінка, в своїй душі надії, пов’язані не лише з підприємництвом. Саме це додає їй сили у втіленні прагнень, адже девіз у неї чіткий – спланувати, зробити, а вже потім про це говорити.

*Наталка Левчун
("Слово і час". – 7 березня 2003 р.)*

ПРОБЛЕМИ МОЇХ ВИБОРЦІВ – МОЇ ПРОБЛЕМИ

Напередодні виборів-2002 колектив Квасилівської загальноосвітньої школи висловив мені довіру, висунувши кандидатом у депутати районної ради. Йдучи в депутати, я склала програму, над реалізацією якої тепер, уже як депутат, працюю. Як член постійної комісії з гуманітарних питань, у справах сім’ї та молоді, соціального захисту населення, беру активну участь у сесіях районної ради, відстоюючи інтереси установ та працівників бюджетної сфери, мешканців свого селища, зокрема молоді та людей важкого віку.

У Квасилові мешкаю вже 17 років, тому добре знаю проблеми селища. А їх немало. Особливо дошкуляють моїм виборцям комунальні негаразди. Так, уже більше року у наших оселях немає гарячої води, потребує вдосконалення й система теплопостачання. Неодноразово квасилівці, в тому числі я, піднімали питання непомірної плати за тепло. Здавалося б, із введенням у

дю нової котельні його вартість повинна була б зменшитись. Але ж ні, вона залишається чи не найвищою в області.

Турбує благоустрій наших багатоповерхових будинків, а також – доріг. Місцеве підприємство КП “Житловик” дбає про облаштування під’їздів, прибудинкових територій. Чи може воно взяти на себе ще й відповідальність за роботу ліфтів (виборці найбільше нарікають на те, що в багатоповерхівках не працюють підйомні кабінки)? Так. Але за умови, що й самі мешканці цих будинків будуть бережно ставитись до вертикального транспорту. Останніми роками ліфтове господарство селища, можна стверджувати, знищено повністю. У погоні за легкою наживою деякі мої земляки розтягають усе, що блищиць, тобто метал.

Порядок на сходових клітинах під’їздів деяких будинків також далекий від нормального. Й вина тут не тільки тих, хто повинен їх прибирати, а й самих мешканців. Згадайте народну мудрість: “Чисто не там, де прибирають, а там, де не смітять”.

Що ж до ремонту доріг, то селищна рада проводить лише “ямковий” ремонт, бо на капітальний у місцевому бюджеті не вистачає коштів. Тим часом на території Квасилова розташовано ряд підприємств, працює багато бізнесменів. Скоординувати дії усіх можна, тоді хоча б частково, можливо, й вирішилася б “дорожня” проблема. Докладаю до цього зусиль та поки що результатів, які б давали надію, немає.

Мене як депутата, директора школи чи не найбільше турбує проблема зайнятості та організація дозвілля нашої молоді. Звичайно, в цьому плані робиться немало. Похвально, що вже створено культурно-відпочинковий комплекс. Однак потребує вдосконалення його матеріальна база. Зокрема варто обладнати тренажерний зал, де б молоді люди, підлітки могли зміцнювати своє здоров’я, а також проводити вільний час. Давно назріло питання облаштування футбольного поля. Мабуть, тут мені як депутату треба настирливіше подбати про розв’язання проблеми.

Як члену виконкому селищної ради, доводиться брати участь у вирішенні цих та інших питань. Зокрема з проханням допомогти коштами на придбання ліків часто звертаються старі, немічні, хворі люди, але саме через брак коштів їм виділяють мізерну допомогу.

Розумію, що не все залежить від депутата (як і від селищної ради), бо вирішення багатьох проблем потребує коштів (і немалих), яких не вистачає в місцевому бюджеті. Тому керівники підприємств, організацій, підприємці, місцева влада, депутати місцевих рад повинні серйозно дбати про наповнення бюджету та ефективний його розподіл.

За рік свого депутатства зробила не так багато, як хотілося б, адже на депутатську діяльність у районному бюджеті не передбачено жодної гривні. Але я не втрачаю оптимізму, займаю активну життєву і громадську позицію, не стою осторонь жодної проблеми.

*Віра Людвік,
депутат районної ради по Квасилівському виборчому округу № 23,
директор Квасилівської загальноосвітньої школи
(“Слово і час”. – 18 липня 2003 р.)*

ЧАРІВНИЙ СВІТ ВИШИВКИ

Українські жінки здавна славилися своєю майстерністю, вмінням прикрашати одяг, різноманітні вироби для оселі, святкових обрядів. І насамперед – за допомогою вишивки. Відомо, що цим займались майже в кожній селянській хаті. Популярною вона лишилась і сьогодні.

Яскравим підтвердженням цього стала виставка робіт майстринь-вишивальниць смт Квасилів, яка нещодавно відкрилась у приміщені селищної бібліотеки. Милують око яскраві серветки, рушники, вишивіт В. Мацканіч. Чудові, ніби живі квіти створила у своїх вишитих картинах Н. Охремчук. Гідно оцінили відвідувачі й цікаві роботи О. Васильчук, виконані в різній техніці: хрестом, гладдю, мережкою. Не залишились поза увагою також роботи Є. Фрідріх, Ж. Новак та інших майстринь.

Приємно, що виставка отримала схвалальні відгуки відвідувачів нашої бібліотеки, а деякі читачки зголосилися принести до нас ще й свої роботи. Зaproшуємо всіх квасилівців відвідати бібліотеку і помилуватися чудовими вишивками. Гарний настрій гарантуємо.

*Оксана Захарчук,
заступник директора публічно-шкільною бібліотекою смт Квасилів
(“Слово і час”. – 21 листопада 2003 р.)*

ПРО ТЕ, ЩО ХВИЛЮЄ... АНГЛІЙСЬКОЮ

Шестикласниця Квасилівської школи Мар’яна Бебешко не розлучається зі своєю вчителькою англійської мови та ще її класним керівником навіть на канікулах. Бо це – її мама. У розмові зі мною Катерина Олександрівна прига-

дала, між іншим, доночіне запитання: “Мамо, скільки ти можеш учитися?” А й справді... Мама завжди за книжкою. Не лише на уроці, а й у дома, вечорами, коли, здавалося б, настає пора відпочити, ввімкнути телевізор, поринути в серіали... Її захоплення – читати і навчати. Вимагаючи максимальних результатів і від себе, і від учнів.

Тож не дивно, що Катерина Олексandrівна здобула перемогу в районному турі Всеукраїнського конкурсу професійної майстерності “Учитель року-2003” в номінації “Іноземна мова” (англійська). Цій учительці ще зі студентських, а то й зі шкільних років знайоме відчуття успіху. Власне, до нього вона завжди прагне. Хоч розуміє його набагато глибше, ніж більшість людей. Тому що уроку учні К.О. Бебешко отримують не лише по одній, а й по кілька оцінок, які, на її думку, свідчать про рівень знань і про те, над чим потрібно працювати. Оцінка не карає, а спонукає до росту. Принаймні цьому сприяє нова система оцінювання, за якою кожна дитина повинна мати тематичну оцінку, тобто підсумкову – за тему.

Катерина Олексandrівна вважає, що найголовніше в її роботі – налагодити контакт з учнями, зробити все для того, щоб на уроці дітям хотілося говорити. Звичайно ж, англійською. В основі нововішої методики викладання іноземної мови – комунікативний підхід. Проблемна тема, над якою працює К.О. Бебешко, – “Реальні ситуації спілкування на уроках іноземної мови. Розвиток діалогічного мовлення учнів”. Було б дивно, якби не зацікавили дітей уроки, на яких можна висловити власну думку про те, що найбільше хвилює, скажімо, про своє бачення стосунків із батьками. Заради цього варто вивчати англійську. Тим паче, коли така можливість є щодня. Адже працює Катерина Олексandrівна у класах із поглибленим вивченням цього предмета, де програмою передбачено удвічі більшу кількість годин, ніж у звичайних класах. Створювати неповторні враження від уроку, заливати дітей до відвертих діалогів іноземною мовою допомагає методична література видавництва “Long man”, що пропонує вчителю цікавий сучасний матеріал для проведення уроків. Хоча не так просто знайти спільну мову зі школярами на уроках іноземної, особливо з молодшими.

– Навчання у початкових та й у середніх класах, – розповідає Катерина Олексandrівна, – відбувається у формі гри. Граючись, діти забувають про те, що вони вчаться. Пізніше юні знавці англійської підтверджують свій інтелектуальний рівень на олімпіадах, конкурсах МАНу. Як ось дев'ятикласниця Ольга Антонюк – цьогорічна переможнице обласного туру олімпіади з англійської мови. Чимало випускників Катерини Олексandrівни обрали фах

учителя іноземної мови. Так, як це зробила колись їхня вчителька завдяки своїй мудрій наставниці Олександрі Андріївні Самолюк.

...Говорити англійською про те, що тебе хвилює, завжди цікаво. Особливо підлітку. Бо саме в цьому віці людина обирає орієнтири для подальшого життя. Тому не випадково під час уроків Катерина Олександрівна спонукає дітей до розмов про найважливіше, інколи навіть найбільш сокровенне.

Наталка Левчун
(“Слово і час”. – 14 березня 2003 р.)

“ДТИ З НЕБЛАГОПОЛУЧНИХ СІМЕЙ БУЛИ МЕНІ БЛИЖЧІ”

Незабаром відзначатиме свій 60-річний ювілей заступник директора Квасилівської середньої школи Валентина Іванівна Голуб. Коли я завітала до місцевої школи, вчительський колектив якраз обговорював екзамен, який щойно здавали однадцятикласники. Пройшовши в учительську, я почала очима шукати літню жінку. Не знайшовши нікого, хто б підходив на роль шістдесятирічної ювілярки, я запитально глянула на директора В.В. Людовік. Зрозумівши мою природну розгубленість, Віра Вікторівна підвела мене до симпатичної, приемної жінки, яка виглядала набагато молодшою.

Сорок два роки Валентина Іванівна Голуб присвятила вихованню і навчанню квасилівських школярів... Народилась у Квасилові, закінчила місцеву семирічку і продовжила навчання у Здолбунівській середній школі. А потім вступила на вечірнє відділення Рівненського педінституту на факультет початкового навчання і одночасно розпочала свою педагогічну діяльність старшою пionerвожатою в Квасилівській школі. Вісім років пропрацювала на цій посаді, була нагороджена спеціальним значком за активну роботу з піонерами. З часом почала працювати вчителем початкових класів. А у 1980 році очолила колектив Квасилівської восьмирічної школи. П'ять років була на посаді директора, а у 1985 році перейшла працювати до середньої школи заступником директора з виховної роботи.

У 1987 році талановитому педагогу і керівнику присвоїли звання відмінника освіти. Нині Валентина Іванівна працює заступником директора школи й одночасно викладає образтворче мистецтво.

– Я з дитинства знала, що буду саме вчителем, хоча й виросла в простій робітничій сім’ї, – говорить Валентина Іванівна. – В школярські роки захоплювалась учителем ботаніки Юрієм Андроновичем Жмудовським. Це була

людина, віддана своїй справі. Пригадую, як ми, школярі, вирощували розсаду в спеціальних горщечках і представляли її на конкурсі, за що мене нагородили золотою медаллю. Отож після закінчення школи у мене не було невизначеності щодо вибору майбутньої професії. Твердо знала, що буду вчителем. І коли вперше переступила поріг школи як педагог, відчула, що моя душа більше лежить до діток із неблагополучних сімей, які відрізнялися добротою і щирістю, хоча й не мали особливих успіхів у навчанні. Але всі мої вихованці, незважаючи на шкільні успіхи, стали достойними людьми. Багато з них закінчило інститути, технікуми. Пригадую ученицю Світланку Мельник, яка “лікувала” всіх своїх однокласників і писала у своїх творах, що хоче стати лікарем. Дитяча мрія здійснилася, і Світлана здобула омріяну професію. Олег Слонець, закінчивши Кvasилівську школу, повернувся сюди вчителем. Місцеві підприємці Сергій Малатай, Василь Левандовський – вихованці нашої школи.

Я вважаю, що мені пощастило в житті: хороша сім'я – чоловік, донька, зять, двоє внуків Роман і Ганнуся, улюблена професія. Живу надією на внуків – Роман мріє стати географом. А взагалі на мою долю випало спілкування з багатьма хорошими і цікавими людьми. Завдяки їм я й досягла чимало в житті.

*Вікторія Левчук
(“Слово і час”. – 13 червня 2003 р.)*

...ЩОБ РОЗЦВІТАЛИ БРУНЬКИ ДИТЯЧИХ СЕРДЕЦЬ

Вечірнє небо напрочуд було чистим і зоряним, на ніч вляглися відпочити осінні вітри. Передзвін дитячих голосів у школі давно затих, спустіли класи і шкільне подвір’я...

У таку пору поверталася після напруженого трудового дня Віра Вікторівна Людвік, директор Кvasилівської ЗОШ. Легко вдихалося осіннє повітря з гіркуватим присмаком диму, що стелився землею. Отже, – про неї...

Не зогляділася, як поринула у спогади про дитинство, юність. Ніжна струна забриніла у серці, коли думкою линула у рідне село Козлин, де народилася, та Ходоси, куди пізніше переїхали батьки. Тут формувався її характер: після гіркого душевного полину, що довелося звідати зі смертю батька, стала ще більш наполегливою: “Якщо доля забрала батька, якщо не встиг він перелити у мою душу всю життєву мудрість, то стану я вчителем, щоб маленькі бруньки дитячих сердець повнилися і розцвітали Розумним, Добрим і Вічним”.

Закінчила фізико-математичний факультет Рівненського педагогічного інституту, має 23 роки педагогічного стажу, з яких 16 – керівної роботи. 15 вересня цього року виповнилося 10 років, як стала директором Квасилівської школи.

Із перших днів роботи на посаді директора оточила колег атмосфорою уваги, доброти, розсудливості, психологічного комфорту, виявила методичну обізнаність. Тому ні в кого не викликає подиву, що саме під керівництвом цієї жінки працює у Квасилівській школі 57 вчителів вищої категорії, 4 вчителі-методисти, 19 вчителів мають звання “старший вчитель”, а 7 – нагороджені знаком “Відмінник освіти України”.

“Хто шукає премудрість – знайде”, – життєве кредо Віри Вікторівни. Завжди у творчому пошуку, з новими педагогічними ідеями, тому і не дивно, що її робота високо оцінена. Має вищу категорію – звання “Вчитель-методист”, “Відмінник освіти України”. А ще вона – депутат районної ради.

Виходячи зі спрямування школи “Робота педагогічного колективу з розвитку пізнавальної активності і самостійності учнів у здобутті знань на основі особистісного підходу”, директор бачить у кожній дитині особистість, якій потрібно допомогти утвердитися в досягненні своєї мети, а багатьом із дітей зігріти душу теплом материнської любові (бо ж багато хто у пошуках засобів на прожиття лишає дітей без батьківської настанови). Твердо вірить мудрий керівник і педагог, що навіть раз добром зігріте серце (а тим більше дитяче) повік не прохолоне.

У трудових буднях, щоденних турботах, творчих дерзаннях і пошуках шляхів їх втілення швидко минув вересень, що покликав гамірливу дітвору і педагогів до школи. Напередодні професійного свята директор Квасилівської ЗОШ аналізує пройдений шлях, задуми на майбутнє.

Щиро бажаємо Вам, Віро Вікторівно, невичерпної наснаги і сили у керівній роботі. Хай Ваш творчий підхід до роботи стане прикладом для колег і вихованців. Хай ніколи не міліють чисті джерела Вашої глибокої і всеосяжної душі.

*Марія Ярута,
учитель української мови та літератури
Квасилівської ЗОШ І-ІІІ ст.
("Слово і час". – 3 жовтня 2003 р.)*

“ЛЕЛЕКА” ПРИНОСИТЬ ЗДОРОВ’Я

Пріоритетний напрям роботи дитсадка – фізкультурно-оздоровчий. У цьому напрямку напрацьована та функціонує система заходів, спрямованих на збереження та зміцнення здоров’я дитини, виховання фізичної культури.

Цікавими є нетрадиційні способи оздоровлення: пальчикова гімнастика, точковий масаж, гімнастика для очей, дихальна гімнастика, масаж ступні, ніг, вживання очисних салатів, вітамінних напоїв та трав’яних чаїв у фітобарі тощо.

Окрім цього, медпрацівники садка мають цікаві творчі набутки з формування валеологічного світогляду в дітей дошкільного віку (досвід роботи вихователя Ніни Сенюк). До речі, досвід її та вихователя-методиста Раїси Семенюк занесений до картотеки кращих перспективних педагогічних досвідів роботи працівників дошкільних навчальних закладів району та області. Велику увагу забезпеченню оптимального режиму життя дітей, вихованню культурно-гігієнічних навичок, лікувально-профілактичній роботі приділяє медична сестра Л. Ковтун, яка вважає, що у дітей необхідно формувати дбайливе ставлення до власного здоров’я і засівати в їхню свідомість бажання жити довго, бути сильними, бути у злагоді з іншими людьми й самим собою.

Результатом такого комплексного підходу до проблеми зміцнення здоров’я дітей у садку “Лелека” є зниження загальної захворюваності протягом останніх років, відсутність інфекційної, зменшення кількості днів, пропущених через хворобу однією дитиною за рік, поліпшення функціонального стану, сну, апетиту та збільшення маси і зросту.

Нещодавно у садку цікаво і захоплююче пройшло заняття в “школі екстремальних ситуацій”, присвячене тижню безпеки руху. На нього були

У Кvasilivskomu дошкільному навчальному закладі – яслах-садку “Лелека” активно займаються формуванням у дітей здорового способу життя, а саме: пошуком різних підходів до зміцнення здоров’я, впровадженням нових медичних технологій, методів профілактики та оздоровлення організму.

зaproшені фахівці центру здоров'я, які надали методично-консультативну допомогу з питань профілактики дитячого травматизму, антінікотинової пропаганди та інших аспектів здорового способу життя.

Валентина Копель,
лікар-санолог обласного центру здоров'я
(“Сім'я”. – 28 травня 2004 р.)

ПОКЛИКАННЯ – ВЧИТЕЛЬ

Mic “Надія зарубіжної літератури”... Саме такого звання була удостоєна на обласному турі конкурсу “Учитель року-2004” Наталія Микитюк, учитель зарубіжної літератури Квасилівського ЗНЗ.

...На межі літа й осені, коли природа ще розкошує, намагаючись повноцінноскористатися сонячними днями, маленька, несмілива дівчинка переступила поріг школи. Дуже швидко спливли роки, і ось Наталя – вже на порозі дорослого життя. Закінчивши Квасилівську десятирічку із золотою медаллю, стала студенткою Рівненського державного педагогічного інституту. Отримавши диплом про вищу освіту, повернулась у рідну школу викладачем зарубіжної літератури.

Педагог, учител, вихователь – довірена особа суспільства, якій воно ввірє найдорожче і найцінніше – дітей, свою надію і майбутнє. Це прекрасно розуміє Наталія Василівна. Добре знання, творчий підхід до роботи, любов до своєї професії із відповідальністю перед учнями, батьками допомагають Наталії Микитюк проводити уроки на високому професійному рівні, хоча її педагогічний стаж ще не сягнув і десятирічної відмітки. Якщо накреслити творчий портрет Наталії Василівни, то головне в ньому – кращі людські риси: любов до дітей, доброчесність, відкритість, готовність, більше того, – устремлення до нестандартних ситуацій, вихід з яких приносить їй радість. Вона не шпетить дитину за якусь провину, не акцентує на цьому увагу, бо вміє розпізнати у своєму вихованцеві душу, розум і допомагає їх розвивати.

У викладанні зарубіжної літератури чимало залежить від учителя. Він повинен не тільки багато знати, а й тонко відчувати красу, бути інтелігентом у високому розумінні цього слова. Наталія Василівна вважає, що важливо, аби діти працювали – читали, писали, дискутували, вступали в діалог з учителем, між собою, з книгами, з літературними героями.

Тільки рівень розвитку учнів, їх активності у процесі пізнання, бажання висловитись визначають роботу вчителя. Для цього Наталія Микитюк широко використовує можливості позакласної роботи. Її вихованці – активні учасники тижнів зарубіжної літератури, що проходять у нашій школі щороку. Вони беруть участь у літературних іграх: КВК, “LG-Еврика”, готують міні-виставки, інсценівки за творами зарубіжних письменників.

Наталія Василівна постійно піклується про поповнення кабінету зарубіжної літератури різноманітними матеріалами: роздатковими, дидактичними, ілюстраціями до літературних творів тощо.

Її життєве кредо – вічне горіння душі і творча праця. І успіх не забарився. Наталія Микитюк стала переможцем районного туру конкурсу “Вчитель року-2004” в номінації “Зарубіжна література” та дипломантом обласного.

У нелегкій професії вчителя знайшла своє покликання Наталія Василівна. Щаслива вона і в особистому житті: у неї чудовий чоловік, який розуміє її, підтримує, допомагає. Обоє виховують двох дітей, яких люблять понад усе, і вони відповідають їм взаємністю.

Вогонь душі Наталії Микитюк зігріває серця її учнів, колег, учителів зарубіжної літератури. Тож побажаємо їй нових творчих успіхів, натхнення і щастя, щоб вогонь її душі дарував і тепло, і добро людям.

Лариса Трубіцина,
вчитель зарубіжної літератури Кvasiliv'skogo ZN3
(“Слово і час”. – 3 вересня 2004 р.)

СЕРБ ПОТРАПИВ У АВАРИЮ

1 листопада о 10 годині 35 хвилин за телефоном Народної служби порятунку “01” на диспетчерський пункт Головного управління МНС України в Рівненській області надійшло повідомлення, що на 302-му кілометрі автодороги Київ-Чоп неподалік Кvasilova сталася дорожньо-транспортна пригода з участю вантажного транспорту. За сигналом “тривога” виїхали підрозділи пожежно-рятувальної служби обласного центру.

На ділянці, де сталася аварія, частково перегородивши трасу Київ-Чоп, стояв вантажний автомобіль IVEKO. Кабіна вантажівки передніми колесами з’їхала в кювет та вгрузла в пісок, отримавши механічні ушкодження.

Пошкоджений автомобіль рухався в складі колони з двох вантажівок із Сербії в Росію. Досвідчений водій першої вантажівки, громадянин Сербії

Голе Радойко вже не раз проїжджав Рівненщину цією трасою. Цього разу автомобіль був завантажений 17-ма тоннами мідного кабелю. З самого ранку того дня йшов дощ, внаслідок якого дорожнє покриття стало слизьким. На 302-му кілометрі траси Київ-Чоп, коли вантажівка з'їжджала з невисокого моста та повертала праворуч, водій відчув, що автомобіль заносить убік. Серб відразу ж натиснув на гальма та почав вирівнювати машину. Однак впоратися з вантажівкою чоловікові не вдалося, і кабіна автомобіля з'їхала в кювет. Другий автомобіль цієї колони встиг вчасно загальмувати й аварії не зазнав. На щастя, в даний час на цій ділянці дороги не було жодного транспорту. Тому ні водій, ні будь-хто сторонній у результаті ДТП не постраждав.

Слід зазначити, що цей випадок став першим в історії новоствореної пожежно-рятувальної служби Рівненщини, коли наші рятувальники надавали необхідну допомогу громадянам інших держав в екстремальній ситуації.

Віктор Козак
(“Вільне слово”. – 3 листопада 2004 р.)

ВІКТОРІЯ – ПЕРЕМОГА

Статистика свідчить, що 10% людей, які вросли у дитячому будинку, кінчають життя самогубством, 40% – стають алкоголіками і наркоманами, ще 40% – скують різноманітні злочини, і лише 10% – живуть повноцінним життям. Безліч доріг перекрито для дітей-сиріт. Цей світ не для них. Їхне життя, як пісок, непомітно розвіюється і згасає... Але чому?

Таке маленьке, безневинне дитя. Чудова дівчинка, красуня. Нешодавно для неї відкрився світ – прекрасний і водночас потворний. Та вона всміхається, простягає свої рученята і так гарно пахне ніжністю. Крихітка щаслива, адже ще не усвідомлює того, що вона в цьому світі самотня, випадкове створіння для власних батьків. Дали життя, але обірвали крила. Залишили, викинули, як непотрібну іграшку. Що її чекає? Спочатку дитячий будинок, а потім...

Вмить почувся дитячий плач. Це вона розплющила свої великі оченята і не знайшла поряд найдінішу людину у світі – маму. Маля ще не знає, що більше її не побачить і не відчує, що ніколи не почує від неї похвали або гіркого докору, ніколи не отримає материнської ласки і тепла, не знайде в її очах підтримки і любові у важкий час. Вона не потрібна матері, а можливо, вже забута назавжди...

Плач притих. Немолода няня у дитячому будинку взяла її на руки, пригорнула і ніжно сказала: “Ти станеш справжньою принцесою, ти переможеш усі труднощі життя, я знаю це і тому назву тебе Вікторією – перемогою”. Маленьенька Віка усміхнулася, можливо, їй здалося, що це її мама, лагідна і любляча...

Час плинув швидко. Дівчинка росла, з кожним днем змінювалась. Вона не знала материнської ласки, але у неї було багато сестер і братів – друзів-сиріт, і була поруч – мама-няня, яка спочатку заплітала її чорняве густе волосся, а потім вчила писати, читати, рахувати, але раптом зникла – її життя обірвалося. Віка знову відчула самотність, у серці палав невимовний біль, здавалось їй, що падає у прірву, та вона не плакала, бо знала, що прийде час і вона переможе біль й усі негаразди, недарма ж вона Вікторія.

Одного разу ця старанна дівчинка, маленька принцеса Віка, прокинулася вранці вже дорослою, адже їй виповнилося вісімнадцять. Усе, кінець дитинству, їй вручили квиток у життя та не сказали, як жити далі. Куди йти? Що робити? Де? Як? Навіщо? Безліч запитань і жодної відповіді.

Віка ніяк не встигала за швидким плином життя. Та незабаром близнув і для неї промінчик щастя – педагогічний університет. Училася надзвичайно старанно, наполегливо, бо розуміла, що вона – одна з мільйона, якій так поталанило, і тому сумлінністю намагалася віддячити всім, хто допоміг вступити до вузу. Отримала червоний диплом. І знову стояла одна на дорозі життя. Так хотілося, щоб хтось похвалив, та навкруги була порожнечा. Вона – самотня. На мить здалося, що слізозі впадуть на землю, як дощ, та витримала і лише усміхнулась: “Я – Вікторія, я дійду до своєї перемоги!”. І пішла до благенької кімнатки у гуртожитку.

На столі – свічка (світло знову вимкнули за несплату), біля неї – телефон і номер школи, де шукають учителя української мови та літератури. Помолившись, нарешті набрала номер, і почалася розмова... Зустріч запланували на завтра. Віка не спала цілу ніч, вона дивилася, як крапав віск, і повторювала собі: “Я знаю, що скоро – перемога, я переможу, я ж Вікторія...”

Школа. Кабінет директора. Знайшла сили, постукала у двері... За столом сидів оглядний чоловік і пив каву. Попросив сісти. Почалася довга бесіда. Незабаром обличчя і голос директора дуже змінились: “Ви з дитячого будинку? Чому ж ви можете навчити наших діточок? Ви нам не підходите!”

Далі – робота прибиральниці у цій же школі. Пошуки роботи за фахом, але безрезультатно...

У гуртожитку знову вимкнули світло. Не відчуваючи ні рук, ні ніг, Віка схovalася під ковдрою у куточку ліжка і гірко плакала, здавалося, як

уперше, коли ще була немовлям: “Яка ж я Вікторія, яка перемога?! Я лише – черв’ячок чи комашка у цьому світі... Але я знаю, що треба жити і сподіватися...”

*Ольга Вертелецька,
учениця 11 класу Квасилівської ЗОШ
(“Слово і час”. – 3 грудня 2004 р.)*

ДОБРО, ПОСІЯНЕ ВЧИТЕЛЬКОЮ

Майже 20 років свого життя присвятила нелегкій шкільній праці вчителька англійської мови Квасилівського ЗНЗ Катерина Бебешко. Це людина, для якої доброта, висока і чиста духовність стали умовами професійного успіху. Вона давно зрозуміла, що від того, як учитель увійде в клас, розпізнає загадковий погляд дитини і заповнить її духовний та інтелектуальний світ, залежить майбутнє маленької людини, а значить, і держави.

За роки роботи в школі Катерина Олександрівна досягла того рівня професіоналізму, який дозволяє їй вирішувати найскладніші завдання. Саме тому вона працює тільки в класах поглиблого вивчення англійської мови. Робота в таких класах вимагає від учителя щоденної глибокої підготовки, аналізу великої кількості матеріалів, інформації, пошуків найбільш раціональних методів досягнення мети – оволодіння учнями розмовною англійською мовою. З цією роботою Катерина Олександрівна справляється з честю. Її уроки інформаційно насычені, вмотивовані, динамічні. Слова “мотивація”, “активізація”, “інтенсифікація” для Катерини Олександрівни мають один і той же зміст: зробити все для того, щоб учням було цікаво вчитися.

З метою розвитку пізнавальної активності учнів у вивченні мови Катерина Олександрівна широко використовує можливості позакласної роботи. Її учні – активні учасники тижнів англійської мови, що проходять щорічно у школі. Вони брали участь у постановках англійською мовою казок “Попелюшка”, “Червона шапочка”, іграх “Брейн-ринг”, “Слабка ланка”, які завжди проходили на високому рівні.

Катерина Олександрівна – завкабінетом англійської мови в школі. Вона постійно піклується про поповнення його дидактичними матеріалами, технічними засобами, словниками, дбає про естетичне оформлення кабінету, спонукає до цього не тільки колег, але й виходить із пропозиціями до адміністрації школи, піклувальної ради.

Її енергії можна позаздрити. Стала переможцем районного туру конкурсу “Учитель року-2003” в номінації “Іноземні мови” та дипломантом обласного. Встигає вирішувати домашні проблеми, яких у нашому житті не мало, виховувати своє маленьке сонечко – донечку Мар’янку.

Та все ж найкращим результатом роботи вчителя є успіхи вихованців. Серед учнів Катерини Олександровни – призери районних, обласних олімпіад, а десятеро її випускників пішли дорогою вчительки – стали студентами факультетів іноземних мов різних вузів.

Отже, добро, посіяне вчителькою, примножується в її учнях, і дай, Боже, їй щастя і терпіння на цій нелегкій дорозі.

*Людмила Мельничук,
заступник директора з навчально-виховної роботи
Квасилівської школи
(“Слово і час”. – 23 січня 2004 р.)*

ЗАГАРТОВАНИЙ ВІЙНОЮ

15 лютого 1989 року останній радянський солдат залишив гарячі піски Афганістану. Шістнадцять років минуло з того часу, але у пам’яті та серцях тисяч воїнів-інтернаціоналістів і досі криваво багриться слід, залишений безжалією чергою ворожого автомата... Всього в Афганістані загинуло більше 15 тисяч чоловік. Україна втратила 3360 бійців, 80 зникло безвісти, з них – 103 убитих і 2 зниклих мешканці області, 195 стали інвалідами. У нашому ж районі недорахувалися 10 військовослужбовців... Та війна залишила по собі не лише болісний спогад і скорботний сум, а й безліч пісень, у яких – душа мужнього воїна, безмежна надія і ще щось незображенне, зрозуміле лише чоловікам, які пройшли пліч-о-пліч лабіrintами гір і пісків чужої землі. Ці пісні народжувалися десь на привалі, у тривожній задусі ночі і, підхоплені десятками голосів, прокладали собі шлях у вічність. Чимало з них пам’ятає Й Андрій Ромер, директор професійно-технічного училища №16, що в смт Квасилів, оскільки самому довелося скуштувати афганського пороху. З нагоди Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав, який ми відзначаємо 15 лютого, наш кореспондент зустрівся з ним. Андрій Ромер – голова спілки воїнів-афганців району.

– Андрію Петровичу, Ви знаєте про війну не з кінофільмів чи книжок. Скажіть, таке важко забути? І чи можна взагалі?

— Мене з Афганом пов’язала доля на три роки і п’ять днів. Кабул, Мазарі-Шеріф, Хайратон, Шіберган... Упевнений, що жоден із 145 афганців району ніколи не зможе забути пройдених стежок. А скільки воїнів вибралося з цього пекла з порушену психікою від побаченого, з потъмареним розумом від нелюдських катувань, із втраченими моральними цінностями! Хіба таке забувається?

— *Зараз багато говорять про причини війни в Афганістані. А яка Ваша особиста думка з цього приводу?*

— Це була неординарна сторінка історії нашої країни, яку можна оцінювати по-різному. Щоб раз і назавжди відкинути перекручування фактів та відверту брехню, потрібно визнати, що в Афганістані солдати і офіцери, сержанти і прaporщики перш за все виконували свій військовий обов’язок. Однозначно можна говорити, що ця війна – наслідок політики, коли через помилки можновладців страждав народ. Проте, якщо оперувати сьогоднішніми реаліями, то фактично ми були першими миротворцями на території країни Середнього Сходу відповідно до Договору про дружбу, добросусідство та співробітництво, укладеного в 1978 році між СРСР та Демократичною Республікою Афганістан. Така моя думка.

— *Отже, цілі обмеженого контингенту радянських військ, що перебував у Афганістані, були мирними?*

— На території Афганістану обмежений контингент виконував різні завдання, а також охороняв комунікації, заводи, фабрики, гідроелектростанції... Сьогодні можна відверто сказати і про те, що СРСР захищав свої південні рубежі від міжнародного тероризму. Адже Афганістан – це одна з країн-постачальників наркотиків, що заробляла і заробляє на цьому наркодолари і фінансує терористів. На жаль, крім охорони мирних об’єктів та супроводу колон із продуктами й товарами першої необхідності, нам довелося відбивати напади бандитських формувань, які проходили підготовку в США, Саудівській Аравії, Пакистані. На озброєнні у них були ракетні комплекси земля-повітря “Стінгер”, англійські ракетні комплекси “Блоупайн”, італійські міні з пластиковим корпусом, техніка, протистояти якій було непросто. Але, розпочавши неоголошенну війну, імперіалізм не шкодував нічого, щоб придушити демократичний режим в Афганістані.

— *Чи багато у Вас роботи як у голови спілки воїнів-афганців?*

— Звісно, чимало. Адже намагаємося допомагати десяти сім’ям загиблих хлопців, які залишилися без годувальників, і про п’ятьох інвалідів не забуваємо. Добре, що держава знайшла у собі мужність подивитися правді в

очі через своїх представників на місцях, і тому двері голів райдержадміністрації Анатолія Камінського та районної ради Петра Стельмаха завжди були відчинені для мене та моїх “підопічних”. Сподіваюся, що й з новою владою складуться не менш приязні стосунки. А в навчальному закладі, де працюю директором, намагаюся разом із колегами готувати належну зміну поколінь на славних традиціях стійкості, мужності і любові до Батьківщини, які зародили воїни-афганці та чисельна армія воїнів-інтернаціоналістів. Не повинен народ забувати своїх героїв...

Андрій Ромер, на відміну від деяких своїх товаришів по зброй, зміг налагодити життя у повоєнний час. Не живе лише одними пекельними спогадами, а прокладає дорогу в майбутнє. Лише зрідка, залишаючись наодинці, він умикає програвач із касетним записом афганських пісень і повертається у минуле, туди, де під градом душманських куль гартувалася його душа і тіло. І голос. Шкода, що у багатьох теперішніх юнаків немає такого проникливого і сильного голосу, як у Андрія Петровича. У ньому – переконлива впевненість і мужність із виразним карбом справжньої військової вправки.

Марина Нонка
(“Слово і час”. – 18 лютого 2005 р.)

ПРИСВЯТИЛА ЖИТТЯ МИСТЕЦТВУ

Нешодавно мала нагоду поспілкуватися з надзвичайно талановитою художницею-аматором, учителем образотворчого мистецтва Квасилівської спеціалізованої школи Мирославою Головерсою. Розмова видалася цікавою і пізнавальною.

- *Ви водночас учитель і художник, а де здобули освіту?*
- Навчалася у Рівненському інституті слов'янознавства за спеціальністю “Мистецтвознавство” після художнього училища.
- *У якому віці проявилися здібності до малювання?*
- Та навіть не знаю, коли почала. Здається, скільки пам'ятаю себе, стільки й малюю. Ще в дитинстві все, на чому малювалось, мало мій відбиток (сміється). Перший свій “шедевр” створила у 3 роки – розмалювала швейну машинку. До речі, цей своєрідний малюнок залишився й до сьогодні.
- *A вибір професії – це був лише Ваш вибір?*
- Лише мій. І взагалі, вчитися мені подобалося. Я була старанною студенткою: завжди сиділа за купами книжок, проводила багато часу у бібліо-

теках, скуповувала всю літературу про мистецтво, яка мене цікавила. Свідомо обрала професію і цілком задоволена своїм вибором.

— *Мирославо Іванівно, як Ви вважаєте, художник у наш час і в нашій країні може досягти великого успіху?*

— Проблемне питання. Можливо, за фінансової підтримки і величезного бажання, адже щоб просто організувати виставку, потрібні кошти. Багато молодих художників втікає у Київ та Львів із надією там показати свій талант. Але, на превеликий жаль, не кожному це вдається. А взагалі у мене є мрія — зайнятися організацією виставок молодих художників. Дуже хочеться відкрити галерею, яка водночас була б своєрідним кафе. Та поки що немає можливості.

— *Як відомо, Ви працювали в інституті слов'янознавства, в Квасилівському професійному ліцеї і зараз — у Квасилівській школі. З ким цікавіше: з учнями чи студентами?*

— З учнями, адже вони сприймають усе, що їм говориш. Учні набагато старанніші за студентів, бо дуже малий відсоток останніх іде свідомо навча- тися мистецтву. Багатьом з них просто потрібний диплом. Звичайно, є студ- денти, які дуже талановиті і хочуть вчитися. Та я вирішила, що мої знання більш потрібні учням.

— *А чи є серед Ваших учнів справжні таланти?*

— Є, і приємно визнати те, що їх чимало. Звичайно, вони лише початківці, але вже помітні прояви чогось прекрасного і незвичайного у їхніх роботах. Цікаво те, що хлопчики старанніші і наполегливіші за дівчат. Сподіваюся, що у май- бутньому хтось з них стане справжнім професіоналом, чудовим художником.

— *Чи можете Ви назвати себе справжнім художником?*

— Швидше — художником-аматором.

— *А чи з'являються Ваші роботи на виставках?*

— Так. Особливо і досить часто — на інститутських.

— *Чи брали Ви участь у конкурсах художників?*

— В юності. А в 2003 році здобула перемогу на районному конкурсі “Вчитель року”.

— *Серед Ваших картин є улюблені?*

— Кожна картина займає якесь місце в житті. І взагалі, коли тривалий час вкладаєш свою душу в працю, картина стає рідною і здається гарною.

— *Який художній стиль притаманний роботам?*

— Переважає реалістичне виконання. Але останнім часом з'являється навіть щось вангогівське. Взагалі я намагаюся не бути схожою на якогось художника, малюю те, що подобається, хоч віддаю перевагу імпресіоністам.

— Що б Ви побажали і порадили художникам-початківцям, учням та студентам, які захоплюються малюванням?

— Головне, щоб захоплення не зникало ніколи і завжди було бажання взяти пензлик чи олівець і щось творити. Та, звичайно, бажаю фінансової підтримки, без якої у наш час важко.

Розмовляла Ольга Вертелецька,
учениця Квасилівської спеціалізованої школи
(“Слово і час”. – 21 січня 2005 р.)

ВМІЛИЙ ОРГАНІЗАТОР, МУДРИЙ НАСТАВНИК...

Знаючи, що “слово – це найтонший різець, зданий доторкнутися до найніжнішої рисочки людського характеру”, хочеться підбрати найкращі слова, що розкрили б красу душі Людмили Мельничук, заступника директора з навчально-виховної роботи Квасилівського НВК “школа-ліцей”.

На струнах її серця з дитинства бринить і гудок, і пісня коліс поїздів, бо народилася Людмила Львівна у сім’ї залізничників. Любов’ю на все життя пройнялося її серце до природи. Притягували таємництво незвідані гори і долини, ріки і моря. Тому, коли настав час обирати життєву стежину, не сумнівалася – буде вчителем географії. Минули прекрасні студентські роки у Чернівецькому університеті, який закінчила з “червоним” дипломом. А далі – робота у м. Курськ у метеорологічній службі аеропорту, пізніше – бібліотекарем у м. Заліщики Тернопільської області. Та поклик рідної батьківської землі був настільки сильним, що у 1984 році молоде подружжя повернулося на Рівненщину.

Першовересень 1985 р. покликав квасилівську дітвому до нової школи. Разом із дітьми вперше переступила поріг цієї новобудови вчителька географії Людмила Львівна Мельничук, яка з 1993 р. призначена заступником директора з навчально-виховної роботи. Зарекомендувала себе ініціативним, твор-

чим працівником. Багато зусиль докладає для перетворення школи в сучасний навчальний заклад, проявляє себе вмілим організатором, мудрим наставником, новатором. У своїй роботі орієнтується на співпрацю, активну взаємодію з колективом у всіх питаннях життєдіяльності. Надає реальну діеву допомогу педагогам у вдосконаленні професійної майстерності, сприяє активізації творчого потенціалу кожного вчителя, формуванню вчителя-дослідника з високим рівнем професіоналізму. Власним прикладом доводить, що постійний пошук, самоосвіта, самозбагачення, участь у семінарах, нарадах, творчих групах – запорука підкорення вершин педагогічної майстерності. Спокійну і врівноважену, справедливу і по-материнськи ніжну люблять її вихованці, бо дає їм Людмила Львівна не тільки міцні знання, а й крила мрій. А широкій ерудиції, якою вона славиться, може позаздрити кожний. На запитання, кого б ви обов’язково взяли в консультанти як друга у грі “Перший мільйон”, учні нашого закладу називають Людмилу Мельничук.

Маючи широке коло захоплень: кросворди, читання книг, любов до тварин, Людмила Львівна – прекрасна мама, виховала сина і доньку. Радіє серце її, що донька обрала педагогічну ниву і також працює в рідному Квасилівському НВК, бо немає нічого прекраснішого, коли діти продовжують справу батьків.

Бажаємо Вам, Людмило Львівно, сонячних ранків і чистих рос, що наповнюютимуть душу невичерпною любов’ю до рідної землі. Хай на орбіті навколо Вашого серця незмінними супутниками будуть невгласима жага до пізнання нового, високий професійний рівень, відданість улюблений справі, а дорожковазом на життєвому шляху – правда, справедливість і добро.

Віра Людвік,
директор Квасилівського НВК “школа-ліцей”
(“Слово і час”. – 8 грудня 2006 р.)

СЕЛИЩЕ МОСЄ ЄДИНЕ, РІДНЕ Й ОДВІЧНЕ!

Традиційно жителі Квасилова 12 липня, у День Святих апостолів Петра і Павла, відзначили День селища. Кожна людина з великою любов’ю і душевним трепетом згадує те місце, де вона народилася, де пройшло її дитинство з дивоцвітом-казкою, у затишній батьківській оселі. Тому й не дивно, що на престольне свято до Квасилова з’їхалися гості: і колишні квасилівці, і мешканці міста Рівне та навколошніх сіл. Для гостей та жителів селища була

організована велика святкова програма: конкурс дитячого малюнка, виступи художніх колективів, спортивні змагання...

У конкурсі малюнка на асфальті “Мое селище в майбутньому” брали участь понад 30 дітей віком до 14 років. Призові місця були розділені поміж юними художниками Анною Федорович, Миколою Карпцем, Олександром Радкевичем, Анною Андрощук, Тетяною Радченею, Олександром Остапчуком. Нагороди їм вручила директор Квасилівської соціальної служби у справах сім’ї, дітей та молоді Тетяна Форманюк.

Святковий концерт відкрив ширим привітанням селищний голова Дмитро Крет. Ведучі Микола Ковальчук та Віта Кисільова нагадали всім присутнім історію селища, коріння якого сягає 1445 року, і однією з версій походження назви є дослівний переклад – “квасом сильні”. У 1870 році, саме 29 червня (12 липня за новим стилем) тут оселилися чеські селяни, які пізніше й збудували на честь апостолів храм. З того часу у цей день квасилівці влаштовують народні гуляння.

Розповіді ведучих чергувалися з виступами самодіяльних ансамблів “Сонечко” та “Оксамит”, танцювального гурту “Весняночка”. Чудовим співом тішили глядачів Микола Тивончук, Мирослав Майба, Світлана Голуб, Оксана Оксенчук.

Майстер спорту з вільної боротьби та дзюдо, керівник Квасилівської спортивної школи Микола Коба розповів про спортивну історію селища та здобутки його учнів на змаганнях. Їх спортивну майстерність змогли оцінити глядачі на показових виступах після концерту. Тоді ж був оголошений конкурс із підняття двох 24-кілограмових гир. На жаль, небагато силачів знайшлося на цю розвагу. Переможцями стали Олександр Чмир (підняв 24 рази), Віталій Острівський (22 рази), Юрій Петрук (17 разів), за що були нагороджені цінними призами.

Завершилося святкування Дня селища дискотекою. На святі панувала атмосфера гарного настрою та душевного піднесення.

Артем Кисільов,
смт Квасилів
(“Слово і час”. – 20 серпня 2007 р.)

МАТИР МИ НАЗИВАЄМО СВЯТОЮ

Мама, матуся... Це одне з найпрекрасніших слів на Землі, перше слово, яке промовляє людина. Воно звучить усіма мовами однаково ніжно. Свято

Матері відзначають у сонячні травневі дні, коли природа дарує нам красу, тепло, світло...

Святково та затишно було в актовому залі Квасилівського професійного ліцею, де урочисто відзначили День Матері. Це свято організувала для всіх жінок селища директор Квасилівського центру соціальної служби для сім'ї, дітей та молоді Тетяна Форманюк. Теплі, проникливі слова дарували зі сцени ведучі заходу Ольга Щиган та Микола Косинський. Першокласники Квасилівського НВК “школа-ліцей” та вихованці дитячого садка тішили всіх мам гарними віршиками, гурт “Веснянка” під керуванням Любові Добродзій – запальними танцями. Звучали ліричні пісні у виконанні Світлани Голуб, Миколи Тивончука, Юрія Буткевича, Тетяни Огоновської, Ірини Козаченко, Миколи Самчука, Володимира Баглая. До сліз зворушив глядачів монолог “Спогад про матір” у виконанні Віти Кисільової. Окрім гарних привітань, усі присутні жінки отримали від учасників свята букети запашних квітів.

Активну участь у підготовці та проведенні заходу брали бібліотечні та клубні працівники нашого селища, а також учні та музичний керівник професійного ліцею Володимир Семиляк. Заступник Квасилівського селищного голови Анатолій Котовський подякував організаторам і учасникам свята та висловив сподівання, що відзначення Дня Матері стане ще однією доброю традицією нашого селища.

Оксана Захарчук,
завідуюча публічно-шкільною бібліотекою сім'ї Квасилів
(“Слово і час”. – 1 червня 2007 р.)

ЯРМАРКУВАТИ БІЛЯ ХАТИ припало до душі мешканцям Квасилова

Минулої суботи, мабуть, уся десятитисячна громада селища побувала біля дев’ятиповерхівок, де проходив районний сільськогосподарський ярмарок. А там тобі й картопля з капустою, і риба з птицею, свіженькі яйця, добрий мед, соковиті яблука! Усе, чого душа забажає! І ціни на продукцію, запропоновану місцевому населенню сільгospвиробниками, не надто “кусалися”, чим приємно гріли душу. На Здолбунівському та Рівненському ринках, де зазвичай скуповуються квасилівці, таких удень з вогнем не побачиш. А тут ще й під самісіньку хату привезли. Покупці й продавці так увійшли в азарт, що не зважали на холод і дощ. Перші “спустошені” машини вже за півтори години залишили ярмарок. А люд розходиться не поспішав.

За словами очевидців, найбільшим попитом користувалися яйця від ПАФ “Брошукова”, жива риба ВАТ “Рівнерибгосп”, овочі ЗАТ АПК “Зоря”, широкий асортимент кондитерських та кулінарних виробів райспоживспілки, біля яких вишикувалися довжелезні черги. Загалом того дня у Квасилові ярмаркувало близько 20 сільгospвиробників різних форм власності: ПСП “Шпанівське”, “Злагода”, “Мороз”, “Зірка”, “Нива”, “Горинь”, ДГ “Білокриницьке”, “Облагрохім”, ЗСАТ “Плодорозсадник”, Рівненська державна сільськогосподарська дослідна станція, ФГ “Явір” та “АВВО-93”, приватні підприємці Т. Гусейнов, Ю. Вознюк, С. Дмитрук та інші. А покупці з’їжджалися з усіх довколишніх населених пунктів. Цілі родини прибули у Квасилів на машинах і возах, про ярмарок дізнавшись з оголошень на радіо та на стовпах... Додому всі поверталися в доброму гуморі, одні – з виручкою, інші – з чудовим товаром. До речі, побували того дня у Квасилові й поважні гості – голова райдержадміністрації Михайло Никитюк (власне, йому й належить ідея з організацією районного ярмарку), його заступник Павло Жук, начальники управлінь райдержадміністрації: економіки – Віталій Стельмах та агропромислового розвитку – Віктор Чабаненко, начальник відділу торгівлі і побутового обслуговування населення управління економіки Олександр Філонюк. Спілкуючись з учасниками ярмарку, вони одностайно зійшлися на думці, що заходи такі потрібні в районі, і хороша традиція обов’язково має прижитися...

Із цим погодився й Квасилівський селищний голова Дмитро Крет:

– Наступного року плануємо провести більш масштабне дійство у перших числах жовтня. Перенесемо його у центр селища, поставимо імпровізовану сцену, запросимо місцеві художні колективи, можливо, когось зі столиці. Словом, організуємо все на найвищому рівні, на кшталт Сорочинців. Ще вчора доцільність місцевого ярмарку брали під сумнів, та результати говорять самі за себе, і людям сподобалося, і сільгospвиробників не образили. А костопільці тепер щодня у селищі торгають... Від імені земляків хочу подякувати районній адміністрації і підприємцям, завдяки яким перший в історії Квасилова районний ярмарок пройшов на “ура”.

Між іншим, Михайло Никитюк запропонував провести подібні заходи представникам місцевої влади ще кількох населених пунктів району. Та вони поки що “думу думають”. А селяни тим часом ледве не на плечах везуть з обласного центру те, що могли б купити на місці.

*Марина Нонка
("Слово і час". – 26 жовтня 2007 р.)*

ПРОДАНО АКЦІЇ “РІВНЕСІЛЬМАШУ”

Власником 38 відсотків акцій ВАТ “Рівнесільмаш”, які виставили на приватизаційному конкурсі, стало ТзОВ “Морган-Феніче” з Івано-Франківська. Воно запропонувало за них 22 мільйони 325 тисяч гривень, тобто більше, ніж два інших учасники аукціону. Про це повідомили у регіональному відділенні ФДМУ. Аукціон проводився не стільки заради надходження коштів, скільки заради розвитку самого підприємства, кажуть у ФДМУ. За умовами конкурсу новий власник цих акцій має забезпечити за перший рік дохід від реалізації продукції не менш як 8,5 мільйона гривень (за дев'ять місяців цього року він становить 6,6 мільйона гривень) і довести його за п'ять наступних років до 22 мільйонів.

*Олександра Юркова
("Голос України". – 30 листопада 2007 р.)*

КВАСИЛІВСЬКІ СПОРТСМЕНИ ВШАНОВАНІ ГІДНО

Незвична дошка пошани з'явилася нещодавно у Квасилові. Зроблена вона із застосуванням комп'ютерних технологій у столиці. А нині не тільки прикрашає селищну раду Квасилова, а й прославляє видатних спортсменів краю.

Спонсор для такої справи (а коштував стенд понад 3 тис. грн.) знайшовся випадково. Власне, він і став автором ідеї – виготовити таку дошку пошани, на яку б не соромно було помістити імена видатних земляків. Натомість своє ім'я чоловік розголошувати не схотів.

Це, як зазначають у Квасилівській селищній раді, тільки початок. Адже якість такої дошки пошани дуже всім сподобалася, і в Квасилова знайдеться ще чимало людей, чиї заслуги гідні такого визнання. На перший же стенд потрапили найкращі спортсмени школи боротьби самбо та дзюдо, адже їхні здобутки чи не найбільші. 19 разів учні школи ставали чемпіонами України. Їхній тренер майстер спорту СРСР з вільної боротьби та дзюдо Микола Коба нині готове до Чемпіонату Європи чемпіона України Олександра Чмира.

*Ольга Корнійчук
("Вільне слово". – 15 травня 2007 р.)*

ПОКЛАЛИ СВІТ “НА ЛОПАТКИ...”

У Сашка й Тетяни Чмир уже понад вісім років є дві справжні родини. Разом з однією вони живуть у звичайному квасилівському будинку, з іншою ж “прописалися” у невеличкій прибудові поблизу школи, яку в селищі називають школою боротьби. В останній, де “за маму і тата” для своїх вихованців стали вимогливі тренери Микола і Дмитро Коби, брат із сестрою проводять чи не весь вільний від навчання час. Тут вони гартують тіло й дух, щоб згодом випробувати свій талант і талан на змаганнях різних рівнів. За плечима у цих молодих і дуже перспективних спортсменів багато поєдинків з гідними суперниками, а їхні кімоно вже встигли прикрасити медалі чемпіонів України, призерів Євразійських ігор (третє місце у Тані) та чемпіонату Європи (бронза у Сашка). І ось днями родинний тандем самбістів “поклав на лопатки світ” на черговому чемпіонаті серед юніорів, що з 18 по 21 жовтня проходив у сербському місті Сомбор. Там юні квасилівці представляли нашу область у складі збірної команди України. Дуже напружену і виснажливою була підготовка до змагань. Зокрема Олександрові довелося схуднути на 9 кілограмів, щоб підігнати власну вагу (66) під вагову категорію до 57 (це загальновідома практика) і при цьому тренуватися у посиленому режимі. А оскільки зважування запланували лише на третій день по приїзді в Сербію, юнак був змущений і там собі у смачненькому відмовляти. Дивуюся, як після цього він взагалі зміг вийти на татамі і перемогти з явною перевагою спортсменів із Сербії та Венесуели, а у третій сутичці взяти реванш у молдаванина, якому програв цьогоріч на чемпіонаті Європи в Латвії! На жаль, на фінальну сутичку сил не вистачило, і Сашко поступився росіянину, посівши другу сходинку на п’єдесталі пошани. Тетяна у першій сутичці зустрілася з молдаванкою (рахунок 10:1 на її користь), другу, що стало несподіванкою для всіх, виграла в дуже сильної суперниці з Росії больовим прийомом на руку, а в третій поклала на татамі румунку. Лише брак досвіду (дівчинці 15 років) завадив їй заволодіти золотом у вирішальному поєдинку зі спортсменкою з Венесуели.

За тиждень (саме стільки часу з переїздом тривали змагання) срібних призерів чемпіонату світу зустрічали вдома. Вітаючи стомлених і знессилених спортсменів, їм вручили аж по... 50 гривень премії. Чи ж варто після цього дивуватися, що наша талановита молодь їде за кордон, де її більше цінують, де є можливість розвиватися?! На рівні області (чи варто про місцеві мізерні бюджети казати, щоправда, з районного цьогоріч профінансовано ремонт спортузалу і закупівлю спортивнівентарю) не передбачено спецфонду, з якого б

у разі потреби виділяли кошти для поїздок на змагання, організації тренувальних зборів, і тим паче – для заохочення перспективних спортсменів.

Словом, щоб відправити Олександра й Тетяну до Сербії, тренер Дмитро Коба пішов “із простягнутою рукою” у народ. Відгукнулися депутат Верховної Ради України 5-го скликання Василь Берташ, колишній вихованець школи боротьби Олександр Андріюк, депутати селищної ради, учні, друзі, знайомі... Мабуть, саме їх із вдячністю згадували юні срібні призери світової першості, коли над п'єдесталом пошани гордо піднімався Державний прапор України.

Марина Нонка

(“Слово і час”. – 26 жовтня 2007 р.)

ОСІННІЙ ЯРМАРОК У КВАСИЛОВІ

Картопля, капуста, морква, цибуля, хлібобулочні та м’ясні вироби, жива риба, саджанці, засоби захисту рослин – це далеко не весь перелік продукції, з якою завітали в суботу, 18 жовтня, до Квасилова на ярмарок сільгospвиробники різних форм власності та підприємства переробної промисловості не лише нашого, а й Здолбунівського, Костопільського, Корецького районів. Цей ярмарок у селищі вже став традиційним. Цьогоріч його було проведено вдруге. Торги відбувалися в самому центрі Квасилова й викликали велике зацікавлення місцевих жителів.

– Ціни на багато видів сільськогосподарської продукції були нижчі, ніж на базарі, – зауважив з цього приводу Квасилівський селищний голова Дмитро Крет. – Та й їхати за нею в Здолбунів чи Рівне, де зазвичай скуповуються наші жителі, не треба. Все необхідне привезли під самісінькі багатоповерхівки. Від імені всіх квасилівців висловлюю щиру вдячність ініціаторам проведення осіннього ярмарку в селищі – райдержадміністрації, зокрема управлінням економіки та агропромислового розвитку, а також заступнику голови райдержадміністрації Павлові Жуку.

А ось жителька Квасилова Аполлінарія Шелест у розмові з нашим кореспондентом попросила на сторінках тижневика “Слово і час” похвалити селищну владу за гарну організацію ярмарку. З такою оцінкою проведеного заходу були згодні й інші мешканці селища, з якими довелося поспілкуватися.

Загалом того дня в Квасилові ярмаркувало понад 40 сільгospвиробників і підприємств. Широкий асортимент продукції, зокрема, представили: райспоживспілка, ПСП “Шпанівське”, “Волинь”, “Мороз”, ФГ “Явір” та інші.

Гарному настрою покупцям на ярмарку сприяло не тільки різноманіття продукції, а й музика та українські пісні у виконанні учнів Квасилівської дитячої музичної школи та колективів художньої самодіяльності місцевого Будинку культури.

Приклад Квасилова вирішили наслідувати інші сільські й селищні ради. Подібний ярмарок відбудеться цієї суботи в Оржеві.

Василь Лісовець

(“Слово і час”. – 24 жовтня 2008 р.)

ПОШАНОВАНИЙ АНГЛІЙСЬКОЮ КОРЛЕВОЮ

Щороку королева Англії Єлизавета II влаштовувала військове авіашоу “Ейр Татту”, проте такого не бачила ніколи! Льотчик з України на бойово-му літаку показував такі фігури, що аж перехоплювало подих. Ніхто з британських авіаторів не зміг би повторити подібного! Відзначила майстерність льотчика і сприйняла його виступ як подарунок на 25-річчя цього авіашоу. Вручаючи українцю перехідний приз “Суперкороль повітряного простору”, Єлизавета обняла переможця, проте він знітився. Адже, показуючи вищий пілотаж, дуже втомився, одяг його зім'явся, тому було соромно постати перед королевою в такому вигляді... Ось так захищав честь Військово-Повітряних Сил України у 1996 році полковник Микола Коваль.

Чи є у бджіл мотор?

Чотирирічний Миколка підійшов до батька, який працював на пасіці, і засипав запитаннями:

– А чому бджоли літають?

Ну що можна пояснити такій малій дитині? Тому батько, Леонід Федорович, відповів просто:

– Бо мають крила.

– А чому вони гудуть? Де в них мотор?

А у п’ять років хлопчина задивився на літак, що доволі низько пролітав над землею, і сказав матері і бабусі:

– Коли я стану льотчиком, я вас покатаю.

Ось так зародилася мрія літати у полковника Миколи Кovalя. Тоді він ще не здогадувався, скільки небезпеки принесе йому омріяна професія, але й скільки радості від відчуття неба.

Другий справа – полковник Микола Коваль

Микола і в дитинстві виглядав міцнішим за однолітків, проте менших ніколи не ображав, навпаки – захищав, і силою своєю не хизувався. Хлопець ріс розумним, шкільна наука давалася легко – усі предмети знову на відмінно. Вчився в Здолбунівській середній школі № 3.Хоча, як і в житті кожного учня, траплялося різне.

У випускних класах Микола чи не щодня казав батькам, що піде вчитися на льотчика, та до його слів ніхто серйозно не ставився, адже батьки вже все спланували – вирішили, що відправлять сина у Львівський політехнічний інститут.

Повернувшись з випускного вечора, Микола сказав, що їде до Чернігова вступати у вище військове авіаційне училище. Батьки, звісно, були проти, та вранці хлопець зібрав речі і поїхав. Не допомогли ні вмовляння батька, ні слізози матері. Оце вперше син не послухався, показав характер.

“Льотчику Ковалю від льотчика Кожедуба. Стань першим серед нас, рівним перед небом”

Валентина Олександрівна плакала щодня, просила чоловіка поїхати і забрати сина, це ж її єдина дитина. “Ось уже місяць нема звісток, а що як сяде в літак і розіб’ється?”.

Нічого не вдієш – поїхав Леонід Федорович до Чернігова по Миколу. Тільки переступив поріг училища, почув, що в коридорі великий шум, хтось кричав: “Дивіться, хохол написав твір на відмінно!” Підійшов ближче і побачив, що то його сина так вітають. Пізніше просив Миколу, щоб іхав додо-

Ще із дня народження сина мати, Валентина Олександрівна, знала, що у неї незвичайна дитина. Народжувала зимою 1951 р. у страшну заметіль, на відрізаному від світу хутірцеві поблизу селища Квасилів. Жінки казали, що у зимовий мороз не прості діти народжуються – богатирі, що Бог за такими дітьми дивиться і нагороджує козацьким здоров’ям. Так воно, власне, і було.

му, та той казав: “Чого я маю їхати, коли усі іспити поскладав? Он генеральський син провалив вступ, а я пройшов. Залишуся”.

І тут навчання проходило добре. Усе знат, усе розумів, усе виходило краще, ніж у всіх. Математичні задачі розв’язував швидше за інших, до батькох міг дати відповідь одразу, не списуючи три обов’язкові аркуші.

— Ти звідки такий розумний уявся, мабуть, після інституту до нас прийшов?

— Так, із Здолбунівського інституту № 3.

За це й незлюбив його професор. Микола пише рапорт, у якому просить виключити його з училища, бо полковник заважає вчитися. Начальник навчального відділу викликає і Коваля, і викладача, щоб з’ясувати, що сталося. Запитав спершу професора. Той відповів:

— Ну ніяк не хоче слухати мене хлопець: усі завдання виконує по-своєму.

— Але ж результати правильні?

— Так.

— То вибачте його, нехай розв’язує так, як звик. Потисніть один одному руки.

Керувати літаком довірили йому першому за усіх. Політ вдався, інструктори зауважень не давали. Гарно посадив L-29, заглушив двигун. Його переповнювали емоції, хотілося поділитися з кимось радістю. Швидко відкрив кабіну і зістрибнув на землю. Поблизу командира ескадрильї стояли люди в цивільному. Коли підійшов ближче, побачив, що то були його батьки... Так уже доля розпорядилася, що саме вони стали свідками його першого вильоту. Мама обняла і зі слізами на очах промовила: “Тепер я бачу: ти будеш льотчиком”. А батько міцно потиснув руку. Рідні уже змирилися з його життєвим вибором.

На випускних екзаменах Микола вразив екзаменаторів, здавалося, що літаком керує ас. Очолював державну екзаменаційну комісію уславлений льотчик-вінищувач, тричі Герой Радянського Союзу маршал авіації Іван Кожедуб. Припав йому до душі молодий льотчик, ось тоді й з’явилася фотокартка з пам’ятним підписом, якому судилося стати девізом на все життя: “Льотчику Ковалю від льотчика Кожедуба. Стань першим серед нас, рівним перед небом”.

732 дні “за річкою”

Багато доводилося літати Ковалю, довіряли йому найвідповідальнішу роботу, адже він був найкращим.

Далі Афганістан... 732 дні “за річкою”... Друзі говорили, що Микола народився у сорочці. Скільки разів підбивали його літак, скільки разів доводилося вистрибувати з палаючої машини! Цього не знає ніхто. А Микола Коваль

зрозумів, що Афганістан є пеклом для радянських льотчиків, уже з перших днів перебування там.

Доводилося виконувати надскладні завдання, з якими справлявся як-найкраще. Постійно здійснював штурм укріплених позицій, придушував вогневі точки душманів, розвідував караванні дороги, наносив ракетно-бомбові удари. За це й отримав кваліфікацію льотчика-снайпера... Втрачав "за річкою" одного за одним друзів, та й сам викликав до себе батьків, аби побачитись, бо не знов, чи залишиться живим... Повернувшись до України зовсім іншою людиною.

"Суперкороль повітряного простору"

Здобуття незалежності Україною льотчик-інспектор П'ятої повітряної армії зустрів визначним льотчиком-пілотажником. У відборі на право брати участь у турнірі по США й Канаді переміг не завдяки авторитету й колишнім заслугам, а через вміння демонструвати майстерність українських військових льотчиків без "сучка й задоринки". У Лос-Анджелесі Ковалю довелося демонструвати свою майстерність 70 керівникам наймогутніших корпорацій Сполучених Штатів. Американський аерокосмічний гіант "Роکуел Інтернешнл" не залишився байдужим до суперльотчика.

Та по-справжньому зоряна пора для полковника Миколи Кovalя настала влітку 1996 року. У липні делегація Військово-Повітряних Сил України вперше брала участь в одному з найпрестижніших у світі військових авіашоу "Ейр Татту-96" (повітряний сигнал), що святкував свою 25-ту річницю. Тоді український авіатор зумів здивувати саму королеву Великобританії.

Наступного 1997 року старший льотчик-інспектор відділу бойової підготовки 5 АвК полковник Кovalь призначений заступником начальника Центру бойової підготовки Військово-Повітряних Сил України. Літати продовжував і там. Здобуваючи нові й нові перемоги в різних країнах світу, Микола Леонідович передавав свою майстерність молодшому поколінню винищувачів-пілотажників.

Полковник Микола Кovalь нині живе в Миколаєві, там і працює для Військово-Повітряних Сил України. Зрідка приїжджає до Квасилова, хоча не так часто, як би того хотілося батькам. Але нічого не вдієш, таке його покликання – служити державі. Батьки пишаються сином, кажуть, що він залишився такою ж простою людиною, як і в молодості. Як приїде, кажуть, одразу береться допомагати по господарству, чи то садка викосити, чи картоплю викопати – ніякої роботи не цурається.

Можливо, важливість його роботи розуміють не всі земляки. А от британська королева та керівники іноземних корпорацій так поцінували майстерність Миколи Кovalя, що й досі шлють йому вітання з професійним святом.

Ось такий він – “Суперкороль повітряного простору”, про котрого свого часу писали всі радянські газети, чие ім’я і зараз на слуху. Він бо один з найкращих авіаторів України, наш земляк, родом із Квасилова.

Анна Зайцева

(“Вісні Рівненищини”. – 24 жовтня 2008 р.)

КВІТНЕ ЗЕМЛЯ ТАЛАНТАМИ!

12 липня, у день святих апостолів Петра і Павла, престольне свято Квасилова. До цього свята для дітей та молоді селища був організований конкурс: “Малюнок на асфальті” на тему “Краса навколо мене”, в якому взяли участь понад 30 дітей віком до 15 років. Перше призове місце здобула Надійка Драчук. Друге місце посіли Юліана Кікош та Олег Грибок. Третє – Катерина Мельничук та Оленка Тирак, за що й отримали призи від соціальної служби для сім’ї, дітей та молоді. А завдяки зусиллям виконкуму Квасилівської селищної ради маленьким квасилівцям були вручені подарунки за оригінальність художнього бачення. Цього дня призи здобули всі учасники, нікого з молодих талантів не залишили без уваги. Тішить серце те, що не біdnє наша земля народними самоцвітами. Завершилося святкування Дня селища дискотекою.

Тетяна Форманюк,

директор Квасилівського селищного центру
соціальних служб для сім’ї, дітей та молоді

13 липня 2008 р.

СВЯТО ЗІ СЛЬОЗАМИ НА ОЧАХ

У День 63-ої річниці Перемоги над фашистськими загарбниками в Квасилівському Будинку культури було надзвичайно людно. В гарній, щойно відремонтованій за кошти місцевого бюджету, залі зібралися ветерани Великої Вітчизняної війни та односельчани, щоб відзначити це свято.

Урочистий мітинг відкрив селищний голова Дмитро Крет, привітавши присутніх з Днем Перемоги та подякувавши їм за безсмертний подвиг і особистий внесок у перемогу над ворогом.

До слова був запрошений ветеран-танкіст Ісаак Цукерман, який сколихнув пам'ять про воєнні лихоліття власними віршами, рефреном звучали рядки: “Тільки щоб не було війни...”. Для цих мужніх, шанованих людей ведучі свята Марія Драчук та Роман Ковтанюк читали вірші, вітали їх і школярі-першокласники.

Потішили піснями присутніх на святі чоловічий ансамбль “Оксамит”, молодша та середня групи ансамблю “Сонечко”, ансамбль “Лорелей”. Гучними оплесками дякував зал за сольні виступи Наталії Саваринській, Соломії Оксенчук, Валерії Дмиш. Танцювальні номери виконували старша і молодша групи гурту “Весняночка”.

Далі присутні мали можливість насолодитися концертом, який підготувала Квасилівська музична школа. Зокрема виступили Т. Раченя, Микола і Назар Карпці, дует “Надія”, оркестр народних інструментів (В. Лунін).

11 травня церковна громада Квасилівської УПЦ Київського патріархату на чолі з о. Ігорем спільно з Квасилівським селищним центром соціальних служб для сім’ї, дітей та молоді організували святкування Дня Матері. У програмі свята – виступи дитячих колективів чергувалися з вітаннями священика та голови обласного товариства “Просвіта” М. Федоришина.

Найдорожчих у світі матусь вітали дебютанти концерту – гурт спортивно-балльного танцю “Флеш” (А. Прокаєв). Церковна громада організувала виставку робіт квасилівських майстринь. Жителі селища милувалися шедеврами дитячої студії “Оберіг”, яка представила на огляд вироби з бісеру. Не залишили нікого байдужими вишиті картини Т. Висоцької, Н. Кушнірук, Р. Кучеровської, серветки, блузи, сорочки, рушники. Поліна Шелест запрошувала не тільки оглянути свою експозицію – в’язані гачком речі, а й навчитися творити зі звичайних ниток надзвичайно гарні витвори.

Селищний голова Дмитро Крет від імені квасилівців висловив подяку всім організаторам дозвілля, особливо тим, хто доклав значних зусиль у реконструкцію Будинку культури – директорові Зіновію Дмишу, працівникам підприємства КП “Житловик-1” на чолі з Миколою Жильчуком, директорові українсько-голландського підприємства “Роланд-Україна” В. Ганджук, директорові фірми “Ізол” С. Шевченку, приватним підприємцям В. Петрушко і Г. Шепеляк.

*Bіта Кисільова,
проводний спеціаліст Квасилівського ЦССДМ
("Слово і час". – 16 травня 2008 р.)*

ВОНА ЧЕКАЄ НА ВЕСНУ

Пастушик
Катерина Павлівна

Цікаво, що старша людина може не пригадати, що їла вчора, а те, що було давно, пам'ятає добре, до дрібниць. Так і Катерина Павлівна Пастушик, котра на початку року відзначила свої 93 роки.

— Знаєте, — розмірковує жінка, — день тягнеться довго, місяць збігає скоро, а роки — як одна мить... Оглядаєшся, за тобою — життя, а, здається, ще вчора була молодою...

— *А як — у молодості?* — запитую ще досить привабливу на свої роки жінку.

— Завжди — багато роботи. Єдине, чого не могла встигнути, так це переробити все, і часто лягала спати з відчуттям того, що саме завтра впораюся з усім...

Розмовляючи з літніми людьми, помічаєш багато спільногого волях, які повністю залежали від жорстокої влади до своїх же людей.

— Наші родини виселили з Польщі у 40-х, — розповідає Катерина Павлівна, — моїх — у Станіславську, а чоловікову, я була з ними, — у Миколаївську область. А там — спека! Як війне з поля вітром, немає чим дихати. Довго ми там не витримали, кинулися назад, адже все господарство лишилося за Сяном... Проте зворотна дорога стала коротшою — позупинялися, кому де довелося... Ми — в Квасилові. Тоді тут іще жили родини чехів... Як відомо, Квасилів заснували вони, і село вигідно вирізнялося з-поміж інших, адже було заможнішим. Пам'ятаю, як я працювала в чехів по господарству. Люди були культурні, акуратні, а основне — добрі. І платили за роботу, і навіть годували мене з синочком Іванком. Заміж я вийшла ще в Польщі, а чоловік Степан на війні був, тому довелося тривалий час жити без нього.

Усі поневіряння та злідні, як і багатьом іншим, довелося пережити й Пастушикам. Закінчила Катерина Павлівна два класи польської школи, більше ніде не вчилася, але й тепер, у своїх 93, читає газети, добре орієнтується в подіях, що відбуваються сьогодні в державі.

— Чим далі, тим більше влада відривається від простої людини, — сумно посміхається жінка, — не знаю, чи потрібні ми такі комусь. Раніше хоч якось, а згадували, кудись запрошували, вітали... А от нині на день народження лише

давній друг – начальник районного управління праці та соціального захисту населення Микола Паридуда та селищний голова Дмитро Крет завітали. І за те спасибі. Колись звання Героя Соціалістичної Праці звучало, ще й як!

Беру в руки маленьку червону книжечку, де вказано, що Пастушник Катерині Павлівні за отримання в 1951 році високого врожаю цукрового буряка (631 центнер з гектара на площі 3,6 гектара) Президія Верховної Ради СРСР своїм Указом від 27 травня 1952 року присвоїла звання Героя Соціалістичної Праці. До речі, в нашому районі ще тільки двоє людей мають цю високу державну нагороду – Ольга Іванівна Голуб із Корнина і Володимир Антонович Плютинський із Зорі –двічі.

– Була ланковою, – пригадує Катерина Павлівна, – робила все, що в колгоспі вимагалося. А ще – вдома господарство: свині, корова, кури... Це тепер нічого не тримаємо. Цю хату з чоловіком своїми руками збудували, а вже другий десяток – без нього. Живу з онукою Наталею і правнуком Віталіком, у восьмий клас Кvasilivs'koї школи ходить. Син часто навідується, вже на пенсії, але, як і його батько, працював на “Рівнесільмаші”. Сестра Євгенія також на цьому заводі “на покрасці” робила. А всього в моїх батьків нас було семеро, у чоловіковій родині – п’ятеро. Мало хто лишився живий, а племінники не дуже родичаються, люди стали іншими...

– *А що, на Ваш погляд, впливає на довгий вік? Можливо, якийсь знаєте секрет або маєте рецепт?*

– Не маю, – усміхається світло і приязно жінка, – все життя працювала і все. Не замислюся, скільки живу. Видно, Бог дає кому скільки... А себе щегляджу сама, особливо нікому не дошкуляю турботами, радію тим, що маю.

Довго розмовляємо про сусідів, добрих і не дуже, про сільські новини... Знає Катерина Павлівна, що, де і коли... Пригадує людей, з якими дружила, та яких, на жаль, уже нема. На запитання, що чекаєте, відповідає не роздумуючи, – весну. Тепле сонечко зігріває і серце, і душу...

Анна Лиміч (Войнарович)
("Вісті Рівненичини". – 5 березня 2009 р.)

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ БЕЗ ВІДПУСТКИ

Колишньому заводу Сваровського у Кvasilovі, нині відомому як “Рівнесільмаш”, виповнилося 125 років. Чверть століття очолював це підприємство Анатолій Кочмар. У радянські часи “Рівнесільмаш” входив у п’ятірку най-

кращих підприємств галузі – до 100-річчя його було нагороджено орденом Дружби народів. Робітники заводу за підсумками роботи навіть отримували від держави новенькі “Москвичі”. А його керівник Анатолій Кочмар нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора. Незважаючи на високі показники роботи підприємства, його генеральний директор за всі роки роботи так і не дозволив собі хоча б один раз піти у відпустку. Завтра, 10 квітня, Анатолію Кочмару виповнюється 70 років.

– *Пане Анатолію, як воно – працювати десятки років без відпустки?*

– Я нині на пенсії, надолужую згаяне. Майже весь свій вільний час проводжу в колі сім’ї. А ще їжджу на риболовлю, восени – за грибами. Люблю зустрічатися з друзями. Маю домашнього улюблена – кавказьку вівчарку Вассу. А основне мое “хобі” – це онуки.

– *Дружина працювала разом із Вами?*

– Ні, вона була інженером-конструктором на високовольтному заводі. Нині на пенсії, поділяє зі мною мое основне “хобі”. Цього року буде п’ятдесят років, як ми разом.

– *Aде Ви познайомились?*

– Разом навчалися у Краснодарському технікумі. Їздили студентами влітку на сільськогосподарську практику, але спочатку не помічали одне одного. А якось у вересні зайшов я до майстерні, бачу: дівчина фрезерує зірочки. Вирішив їй допомогти. Так і познайомились, а згодом краснодарська козачка стала моєю дружиною. Потім удвох пішли вчитися до політехнічного інституту, я отримав фах інженера-механіка, дружина – інженера-конструктора. В дитинстві я мріяв бути військовим. Але в десятому класі нас повели на екскурсію на метало-ливарний завод. Мене дуже зацікавив процес виготовлення деталей із металу. Тож я і вирішив стати інженером-механіком.

*Генеральному директорові
БАТ “Рівнесьельмаши” Анатолію Кочмару
урочисто вручено орден
Трудового Червоного Прапора*

Після того, як ми закінчили навчання, у нас наро-

дилася старша донька – Віка. Жили спочатку втрьох у восьмиметровій кімнатці. Потім завод, на якому я працював, виділив нам трикімнатну “хрущовку”. Але в ті часи було популярним так зване підселення. Тож разом із нами ділив житлову площа ще один мешканець, інвалід війни. Потім, щоправда, ми розміняли “хрущовку” на дві однокімнатні квартири. А молодша донька Діана народилася вже у Рівному.

– *А чому переїхали до Рівного?*

– Я тут виріс, тут жили мої батьки, тут я закінчив школу. Хотілося додому. І у вересні 1967-го із сім'єю ми переїхали до Рівного. Пропрацював рік на високо-волтному заводі, потім на заводі тракторних агрегатів. А у 1979 році на “Рівнесьльмаші” відкривали нову технологічну лінію і мене запросили на роботу. Тоді ще завод називався “Квасилівферммаш”, але згодом його перейменували. На підприємстві почали перепланування, створили спеціалізовані цехи. А коли будували новий цех, будівельники знайшли цікаву історичну знахідку.

– *Що це була за знахідка?*

– Це була пляшка, в якій зберігались архівні документи і старовинні паперові гроші. Ці документи свідчили, що наше підприємство було засноване ще у 1883 році. Назву мало тоді – завод землеробних машин і ліття спадкоємців Ярослава Сваровського. Цей запис залишили нащадки Сваровського – Володимир Сваровський і Ярі Смолін. У паперах значиться, що завод виготовляв “молотилки з грохотом, соломорізки, манежі кінні” тощо.

– *А що виготовляли на заводі в сучасний період?*

– Серед десятків найменувань основної продукції підприємства найбільш помітними були автокормовози АСП-25 для перевезення зерна та комбікормів, а також причіп ПСЕ-20, розроблені у власному конструкторському бюро і поставлені на конвеєр. Техніка користувалась попитом не тільки у вітчизняного виробника тваринницької продукції. Знали її і за кордоном. Скажімо, основним замовником АСП-25 був Казахстан. Адже у республіці були великі посіви зернових культур, велика кількість поголів'я худоби, широка мережа тваринницьких комплексів. Кілька партій таких автокормовозів було поставлено на Кубу. Крім основної продукції, на “Рівнесьльмаші” непогано було поставлено виробництво товарів широкого вжитку: візки, сільськогосподарський інвентар, електричні самовари. За високу якість продукції наших працівників відзначали на всіх партійних з'їздах, запрошували на виставки сільгосптехніки. Навіть машинами нагороджували робітників “Рівнесьльмашу”. За період моєї роботи шестеро людей отримали “Москвичі”, троє – золоті медалі ВДНГ СРСР. А ще завод вів своє житлове будівництво.

*Анатолій Семенович
з онуком*

доля більшості промислових гігантів. Село розвалили, знизилась потреба у техніці. Відповідно, почало скорочуватись виробництво, різко впав збут.

— А інвестори не допомогли?

— Іноземні компанії цікавились нашим підприємством, ми працювали з німецькими компанійонами. Планували виготовляти тролейбуси, складати комбайні, автомобілі “Жигулі”. Та реанімувати підприємство до колишніх масштабів, на жаль, не вдалося.

*Вікторія Левчук
(“Рівне вечірнє”. — 9 квітня 2009 р.)*

ЗАВІТАЙМО У “БУДЬМО”!

Нешодавно у Квасилові, в приміщенні кафе-бару “Будьмо” відкрився магазин-кафетерій – єдиний у селищі, де можна не лише придбати всі продукти першої необхідності, зокрема ковбасні вироби кращих виробників області, але й прямо в затишному приміщенні або на подвір’ї за зручними столиками покуштувати з печивом кави, чаю або просто випити пива. Якщо ж на вихідний день ви заплануєте пікнік, то знову ж у “Будьмо” вам запро-

понують для цього все необхідне – від посуду до смачного шашлику.

На відміну від інших, у “Будьмо”, як і раніше, до ваших послуг – великий банкетний зал у традиційно народному стилі для святкування урочистих подій із різноманітним меню, коли страви готуються за спеціально розробленими рецептами, а ціни у порівнянні з обласним центром – Рівне – значно нижчі.

Відомо, що в умовах конкуренції підприємці Юрій і Тетяна Процишини постійно намагаються піднімати рейтинг власного закладу, а отже, – створювати всі необхідні умови для своїх відвідувачів, замовників, покупців.

Скажімо, на літо в просторому дворі кафе-бара “Будьмо” вже облаштовується дитячий майданчик для відпочинку малят зі своїми батьками. Гойдалки, морозиво, розваги, а основне – турбота господарів “Будьмо” (можна замовляти навіть клоуна) сприятимуть змістовному проведенню шкільних канікул.

До речі, в День захисту дітей у “Будьмо” традиційно відбуваються добро-чинні свята з солодкою водою, цукерками, печивом, а основне – з конкурсом “На кращі поробки” і нагородженням дітей-переможців за рахунок закладу. І вже незабаром пройде презентація фотовиставки “Селище Квасилів – очима дітей”.

Анна Лимич

(“Слово і час”. – 29 травня 2009 р.)

Нині поряд із кафе “Будьмо” окремо працює магазин “Лаванда”, а зала в кафе використовується за призначенням.

Юрій Процишин

Тетяна Процишина

“ЛЕЛЕКА” І ВИПУСКНИЙ БАЛ “ЛЕЛЕЧЕНЯТ”

І сьогодні Квасилів нібіто залишається робітничим селищем, мешкає тут близько десяти тисяч, а з 4-х тисяч працездатного віку роботу має лише 600. Статистика сумна, але з року в рік не меншає надія, що запрацює-таки на повну потужність “Рівнесільмаш” і знову, після багатьох років очікування, з’являється робочі місця.

А нині ВАТ “Рівнесільмаш” (голова правління Роман Басараб) для місцевого дитсадка “Лелека” оплатив новий пральний комплекс, а це – понад 47 тисяч гривень.

Урочисто і святково попрощалися шестилітки зі своїм рідним дитсадком та вихователями (Л. Боршкова, М. Шум, Н. Шевчук, О. Демисюк, Т. Момоток). Дівчатка, схожі на чарівних фей, хлопчики з витонченими манерами – всі намагалися старанно і по-дорослому виконувати підготовлену програму випускного. Через літо – до школи!

“Цього року в “Лелеці” – три випускні групи, – розповідає завідуюча Ольга Лисак, – 69 діток. А всього дошкільний заклад відвідує 240 малют. Хоча в самому селищі Квасилів – понад 700 дошкільнят”.

Розмову продовжує селищний голова Дмитро Крет, котрий зазначає, що, забезпечуючи дітей продуктами харчування, заробітною платою – працівників садочка та оплачуєчи енергоносії, на “Лелеку” йде половина коштів селищного бюджету, а це – понад два мільйони гривень. І справді, надто дорогим виявляється утримання дошкільного закладу, та й виходу іншого немає, адже Державний бюджет не бере на себе ніяких витрат. Приміром, у минулому році з бюджету розвитку селищної ради проведено сучасну реконструкцію всієї покрівлі садочка євроруберойдом та реконструкцію системи опалення з програмним комп’ютерним регулюванням, що вже зекономило понад 400 тисяч гривень.

День захисту дітей

От і виявляється, що, крім селищної ради та часткової підтримки батьків, й сподіватися, по суті, немає на кого.

А були б кошти, ділиться Ольга Лисак, то можна було б у цьому приміщенні відкрити принаймні ще дві групи, на які з нетерпінням чекає чимала черга діток. Саме через фінансові проблеми, аби зекономити фонд заробітної плати, червень-липень для діток, які відвідують заклад, стають вимушеними канікулами, а для батьків – проблемою, куди їх прилаштувати.

Не затримуючись на сумній ноті та сподіваючись на кращі часи, вже зараз можна сказати, що скоро в “Лелеці” з’являться й нові гірки та гойдалки, які начальник “Житловика-1” Микола Жильчук називає “Казкою”. Такий дитячий комплекс уже красується поки що в одному дворі (Молодіжна, 40) багатоповерхівки селища.

Та, повертаючись до дитячого свята, хочеться побажати майбутнім симпатичним школяrikам радості від навчання та міцного здоров’я. А всі добре слова, що прозвучали на дитячому святі, обов’язково здійсняться, адже вони були ширими.

*Анна Лиміч (Войнарович)
("Слово і час". – 5 червня 2009 р.)*

СЛОВО ПРО КВАСИЛІВЦІВ

У смт Квасилів не тільки хороши та привітні люди, там ще – справжні спортсмени, які відстоюють честь України в світі. Недарма смт Квасилів є найбільш спортивним селищем 2008 року. В ньому проживає і тренується срібний призер Чемпіонату світу серед юнаків з боротьби самбо Олександр Чмир, він же – студент 3-го курсу факультету здоров'я, фізичної культури та спорту МЕГУ.

Минулого місяця, з 12 до 19 травня, у Мілані (Італія) відбувався чемпіонат Європи серед дорослих з боротьби самбо в категорії до 62 кг, в якому брав участь і наш земляк Олександр Чмир. За словами Олександра, шлях до чемпіонату Європи виявився не з легких, йому довелося пройти вибірковий тур, а також зайняти призове місце в чемпіонаті України.

На цих престижних змаганнях в Італії Олександр зайняв 5 місце, перемігши серба та іспанця, але програвши болгарину і молдаванину, котрі виявилися досвідченнішими.

На даний момент Олександр тренує юних спортсменів, а його самого – Дмитро Коба.

Василь Долинка
(“Слово і час”. – 12 червня 2009 р.)

ДЕНЬ АДМІНІСТРАЦІЇ

“Вирішення багатьох назрілих проблем Квасилова напряму залежить від поліпшення ситуації на місцевих підприємствах і від зростання інвестицій в економіку селища”, – наголосив голова райдержадміністрації Михайло Никитюк на підсумковій нараді з учасниками Дня адміністрації, що відбувся в четвер, 3 грудня, на базі виконавчого комітету Квасилівської селищної ради.

У ньому, крім Михайла Никитюка, взяли участь голова районної ради Микола Свінтокельський, заступники голови та керівники апарату РДА, керівники управлінь і структурних підрозділів РДА й районної ради, керівники територіальних органів міністерств і відомств України в районі, члени виконавчого комітету, депутати Квасилівської селищної ради, керівники окремих підприємств, установ, організацій, розташованих на території смт Квасилів.

Після короткої організаційної наради в малому залі РДА, яку провів Михайло Никитюк, учасники Дня адміністрації переїхали до Квасилова.

Першим об'єктом, який вони відвідали, став ДНЗ ясла-садок "Лелека". Тут виховується 248 дітей. Є фізкультурний зал із належним спортивним обладнанням і музичний зал; працює музей і кабінет українознавства "Берегиня", кабінет Казки та валеології, методичний кабінет і відповідно – медичний. Тобто діти мають усі можливості для інтелектуального та фізичного розвитку. В цьому переконалися й учасники Дня адміністрації, подивившись та послухавши, як гарно танцюють, співають і декламують вірші старанні малюки. Від районної влади Михайло Никитюк подарував "Лелеці" сучасний комп'ютер і великий пакет іграшок.

Завідуюча ДНЗ "Лелека" Ольга Лисак (на фото) поділилася досвідом роботи педагогічного колективу, не обійшла стороною і проблеми: потрібні нові меблі, на часі – реконструкція фасаду із заміною вікон.

Із роботою селищної лікарської амбулаторії загальної практики – сімейної медицини гостей ознайомив головний лікар Микола Полагнюк. Цьогоріч проведено реконструкцію медичного закладу. З бюджету селища на закупівлю медикаментів виділено понад 28 тисяч гривень. Однак є й проблеми. Найгостріша з них – відсутність автомобіля швидкої допомоги.

Далі учасники Дня адміністрації побували в залі боротьби дзюдо та самбо Квасилівського професійного ліцею. Цей зал місцеві жителі між собою називають школою боротьби. Бо тут виховують тих, хто гідно представляє район, область, Україну на європейських і світових турнірах. Готують спортсменів тренер міжнародної кваліфікації, заслужений тренер України Микола Коба та його син Дмитро. Крім безпосередніх своїх обов'язків, їм доводиться займатися й багатьма господарськими справами, адже школа боротьби знаходитьться в пристосованому приміщенні, де донедавна навіть не було каналізації. Завдячуючи заповзятливості тренерів і за підтримки районної влади, закуплено спортивний інвентар, встановлені нові двері. Не стойть осторонь проблем школи боротьби, як і загалом фізичної культури і спорту в Квасилові, її селищна рада.

Гарне враження на гостей справив і навчально-виховний комплекс "школа-гімназія". Її директор Віра Людвік у ході екскурсії по НВК розповіла

про роботу педколективу для забезпечення належного навчання та виховання підростаючого покоління.

Не приховували свого захоплення учасники Дня адміністрації й від Будинку культури. Після капітального ремонту, на який з бюджету розвитку селищної ради витрачено понад 290 тисяч гривень, заклад тепер відповідає своїй назві. Гарно оздоблений фасад, зал для глядачів, кімнати для гуртків художньої самодіяльності, зали для занять танцювальної студії та дискотек. Працівники Будинку культури розповідали про заходи, які проводять спільно з навчальними закладами селища та запросили присутніх на концерт художніх колективів.

Саме тут і відбулася згодом пленарна частина Дня адміністрації. Вів її голова райдержадміністрації Михайло Никитюк. Зі звітом “Про соціально-економічний розвиток Кvasилівської селищної ради” виступив селищний голова Дмитро Крет. Він, оперуючи конкретними фактами і цифрами, змалював загалом динамічну картину розвитку населеного пункту. Справді, протягом останніх трьох років крива, що відображає позитивні зміни в життєдіяльності місцевої територіальної громади, неухильно піднімається вгору. Зокрема реконструйовано та відновлено вуличне освітлення з поетапним встановленням енергозберігаючих ламп та тризонних електролічильників зі спеціальним приладом, завдяки чому економиться щорічно 12 тисяч гривень. Розроблено новий генплан селища, що дасть можливість розширити його площину на 420 га; капітально відремонтовано Будинок культури, здійснено значні обсяги робіт у житлово-комунальній сфері, втілено в життя низку інших добрих справ для людей. До речі, план із надходження до бюджету за 10 місяців цього року (2009) селищна рада виконала на 110%.

Однак основну увагу селищний голова зосередив не на досягненнях, а на тому, що треба зробити, щоб квасилів'ям жилося комфортніше.

Потім учасники наради Дня адміністрації відповідали на запитання, які переважно стосувалися проблем селища. Соціально-економічний підйом Кvasилова, зауважив Михайло Никитюк, напряму залежить від поліпшення ситуації на таких підприємствах, як “Рівнесільмаш” (нині воно працює лише 3 дні на тиждень), завод комунального устаткування, “Захід-пиво”, а також від зростання інвестицій в економіці Кvasилова. Щодо залучення інвестицій, то очільник району висловив задоволення діями селищної влади в цьому напрямку. Він повідомив, що в 2010 році в Кvasилові стане до ладу ще одне промислове підприємство – “Пластик-С”.

А голова районної ради Микола Свінтокозельський у своєму виступі нагав про таке джерело наповнення місцевого бюджету, як плата за землю.

Місцевій владі треба суворіше питати з тих орендарів, які несвоєчасно за неї платять.

Того ж дня керівники району і селищний голова у приміщенні Будинку культури провели прийом громадян.

Василь Лісовець
(“Слово і час”. – 11 грудня 2009 р.)

ПРЕМІЙ – ВІД ВРЯТОВАНОГО ВІД ВОГНЮ ЗАВОДУ

18 травня до Головного управління МНС України у Рівненській області завітав керівник ВАТ “Рівнесільмаш” Роман Басараб, який подякував рятувальникам за сумлінне виконання службових обов’язків, виявлені високий професіоналізм, мужність та рішучість під час ліквідації пожежі у фарбувальній камері цеху № 3, розташованому у селищі міського типу Квасилів. Він, зокрема, зазначив: “Весь Квасилів та працівники нашого заводу черговий раз переконалися: в МНС працюють високопрофесійні люди, котрі спроможні вчасно прийти на допомогу при виникненні будь-якої надзвичайної події”. Очільник підприємства нагородив 8 вогнеборців МНС грошовими преміями. А наказом начальника ГУ МНС за своєчасну ліквідацію вищезазначеної пожежі 3 офіцери та 5 сержантів отримали Почесні грамоти. Варто нагадати, що гасіння цієї пожежі ускладнювалося відсутністю справних пожежних вододжерел, високою температурою горіння та сильним задимленням, а також розповсюдженням пожежі у важкодоступних місцях: у шахтах, вентиляційних каналах, секціях технологічного обладнання... Проте, незважаючи на всі труднощі, бійцям МНС знадобилися дві з половиною години, щоб повністю впоратися з пожежею.

Рівненський райвідділ ГУ МНС в області
(“Слово і час”. – 29 травня 2009 р.)

РОСТЕ ФУТБОЛЬНА ЗМІНА

Третій рік у Квасилові діє дитяча громадська організація “Футбольний клуб “Квасилів”. Юних любителів гри в шкіряний м’яч об’єднав Олег Мазярко. Свого часу він грав у аматорських і професійних футбольних колективах, але через травму змушений був припинити регулярні виступи. Тоді й

уявся за формування в селищі дитячої футбольної організації. Нині вона налічує 72 члени. Це діти віком від 9 до 17 років. Завдяки зусиллям, сумлінній праці президента і водночас тренера клубу Олега Мазярка, юні футболісти постійно підвищують свою спортивну майстерність. Це вони підтвердили на міжобласному чемпіонаті з футболу-2007, який проходив у м. Нетішин, де зайняли перше місце. Того ж року ФК “Квасилів” став чемпіоном області серед школярів. Двоє його вихованців Максим Дем’янчук і Роман Гаврилюк, які нині навчаються у Володимир-Волинському спеціалізованому футбольному закладі, торік стали чемпіонами України серед своєї вікової групи, їм присвоєно розряд кандидата в майстри спорту з футболу. Клуб також брав участь у чемпіонатах України з футболу серед юнаків. Ну й, звичайно, його добре знають в обласній дитячо-юнацькій футбольній лізі.

Є в Олега Мазярка мрія: відродити колишню славу квасилівського футболу. Звісна річ, втілити її в життя нелегко. Для цього треба ще дуже багато зробити. Зокрема покращити матеріальну базу клубу. Керівник ФК “Квасилів” широко вдячний селищній раді, яка виділила приміщення для клубу та звільнила громадську організацію від орендної плати, допомагає транспортом для виїзду футbolістів на турніри тощо.

Не забуває про потреби юних футболістів із Квасилова й районна влада. Так, у перший день травня до них у гості завітав голова райдержадміністрації Михайло Никитюк. Він цікавився питаннями життя і діяльності клубу, організацією тренувального процесу. Після спілкування з президентом ФК “Квасилів” і його вихованцями Михайло Никитюк вручив клубу 15 новеньких м'ячів.

Василь Лісовець
("Слово і час". – 8 травня 2009 р.)

ПЕРЕДВЕЛИКОДНІ ТОРГИ В КВАСИЛОВІ відбудуться в суботу, 27 березня

Ініціатором їх проведення, як і в попередні роки, виступили райдержадміністрація та селищна рада.

Цьогорічний весняний ярмарок під традиційним брендом “Квасилівські торги” був, як ніколи, представницьким. У ньому, за словами селищного голови Дмитра Крета, взяли участь понад 40 виробників різних форм власності не лише нашого, а й сусідніх районів, які пропонували в широкому

асортименті сільськогосподарську та промислову продукцію, посадковий матеріал, інші товари. Багато було виробів народних умільців, у тому числі й сувенірної продукції членів обласної організації Національної спілки художників України. Хвилювала також великолітня атрибутика: писанки, вишивки, вироби з каменю, паски.

Гарному настрою покупців на ярмарку перед Великоднем сприяло не тільки різноманіття продукції, а й те, що ціни на деякі її види були нижчі, ніж на ринках Рівного та Здолбунова.

Василь Лісовець
(“Слово і час”. – 2 квітня 2010 р.)

ЩЕ КУРСАНТ, А ВЖЕ ГЕРОЙ

Відзначено лауреатів Всеукраїнської громадської акції “Герой-рятувальник року – 2009”. Усього їх в Україні тринадцять – тих, хто проявив особливий героїзм і мужність під час порятунку людей у різних надзвичайних ситуаціях. У цій славній когорті – і Богдан Нагорний, випускник Квасилівської школи Рівненського району, котрий навчається у Вінницькому вищому професійному училищі цивільного захисту. А отримав нагороду юнак за те, що врятував життя півторарічному хлопчикові.

Це сталося наприкінці минулого року у Вінниці. Перебуваючи у черговому звільненні, курсант з друзями гуляв вулицями міста. Рантом з балкона житлового будинку почулися крики жінки про допомогу – у кімнаті помирала її півторарічна дитина. Як потім з'ясується, в Артемчука стався анафілактичний шок.

Богдан без вагань відгукнувся на прохання допомогти. Вбігши до квартири, він побачив на підлозі малюка, який не подавав ознак життя, і розгублену матір. Швидко зорієнтувавшись, курсант згадав навички надання першої медичної допомоги і почав здійснювати непрямий масаж серця. Таке рішення виявилося ефективним – у дитини з'явився пульс, вона почала вдихати повітря, а згодом дихання стало ритмічним. Опісля карета швидкої допомоги забрала малюка у лікарню, а юнак повернувся до училища.

— За збігом обставин я перед цим випадком якраз склав іспит з медичної підготовки, — прокоментував ситуацію Богдан Нагорний. — На екзамені довелося робити навчальний непрямий масаж серця. Отож, як кажуть, наука цілком прислужилася. Зрештою, у цій ситуації, гадаю, так вчинила б кожна чуйна людина. Приємно, звичайно, що ця неординарна подія з моєю участю “потягнула” на звання “Герой-рятівник року”, але набагато приємніше, що Артемчик вижив і нині радує родину.

Євген Цимбалюк
(“Вільне слово”. — 2 березня 2010 р.)

ДМИТРО КРЕТ

Крет Дмитро Федорович

займався на заводі, тільки у ширшому масштабі. Зрозуміло, додався приватний сектор та інші підприємства на території селища.

І коли через три роки, у 2006-му, Дмитро Федорович уже сам очолив Квасилівську селищну раду, то питання соціальної сфери зайняли мало не перше місце його турбот. Спершу взявся за вирішення питань житлового фонду, який у Квасилові є об'ємним і складає понад 100 тисяч кв. м. житла, і одне з невирішених — занедбане ліфтovе господарство. Тому пустили у дію всі 32 ліфти і перевели їх на карткову систему, до речі, одними з перших у Західній Україні. І якщо сьогодні хто сумнівається, чи доцільно вводити цей принцип роботи в себе, то у Квасилові вже давно за ним працюють. А це

Прийшов працювати у Квасилівську селищну раду вже з досвідом господарської роботи. Отримав його на “Рівнесільмаші”, де займався соціальною інфраструктурою селища — супутника заводу, який будував багатоповерхівки. Ставши заступником голови селищної ради у 2003 році, Дмитро Крет продовжив розв’язувати наболілі питання і вирішувати проблеми, якими

дало можливість уникнути такого болючого питання, як борги за користування ліфтами. Тепер ліфтами їздять не “квадратні метри”, від кількості яких вираховувалася раніше плата за них, а живі люди.

Зараз на часі у селищного голови – завершити реконструкцію Будинку культури, а також вуличного освітлення: перейти на економні лампи освітлення. Селищна рада планує довести до кращого стану житловий фонд, провести заходи щодо пониження ґрунтових вод. Є багато інших невідкладних завдань, над якими трудиться голова й депутатський корпус Квасилова.

*Світлана Земляк
("Слово і час". – 15 січня 2010 р.)*

АФГАНСЬКІ РАНИ

Вони досі болять воїнам-афганцям, вони досі не зарубцювалися в пам'яті рідних Олександра Яковченка, Володимира Чечелюка, Станіслава Гриневича, Віктора Вавренюка, Сергія Плевана, Валерія Балакірева, Ярослава Федюра, Анатолія Мельника, Миколи Денисюка та Любові Шевчук, чиїми життями Рівненський район заплатив тій кровопролитній війні на далекій чужій землі.

Вшанувала їх, а також чотирох жителів Квасилова – учасників бойових дій в Афганістані, які пішли з життя вже тут, після повернення додому, спогадами і хвилиною мовчання громадськість Квасилова.

А ще селищний голова Дмитро Крет від імені квасилівців подякував Олександрові Нагорняку, Юрію Линю, Олексію Федорченку – усім 27-ом запрошеним до Будинку культури квасилівським афганцям за мужність, за те, що вберегли себе від куль душманів, побажав міцного здоров'я та родинного благополуччя, а також вручив кожному спонсорську допомогу від підприємців селища.

Після закінчення урочистої частини музичні вітання дарували присутнім землякам-героям художні колективи “Лорелей”, “Сонечко”, “Весняночка”, “Арт-квартал”, “Оксамит”. Потім воїни-інтернаціоналісти поклали вінок до обеліска загиблим побратимам-афганцям у Квасилові і згадували, згадували бойових друзів.

*Віта Кисільова
("Вільне слово". – 23 лютого 2010 р.)*

НЕСПОКІЙНИЙ ДУШЕЮ

Для селищного голови Квасилова Дмитра Крета проблеми і здобутки селища, де живе і працює, дуже добре відомі не з розповідей інших, а з власних справ. 18 років на заводі “Рівнесільмаш” він пропрацював заступником директора, де займався соціальними питаннями, а це, в першу чергу, житловий фонд заводу, який тепер переданий місцевому органу самоврядування.

Тож, обійнявши посаду заступника селищного голови, Дмитро Крет продовжив розпочату справу на “Рівнесільмаші” і вів ті ж соціальні питання. Його фахові та ділові якості, дипломатичність у наведенні контактів, бажання бути на боці людей не могли пройти повз увагу квасилівців, і в 2006-му його обирають селищним головою.

Чим живе сьогодні селищна рада, і що не побоявся впровадити в її діяльність Дмитро Крет? Про це та інше у нашому інтерв’ю.

— Дмитре Федоровичу, будучи селищним головою, Вам випало зустрічати свій черговий ювілей... Про що хочеться розповісти самому?

— Три місяці тому ми зареєстрували в Інтернеті сайт Квасилівської селищної ради. Він користується великою популярністю і сьогодні за рейтингом займає 15 місце в області. І це не випадково. Адже Квасилів дотепер був у інформаційному вакуумі. Єдине, що нас виручало, це районна газета. Але газета — районного масштабу, а для висвітлення всіх питань Квасилова нам потрібно було більше. Відкриття сайту дало можливість кожному жителю звернутися до селищного голови, на кожне запитання чи пропозицію відразу ж даю відповідь.

Крім того, на головній сторінці сайту висвітлюємо всі події, рішення сесій, виконкому. Тепер ми маємо зворотний контакт із людьми, знаємо, як вони оцінили прийняті нами рішення. Свій сайт будемо оновлювати і вдосконалювати, щоб можна було б розмістити і висвітлити ще більше питань.

— Що обговорювали останнім часом?

— Нещодавно в центрі Квасилова було збудовано автобусну зупинку. Оцінку цієї роботи одразу побачили на сайті. Одні пишуть: “Дякуємо”, інші, —

що вона для центру замала, треті зауважують, що треба було будувати з най-сучасніших будматеріалів. Моя відповідь усім одна: “ У центрі увага має акцентуватися не на помпезноті зупинки, а в першу чергу – на Пам’ятному знакові загиблим воїнам та на фігурі-хресті, які там розташовані поряд”. А щодо того, що зупинка невелика за розміром, то зауважую, що маршрутки їздять з інтервалом у півтори хвилини.

– Дмитре Федоровичу, сайт в Інтернеті полегшує чи, навпаки, – ускладнює роботу селищного голови?

– Спілкування з допомогою сучасної Інтернет-мережі дуже дисциплінне. Якщо ти десь розслабився, щось упустив, то це одразу побачиш у запитаннях і в обговореннях на сайті. Не всі зважають на фінансові можливості селищної ради, а вона є дотаційною. Основне наповнення нашого бюджету – з податку на прибуток фізичних осіб. А з 10 тисяч населення Квасилова у селищі працює 600 людей, решта їде у Рівне чи по інших населених пунктах. Де відпрацювали, там і заплатили податки, приїхали додому, а тут їм треба надати всі комунальні послуги. І, зрозуміло, має бути відповідний благоустрій... Це не вина нашого жителя, таке наше законодавство. Раніше, за радянських часів, була плата за трудові ресурси: де б людина не працювала, але податки надходили туди, де зареєстрована...

– Про благоустрій хотілося б запитати окремо. Як ви досягаєте порядку в такому густонаселеному селищі?

– У цьому плані у нас добре налагоджена співпраця з колективним підприємством “Житловик”. Ми уклали тристоронню угоду між селищною радою, жителем і підприємством. Крім того, на своєму сайті надрукували гасло: “Ми – за чистоту і порядок! А ти?” І люди досить непогано на це відгукнулися. Щоб підкріпити слова ділом, у всіх громадських місцях поставили сучасні смітники, визначили відповідальних за порядок. Звісно, є ще проблеми, бо не всі громадяни свідомі: іноді можемо знайти й мішок зі сміттям. А тоді вже шукаємо в ньому квитанції, учнівські зошити, листівки тощо із вказаною адресою, і швидко стає зрозуміло, хто власник. Це дуже добре впливає на громадську думку. Робота селищного голови така, що повинен працювати для блага громади, але далеко не всім дододиш. В окремих випадках тебе, представника влади, сприймають як диктатора, тому що ти вимагаєш від когось дотримання законодавства, в тому числі й рішень селищної ради, укладених угод. Коли ти говориш, приміром, із людиною про елементарне – сміття, то розцінюється це, ніби “здирання” грошей, а не турбота про благоустрій. Ти, виявляється, негативно “впливаєш” на їхній сімейний

бюджет, це зазвичай не подобається. Але ж людина повинна піклуватися про місце, де живе. На те вона і людина.

Вихідними Дмитро Крет їздить до мами у село. Це і є той острівець, де намагається віддалитися від усіх селищних проблем... у клопотах про бджіл, яких там доглядає.

– Хотів би провести паралель в організації праці людей та цих комах. Бджоли, які не працюють, у важкий осінньо-зимовий період неминуче гинуть, людина ж, яка не виробляє нічого навіть для себе, рано чи пізно стає нещасною, – виводить свою теорему життя селищний голова.

17 червня Дмитро Федорович із нагоди свого 55-річчя отримає багато широких вітань і заслужених слів вдячності від рідних, колег по роботі, друзів та односельців... Тож і ми, редакційні працівники, приєднуємося до всіх і бажаємо йому сімейного благополуччя, вірних друзів, багато помічників у нелегкій праці селищного голови. Хай все задумане вирішується, а на Квасилівському сайті – активного і цікавого життя з лише позитивними повідомленнями! Із роси Вам і води, Дмитре Федоровичу!

Світлана Земляк
(“Слово і час”. – 11 червня 2010 р.)

МИКОЛІ КОБІ – ШІСТДЕСЯТ!

“Це подія, бо вітаємо яскраву особистість, завдяки якій Рівненський район знають на теренах України, за кордоном і в світі”, – сказав заступник голови РДА Сергій Подолін перед спортивним активом району, який зібрався 14 вересня у малому залі райдержадміністрації з нагоди ювілею тренера, викладача районної ДЮОСШ “Колос”, двічі майстра спорту з вільної боротьби і боротьби дзюдо, судді міжнародної категорії із самбо, заслуженого тренера України з самбо та дзюдо Миколи Коби.

Привітати ювіляра прийшли голова райдержадміністрації Василь Карпенчук, голова районної ради Микола Свінтокозельський, представники районної та обласної організацій ДЮОСШ “Колос”, ветерани спорту

Коба
Микола Павлович

та друзі. Зокрема Василь Карпенчук привітав ювіляра, вручив подарунок і побажав йому, аби добрі справи, які робить Микола Коба, продовжувалися в його вихованцях.

Усі, хто долучився до вітань ювіляру, зазначали, що приемно вітати шановану як у спорті, так і у громадському житті людину, щиру, цілеспрямовану і добру, яка ніколи не кривить душою і чий професійні здібності, відповідальність, вимогливість та наполеглива робота внесли вагому частку у розвиток фізичної культури та спорту.

Завдяки Миколі Кобі у районі є чемпіон світу та відомі призери серед молоді Тетяна і Олександр Чмирі. Тренер Микола Коба виховав 10 майстрів спорту, 30 кандидатів у майстри спорту, сотні молодих юнаків і дівчат навчили любити спорт.

Ювіляр подякував керівництву району за вітання і за фінансову підтримку “Колоса”, а ще нагадав про свою мрію – створити дитячу спортивну школу єдиноборств у Квасилові.

Що ж, нехай здійснюються й надалі мрії цієї людини з Великої букви, нехай приходять нові удачі та перемоги! Редакція газети приєднується до вітань.

Світлана Земляк
(“Слово і час”. – 17 вересня 2010 р.)

ЩАСЛИВА ЖІНКА НЕ РАХУЄ ЛІТ

Восьмого березня ця гарна, розумна жінка святкуватиме свій ювілей не тільки в родинному колі, а й серед своїх колег і однодумців, з якими не один десяток літ із величезним завзяттям торує педагогічну стезю. Для відмінника народної освіти України, директора Квасилівського навчально-виховного комплексу “школа-ліцей” Віри Вікторівни Людвік шлях до вчительства почався з дитинства. Маленькою дівчинкою вона любила гратися

Людмілі Віра Вікторівна

студенткою фізико-математичного факультету Рівненського педагогічного інституту. На цей крок її благословили мама, дідусь і бабуся, адже після смерті батька сім'ї жилося сумужно і мимоволі у свідомості юнки зринали сумніви: “піти вчитися чи працювати?”

— Йди вчися, якось воно буде, — згадує настанову рідних Віра Вікторівна. — І я з подружкою-однокласницею вирішила вступати до педінституту. Світлані тоді не пощастило — на останньому екзамені з фізики їй поставили “двійку”. А мені випало щастя стати студенткою.

Недарма такий вибір випав мені у житті, і я стала вчителем. Правда, був і момент розчарування, коли на четвертому курсі проходила практику в Рівненській СШ №18. Тоді з першого дня мені довелося виконувати обов’язки вчителя і класного керівника, яка тоді хворіла. Семикласники, звичайно, мене спочатку не сприймали всерйоз, різні витівки влаштовували. Були такі моменти, що до сліз доводили. Думала — все, не зможу, покину. Але поступово знайшла з учнями спільну мову, зачепила їхні струночки, зацікавила у співпраці. Це був для мене справжній перший урок.

В Олександрійській школі, де працювала після закінчення інституту, теж непросто було. Викладала математику в п’ятому класі і вела класне керівництво в дев’ятому. Коли випустила свій клас, мене запросили на роботу в Рівненський райком комсомолу. Але працювала там недовго, бо через три роки в нас із чоловіком народилася перша донечка. І мені на цілий рік довелося йти у відпустку за її доглядом. На той час ми вже жили в Квасилові, і я, не маючи роботи в школі, пішла працювати в дошкільний заклад. Для мене це

з однолітками в “школу”, а ще захоплено стежила за елегантною рукою своєї першої вчительки Раїси Сергіївни Павлюк, коли та чорнильною ручкою акуратно виводила літери. У п’ятому класі вчителі помітили в старній учениці неабиякий нахил до природничих наук і почали розвивати Вірині здібності. Тому, мабуть, після десятого класу дівчині з Ходосів судилося стати

було трохи інше, і тому постійно тягло в школу. Був шанс знайти іншу дорогу, але я повернулася в школу, і не шкодую, що її життя присвятила.

У цьому році минає двадцять чотири роки як Віра Людвік прийшла працювати у Квасилівську середню школу вчителем математики. А через рік стала заступником директора з навчально-виховної роботи.

— Із Віталієм Кононовичем Процюком, який директорував на той час, мені довелося пройти гарну школу досвіду, — продовжує спогади Віра Вікторівна. — Правда, довго вагалася, коли після його переходу на іншу роботу мені запропонували очолити колектив. Зробити цей важливий крок допоміг чоловік Анатолій, і 15 вересня 1993 року мене призначили керівником навчального закладу.

Сьогодні в навчально-виховному комплексі “школа-ліцей” навчається 871 учень. Порівняно з тією, що була колись — це мала школа. Найбільше дітей у нас вчилося в 1995–1996 навчальному році — 1771 учень у 72 класах. Паралельні класи аж до літери “К” доходили. Але коли найпотужніше в районі місцеве підприємство “Рівнесільмаш” занепало, люди втратили робочі місця і перебралися в села, відповідно змінилася і демографічна ситуація. Була ще одна проблема — відтік учнів у заклади нового типу до гімназій, ліцеїв у Рівні та Здолбунів. Із педагогічним колективом ми довго думали, як зберегти учнівський контингент. Зрештою, змінили статус загальноосвітньої школи I–III ступенів на навчально-виховний комплекс “школа-ліцей”, запровадили класи з поглибленим вивченням англійської мови, математики. Вчителі почали застосовувати на уроках інтерактивні технології. І все це дало свій позитивний результат. Тепер ми вже бачимо, що через рік доведеться набирати не три, а чотири перші класи.

Крім адміністративної роботи, викладаю математику. І це справжня втіха, коли твої учні досягають гарних результатів у навчанні. Три роки тому я мала випускників, яких навчала з п’ятого класу і які вперше проходили зовнішнє незалежне оцінювання. Тоді десять моїх учнів успішно склали математику. І це була перша важлива оцінка моєї роботи і співпраці з дітьми. Скажу, що після того, як запровадили незалежне оцінювання, відсоток вступу випускників до вузів на державну форму навчання помітно збільшився. Воно стало “коником” для учнів, які працюють, добре вчаться, досягають гарних результатів. Це є шанс для обдарованих дітей. І сьогодні географія вступу наших випускників у вищі навчальні заклади значно розширилася.

Мені приємно, що в школі поруч зі мною працюють чудові люди, високо-кваліфіковані педагоги, з якими разом досягаємо гарних результатів і дбаємо про престиж свого навчального закладу. У цьому році ми стали переможцями районного конкурсу “Кращий загальноосвітній навчальний заклад року”, здобули

спеціальний приз і в обласному конкурсі. Команда нашої школи стала переможцем Всеукраїнського конкурсу “Старти надій” серед сільських шкіл і посіла сьоме місце серед 27 команд України. Наша школа стала кузнею педагогічних кадрів.

Звичайно, моя робота, посада підсвідомо переноситься на сім’ю. Можливо, доньки в дитинстві були обділені материнською увагою. Але вони завжди з розумінням ставилися до моїх проблем. Зараз менша дочка Алла працює в нашій школі вчителем інформатики і є для мене великою підмогою. І чоловікові я вдячна за те, що він дав згоду, щоб стала директором, завжди підтримує, допомагає. Можливо, завдяки йому мені вдалося себе реалізувати повною мірою як директор школи. І я щаслива.

Тетяна Ісаєва
(“Вісни Рівненичини”. – березень 2010 р.)

ЇРУКИ ТВОРЯТЬ ДИВА

Вишивання стало частиною життя народної умілици, майстра декоративного мистецтва Баранович Валентини Володимирівни. Вона уродженка села Мительно Волинської області, а з 1976 року живе і працює в Квасилові.

Тут вийшла заміж, виростила двох дітей, має внучку. Своїй донощі та внучці передає своє вміння й любов до народного мистецтва. Вишивати майстриню ще з дитинства навчила мама. Далі вона по крупинках переймала знання та володіння різними техніками вишивки від старших людей.

Окрім диплома бухгалтера-оператора, Валентина Володимирівна отримала диплом майстра декоративного мистецтва, навчаючись у Рівненській художній школі. Там вона вдосконалила свою майстерність і опанувала різними видами вишивання хрестиком і гладдю, вирізування та вибивання, що й застосовує на практиці, поєднуючи їх в одному виробі. Гаптовані витвори зацікавили знавців та аматорів народного мистецтва. Творче об’єднання “Митці Рівненщини” презентувало роботи майстрині на виставках у Києві, Львові та інших містах України. Милують око своєю красою рушники та сорочки, жіночі костюми та чоловічі краватки, серветки, доріжки і подушки. А вишивані ікони ніби оживають на полотні...

Валентина Володимирівна не уявляє себе без вишивання і, незважаючи на щоденні клопоти та втому, кожну вільну хвилину віддає улюблений справі, адже нібито звичайне захоплення перетворилося на поклик і стан її душі.

*За матеріалами сайту Квасилівська ПШБ
rivne.libr.rv.ua/kvasuliv/map.html*

ПРОГРАМА економічного та соціального розвитку смт Квасилів на 2010 рік

ВСТУП

Законодавчою та методичною основою розробки Програми економічного та соціального розвитку селища на 2010 рік є Указ Президента України “Про першочергові заходи із забезпечення діяльності Президента України” щодо прискореного вирішення нагальних соціальних, економічних та інших проблем скорочення видатків Державного бюджету та ін. Стратегії економічного та соціального розвитку Рівненської області на період до 2015 року, схваленої Розпорядженням голови облдержадміністрації від 30.10.2006 року № 489.

Програма ґрунтуються на аналізі соціально-економічного розвитку селища за попередній та поточний роки, прогнозних тенденціях на 2010 рік. Метою Програми-2010 є підвищення життєвого рівня населення на основі закріплення тенденцій економічного зростання галузей господарського комплексу, створення та забезпечення належних умов життєдіяльності, подолання кризових явищ у соціально-економічному розвитку країни.

Реалізація Програми-2010 дає можливість створити сприятливі умови для підвищення ділової активності суб’єктів господарювання, збільшення бюджетних надходжень та доходів населення, розвитку соціальної інфраструктури, вирішення екологічних проблем регіону. Ця Програма діє з часу її затвердження сесією Квасилівської селищної ради і у термін до прийняття нової наступного за 2010 роком.

I. ПРО ХІД ВИКОНАННЯ ПРОГРАМИ ЕКОНОМІЧНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ СЕЛИЩА У 2009 РОЦІ

У 2009 році пріоритетними напрямами роботи органів виконавчої влади селища було сприяння в:

- подальшому зростанні обсягів промислового виробництва та підвищення використання виробничого потенціалу на підприємствах селища;

- забезпечені сприятливого інвестиційного клімату та залученні коштів вітчизняних та іноземних інвесторів для реалізації селищних програм;
- формуванні ефективного конкурентного середовища та створенні сприятливих умов для розвитку підприємництва;
- посиленні платіжної дисципліни та забезпечені надходжень до бюджету;
- погашенні заборгованості з виплат заробітної плати та забезпечені дотримання суб'єктами господарювання селища державних гарантій в оплаті праці;
- вирішенні проблеми зайнятості населення, збільшені кількості робочих місць;
- підвищені життєвого рівня та соціальній підтримці найбільш незахищених верств населення.

За 2009 рік промисловими підприємствами селища **вироблено продукції** у діючих цінах на 13,304 млн. грн. – це на 5,516 млн. грн. менше, у порівнянні з 2008 роком (18,82 млн. грн. у 2007 році – 14 млн. грн.). Зменшення випуску продукції на ВАТ “Рівнесільмаш”, 32% від спланованого, сталося через відсутність попиту на продукцію серед українських покупців. Також не витримала конкуренції на ринку мінеральної та фруктової води у 2009 році продукція ЗАТ “Західпиво”.

На 01.01.10 р. на території селища **зареєстровано** 56 малих підприємств, чисельність працюючих на яких становить 420 чол. На 01.01.2010 р. у селищі **зареєстровано** 390 підприємців – фізичних осіб. Надходження до місцевого бюджету від діяльності суб'єктів малого підприємництва становлять 427,8 тис. грн., це на 269,5 тис. грн. менше, ніж у 2008 році.

Доходна частина загального фонду бюджету виконана на 109,6 %. Порівняно з минулим роком до бюджету надійшло на 145,7 тис. грн. більше. В структурі доходів найбільшу питому вагу мають податок із доходів фізичних осіб, плата за землю, місцеві податки і збори (єдиний податок). З податку з доходів фізичних осіб річний план виконаний на 104,2 % (592,0 тис. грн.), з плати за землю на 114,9 % (212,9 тис. грн.). У селищі відсутня заборгованість із заробітної плати працівникам установ, що фінансуються з бюджету.

Разом із тим існує цілий ряд питань, вирішення яких може стати резервом для подальшого зростання. У промисловості це – збільшення частки високотехнологічних виробництв та зниження енергоємності продукції. Залучення прямих іноземних інвестицій у господарський комплекс селища.

Крім того, залишається податкова заборгованість з плати за землю. Незадовільний рівень погашення заборгованості населенням селища минулих років за використані енергоносії та теплопостачання.

Чисельність безробітних дещо збільшилася в зв'язку із слабкою роботою підприємств ЗАТ “Західпиво”, СП “Роланд-Україна” і зменшенням виробництва на ВАТ “Рівнесільмаш”. Всього на даний час зареєстровано у Рівненському районному центрі зайнятості 136 безробітних із числа мешканців селища Квасилів.

До бюджету розвитку в 2009 році надійшло 1708,0 тис. грн., що на 1323,2 тис. грн. більше, ніж у минулому році.

ІІ. ОСНОВНІ ЦІЛІ ТА ЗАВДАННЯ НА 2010 РІК

У 2010 році діяльність селищної ради буде спрямована на підвищення темпів розвитку виробничої сфери, підвищення соціальних стандартів, створення безпечних умов життедіяльності населення, всеобічний розвиток людського потенціалу.

Основними цілями та завданнями на 2010 рік визначено:

- підвищення ефективності використання економічного потенціалу селища;
- запровадження сучасних технологій на підприємствах селища;
- стимулювання залучення інвестиційних коштів в економіку селища;
- активізація підприємницької діяльності;
- сприяння популяризації енергозбереження за рахунок облаштування індивідуального опалення мешканцями селища;
- забезпечення зростання розміру середньої заробітної плати;
- вирішення питання погашення заборгованості з виплати заробітної плати підприємствами, організаціями, установами всіх форм власності;
- вдосконалення системи соціального захисту населення;
- здійснення заходів щодо вирішення проблем зайнятості населення;
- продовження робіт із зміцнення матеріально-технічної бази амбулаторії, закладів освіти, культури;
- створення та дотримання на підприємствах усіх форм власності безпечних і здорових умов праці;
- захист населення і території від впливу шкідливих факторів техногенного та природного характеру, ліквідація наслідків аварії на ЧАЕС.

Прогноз на 2010 рік. Залучення до оплачуваних громадських робіт безробітних осіб із числа мешканців селища Квасилів через Рівненський районний центр зайнятості в закладах селищної ради: ДНЗ яслах-садку, Квасилівській лікарській амбулаторії ЗП та СМ, Квасилівському культурно-дозвілловому комплексі – джерело фінансування ФЗДССУВБ.

ІІІ. ОСНОВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ СЕЛИЩА

3.1. Промисловість

У 2009 році промисловими підприємствами селища вироблено продукції всього на 13,304 млн. грн., це на 5,516 млн. грн. менше у порівнянні з 2008 роком (18,82 млн. грн., у 2007 році – 14 млн. грн.). **Кількість працюючих** на ВАТ “Рівнесільмаш” – 208 (230 у 2008 р.; 259 – у 2007 р.), ВАТ “Завод комунального устаткування” – 60 (54 – у 2008 р.; 40 – у 2007 р.), ЗАТ “Західпиво” – 16 (22 – у 2008 р.; 34 – у 2007 р.), СП “Роланд-Україна” – 10 (30 – у 2008 р.).

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: запровадження випуску сучасної конкурентоспроможної продукції; застарілий технічний рівень більшості підприємств; високий ступінь зносу основних виробничих фондів.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: нарощування обсягів забезпечення конкурентоспроможності промисловості на внутрішньому та зовнішньому ринках; впровадження сучасних технологій та обладнання, освоєння нових видів продукції; підвищення інвестиційної привабливості промислових підприємств селища; розвиток галузі машинобудування для агропромислового комплексу, включаючи виробництво та сервісне обслуговування.

Прогноз на 2010 рік. Обсяги виробництва ВАТ “Рівнесільмаш” складуть 12,653 млн. грн. (до 5,884,4 млн. грн. у 2009 р.), ВАТ “ЗКУ” – 1,0 млн. грн. (до 1,220,3 тис. грн. у 2009 р.), СП “Роланд-Україна” – 10 млн. грн. (до 4,2 млн. грн. у 2009 р.).

3.2. Житлова політика та реформування житлово-комунальної сфери

3.2.1. Житлове будівництво

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: обмеженість бюджетних асигнувань у житлове будівництво; відсутність дієвої системи кредитування будівництва житла; низький рівень платоспроможності населення, який би дозволив вирішувати власні житлові проблеми шляхом будівництва або купівлі житла на вторинному ринку.

Основні цілі і завдання на 2010 рік: стимулювання залучення у житлове будівництво коштів громадян як потенційних інвесторів; сприяння будівництву житла для сільських забудовників та інших категорій громадян, що потребують державної підтримки; сприяння забезпеченню житлом соціально незахищених верств населення.

Додаток № 1 (Інформація про необхідність капітального ремонту та реконструкції житлових будинків комунальної власності Квасилівської селищної ради на 2009 рік).

3.2.2. Реформування житлово-комунальної сфери та підвищення якості послуг

Враховуючи складну сучасну інфраструктуру житлового фонду комунальної, приватної та відомчої форм власності, депутатами та виконкомом Квасилівської селищної ради постійно розглядаються питання удосконалення систем управління, організації, фінансування робіт, пов'язаних із утриманням житлового фонду та забезпеченням жителів селища необхідними комунальними послугами.

У 2009 році житлово-комунальні послуги жителям смт Квасилів надавали такі підприємства: КП “Рівнерайкомуненергія”, КП “Рівнеоблводоканал”, КП “Житловик-1”, Здолбунівське управління з експлуатації газового господарства, ВАТ “Ей-І-Ес Рівнеобленерго”, ВАТ “Укртелеком”, КП “Квасилівське”, адміністрація Квасилівського професійного ліцею.

На території селищної ради знаходиться 18 багатоповерхових будинків (16 житлових будинків у комунальній власності селищної ради, де розміщено 1773 квартири загальною площею 91,8 тис. кв. м. З них 1510 квартир приватизовано загальною площею 76,0 тис. кв. м, або це становить 85%. Всього проживає 5,8 тисячі громадян.

Два 5-поверхові гуртожитки є власністю обласного управління освіти і знаходяться в оперативному управлінні Квасилівського професійного ліцею. В одному з гуртожитків створено обладнання співвласників “Квасилівські зорі”. А в гуртожитку на вул. Молодіжній, 28 діє громадська організація “Молодіжна, 28”.

Важливою складовою також є 728 домогосподарств приватного сектора.

Забезпечені інженерною комунальною інфраструктурою 4 промислові підприємства та 450 підприємців і підприємств малого та середнього бізнесу.

Об’єктами соціально-культурного призначення в селищі є: Квасилівський навчально-виховний комплекс “школа-ліцей”, дошкільний навчальний заклад, Квасилівський професійний ліцей, Квасилівська лікарська амбулаторія загальної практики та сімейної медицини, Будинок культури, торговельні розважальні та побутові заклади.

Весь житловий фонд газифікований, багатоповерхова забудова під’єднана до централізованого тепlopостачання (185 квартир обладнано автономним опаленням), магістральних водопроводів та колекторів водовідведення, якими стоки потрапляють на очисні споруди для біологічного очищення.

90% вулиць приватної забудови мають вуличні водопроводи та вуличне освітлення. Лише незначна частина приватних домоволодінь під'єднана до колекторів водовідведення. Майже всі господарства селища за договорами з КП “Житловик-1” охоплені централізованим збором та вивозом твердих побутових відходів шляхом збору на спеціально обладнаних контейнерами майданчиках та об’їзду спецавтомобілем садиб приватного сектора.

Квасилівським колективним підприємством “Житловик-1” за 2009 рік надано послуг з утримання будинків та прибудинкових територій на 662,7 тис. грн., ремонту та реконструкції приміщень, інженерних мереж, благоустрою, будівництву дитячих майданчиків – на 999 тис. грн. ПП “Квасилівським” за 2009 рік реалізовано послуг на 989 тис. грн. Обома підприємствами з 2003 року (часу створення колективного підприємства) інвестовано в житлово-комунальне господарство селища 891 тис. грн. КП “Житловик-1” за 2009 рік вивезено 10,3 тис. куб. м ТПВ (за 2008 рік – 9,8 тис. куб. м) на полігон с. Здовбиця комунальної власності Здолбунівської міськради.

Із року в рік залишаються проблемними питання: виконання робіт капітального характеру на житлових будинках, заміна та реконструкція конструктивів, що відслужили нормативні терміни експлуатації та в переважній більшості знаходяться в аварійному стані. В приватизованих квартирах не всі власники самодостатні провести заміну газового, санітарно-технічного обладнання та трубопроводів. Так у 2009 році отримано спонсорську допомогу від ТзОВ “Флемінг-Україна” в сумі 26,0 тис. грн. і проведено поточний ремонт покрівлі житлового будинку на вул. Молодіжна, 48.

У 2008-2009 роках значні обсяги робіт виконані за рахунок жителів селища, а саме: заміна газових колекторів на житлових будинках на вул. Рівненська, 1, 2; Молодіжна, 1, 32; 1 Травня, 1; реконструкція аварійних трубопроводів у техпідпілях гуртожитків на вул. Молодіжна, 28, 28-а; ремонт покрівлі будинку на вул. Молодіжна, 28; заміна вхідних до під’їздів дверей на металеві з кодовими замками або домофонами.

За кошти природоохоронного фонду селищної ради виготовлено 9 металевих контейнерів по 0,75 куб. м для збору ТПВ. За рахунок транспортного податку проведено поточний ремонт селищних доріг на суму 51,3 тис. грн. Проведено відсипку сипучими матеріалами вулиць Нова, Набережна, Вишнева, Дачна, Мирна, Коротка у приватному секторі на суму 26,8 тис. грн. Змонтовано понад 160 м п. огорожі на прибудинкових територіях з метою збереження зелених насаджень, а також розпочато обладнання трьох стоянок автомобілів біля житлового будинку на вул. Молодіжна, 44 та Молодіжна, 28, 32. Продовжено в 2009 році реконструкцію освітлення вулиць селища.

ЗАТ “Побутрадіотехніка” охоплено всі багатоповерхові будинки з метою надання можливості користуватись кабельним телебаченням. За окремими договорами значна кількість жителів має можливість користуватись Інтернетом.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році:

- капітальний ремонт покрівель житлових будинків на вул. Молодіжна, 34, 36, 42, 44, 48, на вул. Рівненська, 2 за рахунок бюджету розвитку;
- реконструкція трубопроводів тепlopостачання, водозабезпечення і водовідведення багатоповерхових будинків за рахунок бюджету розвитку;
- виготовлення проектів та встановлення лічильників обліку теплової енергії в житлових будинках на вул. Молодіжна, 1; 34; 36; 38; 42; 46; 48; на вул. Рівненська, 1 (3-й під'їзд); на вул. Рівненська, 2, на вул. Б. Хмельницького, 1 за рахунок бюджету розвитку;
- ремонт стиків стінових панелей та козирків над балконами;
- заміна вхідних і тамбурних дверей у під'їздах будинків;
- ямковий ремонт і покриття селищних доріг, проїжджих частин прибудинкових територій;
- водопониження центральної частини селища вулиці Рівненська та вулиць Молодіжна, Зелена, 1 Травня, Давня, Дачна, Тиха, Біла;
- ремонт обладнання трансформаторних підстанцій;
- відновлення мощення навколо будинків, влаштування твердого покриття на сформованих пішохідних доріжках;
- утеплення фасаду житлового будинку на вул. Б. Хмельницького, 1;
- капремонт пасажирських ліфтів;
- будівництво трьох дитячих ігорових майданчиків у приватному секторі;
- облаштування майданчиків збору ТПВ у приватному секторі на вулицях Нова, Залізнична, Індустриальна;
- виготовлення та погодження містобудівної документації змін меж селища;
- реконструкція освітлення з переходом на енергозберігаючі лампи.

Основні цілі та завдання на 2010 рік:

- забезпечення надання якісних житлово-комунальних послуг;
- підвищення рентабельності колективного та приватного підприємств;
- передбачити кошти для проведення капітальних ремонтів житлового фонду, утримання транспортних засобів, оплату електроенергії (вуличне освітлення), вивіз твердих побутових відходів, придбання транспортних засобів із залученням коштів суб’єктів підприємницької діяльності та інших джерел фінансування;

- ефективне використання енергетичних і матеріальних ресурсів виробниками та споживачами послуг;
- забезпечення виконання програми “Питна вода Рівненського району” на 2007-2020 роки;
- стабілізація цін і тарифів на житлово-комунальні послуги для населення, оптимізація їх собівартості шляхом зменшення норм споживання, впровадження приладів обліку.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік:

- проводити упорядкування собівартості житлово-комунальних послуг з метою приведення тарифів до реальної вартості;
- забезпечувати виконання завдань оснащення житлового фонду засобами споживання води та теплової енергії;
- активізувати роботу щодо придбання соціально незахищеними верствами населення засобів обліку споживання води та теплової енергії у кредит;
- здійснювати заходи щодо покращання технічного стану водопровідно-каналізаційних і теплових мереж;
- реструктурувати заборгованість населення з оплати за житлово-комунальні послуги, підвищити відповіальність сторін за невиконання договірних зобов’язань.

Прогноз на 2010 рік: скорочення заборгованості за житлово-комунальні послуги.

3.3. Транспорт і зв’язок

3.3.1. Транспорт

Транспортне обслуговування населення селища здійснюється двома видами транспорту – автомобільним і залізничним.

Територією селища проходить міжобласний маршрут, який з’єднує селище з обласним центром (м. Рівне), із суміжними обласними центрами, столицею України (м. Київ) та сусідніми державами.

Відновлено рух маршрутного таксі Рівне-Квасилів-заводоуправління-Рівне. Також передано від ВАТ “Рівнесільмаш” дороги згідно з рішенням сесії Квасилівської селищної ради № 565 від 06.03.2009 року на суму 562366 грн.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: застарілий парк транспортних засобів; проведення ямкового ремонту на вул. Молодіжна, Б. Хмельницького, Соборна.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік: підвищення рівня транспортного обслуговування пасажирів та забезпечення безпечної роботи автомобільного транспорту загального користування.

3.3.2. Зв'язок

Рівненська дирекція УДППЗ “Укрпошта” забезпечує жителів селища послугами поштового зв’язку. Дирекція надає жителям селища послуги з пересилання всіх видів поштових відправлень, розповсюдження періодичних видань, приймання різних видів платежів та інші.

Послуги електрозв’язку в селищі надаються Рівненською дирекцією ВАТ “Укртелеком”.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: необхідність ремонту та оновлення абонементного господарства.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: збільшення надання послуг зв’язку; модернізація техніки та обладнання поштового зв’язку; передбачити телефонізацію вулиць Індустриальна, Коротка, Хмільна, Дачна.

3.4. Енергозабезпечення та енергозбереження

Діяльність виконкому селищної ради з питань енергозбереження визначається положеннями районної Програми з енергозбереження, розробленої на основі аналізу існуючого стану та прогнозів розвитку.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: будівництво розвантажувальної трансформаторної підстанції в селищі на вул. Зелена згідно з бюджетним планом ЗАТ “Ей-І-Ес Рівнеенерго”; проведення профілактичних та ремонтних робіт на трансформаторних підстанціях та в щитових житлових будинків; ініціювати перед відповідними обласними структурами питання створення Квасилівської дільниці РЕМ.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: ефективне та ощадливе використання енергоресурсів; створення умов для масового застосування споживачами селища приладів обліку споживання енергоресурсів; сприяння збільшенню використання нетрадиційних відновлювальних джерел енергії.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік: завершити оснащення бюджетних установ і організацій селища засобами обліку енергоносіїв.

Прогноз на 2010 рік: збільшення обсягів використання нетрадиційної енергетики та альтернативних видів палива.

3.5. Торгівля та послуги

У сфері торгівлі та побутового обслуговування населення селища в 2008 році продовжувались процеси підвищення якості торговельного обслуговування населення, активізації підприємницької діяльності.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: недосконалість системи контролю за якістю і безпекою продукції та всіх видів робіт (послуг), яка б гарантувала споживачам придбання споживчих товарів належної якості;

недостатньо розвинута служба побуту в селищі, особливо з надання побутових послуг першої необхідності, з ремонту побутової техніки через відсутність фахівців.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: формування мережі сучасних об'єктів торгівлі; підвищити рівень захисту споживчого ринку селища від насичення його неякісними, фальсифікованими та небезпечними для життя і здоров'я громадян товарами.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік: забезпечити поступове створення сучасних торговельно-сервісних центрів; сприяти залученню фінансових ресурсів районного центру зайнятості на організацію підприємницької діяльності у сфері побутового обслуговування населення.

Прогноз на 2010 рік: розширення мережі підприємств побутового обслуговування, а саме – відкриття салону ритуальних послуг; підвищення ефективності захисту прав споживачів, посилення контролю за якістю і безпекою продукції та усіх видів робіт (послуг).

3.6. Розвиток малого підприємництва

Діяльність виконкому селищної ради спрямована на створення сприятливого підприємницького середовища, забезпечення зростання виробничих і фінансових показників діяльності суб'єктів малого бізнесу та використання його потенціалу для вирішення соціально-економічних проблем селища.

На 01.01.2009 року: на території селища зареєстровано 56 малих підприємств і зареєстровано 388 підприємців – фізичних осіб. Надходження до місцевого бюджету від діяльності суб'єктів малого підприємництва становлять 697,3 тис. грн.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: тривалість процедур отримання документів дозвільного характеру для ведення підприємницької діяльності; обтяжлива для суб'єктів малого підприємництва система державного контролю та нагляду за господарською діяльністю.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: удосконалення процедури реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності та скорочення термінів отримання документів дозвільного характеру; сприяння впорядкуванню та обмеженню кількості перевірок суб'єктів малого підприємництва збоку контролюючих органів.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік: забезпечити реалізацію в селищі державної регуляторної політики у сфері підприємництва; сприяти розвитку інфраструктури підтримки малого підприємництва.

Прогноз на 2010 рік: збільшення кількості малих підприємств; збільшення робочих місць.

IV. ПРИОРИТЕТИ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОЇ ТА ГУМАНІТАРНОЇ СФЕРИ

4.1. Соціальна сфера

4.1.1. Демографічна ситуація

Населення селища на сьогодні налічує 8890 жителів. За період 2009 року у селищі народилось 109 дітей, що більше на 10 дітей у порівнянні з 2008 роком. Померло за минулий рік 67 чоловік. Кількість померлих зменшилась на 7 чоловік у порівнянні з 2008 роком. Протягом 2009 року укладено шлюбів – 54, що на 27 більше у порівнянні з 2008 роком.

Основне завдання на 2010 рік: призупинення міграційного скорочення населення селища.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік: забезпечувати соціальний захист сімей із дітьми та осіб поважного віку; сприяти зміцненню здоров'я населення, забезпечувати їх якісне лікування.

Прогноз на 2010 рік: зростання народжуваності та зменшення смертності; збільшення тривалості життя.

4.1.2. Соціальний захист

У селищі проживає 1563 пенсіонери, інвалідів війни – 10 чол., інвалідів армії – 10 чол., учасників бойових дій – 7 чол., учасників війни – 205 чол., учасників бойових дій на територіях інших держав – 49 чол., учасників ліквідації аварії на ЧАЕС – 34 чол., реабілітованих – 8 чол., дітей-інвалідів – 30 чол., дітей-чорнобильців – 99 чол., дітей війни – 291 чол., вдів померлих воїнів – 10 чол., членів сімей загиблих військовослужбовців – троє. В селищі проживає 10 людей, вік яких є 90 і більше років.

Соціальне обслуговування незахищених верств населення здійснюється районним територіальним центром, до складу якого входять:

Відділення медико-соціальної реабілітації на 25 ліжко-місць для постійного або тимчасового перебування інвалідів, громадян поважного віку для проведення медико-соціальної реабілітації шляхом використання медичних, психологічних, соціальних методів реабілітації.

Стационарне відділення на 15 ліжко-місць для тимчасового перебування інвалідів, одиноких непрацездатних громадян, які не мають дітей і за станом здоров'я потребують постійного стороннього догляду, соціального обслуговування та медичної допомоги.

Відділення соціальної допомоги вдома. У відділенні працює 62 чоловіки, з них – 32 соціальних працівники, які здійснюють догляд та надають послуги для одиноких непрацездатних громадян та інвалідів, які втратили

здатність до самообслуговування (в селищі – 2), та 25 соціальних працівників-координаторів, в тому числі в селищі – двоє.

Відділення організації надання грошової та натуральної адресної допомоги малозабезпеченим громадянам, що потребують грошової та різних видів натуральної допомоги.

Відбуваються суттєві зміни в системі надання державних допомог та житлових субсидій. Зокрема запроваджено надання тринадцяти видів допомог сім'ям із дітьми.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: низький рівень адресності при наданні пільг окремим категоріям громадян; потреба в уdosконаленні роботи створеного Єдиного державного реєстру осіб, які мають право на пільги.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: передбачити в бюджеті селища кошти для надання матеріальної допомоги всім соціально незахищеним верствам населення; залучати благодійну допомогу для вирішення проблем найбільш незахищених верств населення.

Прогноз на 2010 рік: створення умов для безперешкодного доступу осіб з обмеженими фізичними можливостями до об’єктів соціальної інфраструктури.

4.2. Гуманітарна сфера

4.2.1. Охорона здоров’я

Упродовж останніх років у розвитку галузі охорони здоров’я відмічається тенденція з надання переваги впровадження системи первинної медико-санітарної допомоги на засадах сімейної медицини, активізації діагностики та профілактики захворювань, особливо соціально небезпечних. На 01.01.2010 р. у селищі функціонує лікарська амбулаторія ЗП та СМ.

Кількість медичних працівників становить 21 особа, з них – 7 лікарів, середній медичний персонал – 9 чоловік, молодший персонал – 2 чол., інші – 3 чоловіки.

Для надання невідкладної швидкої медичної допомоги в селищі діє 4 медичні бригади.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: зростання поширення соціально значущих і небезпечних хвороб, зокрема серцево-судинних, онкологічних, ендокринологічних захворювань, а також туберкульозу, наркоманії; негативний вплив на здоров’я людей небезпечних екологічних факторів довкілля; зростання інвалідності населення та негативних тенденцій у стані здоров’я людей поважного віку.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: збереження і зміцнення здоров'я всіх верств населення, поліпшення демографічної ситуації; поетапне запровадження системи багатоканального фінансування охорони здоров'я за рахунок коштів бюджету та фонду загальнообов'язкового соціального медичного страхування; забезпечення пріоритетного розвитку первинної медико-санітарної допомоги на засадах сімейної медицини; формування здорового способу життя.

Заходи на 2010 рік: продовжувати роботу зі зміцнення матеріально-технічної бази лікарської амбулаторії; впроваджувати в селищі систему первинної медико-санітарної допомоги на засадах сімейної медицини; охопити диспансерним спостереженням організовані групи населення, дитячі колективи, дітей першого року життя, вагітних, учасників війни, інвалідів усіх категорій, групи підвищеного ризику захворювань на хронічні хвороби.

Прогноз на 2010 рік: збільшення рівня охоплення дітей профілактичними щепленнями; зміцнення матеріально-технічного стану амбулаторії.

4.2.2. Освіта

Навчально-виховні заклади селища Квасилів в основному забезпечені педагогічними кадрами. В **Квасилівському НВК “школа-ліцей”** навчається 905 школярів, працює 81 вчитель та 30 чоловік обслуговуючого персоналу. Школа обладнана сучасним комп’ютерним класом із виходом в Інтернет, працює їdalня, кімната дозвілля, два спортивних зали. Харчується безкоштовно 319 дітей пільгових категорій та учні 1-4 класів.

Квасилівський професійний ліцей, в якому навчається 582 учні, котрі здобувають чотири різні професії. Професійний ліцей має сучасну спортивну базу, де діє 3 спортивні секції. В училищі працює 84 працівники, з них – 26 викладачів, 23 майстри виробничого навчання та 35 чоловік – обслуговуючий персонал.

Квасилівський дошкільний навчальний заклад на 01.01.2010 р. відвідує 249 дітей. Загальна кількість дітей у селищі Квасилів від народження до 6 років – 687 чоловік, із них від народження до 2 років – 223 дитини, 215 дітей не відвідують ДНЗ. У закладі функціонує 11 груп (2 – раннього, 3 – молодшого, 3 – середнього, 3 – старшого віку). Режим роботи закладу: п’ятиденний робочий тиждень із розпорядком роботи груп 10,5 год. та черговою групою 12 год.

Штатні одиниці: всього – 59,2; педагогічних працівників – 29,75; медичних працівників – 1,5; молодшого обслуговуючого персоналу – 29,95; працює 58 працівників.

При ДНЗ обладнані: музична зала, фізкультурна зала, музей “Берегиня”, профілактичний кабінет “Малятко-здоров’ятко”, кімната казки.

Завдання закладу: “Збереження фізичного, психічного, соціального і духовного здоров’я дітей шляхом поєднання медичних засобів, оптимальної системи педагогічних впливів, соціально-психологічної реабілітації та співпраці з батьками”. В закладі створені належні умови для здійснення завдань дошкільної освіти відповідно до Закону України “Про дошкільну освіту”.

У Квасилівському ДНЗ надається соціальна підтримка та допомога дітям пільгового контингенту: 2 дітей-інвалідів і 5 дітей з малозабезпечених сімей звільнені від плати за харчування; 12 дітям із багатодітних сімей зменшена плата за харчування на 50%; 11 дітям оплата – за рахунок коштів Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи; дітям, які перебувають на “Д” обліку, надається медична допомога в оздоровленні, організовано дієтичне харчування.

У закладі впроваджуються нові форми роботи здобуття дошкільної освіти з дітьми, які не відвідують садок: проводиться облік дітей та соціальний патронаж; працює консультпункт для батьків з питань навчання та виховання дошкільників.

У Квасилівському ДНЗ проходить безперервний процес удосконалення умов зміцнення матеріально-технічної бази, впровадження нових управлінських та педагогічних технологій. Так у 2009 році за рахунок спонсорської допомоги від ВАТ “Рівнесільмаш” придбано пральну машину і центрифугу на суму 47,3 тис. грн. та електричну плиту на суму 7,0 тис. грн.

Проблемні питання: низький рівень охоплення дітей дошкільною освітою; забезпечення належних умов навчання дітей шестирічного віку; необхідність відкриття додаткових груп для дітей, груп із короткотривалим перебуванням дітей; організація ремонтних робіт приміщень закладу, заміна аварійних дверей та вікон на енергозберігаючі (металопластикові склопакети різної конфігурації, металеві вхідні двері тощо); виготовлення проектної документації та будівництво овочесховища ємністю 10 т.; зміцнення матеріальної бази закладу, збагачення предметно-розвивального середовища для дітей.

Музична школа має шість філіалів у навколошніх населених пунктах. У школі навчається 182 учні, працює 24 викладачі.

Прогноз на 2010 рік: забезпечення школи музінвентарем; збільшення кількості дітей, охоплених позашкільною освітою.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: недостатнє матеріально-технічне оснащення навчальних кабінетів та забезпеченість учнів підручниками.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: забезпечення рівних можливостей для дітей і молоді в здобутті якісної освіти; створення необхідних умов для розвитку обдарованих дітей і молоді; розширення переліку педагогічних та фахових журналів в усіх навчальних закладах.

4.2.3. Культура

У селищі діє культурно-дозвіллєвий комплекс, до якого входять: Будинок культури, публічно-шкільна бібліотека, музична школа, спортивно-підлітковий клуб “Сокіл”.

Керівниками гуртків аматорської творчості, працівниками спортивного клубу разом із працівниками навчальних (освітянських) закладів, заступниками директорів із виховної роботи, педагогами-організаторами, вчителями музики, танців, фізкультури, керівництвом Квасилівського селищного центру соціальної служби для сім'ї, дітей та молоді проведено більше 100 широко- масштабних заходів, у тому числі: вечорів відпочинку, Новорічних ранків та Різдвяних віншувань, святкових тематичних програм, зустрічей, екскурсій, конкурсів авторської пісні, звітів художньої самодіяльності, виставок та концертів із нагоди державних свят, літературних годин, лекцій та інших культурно-розважальних заходів для дітей, учнів, ліцеїстів, молоді та жителів селища.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: недостатність фінансових ресурсів, які спрямовуються на розвиток культури; переведення спеціалістів галузі на повні ставки посадових окладів із збереженням мережі та чисельності працюючих; поліпшення комплектування бібліотек новими друкованими виданнями; забезпечення закладів культури музичними інструментами та сучасною аудіотехнікою; завершення реконструкції БК селища.

Основні завдання на 2010 рік: зберегти мережу закладів культури.

4.2.4. Молодіжна політика

Одним із головних напрямів соціально-економічного розвитку селища є реалізація державної молодіжної та сімейної політики.

У селищі створено і діє Центр соціальної служби для сім'ї, дітей та молоді. На утримання центру протягом 2009 року використано 30,859 тис. грн. У 2009 році Квасилівським селищним центром СССДМ надано 803 соціальні послуги. З них: 205 – соціально- медичних; 271 – соціально-економічна; 93 – соціально-педагогічних; 15 – юридичних; 219 – інформаційних.

На обліку в СССДМ перебувала 631 особа. Кількість групових заходів – 110; клієнтів, охоплених згідно з путівками – 2878 осіб. Інформаційно-прос-

вітницька робота центру спрямована на протидію поширення наркоманії, пияцтва та запобігання антисоціальній поведінці молоді, пропаганді здорового способу життя.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: відсутність аудіо-, відеотехніки, радіомікрофонів для проведення лекцій і свят для дітей та молоді.

Фінансово-економічне забезпечення центру (згідно з кошторисом): 111,70 грн. витрачено на проведення Шевченківських свят; 269,55 грн. – на проведення Міжнародного дня захисту дітей; 138,40 грн. – на святкування Дня знань; 1310,59 грн. – на святкування новорічно-різдвяних свят; 1300,0 грн. матеріальної допомоги виділено виконкомом селищної ради за сприяння селищного центру СССДМ для дітей-інвалідів; протягом 2009 року за сприяння спонсорів соціально незахищеним категоріям сімей надавалася гуманітарна допомога та продуктові пакети; виконком селищної ради виділяв матеріальну допомогу сім'ям, які перебували у складних життєвих обставинах.

Мета та комплекс цілей Квасилівського селищного центру на 2010 рік: участь у реалізації державних, галузевих і регіональних програм з питань соціальної роботи з дітьми, молоддю та сім'ями; забезпечення якісно нового рівня інформування молоді щодо профілактики кризових та негативних явищ у молодіжному середовищі та пропаганди здорового способу життя; створення соціальних умов для діяльності, гармонійного та різnobічного розвитку дітей та молоді, захист їхніх конституційних прав, свобод, законних інтересів, задоволення культурних і духовних потреб.

Основні завдання Квасилівського центру СССДМ:

– визначення пріоритетних напрямів діяльності, пов'язаних із проведением соціальної роботи з дітьми, сім'єю та молоддю;

– здійснення соціального обслуговування дітей, молоді та сімей шляхом надання психологічних, соціально-педагогічних, юридичних, соціально- медичних, соціально-економічних та інформаційних послуг;

– здійснення соціального супроводу неблагополучних, багатодітних, малозабезпечених сімей, дітей-сиріт, інвалідів, напівсиріт, молоді, яка перебуває в місцях позбавлення волі або звільнилася з них;

– участь у реалізації державних, галузевих і регіональних програм з питань соціальної роботи з дітьми, молоддю та сім'ями;

– разом з органами охорони здоров'я, освіти, службами у справах неповнолітніх, іншими зацікавленими установами та організаціями проводити

профілактичну роботу із запобігання правопорушенням та наслідкам негативних явищ у дитячому та молодіжному середовищі, їх подолання, пропаганда здорового способу життя;

– проведення роботи з питань статевого виховання дітей та молоді, збереження репродуктивного здоров'я і підготовки молоді до створення сім'ї.

Очікувані результати на 2010 рік: підвищення ефективності діяльності селищного центру СССДМ; збільшення кількості послуг, наданих населенню селищним центром СССДМ; збільшення кількості клієнтів, охоплених соціальною роботою.

4.2.5. Фізична культура і спорт

У 2009 році спортсмени селища брали участь у спортивних змаганнях з боротьби **дзюдо та самбо**.

У чемпіонаті України серед ветеранів із боротьби самбо (Коба М. П. – II місце); в чемпіонаті Європи серед юніорів із самбо (Чмир Тетяна – III місце); в чемпіонаті Європи з самбо (Чмир Олександр – V місце); в чемпіонаті світу з самбо (Чмир Олександр – VII місце), а також – у чемпіонаті та Кубка України, V Літніх юнацьких ігор України з самбо та чемпіонаті Рівненської області з дзюдо.

Футбольна команда Квасилівської селищної ради виборола II місце в розіграші бліцтурніру з футболу на приз “Відкриття футбольного сезону 2009 року” та III місце в розіграші бліцтурніру з футболу на приз “Закриття футбольного сезону 2009 року” за програмою сільських спортивних ігор Рівненського району.

Волейбольна команда селища виборола I місце серед жіночих команд Рівненського району у змаганнях з нагоди професійного свята – Дня фізичної культури і спорту.

За підсумками 2009 року сім'ї Квасилів нагороджено Грамотою та Кубком Рівненської райдержадміністрації як краще спортивне село Рівненського району.

На розвиток фізичної культури і спорту Квасилівською селищною радою виділялися кошти, зокрема: підлітковий клуб “Сокіл” у 2009 році використав 23560,84 тис. грн.; придбано спортивнівентарю на 1596,0 грн.

У селищі підготовлені: 1 майстер спорту міжнародного класу; 15 майстрів спорту; 60 кандидатів у майстри спорту.

У поточному році, а саме з 12 по 22 квітня, спортсменки селища Федитник Ольга та Чмир Тетяна будуть відряджені до м. Салоніки (Греція) для участі у чемпіонаті Європи з самбо серед юніорів та юнаків.

Квасилівський підлітковий клуб “Сокіл” (керівники Дмитро Коба, Олександр Чмир) створений для надання підліткам та молоді селища послуг фізкультурно-спортивного напряму. Клуб є культурно-освітньою організацією (позашкільним навчальним закладом). Клуб знаходиться на балансі Квасилівської селищної ради. Селищна рада передає клубу всі повноваження щодо керування боротьбою дзюдо та самбо в селищі і виступає замовником у розвитку цього виду спорту.

Основні завдання клубу: сприяє розвитку спорту в селищі, підвищенню ролі фізичної культури та гармонійному розвитку особи; пропагує здоровий спосіб життя; розробляє та вдосконалює систему підготовки висококваліфікованих спортсменів, бере участь у змаганнях різного рівня; пропагує заняття загальної фізичної підготовки в селищі серед школярів та молоді; розвиває дружні зв’язки зі спортивними організаціями і товариствами району, області, країни.

Основні функції клубу: розробляє і втілює в життя програму розвитку дзюдо та самбо в селищі; надає організаційну та методичну допомогу всім зацікавленим особам у роботі із залученням школярів та молоді до занять боротьбою дзюдо та самбо; представляє інтереси селища на змаганнях різного рівня.

Прийом у члени клубу здійснюється на основі письмової заяви.

Кошти клубу: складаються з виділених із бюджету селищної ради (затверджених на виконкомі), а також спонсорської діяльності зацікавлених організацій та окремих громадян.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: незначна частка населення охоплена фізкультурно-оздоровчими заходами; обмеженість обсягів фінансування сфери фізичної культури і спорту.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: участь спортивних команд селища у змаганнях різного рівня, в тому числі у спартакіадах школярів України; передбачити в бюджеті селища кошти для проведення всіх спортивних заходів; вирішити питання будівництва футбольного поля.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік: ефективно використовувати наявні спортивні споруди і фізкультурні кадри; забезпечити повноцінний тренувальний процес.

Прогноз на 2010 рік: збільшення чисельності населення, яке займається фізкультурно-оздоровчими заняттями; збільшення кількості дітей та підлітків, залучених до занять спортом.

V. БЕЗПЕКА ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ НАСЕЛЕННЯ

5.1. Охорона навколошнього природного середовища

Екологічна ситуація на території селища в 2009 році була стабільною. Не спостерігалося високого рівня забруднення основних компонентів довкілля – атмосферного повітря, водних ресурсів, ґрунтів.

Основні проблемні питання для вирішення у 2010 році: недостатній рівень фінансування регіональних та місцевих природоохоронних програм; необхідність ширшого залучення громадськості до вирішення екологічних проблем та розширення її доступу до екологічної інформації; придбання обладнання (контейнерів та урн) для збору твердих побутових відходів протягом 2010 року.

Основні цілі та завдання на 2010 рік: забезпечення реалізації регіональних природоохоронних програм; підвищення ефективності контролю за природоохоронною діяльністю суб’єктів господарювання селища; здійснення екологічного проекту водопониження центральної частини селища; здійснення екологічного проекту водопониження північної околиці селища Квасилів.

Заходи щодо реалізації цілей та завдань на 2010 рік: здійснювати заходи щодо зменшення скидання у водні об’єкти забруднених стічних вод шляхом реконструкції та модернізації діючих потужностей очисних споруд; придбання універсального дозиметра-радіометра для вимірювання доз – гамма-бета випромінень (застосування: потреби цивільної оборони, екологічний захист).

Прогноз на 2010 рік: зменшення скидання забруднених стічних вод.

VI. ПРАВОПОРЯДОК, ОХОРОНА ПРАВ І СВОБОД ЖИТЕЛИВ СЕЛИЩА

На території селища несе службу один дільничний інспектор. Рішенням виконавчого комітету Квасилівської селищної ради № 96 від 28.04.2009 року зареєстровано Статут та створено Квасилівське громадське формування з охорони громадського порядку “Правопорядок”. Формування створюється як громадське об’єднання. Для їх роботи обладнана спеціальна кімната (опорний пункт), де є відповідні умови для праці.

Але разом із тим у селищі відсутня штатна чисельність патрульно-постової служби міліції Рівненського РВ УМВС. Із метою покращання роботи дільничних інспекторів селища у додержанні прав і свобод громадян, підвищення рівня боротьби зі злочинністю, забезпечення громадського порядку необхідно удосконалити діяльність дільничних інспекторів та громадських формувань з охорони порядку селища.

Основні заходи: постійно аналізувати причини росту скоєння злочинів у громадських місцях, скоєння тяжких злочинів проти особи та вживати заходи на їх запобігання; активізувати роботу з підлітковим елементом, неповнолітніми, які перебувають на обліку; посилити профілактичну роботу серед населення щодо боротьби зі злочинністю, наркоманією, пияцтвом – особливо серед неповнолітніх; здійснювати перевірку організації роботи громадського формування з охорони громадського порядку.

Основні цілі та завдання: в разі ускладнення оперативної обстановки розглядати на засіданні виконкому не менше одного разу на півріччя питання щодо ефективності заходів, які вживаються для забезпечення правопорядку в селищі; під час відкриття закладів громадського харчування, торгівлі, комп'ютерних ігор та проведенні масових заходів виконкому селищної ради спільно з дільничними інспекторами запровадити схему узгоджувальних заходів, спрямованих на забезпечення громадського правопорядку.

Програма затверджена рішенням сесії

*Квасилівської селищної ради
від 10 березня 2010 року № 671*

*P.S. Цей документ подається як зразок аналогічних щорічних програм.
А ще – як привід для роздумів... Адже зміст Програми всебічно відображає
життєдіяльність сучасного селища.*

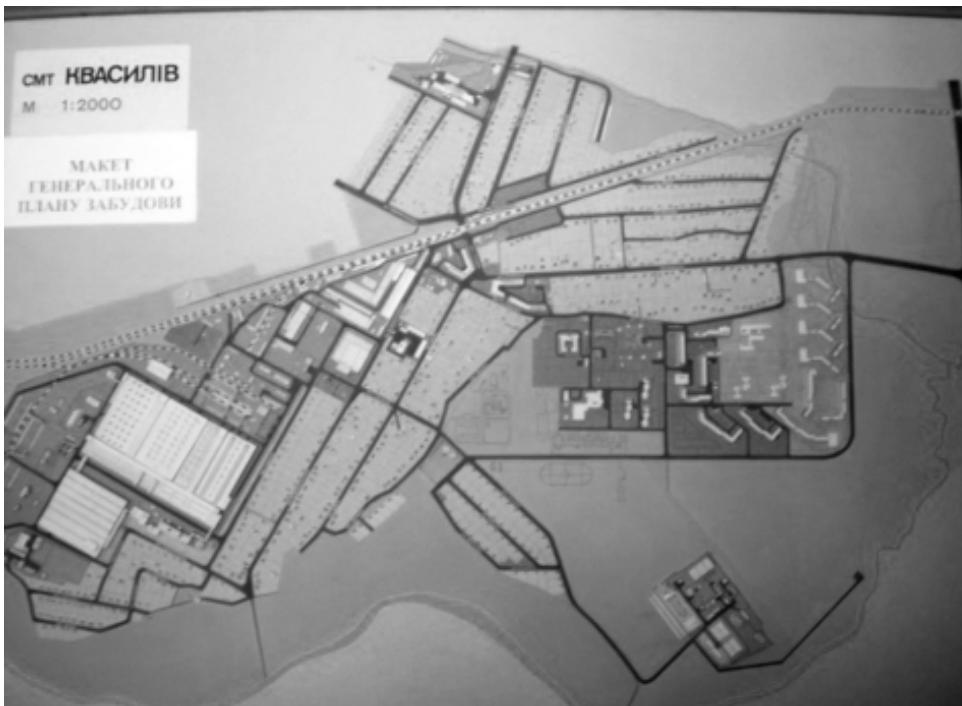
АДМІНІСТРАТИВНИЙ УСТРІЙ

Нелище міського типу Квасилів знаходиться в Рівненському районі Рівненської області. Розміщене за 2 км від районного та обласного центрів.

Населення Квасилова становить 8890 жителів (у 2004 році – 10200 чоловік). Загальна площа селища складає 446, 0 га.

За 1 км від населеного пункту пролягає автомагістраль міжнародного значення Київ-Чоп. Налагоджене залізничне та автомобільне сполучення з м. Здолбунів та м. Рівне.

Розроблено новий генеральний план, згідно з яким буде змінена межа земель селищної ради. 15 липня 2010 року генеральний план підписано, у планах – зміна статусу селища на місто районного підпорядкування.

Генеральний план забудови смт Квасилів

Місцеву владу представляє КВАСИЛІВСЬКА СЕЛИЩНА РАДА. До її складу входить виконавчий комітет (16 осіб) і депутатський корпус (26 депутатів). При виконавчому комітеті селищної ради діє адміністративна комісія в кількості 5 осіб і міжвідомча комісія з енергетичних питань та теплопостачання.

Голова Квасилівської селищної ради – **Дмитро Федорович Крет**, заступник голови селищної ради – Анатолій Анатолійович Котовський, секретар селищної ради – Валентина Євгенівна Жильчук.

31 жовтня 2010 року пройшли чергові вибори депутатів ВР АРК, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів.

16 листопада 2010 року відбулося перше засідання новообраного депутатського корпусу Квасилівської селищної ради.

Голова селищної виборчої комісії Кротюк Ірина Миколаївна оголосила про результати виборів Квасилівської селищної ради в одномандатних виборчих округах та про результати виборів Квасилівського селищного голови.

Квасилівським селищним головою вдруге обраний **Дмитро Федорович Крет**.

Новообраними депутатами утворено постійні комісії:

1. З питань бюджету та фінансів: Білоус Тетяна Йосипівна, Якименко Валентина Іванівна, Драчук Ірина Зіновіївна, Шум Марія Миколаївна, Коба Микола Павлович.

2. З питань економічного розвитку селища, регулювання земельних відносин та охорони навколошнього середовища: Денисюк-Серединська Лариса Євгенівна, Гоч Любов Степанівна, Биць Віталій Володимирович, Коба Дмитро Миколайович, Дмиш Зіновій Іванович.

3. З питань освіти, охорони здоров'я, культури, фізкультури та спорту, соціального захисту населення: Чернобривець Валерій Сергійович, Добей Валентина Василівна, Галабурда Михайло Юрійович, Вертелецький Микола Володимирович, Микитюк Наталія Василівна.

*Жильчук
Валентина Євгенівна*

*Котовський
Анатолій Анатолійович*

4. З питань житлово-комунального господарства, побутового, торгово-вельмого обслуговування, громадського харчування, транспорту і зв'язку: Волошина Ніна Миколаївна, Диб'як Марія Віталіївна, Мірко Ірина Володимирівна, Турчин Сергій Андрійович.

5. З питань гласності, законності і правопорядку: Кисільова Вікторія Дмитрівна, Горбатюк Оксана Василівна, Позняковська Людмила Андріївна, Громенко Дмитро В'ячеславович, Бондарук Іван Матвійович.

Колектив працівників нинішньої Квасилівської селищної ради

Воїни-
інтернаціоналісти
смт Квасилів

Дмитро Крем
і Роман Басараб

Зліва направо:
Биць В.В.,
Лисак О.М.,
Дміш З.І.,
Крем Д.Ф.,
Білоус Т.Й.,
Жильчук М.М.,
Жильчук В.Є.,
Полагнюк М.М.

ПРОМИСЛОВІСТЬ І ВИРОБНИЦТВО

РОВЕНСЬКИЙ ДОСЛІДНИЙ ЗАВОД СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО МАШИНОБУДУВАННЯ “РОВНОСІЛЬМАШ” ІМЕНІ XXVI З'ЇЗДУ КПРС

У 1883 році завод “Ровносільмаш” заснований чехом Ярославом Сваровським як ливарно-механічна майстерня. Основною продукцією були ма-нежі, кінні приводи до молотарок, січкарень, вальці до млинів, олієбоєнь та інше літво. У майстерні була встановлена паросилова установка, яка через єдиний вал-трансмісію ременями приводила в рух металообробні верстати. Загальна кількість працюючих становила 30 чоловік.

У післявоєнні роки ХХ століття це вже – ремонтно-механічний завод. Випускали волокуші, запасні частини до сільськогосподарських машин – плугів, сівалок, комбайнів та багато іншої продукції.

Керівники заводу з повоєнного періоду до нашого часу:

1944 – 1945 pp. Волков	1952 – 1957 pp. Кустов В.І.
1945 – 1946 pp. Іваницький	1957 – 1979 pp. Боярчук Б.В.
1946 – 1947 pp. Бредіхін	1979 – 2002 pp. Кочмар А.С.
1947 – 1947 pp. Мартиненко	2002 – 2003 pp. Шпитальний В.І.
1947 – 1948 pp. Брюковський	2003 – 2006 pp. Никитюк М.В.
1948 – 1951 pp. Іванов А.М.	2007 – 2007 pp. Гафтанюк А.І.
1951 – 1952 pp. Чернегель А.Ф.	з 26.04.2007 pp. Басараб Р. І.

У 60-ті роки було налагоджено випуск трикубових бочок, насосів та різних запасних частин, у 70-ті – дезінфекційних установок ДУК, ЛСД-2, бензовозів, водовозів на шасі машин ЗІЛ та ГАЗ, бензоколонок, вентиляторів для тваринницьких ферм, запасних частин до сільськогосподарських машин. Середня чисельність працюючих складала більше 1000 чоловік.

Fabryka maszyn rolniczych i odlewnia
sukcesorów
J. SWAROWSKIEGO
w KWASIELOWIE,
poczta Zdolbunowo, pow. Równe, Wojew. Wołyńskie

istnieje od 1883 r.

Konto w P. K. O. № 80055.
Telefon: Zdolbunowo № 16.
Telegramy: Zdolbunowo Swarowski.

W Y R A B I A:

Miocarnie z wytrząsaczami	Sieczkarnie
Miocarnie trybowe	Prasy dla olejek i win owocowych
Miocarnie pasowe	Walce dla olejni
Przystawki obrotowe	Transmisje kompletne
Przystawki storcowe	Pompy parowe i kompresory
Kieraty	Wózki dla gatrów

NAPRAWIA GRUNTOWNIE:

Silniki spalinowe wszystkich systemów	Turbiny wodne
Lokomobile i maszyny parowe	Prasy hydравличne
Miocarnie parowe i konne	Gatry
Pompy parowe i kompresory	Obrabiarki do metali i drzewa

Ryfluje walce młynskie.

Odlew zeliwne do 5000 kg. w 1 kawałku

Odlew brązowe do 100 kg. w 1 kawałku

Bocznica dla całowagonowych dostaw przy fabryce
rozebrana w 1 kwartale 1924 r. przez Dyrekcję P. K. P. w
Radomiu duchesza nie funkcjonuje.

Przesyłki całowagonowe i w drobnicę adresować:

W. Swarowski, st. Zdolbunowo, fabryka Kwasielów.

Wystawia na wystawie Rolniczej w Równem d. 28, 29 i 30
czerwca 1924 r.

Drukarnia Szestakowskiego w Kownem.

Квасилівські чехи. У першому ряду – Ярослав Сваровський і Альжбета Сваровська (з сумкою)

Fabryka maszyn rolniczych i odlewnia
SPADKOBIERCÓW
JAROSŁAWA SWAROWSKIEGO

istnieje od 1883 roku.

Adres pocztowy:
Int. Włodzimierz Swarowski
Kwasilów, powiat Zdolbunowo
Wojew. Wołyński.
Adres telegraficzny:
Zdolbunowo-Swarowski.
Telefon: Zdolbunowo № 16.
Konto ciekowe w Pocztowej
Kasie Oszczędności w War-
szawie № 50083.

Kwasilów, dnia 4. Cervence 1924 r.

Dne 4 -ho Cervence 1924 roku, tute sed
stavěly následníci (dědici) Jaroslava SVAROVSKÉ
HO: Vladimír Svarovský a Jiří Šmolík,

Zednici při této stavbě pracovali: Jan Ungurian a Václav Malířevský
ze Zdolbunova.

ЗАВОД ЗБЫЛДЕЛЬСКИХ МАШИН И ЛИТЬЯ
наследников
Я. С В А Р О В С К О Г О
в Квасилове
почта Эдолбуново, район Ровно, область Волынская
основан в 1883 г.
Счет в П.С.К. № 80085.
Телефон: Эдолбуново № 16.
Телеграммы: Эдолбууново Сваровский

ИЗГОТОВЛЕНИЕ:

Молотилки с грохотом	моломорезки
Молотилки аудовые / передача/	пресси для маслобоеек
Молотилки ременные / передача/	и фруктовых вин
Приставки вращательные	валцы для маслобоеек
Приставки вертикальные	трансмиссии в комплекте
Манежи / конный привод/	насосы паровые и компрессоры
РЕМОНТИРУЕТ КАПИТАЛЫ:	тележки для Гатров.
Двигатели всех систем	водяные турбины
Локомошины и паровые машины	гидравлические прессы
Молотилки паровые и конные	Гатры
Насосы паровые и компрессоры	Станки по металлу и дереву
Гиблющие валы для мельниц	
Отливки до 5000 кг. в 1 куске	
Отливки бронзовые до 100 кг. в 1 куске	

Бетка для целовагоновых доставок при заводе разобрана
в I квартале 1924 года через дирекцию П.К.П. в Радоме
до сего времени не функционирует.

Грузы целовагоновые и в мелочевке адресовать:
В. Сваровский, ст. Эдолбуново, завод Квасилов.

экспонирует на выставке с/хозяйственной в Ровно
дни 28, 29 и 30 июня 1924 г.

Типография Шестаковского в Ровно.

Главное архивное управление
при Совете Министров СССР
Центральный Государственный
Исторический архив СССР

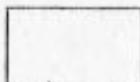
ЦГИА СССР

196000, Ленинград, наб. Красного флота, 4
тел. 11-13-46

АРХИВНАЯ СПРАВКА

16.08.82, № 1197

На запрос от _____

Ровенскому опытному заводу
сельскохозяйственного
машиностроения "Ровносельмаш"
им. XXVI съезда КПСС

В Центральном государственном историческом архиве СССР
в печатных справочниках, изданных на основании данных
министерства финансов, торговли и промышленности, указано,
что чугунно-литейный завод И.П. Сваровского в с. Квесилов Ров-
енских волости и уезда Волынской губернии основан в 1883 г.
(месяц и число не указаны).

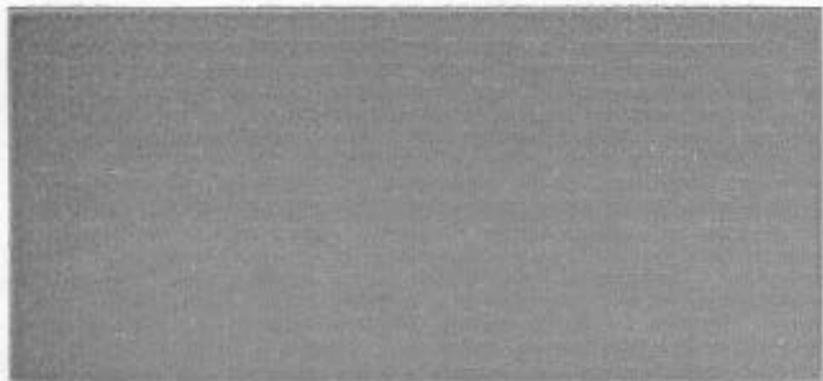
Производство: земледельческие машины и кузнечные поковки.

Основание: "Список фабрик и заводов Европейской России",
С.П.б., 1903 г.

"Адресная книга фабрично-заводской и ремеслен-
ной промышленности всей России", СПб., 1905 г.
"Фабрично-заводские предприятия Российской
империи", СПб., 1909 г.

Директор ЦГИА СССР И.Л. ТОРОПОВ

ЗАВОД
«РОВНОСЕЛЬМАШ»
имени XXVI съезда КПСС

Пристенковый проспект

Ровно облполиграфиздат 1983

Сегодня не только во всех республиках нашей страны, но и далеко за ее пределами широко известна продукция завода «Ровносельмаш» имени XXVI съезда КПСС. Трассошайбовые транспортеры, автоматические линии раздачи кормов, измельчители-смесители кормов ИСК-3, автокормовозы АСП-25, товары народного потребления, другая сельскохозяйственная техника нашли практическое применение во многих крупных хозяйствах, служат надежным помощником труженикам села в борьбе за претворение в жизнь Продовольственной программы страны.

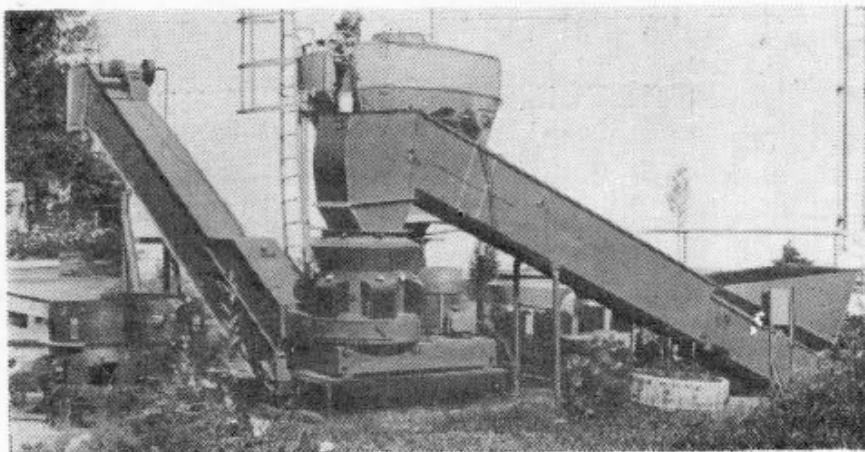
Богатая и славная история завода, основанного в 1883 году. К началу XX столетия завод производил молотилки с зубчатой и ременной передачей, манежи с конным приводом, соломорезки, прессы для маслобоек, насосы, компрессоры. Условия труда были крайне тяжелыми. Работали по 10—12 часов. Уровень механизации был низким, о технике безопасности не могло быть и речи.

Идея Октября, пример первой в мире пролетарской страны зажигала рабочих, все народные массы на решительную борьбу против эксплуатации, социального и национального гнета. Но еще многие годы пришлось томиться машиностроителям завода под гнетом буржуазной Польши.

В сентябре 1939 года на западные земли Украины пришла долгоожданная свобода. Братская рука поместила русских, людей других национальностей советской страны помогла сразу же приступить к строительству новой жизни. Под руководством областной партийной коммунистической организации рабочие завода активно включились в перестройку предприятия, ликвидацию его технической и экономической отсталости.

Мирный труд советских людей был прерван в 1941 году вероломнным нападением на нашу страну фашистской Германии.

Сразу после освобождения Ровенщины от фашистской оккупации, уже в июне 1944 года труженики завода начали вносить свой вклад

Большим спросом потребителей пользуется выпускаемый заводом измельчитель-смеситель кормов ИСК-3.

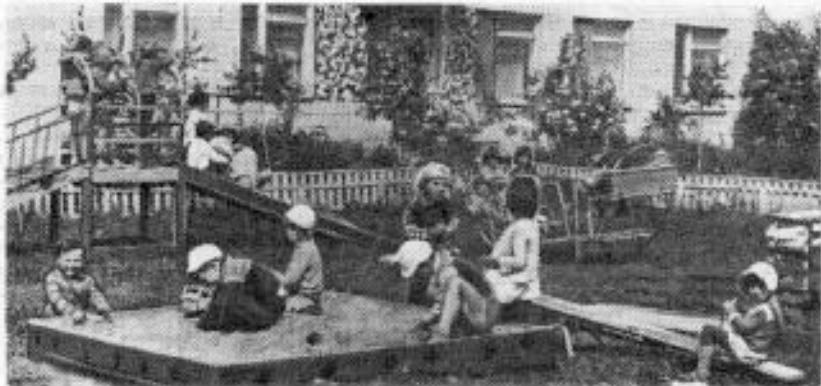
в возрождение народного хозяйства. Преодолевая огромные трудности, рабочие своими силами упорядочили территорию, восстановили и отремонтировали оборудование.

Вся история завода «Ровносельмаш» тесно связана с производством машин для сельского хозяйства. В 50-е годы предприятие выпускало емкости для топлива, автобензоцистерны, запчасти для сельхозмашин. Среди новой продукции появились бензовозы, водовозы, заправочные агрегаты. Уже в семидесятые годы окончательно утвердилась специализация завода: от вентиляторов для микроклимата на животноводческих фермах, которые, кстати, были первой продукцией, удостоенной государственного Знака качества, предприятие переходит к выпуску машин для животноводства и кормопроизводства. Специализация продолжается и до настоящего времени. Линии для раздачи сухих кормов для комплексов по откорму свиней, трассошайбовые транспортеры, мощные автокормовозы на шасси автомобиля КамАЗ, новые измельчители-смесители ИСК-3, другие изделия сейчас надежно служат сельским труженикам, помогают им механизировать трудоемкие процессы. Ускорение научно-технического прогресса позволило за короткое время внедрить современные технологические процессы, автоматические линии, другое оборудование, что позволило предприятию успешно решать поставленные партией и правительством задачи, осваивать новые виды современной техники. За период с 1947 года объем производства продукции вырос с 61,8 тыс. рублей до 35746 тыс. рублей, за это время освоено производство 112 видов продукции, кроме того 30 видов товаров народного потребления. Коллектив вырос с 116 человек до 2,5 тысяч рабочих.

Ведущую роль в становлении и развитии предприятия выполняет партийная организация предприятия. Сейчас она насчитывает почти 300 членов КПСС. Коллективу есть чем гордиться. За успехи в социалистическом соревновании, производство важнейших видов продукции для животноводства и кормопроизводства предприятие дважды награждалось переходящим Красным Знаменем ЦК КПСС, Совета Министров

Автокормовоз АСZh-25 для перевозки комбикормов.

На предприятии проявляется большая забота о детях рабочих.

На фото — детский садик «Белочка» на 140 мест.

СССР, ВЦСПС и ЦК ВЛКСМ. Тринадцать кварталов коллектива выходят победителем социалистического соревнования среди предприятий Минжигивмаша СССР. Большие задачи стоят перед коллективом по претворению в жизнь решений XXVI съезда КПСС, Продовольственной программы страны. С целью наращивания мощностей по производству машин для животноводства, решением правительства с 1982 года предусматривается расширение предприятия. Уже начата первая очередь реконструкции завода, сметная стоимость которой более 55 млн. рублей. По существу это будет второе рождение завода. Объем производства продукции для сельского хозяйства возрастет до 67 млн. рублей в год. На предприятии сделано многое для повышения культуры производства, улучшения инженерных и бытовых условий, организации культурного отдыха рабочих.

Коллектив завода «Ровносельмаш» им. XXVI съезда КПСС уверенно смотрит в будущее. Позади только первые сто лет, многие трудные победы, о которых рассказывает история предприятия, многочисленные награды, сообщения с Выставки достижений народного хозяйства, многих зарубежных выставок. И нет сомнения в том, что будут новые победы, новые славные страницы в биографии передового на Ровенщине предприятия.

Ответственный за выпуск В. Д. Партеся.

Редактор М. Г. Медник. Худож. редактор В. И. Богатырев.

Корректор Г. И. Калицун.

Сдано в набор 14.06.83. Подп. в печ. 20.06.83. БН 01957. Журнальная гарн. Вып. печ. л. 0,23. Тираж 1500 экз. Изд. № 356. Заказ 3545. Бесплатно. Заказное. Облполиграфиздат. 266000 Ровно, Калнина, 32. Областная типография им. XXVI съезда КПСС, 266023 Ровно, К. Либкнехта, 10.

Найбільшого піднесення завод “Рівнесільмаш” досяг у 1980 – 1990-ті роки. Він входив у п’ятірку кращих підприємств Міністерства сільськогосподарського машинобудування колишнього Радянського Союзу. Неодноразово зймав перші місця за підсумками роботи серед заводів свого профілю. Тут працювало чимало дорослого населення селища, з найбільшою чисельністю – понад три тисячі. У цей період завод очолював **Кочмар Анатолій Семенович**.

Серед десятків найменувань основної продукції підприємства найбільш помітними були автокормовози АСП-25 на базі автомобіля КамАЗ для перевезення зерна та комбікормів, АСП-15 на базі автомобіля ЗІЛ-133 ГЯ, а також причіп ПСЕ-20, розроблений у конструкторському бюро ГСКБ “Гомсільмаш” і поставлений на конвеєр у короткі строки. Ця техніка користувалась досить стійким попитом не тільки у вітчизняного виробника сільськогосподарської продукції, знали її і за рубежем. Основними замовниками АСП-25 були Казахстан і Росія. Це було зумовлено тим, що у цих республіках були значні площині посівів зернових культур, велика кількість поголів’я великої рогатої худоби, широка сітка тваринницьких комплексів. Кілька партій таких автокормовозів були поставлені на Кубу, в Угорщину, в Болгарію. У нашій області АСП-15 придбали лише кілька найбільших господарств. Крім основної продукції, на “Рівнесільмаші” непогано було налагоджено виробництво товарів широкого вжитку (візки городні, сільськогосподарський інвентар, електричні самовари, кришки пластмасові та ін.).

Завод вів своє житлове будівництво. Перший триповерховий будинок був зведений і зданий в експлуатацію в 1971 році. В 1973–1975 роках були введені в експлуатацію п’ятиповерхові будинки. А в 1982 році на території селища виріс перший дев’ятиповерховий будинок. Це стало справжнім святом для жителів Кvasilova.

У цей же час розпочалося будівництво нових корпусів і цехів підприємства. Загальна площа будівель і споруд ВАТ “Рівнесільмаш” складала близько 300 тис. кв. м. Та не всі виробничі потужності були введені в експлуатацію через цілий ряд причин, що виникли після розпаду Радянського Союзу.

У 1981 році був успішно освоєний випуск автокормовоза АСП-25, у 1983-му – розпочате серйоне виробництво подрібнювача-zmішувача кормів ИСК-3. У цьому ж році розпочалася реконструкція заводу під виробництво тракторних причепів.

Бронзовою, срібною, золотою медалями ВДНГ СРСР, орденом “Знак Пошани” нагороджений завод за свою продукцію.

Ветерани Великої Вітчизняної війни, травень 1973 року

У ливарному цеху, 1973 рік

Прохідна

Цех з випуску заправочних агрегатів

Ветерани Великої Вітчизняної війни заводу "Рівнесьельмаш", 9 травня 1982 року

Демонстрація 7 листопада 1981 року

На території заводу

*Перші зліва: Каців Л.Х., Алексейчук А., Боярчук Н.П.
9 травня 1985 року*

Волейбольна команда, 1976 рік

Санітарна дружина заводу "Ровносільмаш"

Санітарна дружина заводу “Ровносільмаш” (третій зліва – лікар Федоров В.М.)

Освячення нового приміщення заводоуправління

Демонстрація 7 листопада 1984 року

Працівники заводу

Вирішення виробничих питань (справа за столом Боярчук Н.П.,
Кочмар А.С., Буртасов В., Пиріг М.І.)

Березень 1985 року, зліва перший – Губницький М.О.,
за ним – Курепа В.І., Данчук С.М.

Святкування 9 Травня 1990 року. Зліва направо: Половков С.,
Тихонова Л., Подобаєва Н., Полунець В., Кочмар А., Боярчук М.,
Боярчук Н., Дмитрий Н., Долінська М., Торяник Г.

ВІДКРІТЕ АКЦІОНЕРНЕ
ТОВАРИСТВО

РІВНЕСІЛЬМАШ

МАШИНОБУДІВНЕ ПІДПРИЄМСТВО СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРОФІЛЮ

Продукція підприємства конкурентоспроможна на внутрішньому та зовнішньому ринках. Особливі відзнаки продукції відзначенні дипломами міжнародних виставок-ярмарок.

В теперішній час на підприємстві організуються поетапне освоєння нової складної сільськогосподарської техніки, в тому числі розрізнючів твердих та рідких органічних добрив, модульних ротаційних косарок, принепінних буркозбиральних агрегатів тощо.

РІК ЗАСЛУГУВАННЯ: 1883 р.

СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ: ВИГОТОВЛЕННЯ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ТЕХНІКИ

(приміни тракторів різного призначення, подрібнювачі корнів, автокорюковці та товарні передніні стоянки).

ПРИЧІП - ЕМКІСТЬ СПЕЦІАЛЬНА ПСЕ- 20

Причіп - емкість спеціальна ПСЕ - 20 забезпечує ефективне використання його в роботі з кормозбиральними комбайнами та при перевезенні подрібненої рослинної маси.

Гидравличний пристрій повороту спеціальних ковзажів забезпечує залізниціння без втрат подрібненої маси при будь-якому положенні сило-соприводу кормозбирального комбайну. Відкривання заднього борт-капоту відбувається автоматично за допомогою спеціальної трасової системи при підніманні платформи гідроциліндром. Пневматичний привід гальм на всі колеса забезпечує надійне піднімання причіпу.

Поворотний круг та ресорна підвіска значно покращують умови експлуатації. В той же час причіп простий в обслуговуванні - середньозважений час технічного обслуговування складає не більше 0,075 год.

Без надставних бортів причіп може використовуватися для перевезення різноманітних сільськогосподарських вантажів. Агрегатується з тракторами кінської потужності 14-30 к.н.

ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРТИСТИКИ:

Корисне навантаження, кг	5750
База, мм	2900
Місткість кузова, куб.м	
- в варіанті з основними бортами	6,35
- в варіанті для перевезення подрібненої маси	20
Максимальна швидкість руху кінотод	35
Габаритні розміри, мм	
довжина	6500
ширінна	2650
висота	3450
маса, кг	3200

РІВНЕСІЛЬМАШ

35350, Україна,
Рівненська область,
Рівненський район
СМТ Красилів, вул. Індустриальна, 6

Адреса телеграфний: Красилів, ВАТ "Рівнесільмаш"
Телефони: (0362) 22-08-41, 26-86-55, факс (0362) 22-05-40
Розрахунковий рахунок 2800043015890295 в Рівненському регіональному управлінні промінвестбанку, м.Рівне, код ЗКПО 00728380, МФО 333335

ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ
ТОВАРИСТВО

Адреса телеграфна: Класниця, ВАТ "Рівненськомаш",
роздрібний рахунок 260004301585025 в Рівненському регіональному
управлінні Промінвестбанку, м. Рівне, код ЗКПО 00728380, МФО 333335.

35350, Україна,
Рівненська область,
Рівненський район
смт Касинів, вул. Індустриальна, 6

ПРИЧІП ТРАКТОРНИЙ САМОСКИДНИЙ ПТС - 6А

Причіп найбільш пристосований для перевезення важкої сільськогосподарської вантажів.

Причіп видіно виробляється зоригінальною конструкцією ціано-металевого кузова з системою автоматичного відкривання та закривання бортів за допомогою спеціальних вежел. Застосування в причіпі широкопробічників діє низького тиску сприяє підвищенню його економічного ефекту в частині збереження ґрунтів та корінної рослинності.

Причіп обладнаний сучасними боковими пристроями, гідрав., електро-, гідравиковими для агрегатування з послідуючими пристроями.

Під час металообробки конструкції забезпечує оптимальне використання потужності тракторів класу 14 - 30 кН.

ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ:

Корисне навантаження, кг.	6250
База, мм.	2900
Місткість кузова, куб.м.	
- в верхні з основними бортами	6,35
- в верхні з наставними бортами	11,0
Максимальна швидкість руху, км/год.	35
Бортові розміри, мм	
довжина:	6650
ширина:	2500
висота:	9030
Маса, кг.	2950

ПРИЧІП ТРАКТОРНИЙ САМОСКИДНИЙ ПТС - 6У

Причіп ПТС-6У - іскравий представник нового покоління такої техніки.

Особливістю причіпу є його універсальність, яка забезпечується зоригінальною конструкцією з - зручнік бортів безжаровного типу і в той час ви переконєте простотою в експлуатації. Борті обладнані спеціальними шлангопроводами, які дозволяють відкривати їх в декількох комбінаціях, що дуже зручно при економічних варіантах завантаження або розвантаження. Задній борт обладнаний срітнічним локом - шебером, який дозволяє без втрат розмантовувати силучу

матеріали. Кузов за допомогою телескопічного цицінду розташовується на три сторони. Агрегатується з тракторами класу 14 - 30 кН.

ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ:

Корисне навантаження, кг.	6000
База, мм.	2900
Місткість кузова, куб.м.	
- в верхні з основними бортами	9,8
Максимальна швидкість руху, км/год.	35
Бортові розміри, мм	
довжина:	6400
ширина:	2365
висота:	2350
Маса, кг.	3100

ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО

РІВНЄСЕЛЬМАШ

БАГАТООПЕРАЦІЙНИЙ АГРЕГАТ ПЕРЕДПОСІВНОГО ОБРОБІТКУ ГРУНТУ КНК-3

Багатоопераційний агрегат передпосівного обробітку ґрунту КНК - 3 призначений для вирівнювання, розрізлення та притрамбування ґрунту з метою ранньовесняного закриття волого на полях з різним рельєфом.

Основною перевагою цієї моделі є те, що вони назисна, а прогресивна схема компонування агрегату з використанням опорних катів дозволяє значно знижити тягове навантаження на трактор.

Використання стріччатих лап оптимального розміру на пружинах

стожок дозволяє отримати високу якість обробітку ґрунту.

Подвійна конструкція рами дає можливість легко регулювати глибину обробованого шару ґрунту та утримувати її глибину незмінною протягом роботи.

Навіть при несприятливих ґрунтових характеристиках агрегат забезпечить високоякісний обробіток ґрунту під будь-яку культуру.

Агрегатується з тракторами класу ІЧН.

ТЕХНІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА

1. Продуктивність, г/год	3
2. Ширина захвату, м	3
3. Глибина обробітку, см	3..15
4. Робоча швидкість, км/год	10
5. Габаритні розміри, мм	2500x3100x1250
6. Маса, кг	850

РІВНЄСЕЛЬМАШ

35350, Україна,
Рівненська область,
Рівненський район
смт Красній, вул. Індустриальна, 6

Адреса телеграфна: Красній, ВАТ "Рівнесьмаш"
Телефони: (062) 22-08-41, 26-66-55, факс (0352) 22-05-40
реконструкційний рахунок 260043011585025 в Рівненському регіональному
управлінні Промінвестбанку, м. Рівне, код ЗКПО 00728380, МФО 333335

УДИЛНЕ АКЦІОНЕРНЕ
ТОВАРИСТВО

Адреса телеграфна: Краснів, ВАТ "Рівнесьмаш".
Телефон: (0362) 22-08-41, 26-66-55, факс: (0362) 22-05-40.
Розрахунковий рахунок 260043011585025 в Рівненському регіональному
 управлінні Промінвестбанку, м. Рівне, код ЗКПО 00728380, МФО 3333335

РІВНЕСЬМАШ

35350, Україна,
Рівненська область,
Рівненський район,
п. Краснів, вул. Індустриальна, 6
СНТ Краснів

РІВНЕСЛЬМАШ

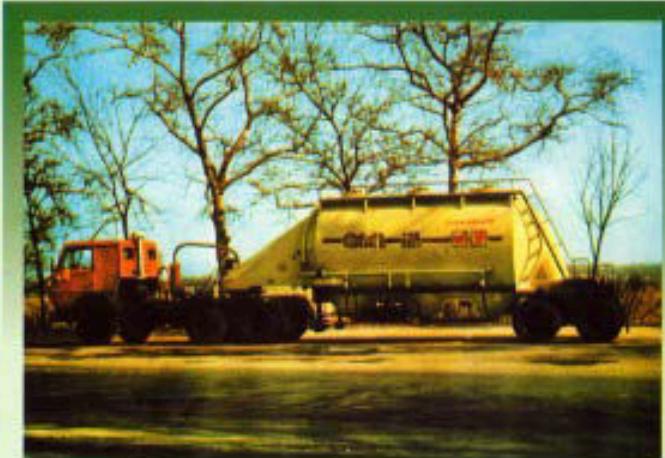
АВТОКОРМОВІЗ СПЕЦІАЛІЗОВАНІЙ З ПНЕВМОРОЗВАНТАЖЕННЯМ АСП-25

Автокормовіз АСП-25 призначений для перевезення по шляхах загальнюї мережі зерна, борошна, силучих та гранульованих комбікормів, білково - вітамінних додішків і вивантаження їх в роздавальні бункери і склади.

Автокормовіз АСП-25 створений та впроваджений у виробництво як складова елемент передової, ресурсозберігаючої технології, яка передбачає безпечно перевезення та пневматичне розвантаження матеріалів, що значно знижує трудомісткість цих робіт та економить панельно - мастильні матеріали.

Автокормовіз складається з спеціального шасі тіпу КамАЗ-5410, компресорного устаткування та напівпричепу - цистерни з вентилами, пневматичними та розвантажувальними трубопроводами.

Автокормовіз АСП-25 - високоекспективна та економічна машина. Оригінальна конструкція цистерни та використання сплюснутого повітря сприяє швидкому та повному розвантаженню матеріалу, а висока герметичність цистерни забезпечує надійне зберігання при транспортуванні.

ТЕХНІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА

1. Габарити, мм	- 14000x2500x3600
2. Маса автокормовоза (без вантажа), кг	- 13000
3. Місткість цистерни, куб. м	- 25
4. Дальєсть вивантаження (не менше), м	- 40 по горизонталі - 10 по вертикалі
5. Потужність компресора, кВт	- 19,5 ± 0,975
6. Робочий тиск в цистерні, МПа	- 0,10 .. 0,12
7. Кількість завантажувальних лож, шт	- 3
8. Діаметр завантажувальних лож, мм	- 450 ± 1,55
9. Кількість секцій пневмовивантаження, шт	- 3
10. Діаметр рукава вивантажувального, мм	- 100 ± 1,5
11. Продуктивність вивантаження, т/год	- 90

1983-Й РІК ОЗНАМЕНУВАВ 100-рІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ПІДПРИЄМСТВА!

Газета “ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР” за 22 червня 1983 року під заголовком: “З високою нагородою!” опублікувала Укази Президії Верховної Ради СРСР.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

Про нагородження Ровенського дослідного заводу сільськогосподарського машинобудування “Ровносільмаш” імені XXVI з’їзду КПРС орденом Дружби народів

За великий вклад в оснащення технікою сільського господарства, досягнуті трудові успіхи і в зв’язку з 100-річчям з часу заснування нагородити **Ровенський дослідний завод сільськогосподарського машинобудування “Ровносільмаш” імені XXVI з’їзду КПРС** Міністерства машинобудування для тваринництва і кормовиробництва СРСР орденом Дружби народів.

Голова Президії Верховної Ради СРСР

Ю. АНДРОПОВ,

Секретар Президії Верховної Ради СРСР

Т. МЕНТЕШАШВІЛІ.

Москва, Кремль. 21 червня 1983 р.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про нагородження працівників Ровенського дослідного заводу сільськогосподарського машинобудування “Ровносільмаш” імені XXVI з’їзду КПРС Почесною Грамотою і Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР

За багаторічну сумлінну роботу в галузі сільськогосподарського машинобудування, високі виробничі показники та в зв’язку з 100-річчям з дня заснування Ровенського дослідного заводу сільськогосподарського машинобудування “Ровносільмаш” імені XXVI з’їзду КПРС нагородити:

Почесною Грамотою

Президії Верховної Ради Української РСР

Демидюка Івана Юхимовича – токаря.

Макутоніна Юрія Мусійовича – головного інженера.

Пруса Степана Івановича – старшого майстра.

Хіля Олександра Степановича – слюсаря.

**Грамотою Президії
Верховної Ради Української РСР**

Долганського Івана Михайловича – електрозварника.
Косинську Ганну Данилівну – гальваніка.
Купченка Степана Андрійовича – головного бухгалтера.
Самолюка Михайла Івановича – майстра.
Хіля Володимира Степановича – начальника бюро виробничо-диспетчерського відділу.

**Голова Президії Верховної Ради Української РСР
О. ВАТЧЕНКО,
Секретар Президії Верховної Ради Української РСР
М. ХОМЕНКО.
м. Київ, 21 червня 1983 року.**

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР
Про присвоєння працівникам Ровенського дослідного заводу сільсько-гospодарського машинобудування “Ровносільмаш” імені XXVI з’їзду КПРС почесного звання заслуженого машинобудівника Української РСР

За заслуги в розвитку сільськогосподарського машинобудування та активну участь у громадському житті присвоїти почесне звання заслуженого машинобудівника Української РСР:

Колодяжному Євгену Родіоновичу – бригадиру комплексної бригади.
Пасєці Євстафію Іларіоновичу – слюсарю-інструментальніку.

**Голова Президії Верховної Ради Української РСР
О. ВАТЧЕНКО,
Секретар Президії Верховної Ради Української РСР
М. ХОМЕНКО.
м. Київ, 21 червня 1983 року.**

До 100-річчя
заводу "Ровносільмаш" –
ювілейна медаль і запрошення

Рік випуску медалі: 1983
Місць випуску: місто Рівне, вул. Заводська, 3401, Область: Рівненська,
Е. Левкович, 18

ПРИГЛАШЕНИЕ

Уважаемый гость.....

Коллектив завода "Ровносільмаш" п.е. XXVII съезда
КПСС празднует 100-летний юбилей предприятия.
Приглашаем Вас принять участие в праздновании,
которое состоится 24 июня 1983 года во Дворце
культур и технических выставок (г. Ровно, ул. Гагарина, 6)
в 17 часов.

Директор завода
Секретарь парткома
Исполнительный директор
Секретарь комитета
комзаписи

А. С. ПОЧМАР
Н. А. ГУНДИДИН
В. У. БУРДА
В. А. ФРАСКИН

100-річний ювілей заводу, 23 червня 1983 року

Вручення підприємству перехідного Червоного прапора

На урочистому зібранні

Футбольна команда заводу “Рівнесільмаш” у 70-80-х роках ХХ ст.

Футбольна команда заводу “Рівнесільмаш”

Ярмарок поблизу заводоуправління

Працівники заводу

Ярмарок

Святкова демонстрація квасилівців

Галина Сільман

Станіслав Манзик

Пиріг М.І.

Ісаєв В.

Сидорчук М.Є.

НАДІЙНА МАРКА “РОВНОСІЛЬМАШУ”

На початку 80-х років минулого століття неподалік від Ровно, у Квасиліві, став до ладу невеличкий механічний завод. Замовлень вистачало, і невдовзі до нього прибуливали ливарну дільницю, цех чавуну і міді. Такий початок заводу, якщо можна так назвати підприємство, на якому працювало три десятки робітників. Тут виготовляли за індивідуальними замовленнями молотарки, соломорізки, преси для маслобійок, ремонтували парові машини.

Маленьким і примітивним, з переважаючою часткою ручної праці, завод залишався упродовж десятиріч. Лише за радянської доби, по суті, в післявоєнні роки, підприємство стало розвиватися небувалими темпами на основі застосування досягнень науково-технічного прогресу і передового досвіду. Тепер Квасилівський дослідний завод сільськогосподарського машинобудування “Ровносільмаш” імені ХХVI з’їзду КПРС – передове в галузі підприємство з високим рівнем механізації й автоматизації виробничих процесів. Його колектив, у якому трудиться 2450 робітників та інженерно-технічних працівників, постійно добивається високих кількісних і якісних показників у господарській діяльності. Лише останнім часом він дев’ять кварталів підряд виходив переможцем соціалістичного змагання в системі Міністерства машинобудування для тваринництва і кормовиробництва, двічі удостоювався перехідного Червоного прапора ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

Безпосередньо беручи участь у здійсненні двох всесоюзних цільових програм, спрямованих на успішне виконання Продовольчої програми, квасилівці випускають досконалу, надійну, високопродуктивну й економічну техніку для села. Це автоматичні лінії роздачі кормів, автокормовози АСП-25 (25-кубової місткості), трос-шайбові транспортери та інші вироби, які прекрасно зарекомендували себе в різних куточках Радянського Союзу і в країнах соціалістичної співдружності. Нині 60,2% продукції “Ровносільмашу” випускається з державним Знаком якості, а до кінця року цей показник буде доведено до 67%. Заводові присвоєно почесне звання “Підприємство високої якості продукції”.

Асортимент заводської продукції постійно оновлюється. Беручи соціалістичні зобов’язання на серцевинний рік п’ятирічки, колектив “Ровносільмашу” поставив собі за мету освоїти виробництво високопродуктивних подрібнювачів-змішувачів кормів ИСК-3 і випустити їх не менше 2300 штук, у тому числі 300 – понад план. За рахунок модернізації вузлів і деталей на

10% зменшено трудомісткість цих машин і на 100 кг – металомісткість, що дозволить зекономити за рік 150 тонн металу. Застосування у тваринництві нових подрібнювачів-змішувачів кормів моделі ИСК-3, якій нещодавно присвоєно державний Знак якості, замість серійних дробарок ДИС-ІМ дасть економічний ефект у сумі понад 12 мільйонів карбованців.

Прагнучи зробити свій вклад у збільшення поставок народному господарству машин і обладнання для безтарного перевезення сільськогосподарських продуктів, заводські спеціалісти розробили дослідний зразок автоборошновоза на базі автокормовоза АСП-25, який зараз проходить випробування, і тепер готують виробництво автокормовоза АСП-15 на шасі автомобіля ЗІЛ-133. За їх же пропозицією на базі подрібнювача-змішувача ИСК-3 створено кормоцехи для тваринницьких приміщень із застосуванням серійних машин і обладнання. Такі кормоцехи вже споруджено в колгоспах “Зоря комунізму”, “Нове життя” та чотирьох інших господарствах Ровенського району.

На підприємстві багато уваги приділяється впровадженню досягнень науково-технічного прогресу, передових форм і методів організації праці, розвиткові винахідництва і раціоналізаторства, посиленню режиму економії і бережливості, соціальним аспектам життя колективу. Рівень механізації робіт на основному і допоміжному виробництвах перевищив 70%. Понад 60% робітників об’єднано в бригади з оплатою праці за кінцевими результатами. Заводські умільці лише в І кварталі нинішнього року запровадили 19 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 32 тисячі карбованців, а за п’ятирічку зобов’язалися розробити 300 новинок, які дадуть один мільйон карбованців умовної економії. За цей же період заощаджено більше 70 тонн прокату чорних металів, 113 тонн умовного палива, майже 50 тисяч кіловат-годин електроенергії.

Підприємство справляє значний вплив на розвиток самого селища. Не так давно в Квасилові було здано в експлуатацію 79-квартирний будинок, а цими днями в новому 9-поверховому панельному красені, спорудженному теж на кошти заводу, справили новосілля ще 144 сім’ї. Розпочалося будівництво дитсадка на 140 місць. За п’ятиріччя підприємство збудує 12 тисяч квадратних метрів житла.

Свої успіхи машинобудівники вибирають у наполегливій праці. Більше 100 робітників зобов’язалися виконати особисті п’ятирічки за три з половиною роки, а колектив підприємства в цілому, включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання під девізом “Продовольчій програмі – високоякісну,

надійну й ефективну техніку”, вирішив подолати п’ятирічний рубіж на півроку раніше. За 5 місяців понад план випущено продукції на 669 тисяч карбованців, у тому числі на 523 тисячі – машин для тваринництва і кормовиробництва.

Соціалістичне змагання за високі темпи і відмінну якість роботи набирає на заводі розмаху. Очолює його комплексна бригада електрозварників, газорізальників і слюсарів Зіновія Арсентійовича Федорчука, яка першою на підприємстві перейшла на наскрізний підряд і виборола недавно звання “Краща бригада Міністерства машинобудування для тваринництва і кормовиробництва СРСР”. На її трудовому календарі – вересень нинішнього року. Значно перевиконують норми виробітку бригада штампувальників Миколи Климоновича Котюка та інші трудівники заготівельно-складального цеху, очолюваного Миколою Володимировичем Оленюком, колектив складального цеху № 1, де начальником – Павло Григорович Прокопчук.

І виходить із заводських цехів добротна техніка, так потрібна сільському господарству. Враховуючи великий попит на неї, держава асигнувала значні кошти на подальший розвиток “Ровносільмашу”. Зараз на його території ведеться будівництво нових потужностей. Вже на кінець нинішньої п’ятирічки підприємство, що стало орденоносним, подвоїть випуск продукції, а до 1990 року збільшить обсяг виробництва в чотири рази.

В. Кобись,
(“Червоний прапор”. – 22 червня 1983 р.)

До цього варто додати, що за 1981-1983 роки колектив заводу “Ровносільмаш” 14 кварталів підряд виходив переможцем соціалістичного змагання в системі Міністерства машинобудування для тваринництва і кормовиробництва й упевнено утримував перехідний прапор.

Багатотиражна газета “МАШИНОБУДІВНИК” виходила на заводі з листопада 1986-го до квітня 1992 року. Це був орган парткому, адміністрації, профкому та комітету комсомолу Ровенського ордена “Дружби народів” дослідного заводу сільськогосподарського машинобудування “Ровносільмаш” імені XXVI з’їзду КПРС. Газета друкувалася українською мовою, тиражем 1500 екземплярів, у Здолбунівській районній друкарні (друк офсетний, обсяг 0,5 друк. аркуша). Спочатку і майже до кінця редактувала газету Світлана Бондарук (кореспондент – Анна Войнарович, на самому початку – Микола Панасюк), в кінці – Людмила Ясногурська.

У той же час працювало заводське радіомовлення, редактор – Василь Підгорський, після нього – Анна Войнарович. Допомагала у випуску

радіопередач Людмила Логінова. Транслювалися передачі з заводської радіорубки. Цих два засоби масової інформації щотижня інформували робітниче селище про досягнення на підприємстві, розповідали про передовиків виробництва, соціально-економічне, культурно-освітнє життя Квасилова. Заводське радіомовлення припинило свою роботу приблизно в той же час, як і газета “Машинобудівник”.

КОЧМАР Анатолій Семенович. У газеті “Машинобудівник” читаємо: “Народився в 1939 році в Києві в сім’ї військовослужбовців. Після закінчення школи вступив до Краснодарського верстатобудівного технікуму. Після закінчення технікуму працював у проектно-конструкторському бюро Краснодарського раднаргоспу, на Ровенському заводі тракторних агрегатів. У 1967 році закінчив Краснодарський політехнічний інститут. У 1979 році починає керувати заводом “Ровносільмаш”. Із 1972 року – член КПРС. Одружений, має двоє дітей. Зареєстрований по виборчому округу № 72 кандидатом у депутати Рівненської районної ради.” (“Машинобудівник”. – 23 лютого 1990 року).

У цьому ж номері газети – інформація про кандидата в депутати Рівненської обласної ради – головного економіста заводу **Боярчук Наталію Пантелеймонівну**, внесок якої у життя “Ровносільмашу” також є відчутним. “Народилася 22 лютого 1943 року в м. Ровно в сім’ї службовців. У грудні 1960 року закінчила 11 класів СШ № 2 та Ровенський кооперативний технікум. У лютому 1961 року прийшла працювати на завод “Ровносільмаш” економістом ливарного цеху, з 1979 року – старшим економістом планового відділу, з 1983 року – начальником планового відділу, з 1989 року – головним економістом заводу. У 1973 році заочно закінчила Тернопільський фінансово-економічний інститут. Із 1962 року – член КПРС. Протягом багатьох років обирається секретарем партійної організації заводоуправління та членом парткому заводу. Одружена. Має двох синів: старший – у лавах Радянської Армії, молодший – після закінчення КДУ ім. Т. Г. Шевченка працює в інституті молекулярної біології та генетики АН УРСР.” (“Машинобудівник”. – 23 лютого 1990 року).

У цьому ж номері “Машинобудівника” читаємо й про заступника директора з якості заводу “Ровносільмаш” Бліновського Олександра Степано-

вича, диспетчера заводу “Ровносільмаш” Микитюка Олега Євгеновича, слюсаря ремонтно-механічного цеху заводу “Ровносільмаш” Мамчиця Миколу Михайловича, начальника житлово-комунального відділу заводу “Ровносільмаш” Жильчука Миколу Миколайовича, майстра відділу технічного контролю Квасилівського ЗКО Залевську Світлану Андріївну. Всі вони – кандидати в депутати Рівненської районної ради.

У 90-ті роки випуск продукції на “Рівнесьельмаші” становив близько 54 млн. крб., лише протягом 1992 року у виробництво було впроваджено цілий ряд складного й унікального обладнання, серед якого варто виділити комплекс виготовлення поворотних кілець до тракторних причепів. На базі причепа-ємності ПСЄ-20 розроблені різні його модифікації: причепи ПТС-6А та ПТС-6У. Трудовий колектив заводу постійно зростав і найбільша його чисельність становила 3500 чоловік. Продукція поставлялась в усі республіки колишнього СРСР.

Наприкінці 1991 року в селищі почала виходити газета “Голос Волині”, яка з-поміж інших матеріалів достатньо уваги приділяла й заводу “Рівнесьельмаш”. Її тираж був 700 екземплярів, друкувалася в Рівненській обласній друкарні офсетним друком на двох сторінках, форматом А-3. Редактор – Анна Войнарович.

А чи знаєте ви, що...

ВО “РІВНЕСІЛЬМАШ” – 1992 рік – це:

- 4 взаємопов’язаних заводи: сільськогосподарського машинобудування, виробництва товарів народного вжитку, машинобудівний та інструментальний;
- 2398 чоловік працюючих;
- 219,5 тис. кв. м виробничих площ, 287,3 тис. кв. м загальних площ усіх критих будівель, 550 тис. кв. м території взагалі (без очисних споруд);
- 3,4 млн. карбованців товарного випуску продукції на добу;
- повністю введений в експлуатацію комплекс об’єктів інженерного забезпечення (котельня потужністю 175 Гкал/год., 2 компресорні сумарною потужністю 600 куб. м стиснутого повітря на годину, енерго-газо-водо-постачання, каналізація й очисні споруди, зв’язок і сигналізація, автомобільні дороги і залізничні колії;
- 1373 одиниці технологічного обладнання, з яких 781 одиниця металорізальних верстатів, у т. ч. автоматів і напівавтоматів – 182 одиниці; верстатів

із числовим програмним управлінням – 51 одиниця; 206 одиниць холодноштампувального обладнання, в числі яких 3 автоматичні лінії і комплекси різання металу; 358 одиниць електрозварювального обладнання, з яких 286 одиниць зварювальних автоматів і напівавтоматів у середовищі вуглексилого газу і під шаром флюсу, 4 автоматичні і одна поточна механізована лінія зварювання вузлів тракторних причепів; 6 фарбувальних ліній і комплексів, 2 автоматичні лінії гальванопокриття; 39 одиниць термічного обладнання, серед яких 10 устаткувань гартування струмом високої частоти, 4 конвеєрні електропечі;

– 461 одиниця підйомно-транспортного обладнання, в т. ч. козлових і мостових кранів – 43 одиниці, кран-балок і кран-укосин – 290 одиниць, шарнірно збалансованих маніпуляторів – 28 одиниць;

– обчислювальний комплекс з усіма компонентами необхідної техніки.

(“Голос Волині”. – 23 вересня 1992 р.)

“РИНОК” І ОБСЯГИ ВИРОБНИЦТВА

Із закінченням кварталу, півріччя, року є звичайним явищем підбивати підсумки роботи, аналізувати результати, робити висновки. Але сьогодні ситуація в країні в цілому і на кожному підприємстві зокрема така, що в традиційному аспекті зробити це важко, а часом і неможливо. Однак основний показник – обсяги виробництва продукції говорить сам за себе.

Так за I півріччя цього року обсяги виробництва товарної продукції, порівнюючи з відповідним періодом минулого року, знизилися більш як наполовину. Але відрадно те, що при цьому виробництво товарів народного споживання в порівняльних цінах зросло на 17 процентів. Досягнуто це зростання за рахунок збільшення виробництва водонагрівачів сувенірних, освоєння серійного випуску причепа автомобільного ММЗ. Виробництво ж апаратів опалювальних, віzkів садово-городніх, коренерізок зниζилось через відсутність ринку збуτу, а точніше, високі ціни на ці вироби спонукають зниження попиту.

А що трапилося з машинами для тваринництва – автокормовозом АСП-25, подрібнювачем-змішувачем кормів ИСК-3А, причепом-самоскидом ємністю ПСЄ-20, чому зменшилось їх виробництво? Тут переплелися всі проблеми разом: і розрив господарських зв’язків, і безвідповідальність постачальників, і різке підвищення цін на матеріально-технічні, енергетичні ресурси, і порядок

розрахунків за продукцію. Офіційно всі наші машини включені до номенклатури держзамовлення, а фактично немає ні забезпечення їх виробництва матеріально-технічними ресурсами, ні розподілу між споживачами. Тому виробниче об'єднання працює в ринку, якого немає. Так для комплектування подрібнювача-змішувача кормів ИСК-3А потрібні двигуни, які в СНД виробляють тільки в Баку і які звідти отримати практично неможливо, а якби їх і привезли, то за таку ціну, що наш подрібнювач не купить жодний колгосп.

Для виготовлення автокормовоза АСП-25 потрібні тисячі КамАЗів, яких наше об'єднання з початку року отримало лише 50 замість передбачених держзамовленням трьохсот. Складна ситуація і з причепом-самоскидом ємністю ПСЄ-20. Завдяки неабияким зусиллям працівників відділу матеріально-технічного постачання виробництво цієї машини забезпеченено всім необхідним. Але високі ціни на метал, гумо-технічні вироби, літво, фарбу зумовили й високу ціну машини, що, в свою чергу, вплинуло на укладання договорів із колгоспами. Договори, укладені раніше, не виконуються, колгоспи через високі ціни відмовляються від сплати коштів. Ситуація ускладнилася ще й тим, що розрахунки переведені на попередню оплату.

Час справді важкий. І, мабуть, чим більшим є підприємство, чим ширший обсяг продукції воно виготовляє, тим більше виникає проблем, які потрібно вирішувати. Сидіти склавши руки сьогодні – означало б неминучий провал, і тому колектив працює, працює, виходячи з умов сьогодення. А те, що спіткають труднощі, – зовсім не говорить про нездатність їх долати, навпаки – відкриваються резерви, з'являється зацікавленість у перемозі.

*Анатолій Кочмар,
генеральний директор ВО “Рівнесьельмаши”
(“Голос Волині”. – 22 липня 1992 р.)*

ПЕРСПЕКТИВИ, МОЖЛИВОСТІ І ПРОБЛЕМИ

Протягом 1992 року у виробництво впроваджено цілий ряд складного й унікального обладнання, серед якого можна виділити комплекс обладнання і впровадження технології виготовлення поворотних кілець тракторних причепів, просічно-витяжний автомат PAUSM для виготовлення різноманітних сіток із відходів листового металу, установку для закатування тородальної поверхні бокових конусів автокормовозів, автоматичні лінії зварювання бортів причепа та ін. Проведена підготовка виробництва і налагод-

жено виготовлення причепів до легкових автомобілів, ведеться підготовка виробництва з одночасним виготовленням платформи, основних і надставних бортів вантажного автомобіля ЗІЛ-130.

“Рівнесьельмаш” – один із найбільших в Україні протягом останнього часу обсягів будівництва. Після порівняно недавно збудованого корпусу № 1, частини корпусу № 2 і об’єктів інженерного забезпечення, будівельники тресту “Рівнепромбуд” ведуть будівництво корпусу № 3 (цех товарів народного вжитку), висотного автоматизованого складу комплектуючих виробів (корпус № 10) і ряду інших об’єктів промислового, житлово- побутового та культурного призначення. Великий обсяг робіт планується перед будівельниками і колективом виробничого об’єднання. Він полягає у виконанні завдань пускового комплексу 1992 року з монтажу, пусконаладки, запуску і впровадження досить складного комплексу технологічного обладнання фарбування електроосаджуванням разом із конвеєрною системою автоматичного адресування з опускними секціями для навішування і зняття деталей. Обладнання було виготовлене і встановлене на нашому підприємстві угорською фірмою ХАФЕ.

Разом із тим потрібно зазначити, що поряд із великими перспективами і технічними можливостями наше виробниче об’єднання має цілий ряд проблем, які потребують вирішення. В першу чергу – це забезпечення виробництва і виробничих потужностей, що будується, кваліфікованими кадрами, значне удосконалення організації виробництва і підвищення коефіцієнта використання обладнання.

Існує ряд проблем і в постачанні матеріалів та комплектуючих виробів як за номенклатурою, так і за цінами і термінами поставок. Удосконалення потребує механізм господарювання й оплати праці. Більше уваги треба приділяти якості продукції, що виготовляється, і доведення її у перспективі до рівня зарубіжних аналогів.

Г. Самчук,
заступник головного технолога ВО “Рівнесьельмаш”
(“Голос Волині”. – 23 вересня 1992 р.)

РОЗРОБЛЯЮТЬСЯ НОВІ ВИРОБИ

У відділі головного конструктора ВО “Рівнесьельмаш” із початку року розроблено чимало нових виробів. Приміром, із серпня – конструкція ори-

гінальної металевої платформи для автомобіля ЗІЛ-431412. Платформа обладнана основними металевими бортами зі спеціального металопрофілю і надставними бортами з металевої сітки, які знімаються. Ємність такого кузова – 12 куб. м. Автомобіль із такою платформою впроваджено у серійне виробництво. Трудівникам села він сподобався. Розроблювали і впроваджували його у виробництво інженери-конструктори В.Ф. Орлов, Ю.П. Дерев'янко, О.М. Ярошук, С.С. Циплюк.

Завершується робота із створення конструкції енергомодуля МЕС-0,6 на базі шасі Т-16МГ. На даний час розроблена конструкція його нового виконання, в якому враховані недоліки попереднього зразка. У новому варіанті енергомодуль більш надійний, значно поліпшуються експлуатаційні показники, знижується його матеріаломісткість та трудомісткість встановлення. Багаторічний досвід і високий професіоналізм начальника КБ нових машин П.А. Стецюка, робітників експериментального цеху А.Є. Морозюка, Л.К. Вasilюка, І.М. Ящука допомагає вирішувати цю складну технічну проблему.

Не менш цікаві роботи ведуться по інших машинах. Розпочата розробка родини причепів тракторних на базі причепа ПСС-20. Закінчено розробку технічної документації на причепи ПТС-6А з механічним відкриванням бортів і ПТС-6У з двох'ярусним розміщенням безкаркасних бортів і люком у задньому борту для поліпшення вивантажування зернових та коренеплодів у лотки і бункери. Цей причіп проходить державні приймальні випробування в Українському центрі випробувань та сертифікації (ЦВТ) і вже отримав високу оцінку фахівців – випробувальників. Інженери-конструктори О.А. Співак, І.М. Тихонюк, Б.В. Городельська продовжують працювати у цьому напрямку.

Створюється і новий причіп ПТН-6, він буде обладнаний гідрофікованим навантажувачем оригінальної конструкції з гідроповертачем нового покоління. Це дає можливість створити машину з високим технічним рівнем, отримати великий економічний ефект в експлуатації за рахунок значного підвищення рівня механізації технологічних процесів у тваринництві. Цей проект як пріоритетний включений до Української національної програми розвитку сільгосптехніки.

Днями досягнуто домовленість з Інститутом механізації та електрифікації сільського господарства (ІМЕСГ УААН) про спільне створення нового причепа для перевезення коренеплодів з утворенням кагатів з допомогою встановлення в причепі додаткового гідропіднімача. В Україні зараз такі машини не виробляються, і терміновий попит за оцінкою фахівців ІМЕСГ УААН становить близько 20 тисяч штук.

Багато нових ТНВ розроблено і запропоновано для впровадження у виробництво конструкторами Б.П. Целінським, С.О. Момот. На базі знайомого всім споживачам апарату опалювального АОТВ-23,2 створено конструкцію універсального опалювального апарату АОУ-15 з газовою автоматичною АПОК-1. Цей апарат пройшов випробування у спеціалізованому центрі ГНІСТ м. Київ, готується його виробництво.

Розроблено креслення на нові вироби: дефіцитні запчастини до легкових автомобілів, набір обладнання для бджільництва, садово-городній інвентар, побутові вироби. На черзі – створення нового причепа до легкових автомобілів, що має замінити у виробництві причіп ММЗ-81021, а також господарського станка з електроприводом, який має виконувати великий перелік робіт у господарстві – від подрібнення зерна і коренеплодів до операцій з обробки дерева і заточування інструменту.

*Володимир Буртасов,
головний конструктор ВО “Рівнесьельмаши”
(“Голос Волині”. – 23 вересня 1992 р.)*

ШЛЯХ НАШ ТЕРНИСТИЙ

Виробниче об'єднання “Рівнесьельмаши” – одне з найстаріших підприємств в Україні. У червні цього року йому виповнилося 110 років. Певно, на такому довгому шляху були терни і були квіти, були перемоги і невдачі. Сьогодні шлях у нас тернистий, але саме таким він не може тривати довго. За хмарами обов'язково є сонце. Ми знаємо, що воно є і сподіваємося його побачити навіть тоді, коли небо непроглядно сіре. І ми є, і є наше професійне свято, коли ми внутрішньо відчуваємо себе фахівцями обраної справи, коли замислюємося над тим, чого досягли і до чого прийшли. Свято – є свято. Без його світлих хвилин наші будні перетворилися в одне велике і нерозривне коло.

Але єдине, що не зупиняється в нашему житті, – це час, у його плині ми часто забуваємо, що все ж таки ми не просто працюємо, а творимо, творимо своїми руками те, що потрібне людям.

Звичайно, добре, коли до свята ми маємо чим похвалитися – це ніби підносить настрій. Сьогодні на все ми дивимося інакше, ніж це було декілька років тому, час диктує свої умови, до яких ми повинні пристосовуватися, щоб вижити, шукати оптимальні варіанти, щоб працювати. Більшість із працюючих на підприємстві, мабуть, якщо й не люблять його, то все одно – звикли до нього. Прихильність – міцне і надійне почуття, яке тримає ко-

лектив, наче одну велику родину. Попри всі труднощі ми працюємо, ми змагаємося, щоб працювати й надалі, бо від кого, як не від виробників, залежать матеріальні блага, без яких жодна країна не розвиватиметься і не міцнітиме. А напередодні професійного свята все ж таки хочеться сподіватися і плачувати на перспективу, хоча в цій ситуації, що склалася в Україні, надзвичайно важко і складно жити виробничнику.

Одна з найперших проблем, що виникли на нашому підприємстві, – це спад виробництва, зумовлений розривом господарських зв'язків. Таким чином, припинено виробництво такої потрібної машини, як подрібнювач-змішувач кормів ИСК-ЗА через відсутність двигунів. А двигуни в колишньому Союзі виготовляли тільки в Азербайджані.

Спочатку скоротилися поставки, а після пожежі на ВО “КамАЗ” зовсім немає шасі автомобіля КамАЗ для виготовлення автокормовозів АСП-25.

Ще одна проблема – відсутність цінової політики в державі. Після виходу України з “рублевої” зони, зумовлені великою курсовою різницею карбованця й українського купона, різко зросли ціни на матеріали і комплектуючі вироби, що отримує підприємство за межами України. Негативно вплинули на виробництво ціни на газ і електроенергію.

Збут продукції через відсутність коштів у споживачів за високими цінами на продукцію ускладнюється. Власних коштів підприємство не має і тому вимушене користуватися позиками для оплати рахунків постачальників за неймовірно високі проценти банку.

Фінансове становище залишається складним. Але із всіма цими негараздами виробниче об’єднання працює, шукає ринки збуту продукції, вдосконалює і запроваджує у виробництво нові типи тракторних причепів. Працівники підприємства виготовляють продукцію за разовими замовленнями. Користуються попитом товари народного вжитку. А це – візки одно- і двоколісні, кормозапарники і котли опалювальні, водонагрівачі і причепи до легкових автомобілів. Виробництво останніх зросло, порівнюючи з минулорічним, більш як утрічі.

Майже 2000-й колектив виробничого об’єднання має надію, що ситуація стабілізується, здоровий глузд фахівців візьме верх над амбіціями, і буде знайдено вихід із складної ситуації, в якій опинилася наша держава. Економічна політика повинна спрямуватися на підтримку виробника та його інтересів.

*Анатолій Кочмар,
генеральний директор ВО “Рівнесьельмаш”
 (“Голос Волині”. – 23 вересня 1993 р.),*

НА ЖАЛЬ, і наприкінці 1993 року ситуація на підприємстві не поліпшилася: вкрай складне фінансове становище, зростання цін на енергоносії, втрата виробничих зв'язків з аналогічними підприємствами колишнього Радянського Союзу і багато всього неочікуваного та непередбаченого. Заводчани вимущені просити допомогу. Ось текст, з яким вони зверталися за підтримкою.

Виробничому об'єднанню “Рівнесільмаш” виповнюється 110 років

ЗВЕРНЕННЯ до Уряду, Верховної Ради, Федерації профспілок України

Об'єднання спеціалізується на виготовленні сільськогосподарських машин, випускає товари народного споживання, надає послуги населенню.

Сьогодні об'єднання на межі зупинки. Із 3000 чоловік колективу у 1990 році нині лишилося 2500. Визнана світова практика широкої кооперації у виготовленні машин стала для нас катастрофою. Порушені всі зв'язки у матеріально-технічному постачанні. Держави СНД ставлять кабальні умови у постачанні, розрахунках. Банківська система платежів незадовільна. Все це звело виробництво на нівець, виживаємо більше за рахунок своєї підприємливості і разових замовлень. Колектив доведений до крайності.

Чергове зростання цін на енергоносії зумовлює наступне підвищення цін на матеріально-технічні ресурси і відповідно – машини. Ми не маємо морального права підвищувати ціни на наші машини, розуміючи, що це прямо впливає на вартість продуктів харчування, але сама безсистемна політика цін у державі примушує нас іти таким шляхом.

Ми не хочемо втягуватися в страйки, бо знаємо, що це приведе до повного краху й анархії. Кожне підвищення цін за мінімальної заробітної плати збільшувало розрив між вартістю продукції і засобами для цього. Середня зарплата по об'єднанню за 5 місяців складає 13200 крб., а з червня буде складати 40 тис. крб.

За такі гроші вижити за теперішніми цінами неможливо, тим більше – утримувати сім'ю. Люди відмовляються виходити на роботу, особливо ті, хто користується приміським транспортом, витрати на дорогу й обід яких складають 40 процентів зарплати. Виробник, який створює матеріальні блага, стойте нижче працівників комерційних структур, бюджетних організацій, торгівлі.

КОЛЕКТИВ ВИМАГАЄ:

1. Наділити державні підприємства недоданими обіговими коштами відповідно до зростання цін.
2. Привести у відповідність мінімальну заробітну плату до вартості споживчого кошика в діючих цінах. Постійно проводити індексацію із зростанням цін за рахунок бюджету.
3. Налагодити взаємовигідні зв’язки з державами СНД.
4. Встановити контроль за цінами на товари першої необхідності, сировинно-матеріальні ресурси, енергоносії. І на період стабілізації економічного становища в державі ввести розподіл за картками життєво необхідних харчових продуктів за зниженими цінами.
5. Знизити процент користування банківським кредитом державним підприємствам.
6. Зняти обмеження з державних підприємств в оплаті праці і поставити їх в однакову залежність.
7. Встановити жорсткий контроль над комерційними банками.
8. Зобов’язати відповідні служби здійснювати контроль за виконанням прийнятих державою законів в областях та районах.
9. Вирішити питання оплати житлово-комунальних послуг відповідно до мінімальної заробітної плати, яка в липні буде становити 80 процентів заробітку.

Колектив об’єднання сподівається на розумне вирішення проблем працюючих робітників, про що письмово буде повідомлено колектив об’єднання.

*Текст звернення обговорено в підрозділах
ВО “Рівнесільмаш” 9-10 червня 1993 року.*

У 1994 році підприємство “Рівнесільмаш” набуло статусу відкритого акціонерного товариства. Державна частка склала 38%. Почався новий період у житті підприємства, але при цьому не зупиняється період спаду виробництва, руйнування партнерських зв’язків із постачальниками комплектуючих виробів (приміром, шасі КамАЗів поставлялися в Квасилів із далекого Татарстану). Обсяги збути продукції поступово зменшувались, набували місце бартерні операції, коли за продукцію підприємства розраховувались зерном, яйцями, добривами і т. п. У цей же час ведуться переговори з Росією про виробництво на ВАТ “Рівнесільмаш” автомобілів “Жигулі”, з країнами далекого зарубіжжя – про виробництво комбайнів “Джон Дір”. Метою цих перемовин було налагодження нормальної роботи заводу, однак жоден із проектів практично не вдалося втілити в життя.

Аби виробничі приміщення не пустували, їх почали здавати в оренду. Це також дало можливість отримати додаткові грошові надходження, які були вкрай важливі для підприємства.

Уже кілька років на території ВАТ “Рівнесьельмаш” працює більше двадцяти приватних фірм, які займаються виготовленням ливарних виробів, фасуванням цементу, землі, добрив та ін.

У 2000 році вироблено продукції на 1262,6 тис. грн.; у 2001 році – 2422,4 тис. грн., експорт продукції становив 322,0 тис. грн. (13,5% від загального обсягу); 2002 рік – 2484,9 тис. грн., експорт продукції – 182,9 тис. грн. (7,4%); 2003 рік – 1278,5 тис. грн., експорт продукції – 411,5 тис. грн. (32,2%). Основний експортер – Росія.

Стабільним попитом користуються причепи тракторні, автокормовоз АСП-25, товари народного споживання (кормозапарник, причіп автомобільний, візок металевий, візок самоскидний, апарат опалювальний, соломірізка, млинок).

Протягом останнього часу зайнятість виробничих фондів значно зростає, це пов’язано з нарощуванням виробництва причепів тракторних та виготовленням їх нових модифікацій. На підприємстві впроваджується технологія виготовлення поворотних кругів, змонтовано фарбувальну лінію і лінію підфарбування готових виробів, освоєно технологію виготовлення вісей до тракторних причепів, обладнання для виготовлення бортів. Ці перелічені заходи дають можливість виготовляти тракторні причепи різних модифікацій і призначення.

Конструкторсько-технологічний відділ налічує 10 спеціалістів. Кваліфікація спеціалістів дозволяє проектувати і супроводжувати виробництво в основному причепів різного призначення, товарів народного вжитку. Конструкторсько-технологічний відділ підінно співпрацює з ДСКБ у м. Умань з питань впровадження автокормовозів, ГЕКІ м. Вільнюс в освоєнні подрібнювачів кормів, із ДСКБ “Гомсельмаш” у виробництві тракторних причепів.

На ВАТ “Рівнесьельмаш” розроблено і впроваджено систему якості, стандартів виробництва СТП, який включає в себе 115 стандартів, діє з 1982 року. Обов’язковій сертифікації підлягають: автокормовоз спеціалізований із пневморозвантаженням АСП-25, АСП-25-01. Сертифікат № UA1.060.112477-03; причіп-ємність спеціальна ПСЄ-20. Сертифікат № UA1.060.03865-04; причіп тракторний самоскидний ПТС-6А-16. Сертифікат № UA1.060.03336-04; причіп тракторний двовісний самоскидний з універсальним кузовом ПТС-6У-07; апарат побутовий опалювальний АОТВ-20. Сертифікат № UA1.013.0061317-03.

У найближчі плани входило провести сертифікаційні випробування:

1. Причепа до легкових автомобілів мод. 81021, а також причепа мод. 81023. Сертифікат отримати в органі з сертифікації дорожніх транспортних засобів (ДЕРЖАВТОТРАНСДІПРОЕКТ) м. Київ.

2. Напівпричепа тракторного НТ-2. Орган із сертифікації сільськогосподарської техніки “СЕПРОсільмаш” смт Дослідницьке Київської обл.

БАТ “Рівнесільмаш” планує впровадити у виробництво такі види нової техніки для сільськогосподарських підприємств:

1. Напівпричіп-кормовоз НКП-25 на базі автокормовоза АСП-25;
2. Напівпричіп тракторний вантажопідйомністю 2 т. з гіdraulічними гальмами НТ-2;
3. Причіп тракторний універсальний вантажопідйомністю 8 т.;
4. Плуг 5-корпусний з передплужниками для тракторів тягового класу 3..4 тс.;
5. Плуг 3-корпусний з передплужниками для тракторів тягового класу 1,4..2 тс.;
6. Набір сільськогосподарського знаряддя для індивідуальних підсобних та фермерських господарств.

Розширюється виробництво традиційних видів продукції: причепів тракторних ПСЄ-20, ПТС-6А, ПТС-6У; напівпричепів тракторних НТГ-4, НТС-4, НТ-2; автокормовозів спеціалізованих із пневматичним розвантаженням АСП-25; товарів народного споживання: причепів до легкових автомобілів, апаратів опалювальних, коренерізок дискових, кормозапарників, візків різних типів, млинків, соломорізок.

Укладено договір із компанією “Украгролізинг” на поставку причепів тракторних та автокормовозів АСП-25.

СІЛЬМАШІВЦІ ОСВОЮЮТЬ НОВІ МОДИФІКАЦІЇ

Довша тривалість дня вже навертає думки про наближення весни. В народі кажуть: “Зійшов сніжок, берись за плужок” – ось тільки за який, кожен обирає собі сам.

БАТ “Рівнесільмаш”, що знаходиться у селищі Квасилів, намагається допомогти селянинові – виготовляє знаряддя праці різних модифікацій. До речі, це – одне з трьох підприємств в Україні, які виробляють плуги. Заводські плуги сходять із конвеєра ще в Одесі та Шепетівці.

Якщо на цих заводах пішла хвиля замовлень на 7-9-корпусні плуги, то у Кvasилові виготовляють здебільшого трикорпусний ПАН-3 до вітчизняних тракторів, призначений для невеликих господарств.

Випускають тут і двокорпусні та кінні плуги. А нещодавно розробили конструкцію п'ятикорпусного. В цьому році планують увійти в ринок із цією номенклатурою.

Останнім часом на ВАТ “Рівнесільмаш” освоїли кілька моделей тракторних причепів – дво-, чотири- і шеститонні. В минулому році побачила світ нова модель культиватора навісного для передпосівного обробітку ґрунту КНК-3.

Нещодавно рівнесільмашівці виготовили дослідну партію бурякозбирального агрегату, який уже показав себе на Львівській машиновиробувальній станції. Незабаром цей агрегат запустять у виробництво. У планах на майбутнє – ротаційні косарки. Не забувають і про асортимент продукції народного вжитку. Попит є на причепи до легкових автомобілів, апарати опалювальні, які працюють на твердому паливі. А також кормозапарники на 70 літрів, візки господарські, коренерізки, млинки для подрібнення зерна, корморізки. Та все ж найбільшим попитом користується автокормовоз АСП-25 об’ємом 25 куб. м. Закуповує їх і Росія.

У загальному ж підприємство налаштоване на кращі часи. Віриться, що купівельна спроможність споживачів сільськогосподарської продукції все ж стане вищою. Бо що не кажіть, а вдосконалені технічні помічники у народному господарстві завжди потрібні. Та ще й до того наші – дешевші та надійніші у технічному використанні.

*Світлана Гнатишин
("Слово і час". – 18 січня 2002 р.)*

ЗЕРНОЗБИРАЛЬНІ КОМБАЙНИ МДВ-525Н і ХЕГЕ-180
у спільному підприємстві ЗАТ “Комбінвест”:
німецькі фірми “МДВ Магдрешерверке ГмБХ” і “Х.-У Хеге”
та відкрите акціонерне товариство “Рівнесільмаш”

Інформація про організацію виробництва

ПРОБЛЕМА. Найгострішою проблемою технічного оснащення села є зернозбиральні комбайни. За потреби в 100 тисяч машин у 2002 році жни-

вувало лише 47 тисяч, 60-70% яких відпрацювали амортизаційні строки. Це призвело до порушення агротехнічних термінів збирання і збільшило втрати врожаю. За потреби 7-8 тисяч зернозбиральних комбайнів щорічно закуповується лише 300-700 нових машин, переважно “Дон” і “Нива”, які є застарілими моделями, адже сконструйовані в 70-х роках ХХ століття.

Тому, без прийняття кардинальних заходів, така ситуація може в найближчі 2-3 роки привести до катастрофічного стану на ланах держави. Виходячи з ґрунтових і кліматичних умов, в Україні необхідні комбайні для степової, лісостепової, північної і поліської зон. Міністерство агрополітики наголошує на необхідності мати комбайні пропускною спроможністю 5-7, 7-9 га понад 9 кг/с зернової маси.

Комбайні “Славутич” (понад 9 кг/с) і “Лан” (7-9 кг/с) виготовляються в незначній кількості, і нарощування обсягів їх виробництва та реалізації (лізинг) відбувається переважно за державні кошти. Але така тенденція робить сумнівним нарощування їх виробництва у потрібних обсягах, адже надмірне навантаження на Державний бюджет не дозволить цього зробити.

Для вирішення означененої проблеми необхідне фінансування виробництва комбайнів з усіх можливих джерел, у тому числі й за рахунок іноземних інвестицій – як шляхом залучення коштів у виробництво вітчизняних комбайнів, так і шляхом створення спільних підприємств.

ПОЧАТОК ШЛЯХУ ВИРІШЕННЯ. У цьому напрямі проводилися переговори з фірмами “Джон Дір” (США), Нью Холланд (Італія), “Вестерн” (Канада), “Мессей Фюргюссон” (Данія), “КЛААС” та “МДВ-Хеге” (Німеччина). Проте, крім фірм “МДВ-Хеге”, жодна не погодилась на виготовлення українськими машинобудівними підприємствами понад 50% комплектуючих, як того вимагає розпорядження Кабінету Міністрів України від 22.08.99 № 524-р. Фірма “МДВ-Хеге” запропонувала налагодити спільне виробництво зернозбиральних комбайнів МДВ-525Н (для збирання врожаю з великих площ) та Хеге-180 (для селекційних ділянок та фермерів) за певним графіком.

Трирічні випробування в УкрЦВТ показали, що комбайні Е-525Н та Хеге-180 мають високу надійність, відповідають усім вимогам з якості обмолоту, втрат зерна, інших показників і адаптовані до ґрунтово-кліматичних умов України. Перевагами перед комбайнами інших фірм є простота і технологічна досконалість конструкції, зручність технічного обслуговування.

Зважаючи на запропоновані умови співробітництва та результати випробувань, спільне засідання науково-технічних рад Мінагрополітики, Держсільгоспмашу та відділення механізації та електрифікації УААН прийняло

рішення про налагодження виробництва зернозбиральних комбайнів МДВ-525Н та Хеге-180 пропускною спроможністю 5-7 і 3-5 кг/с зернової маси, що знайшло відображення в ПРОГРАМІ розвитку комбайнобудування в Україні.

СПІЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО. Спираючись на прийняті рішення та до-мовленості, досягнуті під час візиту канцлера Німеччини Гельмута Коля до України, Угоду між Мінпромполітики, Мінагрополітики та німецькими фірмами “МДВ Магдрешерверке ГмБХ” і “Х.-У Хеге”, означені фірми разом із ВАТ “Рівнесільмаш” створили спільне підприємство ЗАТ “Комбінвест” з виробництва зернозбиральних комбайнів МДВ-525Н та Хеге-180 і розро-били відповідний інвестиційний проект.

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ПРОЕКТ. Реалізація інвестиційного проекту дозво-лить повністю забезпечити сільське господарство комбайнами пропускної спроможності 3-5 та 5-7 кг/с зернової маси, разом з цим виготовляти українсь-ку частку комплектуючих буде понад 20 підприємств-суміжників, які створять майже 5000 робочих місць.

Виробництво планується розпочати за рахунок кредитів німецьких бан-ків, які, зважаючи на те, що Україна є зоною підвищеного ризику при наданні кредитів, вимагають гарантій Уряду щодо їх повернення.

Відповідно до цих вимог ЗАТ “Комбінвест” підготувало необхідний пакет документів і звернулося через НАУРЕІ до Валютно-кредитної ради Кабінету Міністрів України про надання гарантій. Згаданий проект ВКР КМУ розглядала 23.12.1997 року та 17.04.1998 року.

Під час опрацювання зауважень, з метою зменшення ризиків повер-нення кредиту, були **досягнуті такі результати:**

- німецька сторона зобов’язалася експортувати в треті країни 30% ком-байнів спільного виробництва;
- для реалізації комбайнів на теренах України фірма “МДВ-Хеге” створила лізингову компанію “Хеге-лізинг” із 100-% іноземним капіталом і заручилася підтримкою німецьких комерційних банків про її фінансування в обсязі 30,8 млн. євро без надання гарантій Уряду;
- кредит зменшено з 195,9 до 95,9 млн. євро (81,5 під гарантії Уряду) за рахунок додаткового використання обладнання ВАТ “Рівнесільмаш” (24,3 млн. євро), рефінансування прибутку лізингової компанії “Хеге-лізинг” (43,1 млн. євро), поповнення обігових коштів для придбання комплектуючих наступної партії машин через закупівлю виготовлених комбайнів компанією “Хеге-лізинг” (41,4 млн. євро) та інше (564 тис. євро);

- зменшена на 770 тис. євро вартість ліцензії і витрати на їх придбання в межах контракту, підписаного з фірмою “МДВ-Хеге”, складуть лише 19,2 млн. євро при загальній вартості ліцензій на виробництво комбайнів МДВ-525Н та Хеге-180, за оцінкою Торгово-промислової палати Німеччини, – понад 81,5 млн. євро;
- німецька сторона зобов’язалася сплатити авансові платежі та перший платіж страховому товариству “Гермес” за рахунок коштів німецьких банків;
- німецька сторона зобов’язалася на початку реалізації проекту поповнити обігові кошти ЗАТ “Комбінвест” в сумі 410 тис. євро;
- між концерном “ЛАН”, ЗАТ “Комбінвест”, фірмою “МДВ-Хеге” досягнута угода, яка дозволить уніфікувати в 1-й рік – 15%, 2-й рік – 30%, 3-й рік – 45%, 4-й рік – 65%, 5-й рік – 70% комплектуючих до комбайнів.

Одночасно для гарантування повернення кредиту, що залучається, в умовах низької купівельної спроможності українських сільськогосподарських товаровиробників комбайни будуть реалізуватися за спеціально розробленою схемою, яка передбачає впровадження компанією “Хеге-лізинг” нових форм організації роботи на селі, зокрема створення механізованих загонів із збирання врожаю та спільне використання сільськогосподарських угідь. Крім того, кошти, залучені у німецьких банків на 15-% авансові платежі та страхову премію “Гермесу”, будуть надані ЗАТ “Комбінвест” через компанію “Хеге-лізинг”, що збільшить обігові кошти ЗАТ майже на 20,5 млн. євро і буде сприяти стабілізації його роботи.

ПРОЕКТ ЗНОВУ ДООПРАЦЬОВАНО. 17.10.1999. Валютно-кредитна рада Кабінету Міністрів України втретє розглянула доопрацьований проект і надала висновок про можливість отримання гарантій Уряду під кредит, що залучається для організації виробництва комбайнів в ЗАТ “Комбінвест”. У даний час **проект доопрацьований і передбачає:**

- інвестувати за шість з половиною років 195,4 млн. євро;
- залучити для придбання обладнання, комплектуючих, послуг та ноутбуків 81,5 млн. євро (85% суми контракту №4 від 02.02.99) німецьких кредитів під гарантії Уряду України на умовах:
 - надання кредиту чотирма траншами впродовж 4-х років: 30,7 млн. євро – на 1-й рік, 15,2 млн. євро – на 2-й рік, 20,7 млн. євро – на 3-й рік та 15 млн. євро на четвертий рік;
 - погашення боргу рівними частками кожні шість місяців до 13-го періоду (6,5 року) за середньозваженим терміном постачання, відсоткова ставка – 6,75% на рік;
 - страхова премія “Гермесу” – 16,5%.

• залучити впродовж чотирьох років 19,5 млн. євро кредитів німецьких банків для сплати авансового платежу (15% суми контракту) чотирма траншами, кожний строком на три роки під 9,5% річних: 5,4 млн. євро в перший рік; 2,7 – на другий рік; 3,65 – на третій рік та 2,65 млн. євро – на четвертий рік, а також 5,6 млн. євро для першої сплати страхової премії “Гермесу”;

• вкласти 94,4 млн. євро власних коштів, спочатку за рахунок внесків засновників у статутний фонд, а в подальшому – за рахунок рефінансування прибутків ЗАТ “Комбінвест”. Кошти, отримані під гарантії Уряду, з урахуванням 15%-го авансового платежу використовуватимуться за зазначеними напрямами і сумами кредиту, що залучається.

ОЦІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ. Під час реалізації проекту будуть отримані такі результати:

• за рахунок впровадження іноземних ліцензій створюється виробництво сучасних, конкурентоспроможних, високоефективних зернозбиральних комбайнів і, спираючись на існуючі досягнення в світовому комбайнобудуванні, є можливість розробляти нові машини;

• без залучення коштів Держбюджету України інвестується 195,9 млн. євро, в тому числі 81,5 млн. євро за рахунок кредитів, у створення виробничих потужностей з виробництва 2000 – МДВ-525Н та 1000 – Хеге-180 щорічно;

• за досягнутими угодами експортується з України до 30% комбайнів спільного виробництва, а, враховуючи те, що комбайни Хеге-180 без переоснащення збирають рис, є можливість реалізувати їх на середньоазіатських ринках за енергоносії;

• Держбюджетом України отримується впродовж п'яти років до виходу на проектну потужність 528,2 млн. євро, в тому числі за рахунок експорту – 194,9 млн. німецьких євро, а в подальшому – по 282,1 млн. євро щорічно;

• підвищується рівень елементної бази українського комбайнобудування шляхом організації виробництва на заводах-суміжниках комплектуючих за ліцензіями;

• зменшується на 34% ціна комбайна, в порівнянні з іноземними аналогами, за рахунок збільшення частки українських комплектуючих з 20% у перший рік до 80% – на п'ятий рік.

• **створюється понад 5000 нових робочих місць.**

ХОТИЛИ, ЯК КРАЩЕ, А ВИЙШЛО, ЯК ЗАВЖДИ... Зміна організаційної структури органів управління держави, ліквідація НАУРСІ, тривала невизначеність щодо отримання гарантії Уряду під кредит, що залучається...

У результаті **Проект**, переговори з якого розпочалися в 1992 році, а практична робота з надання гарантій Уряду під кредит, що мав залучатися, – в 1996 році, **Проект**, який неодноразово підтримувався Замовником в особі Міністерства аграрної політики України, та Виробником в особі Міністерства промислової політики України, а реалізація якого задоволила б потреби сільськогосподарських товаровиробників у дешевих та конкурентоспроможних зернозбиральних комбайнах пропускою здатністю 3-5 та 5-7 кг зернової маси в секунду, потрапив у критичний (коматозний) стан, з якого так і не вийшов...

ОСТАННЬОЮ ВМИРАЄ НАДІЯ. Подальше зволікання з прийняттям рішення щодо фінансування означеного **Проекту** шляхом надання гарантій Уряду під німецьку кредитну лінію, в межах підписаної Державної угоди з страховим товариством “Гермес”, або зволікання з виділенням коштів із Державного бюджету, спонукатиме фірми “МДВ-Хеге” відмовитись від співробітництва і вийти з інвестиційного простору України, як це зробили свого часу фірми “Джон Дір”, “Нью Холланд”, “Вестерн” та “Мессей Фюргюссон”...

Далі подаються документи, які засвідчують багаторічні і, на жаль, безрезультатні спроби передусім керівництва ВАТ “Рівнесільмаши”, обласної влади та депутатів підняти завод на гідний його рівень, вивести на новий і якісний етап технічний і технологічний стан сільського господарства країни...

ПРОЕКТ

«Организация производства зерноуборочных комбайнов

МДВ-525Н и Хеге-180 по лицензиям немецких фирм

«МДВ Медрешерверке ГмбХ» и «Х-У Хеге ГмбХ & Со»

1. 20.07.95г. Поручение Президента Украины КМУ Украины до 01.09.95г. разработать программу по производству зерноуборочной техники, начиная с 1996г. и провести переговоры с иностранными компаниями о возможности организации совместного производства.
2. 07.06.96г. №01/8-996 обращение Ровенской ОДА в КМУ о поддержке реализации проекта на мощностях завода ОАО «Ровносельмаш».
3. **3 сентября 1996г.** в рамках визита Федерального канцлера Германии Г. Коля подписано соглашение между министерством машиностроения и военно-промышленного комплекса, министерством сельского хозяйства и продовольствия Украины и фирмами «Ханс-Ульрих Хеге ГмбХ & Со» и «МДВ Медрешерверке ГмбХ» о реализации проекта производства зерноуборочных комбайнов на Украине.
4. 1997г. создано украинско-немецкое СП ЗАО «Комбинвест» с 51% украинской частью акций и 49% немецкой.
5. 25.05.1998г. письмо владельца и управляющего делами фирм «МДВ» и «Х-У Хеге» Ханса-Ульриха Хеге Президенту Украины о состоянии реализации совместного украинско-немецкого проекта производства зерноуборочных комбайнов по лицензиям немецких фирм.
- 13.06.98г. поручение Президента Премьер-министру. Резолюция «Прошу изучить».
- 16.06.1998г. поручение Премьер-министра Вице-премьер-министру Тигипко С. Л. Резолюция «Прошу рассмотреть, окончательно определиться и внести предложения».
- 04.07.1998г. отдельное поручение Вице-премьер-министра: Минагропром (Супиханову)
Минпромполитики (Гурееву)
«Окончательно определиться о целесообразности производства комбайнов МДВ-525Н и ХЕГЕ-180 в сельском хозяйстве Украины».
6. 24.06.98г. письмо Депутатов Ровенской области Премьер-министру Украины с просьбой о предоставлении государственных гарантий проекту по совместному производству комбайнов.

7. 17.07.98г. письмо №37-16-1-6/7222 Минагропрома на отдельное поручение: «Минагропром поддерживает украинско-немецкий проект совместного производства комбайнов» подпись: Министр Б. К. Супиханов.
8. 14.07.98г. письмо №01/8-1-5-1087 Минпромполитики Украины на отдельное поручение: Минпромполитики подтверждает целесообразность совместного производства зерноуборочных комбайнов. Подпись зам. Министра – директор Госдепартамента Украгромаш – В. И. Кравчук.
9. 18.08.98г. письмо №01/8-1629 Главы Ровенской ОДА Премьер-министру Украины с просьбой положительного решения вопроса о предоставлении гарантий КМУ по совместному производству комбайнов на мощностях ОАО «Ровносельмаш» (СП ЗАО «Комбинвест»)
10. 10.09.98г. поручение Вице-премьер-министра №17474/71 Минпромполитики (Гурееву), Минагропрому (Супиханову), НАУРЕИ (Шпеку), Минэкономики (Роговому) - взять под особый контроль решение вопроса по ускорению организации работы СП «Комбинвест».
11. 12.11.98г. №13308/96 отдельное поручение КМУ – Минпромполитики (Гурееву) о предоставлении информации о состоянии дел по проекту.
12. 10.03.99г. зарегистрирована «Лизинговая компания Хеге-лизинг»
13. 15.10.99г. решение ВКР №63 (118) о целесообразности окончательной доработки кредитного проекта по производству комбайнов.
14. 14.01.2003г. депутатский запрос народного Депутата Украины П. И. Сулковского Премьер-министру Украины В. Ф. Януковичу с просьбой о дальнейшей доработке данного проекта с целью предоставления государственных гарантий.
15. Поручение Премьер-министра Украины от 17.01.2003г. №3562 Министрам: промышленной политики, агропромышленного комплекса, экономики, финансов.

НА КОНТРОЛЬ

МІНІСТЕРСТВО
ЗЕРНОЗБИРАЛЬНОГО
ВІДПОВІДНОСТІ

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ

ДОРУЧЕННЯ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

З метою забезпечення сільськогосподарських виробників України якісною зернозбиральною технікою вітчизняного виробництва:

1. Розробити програму по виробництву, починаючи з 1996 року, зернозбиральних комбайнів.

Гермін - до 30 вересня 1995 року.

2. Провести переговори з іноземними компаніями, що виробляють зернозбиральну техніку, щодо можливості організації спільного виробництва та інших форм взаємовигідного співробітництва в галузі сільськогосподарського машинобудування.

Гермін - до 1 вересня 1995 року.

3. Створити Державну лізингову компанію сільськогосподарської техніки, розглянути можливість надання гарантій Уряду України під закупівлю та передачу у лізинг імпортної сільськогосподарської техніки. Підготувати відповідний проспект Указу Президента України.

Гермін - до 1 вересня 1995 року.

20 липня 1995 року
вих. №І-14/366

Л.КУЧМА

УГОДА

між міністерством машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії України, міністерством сільського господарства і продовольства України та фірмами "HANS-ULRICH HEGE GmbH & CO.", "MDW MAEHDRESCHERWERKE GmbH"

Сторони прийшли до рішення про необхідність організації виробництва зернозбиральних комбайнів типу MDW-525 та HEGE-180 на Україні за ліцензіями німецьких фірм "Hans-Ulrich Hege GmbH & Co" та "MDW Maehdrescherwerke GmbH" під гарантії урядів України та Німеччини для виконання цього проекту.

Сторони відмітили, що в нинішній момент проведені слідуючі роботи:

- визначено завод-виробник - відкрите акціонерне товариство "Рівнесьмаш";
- проведені багаторазові та сертифікаційні випробування комбайнів на полях України;
- проведено техніко-економічне обґрунтування витрат на організацію виробництва та повернення в термін кредиту;
- сторонами розроблено рішення про створення спільного закритого акціонерного товариства для виробництва зернозбиральних комбайнів типу MDW-525 та HEGE-180 на площах ВАТ "Рівнесьмаш", розроблені та узгоджені установчі документи;
- розроблено бізнес-план проекту організації виробництва зернозбиральних комбайнів з небільшими обґрунтуваннями, в яких передбачено фінансування за рахунок кредитів німецьких банків на суму 375 млн.німецьких марок, термін повернення кредиту становить 12 років, включаючи пільговий період 5 років;
- проектні документи направлені в Міністерство економіки Німеччини та Бундесканцлерамт для розгляду і внесення рішення про відкриття кредитної лінії для фінансування проекту.

Умови реалізації цієї угоди:

- одержання рішення відповідних німецьких організацій про можливість та умови фінансування вказаного проекту виробництва зернозбиральних комбайнів в Україні - до 15 жовтня 1996 року;
- одержання згоди Валютно-кредитної Ради Кабінету Міністрів України про надання гарантій Кабінету Міністрів України на погашення зазначеного кредиту - до 1 листопада 1996 року.

Після виконання зазначених умов сторони домовляються:

1. Здійснити реєстрацію спільного закритого акціонерного товариства по виробництву зернозбиральних комбайнів типу MDW-525H та HEGE-180 в Україні, яке буде здійснювати надалі роботу по реалізації проекту.

2. Підготувати та заключити угоди на продаж НОУ-ХАУ І ліцензій.

Для попереднього розгляду питання про отримання Державних гарантій до 16 жовтня 1996 року проектні документи передаються на Валютно-кредитну Раду Кабінету Міністрів України.

Координаторами реалізації цієї згоди призначаються:

з Української сторони

Кравчук Володимир Іванович,
Мінмашпром, заступник міні-
стра - директор Держдепарта-
менту Украгромаш

з Німецької сторони

Ханс-Улріх Хеге,
власник фірм

Українська і німецька сторони висловлюють надію на отримання політичної та економічної підтримки в здійсненні цього важливого для розвитку сільського господарства та інших галузей промисловості України проекту, а також мають надію, що подібні реальні розробки допоможуть зміцнити добросусідські взаємовідносини між Україною та Німеччиною.

Міністерство
машинобудування,
ВПК і конверсії
України

Жасенів
—
В.І. Жасенів

Міністерство
сільського гос-
подарства і
продовольства
України

"Hans-Uirich Hege
GmbH & Co."
"MDW Maehdrescher-
werke GmbH"

H.-U. Hege
—
K.-U. Hege

Hans-Uirich Hege GmbH
D-14638 Waldenburg, Germany
Tel. (0 79 42) 109-0 • Fax. (0 79 42) 136

02692 Singen
Friedrichstraße 2
MDW MAEHDERWERKE GMBH

К вопросу о состоянии реализации совместного украинско-немецкого проекта производства по лицензиям немецких фирм «Ханс-Ульрих Хеге ГмбХ» и «МДВ Мэдрешерверке ГмбХ» зерноуборочных комбайнов типов Хеге180 и МДВ 525Н на мощностях ОАО «РовноСельмаш» г. Ровно (Украина).

25-го мая 1998 г.
Вальденбург, Германия

Глубокоуважаемый господин Президент!

Пользуясь возможностью передать это обращение лично Вам при Вашем визите в Федеративную Республику Германия и учитывая важность поднятой проблемы совместного производства зерноуборочных комбайнов в Украине для интересов наших обеих стран хочу сообщить Вам следующее:

3-6 сентября 1996 г. в ходе официального визита Федерального канцлера ФРГ господина доктора Хельмута Коля в Украину был подписан ряд документов по экономическому сотрудничеству наших двух стран, одним из которых было «Соглашение» между Министерством МПП, Минсельхозпродом Украины и принадлежащими мне фирмами «Ханс-Ульрих Хеге ГмбХ» и «МДВ Мэдрешерверке ГмбХ» о производстве в Украине зерноуборочных комбайнов типов Хеге180 и МДВ525Н на площадях ОАО«РовноСельмаш».

Реализация такого важного для сельского хозяйства и машиностроения Украины проекта явилась бы опорным пунктом для стабилизации вопросов обеспечения сельскохозяйственного производителя современными средствами уборки урожая, значительного уменьшения потерь зерна и увеличения собранного урожая, обеспечения надежных рабочих мест для вашего населения, стабилизации экономики, а так же для привлечения новых иностранных инвестиций в Украину. Это стало бы реальным доказательством того, что подобные проекты возможны и могут многие годы приносить прибыль обеим сторонам.

Нами проработан детальный план не только поэтапного перехода на полное производство техники из украинских комплектующих при помощи привлекаемой к проекту сети заводов-смежников (состоялись совещания с представителями таких заводов Украины), а так же прошли переговоры с финансовыми кругами Германии и заинтересованными фирмами в организации лизинговой продажи совместно произведенной готовой продукции. Создано украинско-немецкое ЗАО «Комбинвест» для совместного производства техники, подготовлены и переданы все необходимые документы для рассмотрения нашего вопроса на заседании Валютно-Кредитного Совета Кабинета Министров Украины, в которые внесены все поправки на замечания НАУРР.

Коммерцбанк АГ (Германия) 15.04.1998 г. еще раз подтвердил свое согласие участвовать в финансировании нашего проекта после получения гарантий Правительства Украины по возврату выделенных средств.

-5 03 1998 16/35
406/153.93-01

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР
УКРАЇНИ

ТІГІПКУ С.Л.
ГУРВЕЦЬ В.М.
ШПІСУ Р.В.
РОГОВОМУ В.В.
МІТОКОВУ І.О.
СУПІХАНОВУ Б.К.

від 08.06.98 № 406/15393-01

Прошу розглянути, остаточно визначитись і
внести пропозиції.

✓ Сидорському В.Л.
Нестеренко Н.І.
Бушовському І.В.

16. червня 1998 р.
№ II549/2

Л. Кучма
ЗАГАЛЬНИЙ ВІДПОВІДНИК
ПРЕДСЕДАТЕЛЬ КОМІСІІ
В. ПУСТОВОЛЕНКО

1998 06 16 11 07

ДКН -----

Do № 406/15393-01 від 08.06.98

ПРЕЗИДЕНТ
УКРАЇНИ

Лук'янович ВІЧУ

Проту Ради ини

Л. КУЧМА

16. 1998 06 16
червня 1998 року
ДКН ----- 406/2

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

"24" бервня 1998р.
№ 9

Прем'єр-Міністру України
ПУСТОВОЙТЕНКУ В.П.

Шановний Валерію Павловичу!

Ми, депутати з Рівненської області, просимо Вас підтримати клопотання голови Правління ВАТ "Рівнесільмаш" Кочмара А.С. і голови Рівненської обласної держадміністрації СОРОКИ М.П. перед Урядом України про надання гарантій Уряду на одержання німецького кредиту для налагодження спільногоВиробництва зернозбиральних комбайнів за ліцензіями німецьких фірм відкритим акціонерним товариством "Рівнесільмаш".

Ми вважаємо, що державна підтримка зазначеного виробництва дозволить значно поліпшити забезпечення сільського господарства України зернозбиральними комбайнами нового покоління.

З повагою до Вас

Народні депутати України:

І.А.ПЛЮТИНСЬКИЙ
О.Ю.ДАНИЛЬЧУК
М.А.КУХАРЧУК
В.І.ЛУЦЕНКО
П.М.МОВЧАН
І.П.ПОЛЮХОВИЧ
В.Г.ЦЕХМІСТРЕНКО
В.К.ЧЕРНЯК

20 14341/5

243 - 2013

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Лоціоном у міністра промисловості С.Л. Тігіка 2 липня 1995 р. 19.00

Окреме доручення

Відзначити, що реалізація інвестиційного проекту виробництва комбайнів компанії МДВ-525Н та Хеге-130 за ліцензією шведської фірми має підажне народного господарства значення і, виходячи з цього, в дослідницькій термін виконати:

(1) 1. Мінагропром (Супханову)
 2. Мінпромінфотехніки (Гурсену)
 УЛАП (Зубію)

Останній виконати щодо доцільності використання комбайнів МДВ-525Н та Хеге-130 в сільському господарстві України.

2. Мінекономіки (Роговому) - свідчання про
 Мінфін (Мінькову) професійні
 НАУРСІ (Шинку) 243-41-93
 Українагрбанку (Сорокіну) 243-61-33

Виконати розрахунка щодо економічності даного інвестиційного проекту, термін погашення кредиту на засадах, передбачених контрактом між ЗАТ "Комбінвест" та фірмами Хеге і МДВ, і у питанку негативних результатів запропонувати умови, при яких цей проект буде економічно доцільним.

3. НАУРСІ (Шинку) 243-41-93

В тимчасовий термін запропонувати систему реалізації комбайнів з ліцензійним реальзатором ліцензійної схеми, передбачивши покращення обсягу колгів СП (ЗАТ "Комбінвест").

(4) Держкагент (Петрову)

Відзначити, що проведені об'єктивності оцінки вартості ліцензій, запропонованіх підприємствами фірмами, для виробництва комбайнів,

+ 5. Фонд держмайна (Крюкову) 243-41-93
 Укреконбанс (Сорокіну) 243-61-33
 ЗАТ "Комбінвест" з урахуванням здатності до використання

ЗАТ "Комбінвест" з урахуванням здатності до використання

1995-07-14 243
 17/21 1830/2/2

Гарино Світлана
244-Ч2-65

Кадаков Орест Ярослав
Богданович 01624 Мир
Григорій Чеслав Рильський
296-33-20

6. Фонд держмайна (Крюкову) →
ВАТ "Рівнесьельмаш" (Кочмару)

Надати рішення загальних зборів акціонерів щодо можливості
поруки майном ВАТ "Рівнесьельмаш" по кредитних зобов'язаннях ЗАТ
"Комбінвест" в установленому чинним законодавством порядку.

7. НАУРСІ (Шоеку)
КАТ "Рівнесьельмаш" (Кочмару)

Запросити німецьких партнерів для проведення переговорів про
можливість залучення німецьких банків для сплати арансовых платежів
по кредиту, що залучається для реалізації проекту, формування обігових
коштів та створення лізінгового фонду.

Сидорському

"V5" липня 1998 р.

12008/90

8-0862-220-841
265-612

МІНІСТЕРСТВО
АГРОПРОМИСЛОВОГО
КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

(Мінагропром України)
252001, м. Київ, вул. Хрещатик, 24
тел. 226-25-39
телеграмм 331115 "Хліб"

№ 4-1
МІНІСТЕРСТВО
АГРОПРОМЫШЛЕННОГО
КОМПЛЕКСА УКРАИНЫ

(Мінагропром України)
252001, г.Киев, ул.Крещатик, 24
тел. 226-25-39
телеграмм 331115 "Хлеб"

17.07.98 № 37-16-2-6/17222

Кабінет Міністрів України

На окреме доручення

від 04.07.98 № 13308/96

Міністерство агропромислового комплексу повідомляє, що загальнення результатів державних випробувань та виробничої перевірки в Україні зернозбиральних комбайнів "E-525H" та "Hege-180", дають підстави зробити висновки:

комбайні "E-525H" фірми MDW, в порівнянні з комбайном "Дон 1500", відповідають умовам України, відзначаються на порядок вищою безвідмовністю, забезпечують підвищення продуктивності на 30-50 відсотків допускають зменшення втрат зерна в 2-2,5 раза та в 1,5 раза питомих втрат палива;

комбайні "Hege-180", завдяки своїм розмірам і масі, можуть використовуватись на невеликих полях зі складною конфігурацією та на насінневих ділянках, де вимагається невелика маса і ощадливий режим роботи. У порівнянні з СК-5 "Нива", комбайні "Hege" не поступаються по продуктивності при суттєво меншій металосмості та витратах пального мають високу прохідність на перевзначеніх ґрунтах і тому незамінні при складних метеорологічних умовах, які є майже у всіх кліматичних зонах України.

Отже, враховуючи, що комбайні фірм "MDW" та "Hege" знаходяться на високому технологічному рівні та гострий дефіцит в забезпеченні зернозбиральною технікою, Мінагропром підтримує українсько-німецький проект спільного виробництва зернозбиральних комбайнів "E-525H" та "Hege-180" у ВАТ "Рівнесьмельмаш" за ліцензіями німецьких фірм.

Міністр

Вик. Олійник
226-30-62

Б.К. Супіханов

nsn psk

80 00 00 00 00
go 13308/96

МІНІСТЕРСТВО ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
“МІНПРОМПОЛІТИКИ УКРАЇНИ”

252035, м. Київ, вул. Суркісова, 3 Ідентифікаційний код 00013942 тел. 246-33-30, 246-32-36

На № _____

№ 018-15-1084

Від “___” 199__ р.

-14- 04 1992 р.

Міністерство агропромислового
комплексу України

*Щодо реалізації інвестиційного проекту
виробництва зернозбиральних
комбайнів МДВ-525Н та ХЕГЕ-180*

Виконуючи п.1 окремого доручення Віце-прем'єр-міністра України С.Л.Тігіпка від 03.07.98 р. № 13308/96 щодо реалізації інвестиційного проекту виробництва зернозбиральних комбайнів МДВ-525Н та ХЕГЕ-180 за ліцензіями німецьких фірм Мінпромполітики висловлює свою позицію щодо визначення доцільності використання згаданих комбайнів в сільському господарстві України.

У відповідності до програми розвитку комбайнобудування в Україні, затвердженої на об'єднаному засіданні науково-технічних рад Держдепартаменту Україномат Мінпромполітики, секції Мінагропрому, відділення механізації та електрофікації УААН, Мінпромполітики впроваджує у виробництво вітчизняні зернозбиральні комбайні "Лан" пропускною спроможністю 7-9 кг/с та "Славутич" - 9 кг/с зернової маси, а також за ліцензіями німецьких фірм налагоджує виробництво комбайнів МДВ-525Н та ХЕГЕ-180 пропускною спроможністю 5-7 і 3-5 кг/с зернової маси на спільному підприємстві ЗАТ "Комбінвест".

Реалізація цього проекту ЗАТ "Комбінвест" є на сьогодні найбільш приваблива тому, що дозволить повністю забезпечити сільське господарство комбайнами пропускної спроможності 3-5 та 5-7 кг/с зернової маси, і лише за період обслуговування кредиту (5 років), отримати близько 134 млн. грн. додаткових видатків до бюджету та майже 300 млн. ДВМ за рахунок експорту продукції.

Окрім цього, ЗАТ "Комбінвест" створить близько 3250 нових робочих місць, а загалом, з урахуванням підприємства-суміжників, буде створено майже 8000 робочих місць.

006745

Нафальну потребу в зернозбиральних комбайнах МДВ-525Н і ХВГЕ-180 та доцільність їх використання в сільському господарстві України неодноразово підтверджували Мінагропром (листи від 10.04.97 р. № 37-16-6/2888 та від 07.10.97р. № 37-16-1-10/7709), Мінпромполітики (лист від 03.10.97 р. № 01/8-1-5-1550), Українська аграрна академія наук (лист від 11.07.96 р. №21-6/364 та 16.08.96 р. №21-6/416) та УкрЦВТ (лист від 04.09.97 р. № 006-0370).

Враховуючи викладене, Мінпромполітики підтверджує доцільність використання зернозбиральних комбайнів МДВ-525Н та ХВГЕ-180 в сільському господарстві і організації їх спільного виробництва на підприємствах України.

Додаток: Листи Мінагропрому, Мінпромполітики, УААН та УкрЦВТ на 9 арк. в 1 прим.

Заступник міністра - директор
Держдепартаменту Украгромаш

В.І. КРАВЧУК

Муратко В.С.
246-10-26

УКРАЇНА

РІВНЕНСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ

266000 м. Рівне, майдан Просвіти, 1, тел. (036-2) 26-47-88, факс (036-2) 26-08-35

18.08.98. № 01/8 - 1629

на № _____ від _____

Прем'єр-Міністру України

Пустовойтенку В.П.

Шановний Валерію Павловичу!

Відповідно до грунтово-кліматичних зон України Мінпромполітики, Мінагропромом та Українською академією аграрних наук, в межах Державної програми виробництва технологічних комплексів машин та устаткування на 1998-2005 роки, розроблена концепція вітчизняного комбайнобудування. Згідно з нею впроваджуються у виробництво вітчизняні зернозбиральні комбайни "ЛАН", пропускною спроможністю 7-9 кг/сек зернової маси та "Славутич" – 9 і більше кг/сек зернової маси. Комбайни МДВ-525Н та ХЕГЕ-180, які випускаються за ліцензіями німецьких фірм, мають пропускну спроможність зернової маси відповідно 5-7 кг/сек та 3-5 кг/сек.

Спираючись на опрацьовану концепцію, Мінпромполітики не планує розробку вітчизняного зернозбирального комбайну вказаних потужностей, що виробляються німецькими фірмами, а пропонує принципово новий підхід до організації фінансування розробки та організації виробництва вітчизняного зернозбирального комбайну.

Він базується на придбанні ліцензій по освоєнню виробництва комбайнів МДВ-525Н та ХЕГЕ-180, які включають відповідні патенти, ноу-хау, технічну документацію, що значно здешевлює і прискорює випуск комбайнів всіх класів безпосередньо на Україні.

Одночасно відпрацьовується питання уніфікації між комбайнами "ЛАН" та МДВ-525Н. Комплектуючі до обох комбайнів будуть виготовляти одні і ті ж підприємства. За домовленістю, досягнутою з німецькою стороною, буде уніфіковано: 1998 р. – 15%, 1999 р. – 30%, 2000 р. – 45%, 2001 р. – 65 і 2002 р. – 70% комплектуючих.

1558 09 10 11 35

BXN 17474/71

На виконання концепції вітчизняного комбайнобудування ВАТ “Рівнесьельмаш” та німецькі фірми “Ханс-Ульріх Хеге ГмбХ” і “МДВ Медрешерверке ГмбХ”, починаючи з 1995 року опрацьовують створення в Україні спільноговиробництва комбайнів, для чого на підставі Міжурядової угоди, що була досягнута під час візиту Федерального Канцлера Німеччини Гельмута Коля в червні 1997 року зареєстроване спільне підприємство ЗАТ “Комбінвест”.

Програмою новоствореного спільноговиробництва передбачається створення до 2001 року виробничих потужностей по виготовленню 1000 зернозбиральних комбайнів Хеге-180, які можуть використовувати фермери та 2000 шт. МДВ-525Н.

Фінансування проекту в розмірі 382 млн ДМ передбачається окремими траншами за рахунок залучення кредиту в межах існуючої німецької кредитної лінії.

Комбайні пройшли випробування в Українському державному центрі по випробуванню та прогнозуванню техніки і технологій (УкрЦВТ) та безпосередньо в господарствах різних зон України і віднесені до перспективних комбайнів нового покоління.

Виготовляти українську частину комплектуючих планується більш, як на 20 підприємствах-суміжниках, які модернізувавши виробництво, за рахунок придбаного в межах проекту обладнання, забезпечать відповідну якість виготовлених комбайнів.

Крім цього, ЗАТ “Комбінвест” та ВАТ “Рівнесьельмаш” створять близько 3300 нових робочих місць, а загалом, з урахуванням підприємств-суміжників – до 8000 робочих місць.

Матеріали про доцільність залучення коштів німецької кредитної лінії і можливості надання гарантій Кабінету Міністрів України знаходяться на розгляді в НАУРЄІ, однак остаточного рішення не прийнято.

Просимо надати допомогу у вирішенні даного питання.

З повагою,

Голова адміністрації

М.Сорока

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

До листа Рівненської облдержадміністрації від
18.08.98, № 01 /8-1629

**Мінпромполітики (Гуреєву)
Мінагропром (Суліханову)
НАУРЕІ (Шпеку)
Мінекономіки (Роговому)**

Питання розгляду і остаточного прийняття
рішення з організації роботи спільного німецько-
українського підприємства ЗАТ "Комбінвест"
невиправдано затягуються.

Прошу особисто взяти під контроль це
питання та в двохтижневий термін доповісти
конкретні погоджені пропозиції щодо подальших
дій.

✓ Сидорському, Шапаку

С. ТИГІПКО

10 вересня 1998 р.

№ 47474/7

УПРАВЛІННЯ ДЛЯ ВІДОВДОВЛЕНЬ
МАСТЕРУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

НОРІЛ ВІДПРАВЛЕНО
10.9.98 р. Г.р. 5
відмінно

1998 09 10 14 24
DYN

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

/ Окреме доручення /

✓ Мінпромполітики / Гурееву /

Прошу проінформувати про стан
справ по кредитному проекту "Хеге-MDB"
у відповідності до доручення від 03.07.98р.
№ 13308/96

Сидорському, Шланаку

СЛ. ТІГПКО

"12" листопада 1998р.

№

Міністерство промислової
політики України

13 листопада 1998

Кількість аркушів
Відмінний №

9/50892

9/5087
6.07.98
Мінпромполітики

УКРАЇНСЬКИЙ ДІЛОВОДСТВО
КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

13 11 12 12 49

200

30 1998 11 12 10 55

до РХН 13308 96

СВІДОЦТВО

про державну реєстрацію (перереєстрацію) суб'єкта
підприємницької діяльності — юридичної особи

Приватного підприємства

Найменування "ЛІЗІНГОВА КОМПАНІЯ "ХЕГЕ - ЛІЗІНГ"

Організаційно-правова форма _____

Приватне підприємство

Ідентифікаційний код суб'єкта підприємницької діяльності в Єдиному державному
реєстрі підприємств та організацій України 3 0 3 0 2 2 2 2

Видане Московською РДА м. Києва

Місцезнаходження: м. Київ, бул. Героїв Оборони, 8.

Дата реєстрації "10" 03 9
р.,
про що зроблено запис "10" 03 9
р. у журналі
обліку реєстраційних справ за № 14212

Посадова особа органу державної реєстрації

Заст. голови

В. Підліснок

(подпись чи підпис)

Відомості про зміну місцезнаходження

Документ

15.10.1999

Виписка

СП ЗАТ "Комбінвест" (Кочмару А.С.)

ПРОТОКОЛ № 63 (118)
засідання Валютно-кредитної ради
Кабінету Міністрів України

від 15 жовтня 1999 року

5. Про доцільність остаточного опрашування кредитного проекту закупівлі обладнання та ліцензій для організації вітчизняного виробництва зерновібраильних комбайнів типу МДВ-525 та Хеге-180 СП ЗАТ "Комбінвест", з застосуванням коштів кредитної лінії Німеччини з наданням гарантій Кабінету Міністрів України.

(Кочмар, Кравчук, Ігнащенко, Шпек)

1. Вважати за доцільне подальше опрашування кредитного проекту закупівлі обладнання та ліцензій для організації вітчизняного виробництва зерновібраильних комбайнів типу МДВ-525 та Хеге-180 СП ЗАТ "Комбінвест", з застосуванням коштів німецької кредитної лінії з наданням гарантій Кабінету Міністрів України.

2. СП ЗАТ "Комбінвест" (Кочмару А.С.) забезпечити збільшення статутного фонду за рахунок внесення фірмами МДВ, Хеге та ВАТ "РівноСільмаш" заявлених сум та відповідно з цим внести зміни до установчих документів.

3. СП ЗАТ "Комбінвест" (Кочмару А.С.) та Регіональному відділенню Фонду державного майна України по Рівненській області доопрашувати питання забезпечення кредиту відповідно до вимог положення «Про порядок залучення іноземних кредитів та надання гарантій Кабінету Міністрів України для забезпечення зобов'язань юридичних осіб-резидентів щодо їх погашення», що затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 5 травня 1997 року №414.

4. СП ЗАТ "Комбінвест" (Кочмару А.С.) доопрашувати зовнішньоторговельний контракт укладений між СП ЗАТ "Комбінвест" та МДВ та Хеге згідно протоколу "Про наміри про зміни вартості нематеріальних активів" за зовнішньоторговельним контрактом від 2.02.99р. №4".

5. СП ЗАТ "Комбінвест" (Кочмару А.С.) підготувати та подати Національному агентству України з питань розвитку та європейської інтеграції (Рогачу В.І.), Мінекономіки (Роговому В.В.), Мінфіну (Міткою I.O.), Укрексімбанку (Сорокіну О.М.) пакет документів у відповідності до вимог положення «Про порядок залучення іноземних кредитів та надання гарантій Кабінету Міністрів України для забезпечення зобов'язань юридичних осіб-резидентів щодо їх погашення», що затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 5 травня 1997 року №414.

6. СП ЗАТ "Комбінвест" (Кочмару А.С.) подати МЗЕЭторту (Гончаруку A.I.) доопрашувадель зовнішньоторговельний контракт на закупівлю обладнання для організації вітчизняного виробництва зерновібраильних комбайнів типу МДВ-525 та Хеге-180 СП ЗАТ "Комбінвест" для проведення юридичної експертізи.

СКН 13547 / 98

7. МЗЕЗторгу (Гончаруку А.І.) провести юридичну експертизу зовнішньоторговельного контракту для організації вітчизняного виробництва зернозбиральних комбайнів типу МДВ-525 та Xere-180 СП ЗАТ "Комбінвест".

8. Національному агентству України з питань розвитку та європейської інтеграції (Рогачу В.І.), Мінекономіки (Роговому В.В.), Мінфіну (Мілюкову І.О.), Укрексімбанку (Сорокіну О.М.) здійснити експертизу кредитного проекту закупівлі обладнання для організації вітчизняного виробництва зернозбиральних комбайнів типу МДВ-525 та Xere-180 СП ЗАТ "Комбінвест", відповідно до вимог положення «Про порядок заолучення іноземних кредитів та надання гарантій Кабінету Міністрів України для забезпечення зобов'язань юридичних осіб-резидентів щодо їх погашення», що затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 5 травня 1997 року №414 та подати експертні висновки на розгляд Валютно-кредитної ради.

Голосували: «за» - одноголосно

Голова Валютно-кредитної ради,
Голова Національного агентства України
з питань розвитку та європейської інтеграції

Р. Шпек

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

"fly" circ. 2003 p.

Прем'єр-міністру України
ЯНУКОВИЧУ В.Ф.

ДЕПУТАТСЬКЕ ЗВЕРНЕННЯ

Шановний Вікторе Федорович!

Однією із найгостріших проблем в сільському господарстві України на сьогоднішній день є збирання зернових культур. В минулому році в збиранні вроожаю прийняли участь близько 60% необхідних до технологічної потреби комбайнів, 80% з яких відрізнявали амортизаційні строки, що привело до порушення агротехнічних термінів збирання та збільшення втрат.

Створення та організація виробництва вітчизняних зерносibrаторійно-комбайнів "Славутич" і "Лан" в необхідних обсягах, як показала дійсність, є проблематичного, так як реалізація зазначенких проектів здійснюється лише за державні кошти без залучення інвестицій, в тому числі іноземних фірм. Спираючись на прийняті рішення, домовленості, досягнуті під час візиту Канцлера Німеччини Гельмуха Кола до України і Угоду між Мінпромполітикою, Мінагрополітикою та німецькими фірмами "МДВ Медрешервеке Гмбх" і "Х.-У. Хеге", означені фірми разом з ВАТ "Рівнесьльмаш" створили спільне підприємство ЗАТ "Комбінвест" по виробництву зерносibrаторійних комбайнів МДВ-325Н та ХЕГЕ-180 і розробили відповідний інвестиційний проект.

17.10.99 р. Валютно-кредитна рада Кабінету Міністрів України розглянула доопрацьований проект і надала висновки про можливість отримання гарантій Уряду під кредит, що застосується для організації виробництва комбайнів в ЗАТ "Комбінвест".

Надання кредиту буде здійснюватись чотирма транзакціями впродовж чотирьох років в обсязі 81,6 млн. євро, в тому числі 30,7 млн. євро в перший рік, 15,2 – другий рік, 20,7 – третій рік та 15 млн.євро на четвертий рік.

Реалізація проекту дозволить повністю забезпечити сільське господарство комбайнами пропускної спроможності 3-5 та 5-7 кг/с зернової маси, при цьому виготовлені українську частку комплектуючих буде понад 20 підприємств-суміжників, які створять майже 5 000 робочих місць

При реалізації проекту будуть отримані наступні результати:

A standard linear barcode is located at the bottom right of the page, consisting of vertical black lines of varying widths on a white background.

- за рахунок - впровадження іноземних ліцензій створюється виробництво сучасних, конкурентоздатних, високоефективних зернозбиральних комбайнів і, спираючись на існуючі досягнення в світовому комбайнобудуванні, є можливість розробляти нові машини;

без зачленення коштів Держбюджету України інвестуються 195,9 млн.євро, в тому числі 81,5 млн. євро за рахунок кредитів в створення виробничих потужностей по виробництву 2000 шт. - МДВ - 525 Н, Хеге - 180 щорічно;

за досягнутими угодами планується експортувати з України до 30 відсотків комбайнів спільного виробництва, а враховуючи те, що комбайні Хеге -180 без переоснащення збирають рис, є можливість реалізовувати їх на середньоазіатських ринках за енергоносії;

Держбюджетом України отримується впродовж п'яти років до виходу на проекту потужність, 582,2 млн.євро, в тому числі за рахунок експорту 194,9 млн.євро, а в подальшому по 282,1 млн.євро щорічно.

Підвищується рівень елементної бази українського комбайнобудування шляхом організації виробництва її заводах - суміжниках комплектуючих за ліцензіями;

Зменшується на 34 відсотки ціна комбайну в порівнянні з іноземними аналогами за рахунок збільшення частки українських комплектуючих з 20 відсотків в перший рік до 80 відсотків на п'ятій рік випуску.

Народними депутатами України від Рівненської області неодноразово піднімалося питання щодо підтримки проекту організації спільного виробництва зернозбиральних комбайнів МДВ 525Н та Хеге-180 на базі потужностей ВАТ "Рівнесьмаш" за ліцензіями німецьких фірм "МДВ" та "ХЕГЕ".

Подальше зволікання з прийняттям рішення щодо фінансування зазначеного проекту шляхом надання гарантій Уряду під німецьку кредитну лінію в межах підписаної державної угоди з страховим товариством "Гермес" або виділення коштів із Державного бюджету може спонукати фірми "МДВ -Хеге" відмовитись від співробітництва і вийти з інвестиційного простору України, як це зробили фірми "Джон Діп", "Нью Холланд", "Вестерн" та Мессей Фюргессон".

Враховуючи вищеведене, прошу Вас, Вікторе Федоровичу, дати доручення відповідним міністерствам щодо доопрацювання зазначеного проекту з метою надання державних гарантій і в подальшому забезпечення аграрного сектору України надійною конкурентоздатною зернозбиральною технікою.

З повагою,

Народний депутат України

П.СУЛКОВСЬКИЙ

МІНІСТЕРСТВО ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
МІНПРОМПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

03036, м. Київ, вул. Сурікова, 3

тел.: 246-33-30, 246-32-36

На № _____

№ 5/2-5-10

Від "___" 2003 р.

"27" 01 2003 р.

Народному депутату України
Сулковському П. Г.

Про виробництво зерноуборальних комбайнів
МДВ-525Н та Хеге-180 в ЗАТ «Комбінвест»

Шановний Павле Гнатовичу ! ..

Виконуючи доручення Прем'єр-міністра України В.Ф. Януковича від 17.01.03 № 3562 Мінпромполітики разом з Мінагрополітикою, Мінекономікою та питань європейської інтеграції і Мінфіном розглянуло Ваше звернення щодо організації виробництва зерноуборальних комбайнів МДВ-525Н та Хеге-180 в СП ЗАТ «Комбінвест» і інформує.

У жовтні 1999 р. Валотно-кредитна рада Кабінету Міністрів України розглянула проект «Організація виробництва зерноуборальних комбайнів МДВ-525Н та Хеге-180 за ліцензіями німецьких фірм» розроблений ЗАТ «Комбінвест» і прийняла рішення про доцільність подальшого його опрацювання, з метою надання гарантій Уряду України під кредит, який надани для реалізації проекту консорціумом банків АКА (Німеччина).

Однак, через реорганізацію управлінських структур Держави і ліквідацію НАУРСІ, цей проект ВКР КМУ більше не розглядала і рішення про надання гарантій не було прийнято.

На протязі 1999-2002 років відбулися певні зміни.

Так, закінчився термін дії Базової кредитної угоди з консорціумом банків АКА, яка була укладена в 1992 році. Тому, подальше використання німецької кредитної лінії, враховуючи ініціативу страхового товариства «Гермес» щодо її поновлення, потребує проведених переговорів по продовженню або укладанню нової Базової Угоди з подальшою її ратифікацією Верховною Радою України.

Крім того, за Законом України «Про Державний бюджет України на 2003 рік» (стаття 13) не здійснюється надання державних гарантій за іноземними кредитами, що залучаються і погашаються суб'єктами підприємницької діяльності, окрім гарантій за кредитами, які надаються міжнародними фінансовими організаціями або на умовах співфінансування разом з міжнародними фінансовими організаціями, а також повернення яких передбачається здійснювати за рахунок коштів Держбюджету за погодженням з Верховною Радою України.

Проте, враховуючи актуальність забезпечення сільського господарства України зерноуборальними комбайнами пропускною спроможністю 3-5 та 5-7 кг/сек зернової маси, вважаємо можливим, повернутися до розгляду проекту «Організація виробництва зерноуборальних комбайнів МДВ-525Н та Хеге-180 за ліцензіями німецьких фірм» після його доопрацювання ЗАТ «Комбінвест», укладання Базової кредитної угоди з консорціумом банків АКА і внесення Верховною Радою України відповідних змін до статті 13 «Закону України «Про Державний бюджет 2003 року», одночасно з ратифікацією Базової кредитної угоди з консорціумом банків АКА.

З повагою,

Державний секретар

В.І. Шаталко

“РІВНЕСІЛЬМАШ” – НА ШЛЯХУ СТАНОВЛЕННЯ

Напередодні свого професійного свята – Дня машинобудівника керівництво відкритого акціонерного товариства запросило в гості представників органів масової інформації. Мета: ознайомити з тим, як йдуть сьогодні справи на підприємстві, поділитись планами на перспективу.

Варто зазначити, що завод “Рівнесільмаш” – один із найбільших в Україні в галузі машинобудування. Його виробничі потужності займають майже сто-гектарну площину. За задумом проектувальників, із конвеєра підприємства щороку мало сходити понад 40 тисяч тракторних причепів, чимало іншої техніки, необхідної у сільськогосподарському виробництві. Однак економічна криза, що охопила промисловість у 90-х роках минулого століття, призвела до занепаду індустріального гіганта: різко впали обсяги випуску продукції, із 3500 до 400 скоротилася кількість працюючих. Тепер виробничі потужності “Рівнесільмашу” завантажені лише на 15 відсотків.

Торік на посаду голови правління акціонерного товариства прийшов молодий, енергійний керівник **Михайло Никитюк**. І, можна сказати, саме з цього часу почався відлік позитивних перемін на підприємстві. У порівнянні з минулим роком обсяг реалізації продукції зрос більше, ніж удвічі.

Квасилівським машинобудівникам сьогодні є що пропонувати своїм споживачам. Це, зокрема, дво- і трикорпусні плуги, багатоопераційний агрегат передпосівного обробітку ґрунту КНК-3 типу “Європак”, автокормо-віз АСП-25, тракторні причепи ПТС-6А, ПТС-6У, ПСЕ-20, напівпричіп НТ-2. Досить широка гама і товарів народного споживання.

Як розповів голова правління ВАТ Михайло Никитюк, нині підприємство вкрай зацікавлене в розширенні ринків збути своєї продукції. Із цією метою активно використовуються галузеві виставки. Налагоджено також тісну співпрацю з Національною акціонерною компанією “Украгролізинг” з реалізації тракторних причепів і автокормовозів АСП-25.

– Вартість нашої продукції, – говорить Михайло Никитюк, – на відсотків двадцять менша від таких же аналогів на інших машинобудівних заводах. І ми намагаємось постійно тримати таку ціну, щоб вона була привабливою для споживачів.

Журналісти мали змогу побувати в усіх основних цехах підприємства, оглянути продукцію, поспілкуватися з робітниками, керівниками виробничих підрозділів. І варто підkreслити, що трудівники “Рівнесільмашу” твердо пепреконані в тому, що кризовий період для їхнього колективу вже минув. Зbere-

жено основне технологічне обладнання, є кадровий потенціал. Оптимізму додає також ліквідація заборгованості із заробітної плати. За вісім місяців підприємство сплатило 954 тисячі гривень різних податків до бюджету, 250 тисяч – до Пенсійного фонду.

З'явилась також можливість виділити певні кошти на соціальні потреби колективу. Нещодавно, зокрема, проведено повне медичне обстеження усіх працівників, а 50 дітей віком до 14 років оздоровилось у літніх таборах відпочинку.

Отож, вітаючи квасилівських машинобудівників із професійним святом, яке вони відзначатимуть у неділю, насамперед хочеться від усієї душі побажати їм віри та оптимізму. Якомога швидше пройти процес становлення і вийти на заплановані рубежі. Адже їхню продукцію чекають у наших селах.

Петро Андріюк
(“Слово і час”. – 24 вересня 2004 р.)

Із 2004 року БАТ “Рівнесьельмаш” поступово починає виходити з фінансової кризи. Налагоджуються зв’язки з сільськогосподарськими підприємствами України та Росії – основними споживачами своєї продукції, яка є конкуренто-спроможною на внутрішньому та зовнішньому ринках. окремі види продукції відзначенні дипломами міжнародних виставок-ярмарків, а подрібнювач-змішувач кормів – медаллю на виставці у м. Брно. БАТ “Рівнесьельмаш” бере активну участь у різноманітних виставках, наприклад, “АгроВісім” (м. Київ), “Фермер–2007” та ін. Продукція підприємства сертифікована на 90%.

Проводяться роботи з розширення експорту як традиційної, так і нетрадиційної продукції. Налагоджена співпраця з Прибалтійськими республіками, з Білоруссю, Польщею з поставки причепів тракторних. З Російською Федерацією укладено угоди на поставку автокормовозів АСП-25 і тракторних причепів, відправлена перша партія причепів НТ-2 в Монголію. Планується відновити ділове партнерство з Казахстаном. На сьогодні експортна частка в загальній сумі реалізації продукції складає 31 відсоток.

На заводі зростає заробітна плата. Адміністрація підприємства намагається дбати не лише про роботу, а й про відпочинок своїх працівників. Уже кілька років підряд діти заводчан оздоровлюються в літніх таборах. Є можливість влітку відпочити й на морі, підприємство частково компенсує вартість путівок.

А нещодавно в житті ВАТ “Рівнесільмаш” стала ще одна подія. З державного підприємства, яким було за часів Радянського Союзу, воно перетворилося в приватне. Державну частку акцій придбав бізнесмен з Америки Франклін Дункан Мак-Махон. Хочеться вірити в те, що новий господар сприятиме кращому майбутньому Квасилівського заводу-“старожила” і про нього знову заговорять як “про найкраще конкуруюче підприємство Волині”.

У 2004 році проводилася робота щодо сертифікації автокормовоза АСП-25 для реалізації на російському ринку. Також із Росією був укладений договір на поставку кругів поворотних, планується поставка причепів тракторних.

Для підвищення ефективності державної політики в галузі машинобудування для АПК необхідно:

- підтримання доходності та платіжної спроможності споживачів техніки;
- надання сільгоспвиробникам пільгових кредитів для придбання нових машин та механізмів;
- розширення використання лізингових mechanізмів;
- надання підприємству пільгових умов продажу продукції та закупівлі сировини і матеріалів, необхідних для її виготовлення;
- допомога держави у виході на зовнішній ринок;
- відновлення державного замовлення на продукцію машинобудування для АПК.

Підготувала Анна Лимич

*(на основі інформації Квасилівської селищної ПШБ,
публікацій газет “Машинобудівник”, “Голос Волині”,
“Слово і час”, “Червоний прапор” та інших матеріалів)*

ІЗ НАДІЄЮ Й ОПТИМІЗМОМ зустрічає своє професійне свято колектив ВАТ “Рівнесільмаш”

За останні два роки мені випало кілька разів побувати у Квасилові на “Рівнесільмаші” – підприємстві, яке належить до числа найбільших вітчизняних виробників сільськогосподарських машин та обладнання. І, хочу зауважити, сформувалося тверде переконання: затяжний період невизначеності і

розгубленості, що, цілком закономірно, не міг не позначитись і на фінансовому стані цього гіганта машинобудування за радянських часів, уже, слава Богу, минає.

Позитивні зміни відчуваються у багатьох цехах підприємства: готовяться для споживачів борошновози АСП-25, ціла серія тракторних причепів, зокрема таких, як ПТС-4, ПТС-6А, ПТС-6У, ПСЄ-20, комбіновані навісні культиватори КНК-3, чимало іншої техніки для індивідуальних і фермерських господарств. Як розповів голова правління відкритого акціонерного товариства Михайло Никитюк, якщо два-три роки тому вкрай актуальною проблемою було знайти платоспроможних покупців (тих, хто хотів придбати продукцію без грошей, у кредит, завжди вистачало), то сьогодні зусилля керівників підприємства спрямовані на пошук шляхів збільшення обсягів виробництва. Замовлень на борошновози і причепи надходить все більше і більше. А ось виконати їх у найкоротші строки немає змоги. Катастрофічно не вистачає токарів, фрезерувальників, слюсарів. **Із колись 4000-го колективу сільмашівців нині залишилось близько 250 чоловік.** Є програма підготовки кваліфікованих спеціалістів, однак для її здійснення потрібен певний час.

Принагідно слід зазначити, що за 2004-2005 роки підприємство майже у 1,5 раза збільшило обсяги виробництва і реалізації продукції. Якщо, скажімо, торік на цю пору її було вироблено на 950 тисяч гривень, то нинішнього року – вже на 1 мільйон 360 тисяч.

На заводі цілеспрямовано і наполегливо працюють над технічним удосконаленням сільгоспмашин, поліпшенням їх якості і розширенням асортименту. Поставлено на конвеер виробництво дво- і чотиритонних причепів, у перспективі – випуск 35-кубового автокормовоза, восьми-, десяти- і дванадцятitonних причепів, двокорпусного плуга для трактора Т-25.

– Ми намагаємось, – зауважив у розмові головний інженер “Рівнесьмашу” Сергій Сауляк, – випускати таку техніку, яку найбільше потребують трудівники села. З цією метою тісно співпрацюємо з фермерами, великими колективними господарствами, беремо активну участь у різноманітних сільськогосподарських виставках. До речі, останнім часом значно активізувала свою роботу наша служба маркетингу. Більше, ніж раніше, витрачено коштів на підготовку рекламних матеріалів. Позитивні результати від цих заходів уже відчутні.

Варто підкреслити, що переміни на краще вселяють надію й оптимізм у серця рівнесьмашівців. Вони переконані в тому, що нинішні труднощі обов’язково минуть.

Слова Зої Шупрудько – інженера з 30-річним стажем, у минулому майстра дільниці пласти мас, а тепер завідуючої складом готової продукції, на мій погляд, міг би повторити кожен із працюючих сьогодні на підприємстві:

– Завод був і залишається нашою гордістю. Він обов’язково відродить свою колишню славу. І я зовсім не шкодую, що пов’язала з ним своє життя.

– Поліпшення економічних показників, – розповідає Михайло Никитюк, – дозволяє нам більше коштів спрямовувати на охорону праці, оздоровлення працівників і їхніх дітей. Маємо навіть десять своїх стипендіатів у вищих навчальних закладах. Регулярно виплачуємо заробітну плату. Цього року вперше, після тривалої перерви, забезпечили всіх спецодягом. Є відповідні підстави сподіватись, що незабаром матимемо активного інвестора, з допомогою якого “Рівнесільмаш” отримає “друге дихання”. Отож напередодні професійного свята хочу побажати всім трудівникам підприємства не лише міцного здоров’я, щастя і родинного благополуччя, а й віри в те, що завтрашній день буде неодмінно кращим.

*Петро Андріюк
("Слово і час". – 23 вересня 2005 р.)*

НАЙЩІНІШИЙ ІЗ ПОТЕНЦІАЛІВ – ЛЮДСЬКИЙ

Судячи з того, що в газетах друкуються оголошення про те, що ВАТ “Рівнесільмаш” запрошує на роботу кваліфікованих робітників, гарантуючи велими пристойні заробітки, справи тут помаленьку-помаленьку, але рухаються вгору. Очевидно, споживачі, котрі користуються виготовленими у Кvasилові тракторними причепами, кормо- та борошновозами, іншою технікою сільськогосподарського та побутового призначення (а всього тут випускається два десятки найменувань продукції), належним чином оцінили її якість, надійність в експлуатації. І, безсумнівно, ціну, яка сьогодні на 20 відсотків нижча, ніж на аналогічні вироби російських та білоруських підприємств.

Коло охочих придбати техніку з маркою “Рівнесільмаш” усе більше розширяється. Крім вітчизняних сільгоспідприємств, її бажають мати в країнах не тільки близького зарубіжжя, зокрема в Росії, Молдові, Білорусі, Литві, а й дальнього. Лише в серпні нинішнього року 20 причепів НТ-2 відправлено в Монголію.

Одним з основних структурних підрозділів відкритого акціонерного товариства, сказав заступник голови правління Георгій Целюк, є виробницт-

во № 1. Саме тут випускаються тракторні причепи різних моделей і модифікацій, на які попит усе більше зростає. Що це справді так, переконливо свідчать цифри: порівняно з минулим роком обсяги випуску продукції зросли у 2,5 раза, на 10 відсотків збільшилася чисельність працюючих. Нині виробіток на одного працівника складає три тисячі гривень на місяць.

— Наша продукція, — розповідає начальник виробництва Микола Дзигель, — сертифікована, за рівнем якості повністю відповідає міжнародним стандартам. Жодних рекламацій від споживачів, котрі придбали нашу техніку, не надходило. Це радує особливо, бо таким чином утвіржується наша позитивна репутація як виробника, підтверджується високий рівень кваліфікації працівників. А саме від них вирішальною мірою залежить, наскільки ми здатні забезпечити вимоги щодо якості, передбачені тими ж міжнародними стандартами.

Зі словами Миколи Дзигеля, фахівця і керівника з більш як двадцятирічним стажем роботи на “Рівнесільмаші”, неможливо не погодитись. Бо справді (nehaj це прозвучить і банально), які б інвестиції у розвиток підприємства не залучалися, яким би ультрасучасним устаткуванням не обладнувалися виробничі площа, в кінцевому підсумку успіх справи вирішується конкретними людьми на кожному конкретному місці. І найбільший, і найцінніший потенціал будь-якого виробництва визначається й оцінюється передусім кадровим потенціалом.

Добором робітників на його виробництві Микола Дзигель цілком задоволений. На обох дільницях — заготівельно-варювальній і механоскладальній — працюють люди, які віддали “Рівнесільмашу”, як і сам начальник, багато років. Саме тут вони ставали на ноги, до найменших тонкощів опанували секрети професії, разом із підприємством переживали злети й негаразди, у найскрутніші часи, коли виробництво намертво застигало на нульовій позначці, не кинулись на пошуки тепліших і ситніших місць. Можливо, для декого це видається занадто пафосним, але ці люди без усякого афішування продемонстрували не показний, а істинний робітничий патріотизм.

Брати Юрій та Анатолій Гуки належать, і це не буде перебільшенням, до робітничої аристократії. Вони — наладчики найвищої кваліфікації. На виробництві № 1 брати працюють від самого початку його заснування, саме Юрій та Анатолій запускали ще понад двадцять років тому агрегатні верстати й автоматичні лінії. Хоча були тоді ще зовсім молоді, але мали хорошу професійну підготовку: після закінчення Рівненського технічного училища № 1 набували виробничого досвіду на знаменитому Харківському моторобудівному заводі “Серп і молот”. Як розповів Анатолій Гук, там було чому і від

кого навчитись. – Але головне, – говорить начальник виробництва, – Юрій та Анатолій вирізняються винятковою працелюбністю, сумлінністю, почуттям відповідальності, совісністю в роботі. Коли щось треба зробити нагальне – не рахуються з тим, що зміна давно закінчилася, і можна з повним правом іти додому. Будуть чаклювати доти, доки не переналадять агрегат, щоб він запрацював безвідмовно.

Маючи, як-то кажуть, золоті руки і світлі голови, знаючи про свою, без перебільшення, незамінність, не хизуються цим, не висувають якихось вимог. Навпаки, завжди скромні і безвідмовні. Скажімо, часом треба підмінити токаря чи слюсаря (трапляються на виробництві, як і всюди, нештатні ситуації) – без нарікань і відмовляння стають до роботи. Ніколи не почуєш від братів Гуків, що то – не їхня справа. Бо по-справжньому вболівають за своє виробництво.

Знаючи характер і професійні можливості Юрія та Анатолія, їх уже не раз намагалися переманити в інші організації, обіцяючи більш грошовиту роботу. Але, напевно, брати Гуки керуються принципом, що не все в житті вимірюється грішми.

Після такої характеристики переконуєшся, що саме на таких людях тримається будь-яка справа. Вірячи в краще майбутнє свого підприємства, вони зміцнюють цю віру і в тих, хто працює поруч.

Олександр Драчук працює на виробництві електрозварником трохи менше, ніж Анатолій та Юрій Гуки – “лише” дев’ятнадцять років. Прийшовши сюди в 1987 році зовсім молодим, прижився, набував досвіду, зростав як фахівець, рік у рік підвищуючи кваліфікацію. Разом з іншими пережив труднощі, а тепер радіє, що виробництво відроджується, знову стає на ноги, а отже, і в нього вимальовуються оптимістичні життєві перспективи. А щоб такі перспективи стали повсякденною реальністю, працює сумлінно і старанно, намагаючись не допустити найменшого браку. Тепер, щоправда, його робота ускладнилася: якщо раніше зварював із допомогою кондуктора, то у зв’язку з випуском нових причепів мусить обходитися без нього. Це вимагає великих навичок і вмінь. Проте з усіма доведеними завданнями справляється успішно.

Коли ми зайдли на заготівельно-зварювальну дільницю, Олександр Драчук клопотався біля нового, чергового причепа. Цього місяця п’ять оди- ниць цієї продукції різних моделей, згідно з договором, мають бути поставлені в Прибалтику. Тож якість, як і завжди, треба забезпечити відмінну. В тому, щодо результатів роботи Олександра Драчука претензій не буде, ніхто й не сумнівається.

На заготівельно-складальному виробництві № 3, яке очолює Іван Сподарик, виготовляють автокормовози АСП-25 (основна продукція), причепи автомобільні до легковиків, котли на твердому паливі, січкарні та іншу побутову техніку. Продукція цього виробництва, як і виробництва № 1, також протоптує все нові й нові стежини до споживачів, і також – завдяки вдалому поєднанню ціни і якості. Тут ядро колективу складають люди, які працюють на підприємстві не один десяток років. Молоді, яка останнім часом приходить сюди, є в кого вчитися і з кого брати приклад вірності підприємству, його славним традиціям.

У 1975 році, відразу після служби в армії, прийшов на “Рівнесьльмаш” Сергій Баранович і зайняв своє місце за токарним верстатом. Йому, токарю п’ятого розряду, до снаги виточити будь-які деталі, які використовуються під час виготовлення чи кормовоза АСП-25, чи іншої продукції. За більш як тридцять років Сергій Баранович навчив професії токаря не одного молодого робітника.

Бригада слюсарів-складальників товарів широкого вжитку на час наших відвідин виробництва якраз підготувала до відправки споживачам чергову партію січкарень. Той, хто користуватиметься ними, може бути спокійним за їх якість і надійність у роботі. Це гарантують Володимир Пушик, Михайло Солонінко і Микола Деркач. Їхня кваліфікація пройшла випробування часом: наприклад, Володимир Пушик працює на підприємстві 38 років, Микола Деркач – 28, Михайло Солонінко – двадцять.

Великим авторитетом користуються серед працівників виробництва слюсар-електрик Анатолій Свинар, електрозварник Олександр Іванцов, слюсар-ремонтник Михайло Котрадій, старший майстер дільниці з виготовлення кормовозів АСП-25 Степан Ковалюк. Наймолодший серед них – Олександр Іванцов, який прийшов сюди учнем електрозварника, здобув професію і працює, за словами Степана Ковалюка, старанно й сумлінно.

А чи можна інакше серед людей, котрі десятками років чесної праці довели свою віданість професії, своєму підприємству??!

Неможливо в одній газетній публікації розповісти про всіх гарних людей, котрі, переживши разом із підприємством глибоку кризу, роблять нині все можливе, аби “Рівнесьльмаш” зайняв гідне місце в промисловому комплексі нашої держави. І те, що такі люди є, що їх багато, вселяє оптимізм щодо його майбутнього.

*Петро Цецик
("Слово і час". – 22 вересня 2006 р.)*

ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЮ КВАСИЛІВЦЯМ ГАРАНТУЮТЬ

Державну частку акцій “Рівнесьельмашу” продали меблевій компанії із Івано-Франківська.

38% акцій ВАТ “Рівнесьельмаш”, які належали Фонду держмайна України, позавчора продали за 22 мільйони 325 тисяч гривень товариству “Морган-Феніче” з Івано-Франківська (на 14 тисяч гривень більше від початкової ціни). Інші учасники конкурсу – товариство “Флемінг-Україна” і компанія “ДРГН Лімітед” – запропонували за цей пакет менше.

За умовами конкурсу, покупець зобов’язується у перший рік забезпечити дохід від реалізації продукції не менше 8,5 мільйона гривень, а ще за чотири роки збільшити надходження від виробництва у 2,5 раза. Покупець також зобов’язався сприяти забезпеченню безперебійного постачання електроенергії до Квасилова, де знаходиться підприємство, адже товариство є єдиним постачальником електроенергії до селища. Зарплата працівників має щороку зростати без будь-яких заборгованостей.

Начальник регіонального відділення ФДМУ у Рівненській області Віктор Матвіенко наголошує: підприємство нарешті одержало шанс на подальший розвиток – **товариство з обмеженою відповідальністю “Морган-Феніче” займається виготовленням меблів**, але, купуючи акції заводу, заявило про те, що має намір зберегти виробничий профіль “Рівнесьельмашу” – виробництво сільгоспмашин малої механізації.

Влітку минулого року американська компанія “Флемінг”, яка займається виробництвом меблів, заявляла про свій намір збудувати в цьому році на орендованих на 25 років площах “Рівнесьельмашу” меблеву фабрику. В ремонт та оснащення американська компанія вклада тоді близько мільйона гривень, однак, як повідомили у регіональному відділенні ФДМУ, через плани з продажу державної частки “Рівнесьельмашу” “Флемінг”, що володіє 2,9% акцій заводу, вирішила зі своїм виробництвом зачекати. Варто також зазначити, що **контрольний пакет акцій “Рівнесьельмашу” – 53,96% – належить громадянину США Франкліну Дункану Мак-Махону**. Торік тодішній голова правління “Рівнесьельмашу” Михайло Никитюк, розповідаючи про перспективи заводу, називав Мак-Махона президентом компанії “Флемінг”.
(“Рівне вечірнє”. – 29 листопада 2007 р.)

КВАСИЛІВ ЗАЖДАВСЯ ДРУГОГО ДИХАННЯ

Приміський Квасилів, колись, за радянських часів і тодішніми мірками, цілком благополучний, бо на місцевому “Рівнесільмаші” люди працевлаштовувалися сім’ями, заробляючи і достойні зарплати, і пристойні квартири, нині переживає не кращі часи. Бо гіантське колись машинобудівне виробництво леді жевріє, а зосереджена у Квасилові найкраща інвестиційна нерухомість Рівненщини все ще очікує потужних інвесторів, і нинішня влада аж ніяк не хоче виступати в ролі стороннього спостерігача такої ситуації.

Минулого вівторка до Квасилова приїжджають голова райдержадміністрації Василь Карпенчук зі своїм заступником Миколою Жильчуком, котрий, до речі, давно живе у селищі, тому знає про Квасилів і квасилівців усе. Керівники району в супроводі голови правління ВАТ “Рівнесільмаш” Романа Басарба та селищного голови Дмитра Крета оглянули заготівельно-зварювальний та складально-зварювальний цехи, детально цікавилися виробничу програмою, перспективами освоєння продукції сільськогосподарського призначення європейських стандартів і виходу з нею на нові ринки. Окремо йшла предметна розмова про реальні строки реалізації інвестиційного проекту естонської фінансової групи Fleming – реконструкції корпусу № 2 та запуску в новому сучасного виробництва м’яких меблів річним обсягом 20 мільйонів євро. Але найбільше уваги, зрозуміло, було приділено найціннішому інвестиційному активу “Рівнесільмашу” – корпусу № 1 площею 13 га, перспективі залучення сюди серйозних іноземних інвестицій, а отже, створення нових робочих місць та додаткового відчутного наповнення бюджету.

У підсумку сторони висловилися за продовження започаткованого конструктивного діалогу. Василь Карпенчук твердо пообіцяв Романові Басарбу серйозно підставити владне плече у вирішенні найгостріших проблем квасилівських машинобудівників. А на запитання кореспондента “ВС”, яким бачить майбутнє Квасилова, відповів так: “Те, що тільки третина виробничих площ такого гіганта працює, та й то далеко не на повну потужність, а в решті приміщень гуляє вітер, – не діло, не по-державному. Я твердо переконаний, що майбутнє Квасилова, добробут його людей, їх перспективи і можливості пов’язані передусім із “Рівнесільмашем”. А інвестори сюди неодмінно прийдуть, і підприємство отримає друге дихання, бо тепер країна нарешті має те, що приваблює і є неодмінною умовою приходу іноземного капіталу: стабільну владу, стабільний курс гривні і прогнозовану ситуацію. Щоб сталося

це швидше, ми, адміністрація, будемо поряд із Романом Івановичем, він це відчує, будемо діяльно допомагати. В тому числі на вищих рівнях – обласному і столичному, щоб потенційні можливості підприємства обернути на благо людей і користь держави.

Володимир Комаровський
(“Вільне слово”. – 10 червня 2010 р.)

“РІВНЕСІЛЬМАШ” І ДАЛІ ВИПУСКАТИМЕ причепи та автокормовози

Акціонерне товариство “Рівнесільмаш”, що у Квасилові, як і раніше, випускає машини для сільського господарства. У планах – нарощування потужностей та оновлення виробничої бази.

Голова правління “Рівнесільмашу” Роман Басараб зазначає, що очолюване ним підприємство є єдиним в Україні виробником автоцистерн-автокормовозів та одним із небагатьох діючих в Україні підприємств з виробництва тракторних причепів.

– Близько 65% своєї продукції ми продаємо в Україні і близько 35% – у Росію, Литву, Азербайджан, Монголію, Афганістан, Нігерію і навіть на Кубу, – каже п. Басараб. – Щороку у переліку продукції, яку ми випускаємо, з'являється 1-2 нових найменування. Цьогоріч, приміром, ми запустили виробництво 8-тонних причепів, наступного року плануємо освоїти виробництво 12-тонних. Це розробки власного конструкторського бюро. З часом плануємо оптимізувати виробництво, оновити виробничу базу, нині займаємося пошуком та добором нового обладнання.

Підприємство має у розпорядженні 200 тисяч кв. м. виробничих площ і поки що їх не використовує повністю. На 40 тисячах “квадратів” головні акціонери “Рівнесільмашу” наступного року планують відкрити меблеву фабрику та логістичний центр у її складі. З часом будуть задіяні й поки що вільні площини підприємства.

Світлана Федас
(“Рівне вечірнє”. – 14 жовтня 2010 р.)

ВАТ “РІВНЕСІЛЬМАШ” НИНІ

У 2007-2010 роках продовжилося реформування заводу “Рівнесільмаш” із колишнього гіганта планової, соціалістичної економіки в конкуренто-спроможне підприємство, адаптоване до сучасних ринкових умов.

На початку 2008 року було продано державну частку у статутному фонду ВАТ “Рівнесільмаш”. Стратегічним завданням товариства, визначеним головними акціонерами, є цільове використання для виробничої діяльності всього майнового комплексу ВАТ “Рівнесільмаш”. Ця стратегія передбачає як розвиток, модернізацію існуючого виробництва заводу “Рівнесільмаш”, так і створення нових виробництв, реалізацію інвестиційних проектів на базі промислового майданчика ВАТ “Рівнесільмаш”.

В економічному плані найуспішнішим для заводу був передкризовий 2008 рік, коли було реалізовано продукції на суму 13,4 мільйона гривень, у тому числі експорт склав 5,0 мільйонів гривень. Останніми роками значно розширилася географія експорту продукції заводу: до традиційних ринків збути в Росії, Білорусі, Литві додалися покупці з Польщі, Молдови, Азербайджану, Монголії, Афганістану, Нігерії, Куби.

Фахівці ВАТ “Рівнесільмаш” постійно працюють над удосконаленням конструкцій, покращанням якості серійної продукції, розробкою та впровадженням у виробництво нових моделей техніки. Зокрема у 2009-2010 роках впроваджено у виробництво 8-тонний тракторний причіп, на 2011 рік планується завершити розробку 12-тонного тракторного причепа.

Важливою складовою діяльності ВАТ “Рівнесільмаш” є забезпечення безперебійного постачання електроенергії як для заводу, так і для всього селища Квасилів. На капітальні та поточні ремонти трансформаторів, підстанцій, кабельних ліній у 2008-2010 роках заводом витрачено близько 1,5 мільйона гривень власних коштів.

ВАТ “Рівнесільмаш” бере активну участь у вирішенні соціальних проблем територіальної громади селища Квасилів. Завод був і залишається найбільшим платником податків у селищі і відповідно – вносить найбільший вклад у формування бюджету Квасилова. Крім того, ВАТ “Рівнесільмаш” надає значну благодійну допомогу на різноманітні програми селища. Так, у 2008-2010 роках нашим товариством було надано благодійної допомоги на 626 тис. гривень, зокрема: 306 тис. гривень виділено на будівництво нової церкви, 198 тис. гривень надано на ремонт Будинку культури, школи, доріг, дахів, ліфтів, благоустрій селища, 55 тис. гривень – на виготовлення нового

генплану смт Квасилів, 54 тис. гривень – на придбання нової промислової пральної машини та електричної плити для дитячого садка, 13 тис. гривень – на підтримку спортсменів селища.

Роман Басараб,
голова правління ВАТ “Рівнесільмаш”,
листопад 2010 р.

БАСАРАБ Роман Іванович народився 15 листопада 1962 року на Івано-Франківщині. У 1985 році закінчив Львівський лісотехнічний інститут за спеціальністю інженер-технолог деревообробки. З 1985-го по 1992 роки працював за направленням у ВО “Кіровоградськбудіндустрія” (м. Кіровоград) на посадах майстра, керівника дільниці, головного інженера деревообробного заводу.

Із 1992 року продовжив свою трудову діяльність у м. Івано-Франківську у ВАТ “Івано-Франківська меблева фабрика”, працював інженером, начальником відділу, а з грудня 1995 року – головою правління товариства.

У 1995-2001 рр. навчався заочно у Прикарпатському національному університеті, де здобув другу вищу освіту за спеціальністю англійська мова.

У квітні 2007 року обраний головою правління ВАТ “Рівнесільмаш”.

ДОВІДКА

Працює на ВАТ “Рівнесільмаш” 251 чоловік.

Галузі згідно з класифікацією видів економічної діяльності (КВЕД):

Виробництво:

- будівельних металевих конструкцій;
- металевих резервуарів, цистерн та контейнерів;
- замків;
- бочок та аналогічних металевих ємностей;
- інших машин та устаткування загального призначення;
- інших машин та устаткування для сільського та лісового господарства;
- машин та устаткування для добувної промисловості й будівництва;

- неелектричних побутових приладів;
 - автомобільних кузовів, причепів та напівпричепів;
 - вузлів деталей та приладдя для автомобілів та їх двигунів;
 - інших транспортних засобів, не віднесені до інших груп.
- Здійснюється оброблення та нанесення покрівтів на метали;
- ремонт, технічне обслуговування і монтаж інших машин та устаткування для сільського та лісового господарства;
 - операції з нерухомим майном.

Продукція, послуги:

- виробництво сільськогосподарської техніки: причепів тракторних різних модифікацій, напівпричепів для транспортування зернопродуктів, борошна, комбікормів, преміксів; культиваторів КНК-3, тракторних плугів, товарів народного вжитку.

Рекламна інформація:

Автокормовози/борошновози-зерновози (25 куб. м, 16-18 т.)/причепи тракторні (вантажопідйомністю 6 т. різних модифікацій, 4 т.)/напівпричепи тракторні (2 т.)/культиватори “європак” (3 м).

Грудень, 2010 рік.

Стара прохідна заводу

Біля прохідної
нинішнього
заводоуправління

Біля старої прохідної заводу.
Зліва – вхід до селищної ради,
бібліотеки і музичної школи

СПІЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО “РОЛАНД-УКРАЇНА”

Українсько-голландське підприємство створене в м. Рівне в 2000 році українською транспортною компанією “КамАЗ-Сервіс” та голландською компанією з виробництва тентів “Роланд Декклендена”.

У 2006 році компанія “Роланд Інтернешнл” придбала приміщення автотранспортного цеху заводу “Рівнесільмаш”, де і розмістилося СП “Роланд-Україна”. Тут працевлаштовані 30 осіб на чолі з директором Вікторією Геннадіївною Ганджук.

Обсяг виробництва складає 2,1 млн. грн. Автотенти, які виробляє підприємство, користуються великим попитом в Європі та Америці. СП “Роланд-Україна” має залучені інвестиції з Голландії.

(“Наш Квасилів”, 2009 р.)

Цех з виготовлення тентів

Вікторія ГАНДЖУК: СУЧАСНИЙ “ОДЯГ” для закордонних “автогуліверів” виготовляють у Квасилові

Українсько-голландське СП “Роланд-Україна” на 95% інтегрувалося в європейську економіку. “Рівне-Ракурс” уже знайомив своїх читачів із директором спільнотого українсько-голландського підприємства “Роланд-Україна” Вікторією Ганджук. Це – непересічна особистість, яка органічно поєднала в собі чарівну жінку і талановитого керівника фірми, кохану дружину для чоловіка і обайливу маму для трьох діток.

Підприємство, яке вона очолює вже чотири роки, унікальне: доки вітчизняні політики дискутують про переваги ЄЕП та євроінтеграції, воно вже на 95% інтегрувалося в європейську економіку, що радує як польських, так і голландських партнерів-засновників СП “Роланд-Україна”.

– Засноване 28 грудня 1999 року підприємство, на якому сьогодні працює 35 чоловік, із року в рік нарощує масштаби виробництва, а це, – вважає Вікторія Геннадіївна, – нові робочі місця для молоді (середній вік працівників – 22-23 роки), впевненість у майбутньому. Графік прямих поставок автотентів розписаний на весь рік. Зараз виробляємо продукцію на завод Кроне – німецького партнера голландської компанії Roland International. До речі, продукція компанії, яка має філії та виробництва у багатьох країнах світу, в тому числі й українське представництво у Рівному, користується великим попитом у Великобританії, США, Південній Америці і, звісно, в Німеччині. У зв’язку з цим актуальним стало розширення у рівненському підрозділі компанії. Тож ми придбали у Квасилові виробниче приміщення. Реконструкція ще не завершена: в адміністративному приміщенні облаштовано тільки перший поверх, ще не зовсім закінчили виробничий цех. Зима лише почалася, тож думки про одне – аби не було занадто холодно. Поки що обігріваємо кабінети і цех електроенергією, але в планах – як найшвидше перейти на газове опалення: вже готова проектна документація для прокладання майже двокілометрового газопроводу. На жаль, досі не вирішено питання із землевідведенням: у нас ця проблема занадто забюрократизована. Щоб отримати один папірець, необхідно подати десять, – як результат, кількість папірців росте в геометричній прогресії. А хто не ходив за тими “папірцями” – щаслива людина. Але сподіваюся, що ці труднощі тимчасові, тож зупинятись не збираємося: через два-три роки будемо будувати новий корпус. До того часу плануємо розширити асортимент продукції: крім звичайних тентів та дахів, виготовлятимемо тенти з боковими шторами. В Європі на

такі тенти шалений попит – адже їх застосування значно спрощує і полегшує навантажувально-розвантажувальні роботи. Через кілька років тенти з боковими шторами стануть популярними і в Україні. Звичайно, переїзд тимчасово спричинив зменшення обсягів виробництва. Частину працівників відправили на місяць стажуватися в Польщі, щоб не втратили навиків, інші працювали на благоустрої території. Наступного року на додатковому обладнанні, що отримали як інвестицію від польського партнера, плануємо суттєво збільшити обсяги виробництва. Зараз набираємо молодь, вчимо її, щоб забезпечити продуктивну роботу в три зміни. В цьому нам допомагає громадська організація – Молодіжний центр праці. А взагалі, повинна скласти, молоді люди не хочуть працювати. Минулого року мала влаштовану Рівненським міським центром зайнятості зустріч із безробітними, то з 25 шукачів робочого місця лише один згодився, але не працювати – тільки прийти подивитися на виробництво.

– *Пані Вікторіє, у Вас є клієнти в Україні?*

– Звичайно, але обмаль, оскільки наше підприємство на 95% опіснтоване на зовнішній ринок, на якому лідеруючі позиції займає Roland International. Щороку 5% продукції виготовляємо за індивідуальними замовленнями. Це може бути “одяг” як для “ліліпутів” – причепів до легкових авто, так і до “автогуліверів” – 14-метрових фур. Серед наших клієнтів відомі перевізники – “КамАЗ-Транс-Сервіс”, “М+К” (Рівне), “Каскад-Транспорт” та “Транс Імперія” (Луцьк), “Діана” (Тернопіль), “КамАЗ-Транс-Мукачево”.

– *I звідки у Вас талант до творення такого незвичайного “одягу”?*

– Я закінчила Хмельницький інститут побутового обслуговування (нині технічний університет “Поділля”) за фахом технологія та конструювання швейних виробів. Другу вищу освіту – економічну – здобула у Рівному, в УПВГ.

– *A де вчилися майстерності працівники СП?*

– Наши перші фахівці навчалися за кордоном, у Польщі. Сьогодні голландські технологи і майстри приїздять до Рівного.

– *Чи важко “пошити” автомобільний тент?*

– Виготовлення тенту – трудомісткий процес, який поєднує в собі творчий підхід та сучасні технології. Оскільки кожне замовлення ексклюзивне, виготовлення тенту можна порівняти з пошиттям одягу в ательє індпошиву: той же особистий підхід у кожному конкретному випадку, максимальне задоволення вимог і побажань клієнта і жорстка відповідність усім міжнародним стандартам виробництва. Орієнтація на європейські стандарти, які роками

складалися в цій галузі, – запорука зростання кількості клієнтів, задоволених нашою роботою.

– Від чого залежить якість автомобілю, виготовленого СП “Роланд-Україна”?

– Для того, щоб зручний і надійний “одяг” для вантажних автомобілів був міцним, використовуємо тканину ПВХ тільки виробництва SIOEN (Бельгія), бо вона має виняткову міцність і стійкість до зношування. Ми свідомо не робимо ставку на дешеві матеріали, тому що сьогоднішній прибуток, отриманий від використання недорогих матеріалів та комплектуючих, завтра перетвориться на погану репутацію і, як наслідок, – втрату клієнтів.

– Які у Вас є захоплення?

– На жаль, часу на захоплення хронічно не вистачає, з відпочинком теж в останні роки не виходить: навіть не змогла використати туристичну путівку, яку отримала як номінантка конкурсу “Авто-Пані”, організованого “Рівне-Ракурсом”. Однак є “вікно в Європу” – корпоративні зустрічі керівників усіх підрозділів компанії Roland International, які вона проводить щороку: минулоріч – у Польщі, у 2006-му – в американському Далласі, а наступного року зустріч має відбутися в Англії. Це дуже цікаві і змістовні заходи, на яких обговорюються перспективи розвитку компанії, підвищення ефективності та якості її діяльності на світовому ринку. Кожна філія звітує про виконану роботу й ділиться планами на майбутнє, яке, звісно, вимагає певних інвестицій.

– Напевно, в такій невимушений обстановці відбувається відвертий обмін досвідом із закордонними колегами...

– Так і є. Поляки, почувши про наші проблеми, щиро кажуть: “Ми це знаємо, у нас це було, але... 15 років тому”. Звичайно, у Польщі, яка є членом Євросоюзу, труднощів із митним оформленням немає, а правила ведення бізнесу в цій країні більш прозорі: в нас “правила гри” часто змінюються. Я вже не кажу про фантастичні відсотки на кредити в українських банках. До речі, зарах підприємство кредитує бельгійська фірма під 5% річних – у вітчизняних банках про це можна тільки мріяти!

– Коли бачиш таку милу і приемну жінку, як Ви, пані Вікторіє, неодмінно задумуєшся, де бере директор фірми і мати трьох діток час у 24 годинах доби, щоб керувати підприємством, подбати про сім'ю і, звісно, – на перукарню чи косметичний салон...

– Маю багато помічників: родина в нас дружна і кожен, в кого є вільна хвилина, бере на себе частину хатньої роботи. Молодшими дітьми опікується бабуся або “Бабуня”, як її лагідно називають діти. Без її допомоги неможливо

було б працювати з повною віддачею. У вихідні намагаюся більше часу проводити з сім'єю, можу приготувати щось смачненькє. На жаль, катастрофічно не вистачає часу на інше. Перш за все хочеться підвищити рівень володіння англійською мовою, аби не було труднощів під час спілкування з партнерами.

— *В цьому світі багатими нас робить не те, що ми отримуємо, а те, що віддаємо. Це я про благодійність...*

— Цьогоріч у зв'язку з придбанням і реконструкцією адміністративно-виробничого приміщення можливості для благочинної діяльності у нас були дещо скромнішими. Тим не менше, підприємство допомогло Квасилівській селищній раді придбати новорічні подарунки для 200 дітей-сиріт і напівсиріт, зробити покриття у спортзалі Квасилівської школи-ліцею.

— *Щиро дякую за розмову. Бажаю у Новому році зеленого світла всім Вашим починанням, успіхів у бізнесі та сімейного благополуччя.*

Голландська компанія Roland International – лідер ринку автомобільних тентів у Європі та Америці. Клієнтами компанії є відомі виробники автопричепів – Кроне, Кегель, Шміц та інші.

*Спілкувався Олександр Ольховик
("Рівне-Ракурс". – 27 грудня 2007 р.)*

ОСТРІВЕЦЬ ЄВРОПИ... НА ОКОЛИЦІ КВАСИЛОВА

З чого радіс і чим невдоволений селищний голова?

Почну з того, що авторство фрази, винесеної в заголовок, належить саме йому – Квасилівському селищному голові Дмитрові Крету. Коли йшлося про об'єкт моїх відвідин – спільне українсько-голландське підприємство “Роланд-Україна”, він не приховував свого задоволення, навіть захвату від того, що в селищі розташувалося нове виробництво, яке працює стабільно і має прогнозовано стабільне майбутнє. Адже це – не тільки гарантовані робочі місця і доволі висока заробітна плата для кількох десятків квасилівців, але й ще одне джерело надходжень до селищного бюджету.

– На цьому підприємстві немає такого явища, як виплата працівникам заробітку у двох видах – за відомістю і в конвертах, – говорить Дмитро Крет.

– Все абсолютно прозоро, як і заведено в Європі, а отже, податок на доходи фізичних осіб сплачується в повному обсязі. Але на сьогодні – це єдиний податок, який ми одержуємо від діяльності цього по-справжньому європейського виробництва, хоча вже минуло майже півроку, як воно зареєстроване у

Кvasilovі. Всі документи подані у відповідні районні інстанції вчасно, і чому там зволікають – мені незрозуміло. А в результаті такого зволікання основні суми податків перераховуються у бюджет міста Рівне, де СП “Роланд-Україна” було зареєстроване і функціонувало до переселення у Кvasilів. Окрім цього, вже другий рік триває нічим не виправдана тяганина з вирішенням питання про землевідведення, через що повз селищний бюджет “пролітають” десятки тисяч гривень.

Коли ми їхали на “острівець Європи” зовсім не європейською, а нашою рідною, густо подзьобаною вибоїнами асфальтівкою, Дмитро Крет не втрямався від коментарів:

– Ця дорога перебуває на балансі “Рівнесільмашу”. Однак я переконаний, що якби в довготривалій паперовій епопеї вже було нарешті поставлено крапку, “Роланд-Україна” не зважало б на те, кому дорога належить юридично, і не поскупилося б на певну суму для приведення її до ладу. Бо це – в його ж інтересах.

На слова селищного голови директор підприємства Вікторія Ганджук, яка керувала сріблястою “Шкодою”, ствердно кивнула головою.

СП “Роланд-Україна”... підприємство справді унікальне?

Із думкою селищного голови про “острівець Європи” відразу погоджуєшся, щойно переступиш поріг виробничого корпусу, переобладнаного під новітні потреби з приміщення колишнього транспортного цеху “Рівнесільмашу”. А втім, усе по порядку.

“Роланд-Україна” – дітище двох компаній: української “КамАЗ-Транс-Сервіс” і голландської “Роланд-Деккледен”. Створене у 2000 році в м. Рівне, воно мало своїм завданням сервісне обслуговування місцевих автоперевізників, передусім компанії “КамАЗ-Транс-Сервіс”, використовуючи технологію та обладнання, надане голландським партнером. Спочатку тут було задіяно лише 10 працівників, підприємство аж ніяк не можна було назвати прибутковим – воно ледве зводило кінці з кінцями.

Ситуація кардинально змінилася у 2004 році, коли на голландську фірму “Роланд-Деккледен” прийшов новий власник – бельгійська корпорація “Сіон Індастріз”. Вона ініціювала новий напрям діяльності, зробила додаткові інвестиції, організувала навчання персоналу... В результаті цих заходів СП “Роланд-Україна” у 2005 році розпочало випуск дахів із полівінілхлоридної тканини для напівпричепів Кроне та Кегель як субпідрядник польської компанії “Ролтранс Груп Польська”, яка, у свою чергу, входить у групу “Роланд

Інтернешнл” корпорації “Сіон Індастріз”. Щороку обсяги виробництва автотентів збільшувалися, відтак постійно зростала кількість працюючих.

Попит на тенти компанії “Роланд Інтернешнл”, складовою якої є “Роланд-Україна”, у Європі та Америці шалений (іх застосування значно спрощує і полегшує навантажувально-розвантажувальні роботи), тож гостро посталася необхідність розширення виробничих площ. Оскільки можливості для розвитку виробництва на “КамАЗ-Транс-Сервіс” були вичерпані, наприкінці 2006 року “Роланд Інтернешнл” викупила частку цієї компанії і придбала приміщення автотранспортного цеху (вкрай занедбаного, напіврозваленого) “Рівнесільмашу” у свою власність. Це дозволило не лише розташувати і розширити площини виготовлення автотентів, забезпечити місцями для стоянки великоваговий автотранспорт, а й зберегти і розвивати сервісне обслуговування автодахів українських перевізників.

Торік проведено перший етап реконструкції виробничих та офісних приміщень. Прямі інвестиції в цю справу склали понад два мільйони сімсот тисяч гривень. Крім того, як інвестиції отримано нове обладнання для збільшення технічних і технологічних потужностей виробництва.

Чималі обсяги робіт заплановано на нинішній рік. Це, зокрема, закінчення реконструкції виробничих приміщень, проведення благоустрою території, облаштування складу, підведення 1,6 кілометра газопроводу високого тиску для газифікації підприємства, ремонт під'їзних шляхів... За попередніми підрахунками, все обійтиться у круглу копієчку – 4,5 мільйона гривень. Проте власники не шкодують коштів, бо переконані у повному успіху квасилівського проекту.

Нині на підприємстві працює 45 чоловік, із них 40 – робітники; їх середній вік – у межах 23-х років, а середня зарплата – близько двох тисяч гривень на місяць. Найближчим часом кількість працюючих має збільшитися до 50 чоловік, а підприємство перейде на тризмінний режим роботи, розширити асортимент продукції.

А подальші перспективи?.. Вони взагалі для квасилівців привабливі. Принаймні нині розглядається питання, щоб протягом найближчих 3-5 років повністю перемістити основне виробництво компанії з Польщі в Україну. Для цього збудують нові виробничі і складські приміщення загальною площею 20 тисяч квадратних метрів. Але найголовніше, кількість робочих місць зросте до п'ятисот.

... А унікальність “Роланд-України” полягає в тому, що йому не треба “прорубувати вікно в Європу” для своєї продукції. Воно вже сьогодні інтегроване в європейську економіку на 95 відсотків.

Вікторія означає – перемога!

Це є той випадок, коли дане батьками ім’я відповідає суті людини, її долі на непростому життєвому шляху. А шлях Вікторії Ганджук, директора СП “Роланд-Україна”, виявився нелегким, але, врешті-решт, переможним. Закінчивши Хмельницький технологічний інститут (тепер – технічний університет “Поділля”), з дипломом інженера з конструкування швейних виробів змушені була певний час працювати звичайною швачкою на Рівненській фабриці дитячої іграшки: шила вбрання для ляльок. І цьому раділа – знайти роботу на початку дев’яностих було справою фантастичною. Однак і мирилася з таким станом речей не бажала, тож пробувала щастя у приватних структурах. А водночас здобувала другу вищу освіту – економічну, в рідному місті, у “водному” інституті.

Маючи на руках два дипломи, наполегливо шукала впродовж кількох років прийнятне місце для застосування своїх знань і вмінь. І так одного разу, вкотре переглядаючи газетні оголошення, вичитала, що “КамАЗ-Транс-Сервіс” шукає бухгалтера.

Напевно, це був єдиний випадок у діяльності названої компанії, коли вона прийняла на роботу працівника без протекції. Очевидно, кадровик, який проводив з Вікторією співбесіду, виявився проникливою людиною, сумів розглядіти в ній задатки майбутнього керівника. Кілька років “побухгалтерувавши”, у 2004 році Вікторія Ганджук була призначена директором СП “Роланд-Україна”. Слід відзначити, що під її керівництвом підприємство з кожним роком набирає обертів і, як наслідок, планує значне розширення виробництва у Квасилові (про це йшлося вище).

Коли ми спілкувалися, Вікторія ще жила спогадами про нещодавню поїздку до Англії. Річ у тім, що “Роланд-Інтернешнл” щороку проводить корпоративні зустрічі топ-менеджерів своїх представництв, розташованих у багатьох країнах. Тож Вікторія ще до Англії побувала в Польщі, американському Далласі... Проте останній вояж – особливо приємний. Роботу квасилівського підрозділу визнано успішною, і є всі підстави сподіватися, що розширення виробництва тут – не тільки плани, а найближча реальність.

Досягнувши певного службового становища, чого ще бажає Вікторія Ганджук? Відповідь на це запитання виявилася простою: трохи вільного часу. Адже вона – мама трьох дітей. Найстарша, Олена, в цьому році закінчує школу, син Михайлик ходить у дитсадок, а найменшим, дворічним Андрійком, опікується мама чоловіка – Віра Степанівна.

– Навряд чи я змогла б працювати з повною віддачею, якби не її повсякденна допомога, – призналася Вікторія. – Я йду на роботу зі спокійною

душею, бо знаю, що вдома все доглянуто як слід. Лише маючи такий захищений тил, можна працювати по-справжньому продуктивно.

І насамкінець. СП “Роланд-Україна” не замикається лише на своїх проблемах. Воно намагається всіляко допомагати місцевій громаді і селищній раді у багатьох іхніх справах. Наприклад, виділило чималі кошти на спорудження церкви у Квасилові, спонсорувало придбання новорічних подарунків для двохсот дітей-сиріт і напівсиріт, допомогло перекрити спортзал у школі-ліцеї. Це – тільки початок доброчинності...

Петро Цецик,
(“Слово і час”. – 4 квітня 2008 р.)

ЗАТ “ЗАХІДПИВО”

Нині підприємство ЗАТ “Західпиво” (керівник **Марченко Марія Іванівна**) займається виробництвом води, яка викачується з артезіанських свердловин. Вода збагачується настоями лікарських трав і натуральними соками. Продукція ЗАТ “Західпиво” добре відома не тільки в Рівненській області, а й за її межами.

Територія заводу

КВАСИЛІВСЬКИЙ ПИВЗАВОД

ПИВО “ЖИГУЛІВСЬКЕ”...

Розповідь про турботи і радощі працівників пивзаводу хочеться повести з того, що це – одне з найбільш, якщо можна так сказати, впевнених у собі підприємств нашого селища. Заробітна плата, як-то кажуть, нормальнa, кадрове питання вирішене, колектив планує перевести завод на оренду з послідовним викупом, тобто – приватизацію. А потрапили ми в цех розливу пляшкового пива з приводу введення нової форми тарування і транспортування продукції. Розповідає його керівник.

– Почну з того, що ціни на транспортні витрати протягом останнього часу різко зросли. Це, в свою чергу, вплинуло на відпускну ціну нашої продукції. Ми замислилися, як зменшити зростання вартості пива, можливо, за рахунок вирішення проблем транспортування вдастся щось-таки змінити. Для цього придбали два КамАЗи і одну машину ГАЗ-52. Це дозволить знизити транспортні витрати під час доставки пива в торговельні організації, збільшитися прибуток і відповідно – заробітна плата працівникам.

Останнім часом освоєно перевезення пива в контейнерах по 270 шт. пляшок у кожному. Автотранспорт при цьому використовується економніше (3 автомашини замість 4-х), завантаження машини максимальне. Економічний ефект щодобово становить до 7 тис. крб. під час перевезення продукції на відстань 150 кілометрів.

Потрібно сказати, що лоткова торгівля пивом теж дає позитивні результати. Крім Квасилова, вона ведеться в Клевані-2 і в Здолбунові. Є, звичайно, й проблеми. Одна з основних – тара. Завод міг би зараз вийти на показники 1990 року, максимальні – 1 млн. 123 тис. декалітрів пива, але стримує відсутність ящикової тари при позитивному вирішенні скляної.

У скрутній економічній ситуації нам вдалося зберегти кістяк кадрів нашого підприємства. Звільнені були тільки деякі пенсіонери і то за власним бажанням. Використовуючи ситуацію, пішли на те, щоб покращити якісний склад працівників на кожній виробничій дільниці. Навіть охорону на підприємстві маємо свою. Це вже означає багато.

*Роман Патаєвич,
директор Квасилівського пивзаводу
(“Голос Волині”. – 22 липня 1992 р.)*

Пиво “Жигулівське”. Тамара Гай, Людмила Пущик, 22 липня 1992 року

А чи знаєте ви, що...

ОРЕНДНЕ ПІДПРИЄМСТВО “КВАСИЛІВСЬКИЙ ПИВЗАВОД”

сьогодні це:

- кількість працюючих – 140 пивоварів;
- виробнича площа – 1,74 га;
- всього площа – 3,64 га;
- загальний випуск продукції: за місяць – 40 тис. дал пива, в т. ч. пляшкового – 30 тис. дал, бочкового – 10 тис. дал, за добу – 2 тисячі дал пива;
- обладнання – вітчизняне, встановлене під час реконструкцій заводу десятки років тому;
- структура підприємства – парокотельне відділення, компресорне відділення, варильне відділення, бродильно-лагерне відділення, цех розливу пива, механічна дільниця, автотранспортна дільниця, адмінприміщення, складські приміщення.

(“Голос Волині”. – 17 листопада 1993 р.)

ДОБРОГО ВАМ ЗДОРОВ'Я, КВАСИЛІВСЬКІ ПИВОВАРИ!

У другій половині листопада святкують квасилівські пивовари своє професійне свято – День працівників сільського господарства і переробної промисловості. І якщо минулого року працівники Квасилівського заводу відзначили своє 120-річчя від дня заснування, то в цьому році сталася теж приємна подія – у вересні підприємство отримало свідоцтво про державну реєстрацію суб'єкта підприємницької діяльності АТ “Квасилівський пивзавод”. І от сьогодні на фіrmовому бланку заводу видруковано: Держхарчопром АТ “Укрпиво” АТ “Квасилівський пивзавод”.

Діяльність цього дружнього працьовитого колективу, який налічує 120 чоловік, в усі роки свого існування, незважаючи на труднощі, які завжди є в процесі виробництва, була спрямована на покращення свого матеріального становища. І немаловажна заслуга в цьому – директора, депутата районної ради Романа Євгеновича Патаєвича, котрий завжди відчуває вимоги часу і намагається хоч як, а випередити його.

За 10 місяців 1994 року обсяг випущеної продукції становить 9 млн. 589 тис. крб. За цей же строк пивовари зробили 316 тисяч дал пива, в т. ч. пляшкового – 246 тис. дал на суму 15 млн. 801 тис. крб. “Жигулівське” пиво користується попитом не тільки в Рівненській області, а й за її межами.

Анна Войнарович,
(“Голос Волині”. – 23 листопада 1994 р.)

ПАТАЄВІЧ Роман Євгенович народився 21 червня 1944 року в Польщі, с. Бердище Холмського району Люблінської області, в родині робітника. У серпні 1945-го родину депортували в Одеську область, у 1947-му переїхали в с. Караєвичі Рівненського району. Батько – столяр, займався спорудженням дерев’яних будинків, мама – швачка.

– У 1950 році переїхали в с. Квасилів. Батько влаштувався працювати на Квасилівський ремонтний завод, жили в “бараках”. 1951-1958 роки навчався у Квасилівській семирічній школі. 1958-1961 роки – школяр Новоздолбунівської СШ № 3. 1961 рік – учився на слюсаря-інструментальника, 1962-1968 роки – студент

Львівського політехнічного інституту, отримав фах інженера-механіка за спеціальністю металорізальні станки та інструменти.

1968 рік – інженер-технолог інструментального цеху Квасилівського ремонтного заводу, 1969 рік – начальник складального цеху, 1971 рік – начальник механоскладального й ливарного цехів, 1974 рік – начальник складального цеху. Такі переводи були пов’язані з метою виконання виробничих планів зазначеними цехами.

У жовтні 1976 року рішенням Рівненського бюро райкому КП України з Квасилівського ремонтного завodu був переведений і призначений директором Квасилівського пивзаводу. У березні 1997 року був розірваний контракт з АТ “Квасилівський пивзавод”, і я змушений був звільнитися.

1997-2001 рр. – заступник директора з питань економіки ДКП “Рівненські паливо”, 2001-2008 рр. – заступник директора з комерційних питань ПП-фірми “Юнісон” – підприємство займалось торгівлею нафтопродуктами. Із червня 2008 року до липня 2009 року – головний інженер ВАТ “Квасилівський завод комунального устаткування”.

На даний час (2010 р.) займається пошуком роботи, адже за складом характеру бути просто пенсіонером не можу, хоча для душі і, мабуть, як і мій батько, маю потяг до роботи з деревиною – виготовляю з неї вироби, маю свою столярну майстерню. Депутат Рівненської районної ради трьох скликань.

КВАСИЛІВСЬКЕ ПИВО

На початку випускали один сорт пива в бочкову і скляну тару. Потужність заводу становила 2,0 тис. дал на рік (дал – 10 літрів).

Пивоварня працювала й під час війни у 1939-1945 рр., до 1946 року нею керував один господар.

Реконструкція 1972-1975 років дала змогу підняти випуск пива до 450 тис. дал.

Із жовтня 1976 року, коли мене призначили директором заводу, лише протягом 6-7 місяців освоїли випуск нових сортів пива та збільшили його випуск удвічі – до 1 мільйона 100 тисяч дал на рік.

За період 1976-1997 років асортимент пива було доведено до 9-ти найменувань: “Жигулівське”, “Ячмінний колос”, “Слов’янське”, “Подільське”, “Ризьке”, “Московське”, “Мартовське”.

У 1993 році завод було перейменовано з державного “Квасилівський пивзавод” на орендне товариство “Квасилівський пивзавод”, а вже через рік – в акціонерне товариство “Квасилівський пивзавод”.

21 рік свого життя я присвятив Квасилівському пив заводу і завжди гордився цим. І якби доля підприємства була щасливішою, то наше “Квасилівське пиво” могло б і надалі бути візитівкою Квасилова.

Роман Патаєвич,
листопад 2010 р.

Із жовтня 1998 року, відколи в Рівненському районі зареєстрували “Західпиво”, протягом двох років довелося спрямувати всі зусилля, аби підприємство запрацювало знову.

ТОРГОВА МАРКА – КВАСИЛІВСЬКА

Розмовляю з директором ЗАТ “Західпиво” Іваном Олександровичем Васькевичем і дивуюсь, чи справді пофортунило колишньому Квасилівському пив заводу, доведеному до банкрутства, але, слава Богу, відродженому у новій іностасі...

Наступного, 2003-го, виповниться підприємству 130 років від дня заснування відомого в усій Волині Квасилівського пив заводу. До цього часу, запевнюю Іван Олександрович, ЗАТ “Західпиво”, окрім газованої води і вирощування гливи, буде випускати славнозвісне квасилівське пиво. І вже тепер активно і цілеспрямовано йде підготовка в усіх напрямах щодо цього: технологічне обладнання, документація...

Саме з документації довелося теперішньому директорові заводу І.О. Васькевичу розпочинати і розгорнати, можна сказати, на порожньому місці всі роботи, пов’язані з нинішнім підприємством. З жовтня 1998 року, відколи в Рівненському районі зареєстрували “Західпиво”, протягом двох років довелося спрямувати всі зусилля, аби підприємство запрацювало. Адже до цього часу, кинуте напризволяще, його чекала участь бути знищеним назавжди. Основним акціонером і утримувачем контрольного пакета акцій був збанкрутілий Квасилівський пив завод. Обладнання простоювало і псувалось, про ринок збути продукції навіть не йшлося. Другим співзасновником лишався ТзОВ “Второпресурси” м. Луцьк, який і вирішив, що без реконструкції і перепрофілювання заводу нічого не буде. Наприкінці 1999-го було

прийняте відповідне рішення, почали інтенсивно шукати інвесторів, вкладати кошти, гасити борги, що складали близько 300 тисяч гривень. На це знадобилося півтора року. Саме луцьке “Второпресурси” розпочало реконструкцію цехів, закупило новітнє обладнання з розливу води і пива, а також з виготовлення ПЕТ-пляшки, сучасної тарі для цієї продукції. Таким чином виробництво запрацювало.

Перше серпня 2000 року для ЗАТ “Західпиво” стало ювілейною датою – було розлите “Львівське пиво” у власну пляшку. Але не квасилівське пиво використовувати виявилося економічно не вигідно, спробували брати в свою тару джерельну воду з однієї із свердловин, які знаходяться на території заводу. А те, що якість води тут висока – перевірено вже століттям.

– Переглянули технологічний процес, – розповідає Іван Олександрович, – розрахувалися з боргами, зокрема виплатили всім колишнім працівникам пивзаводу понад 30 тисяч заробітної плати. А щоб підтримати людей – ще й одноразову матеріальну допомогу.

А рік тому, у травні 2001-го, практично розпочали випуск власної газованої води за розробленою технологією. Цікаво, що на початку квітня поточного року підприємство отримало сертифікат якості на виготовлення понад 30 сортів такої води! З них 12 – із вмістом натуральних соків. Планували випускати щомісячно по 80-100 тонн води, а, попрацювавши на ринку збути України з оптовими покупцями, з’ясували, що потреба складає аж 500, у п’ять разів більша! А взагалі підприємство планує у сезон розливати щомісячно до мільйона пляшок – близько однієї тисячі тонн води, для чого збільшуватиметься виробнича програма, закуповуватиметься технологічне обладнання. Нині йдуть переговори про придбання обладнання для нового пивзаводу. Уже вкладено в реконструкцію заводу понад 3 млн. гривень.

Разом із розширенням виробництва проводиться й благоустрій території заводу, йде ремонт будівель, заміна огорожі. За останні півтора року тут проведено газ, якого не було у цехах ніколи. Хоча говорили про це давно, а опалювали мазутом. Відповідно запустили нову котельню – економічно вигіднішу, готова до пуску нова система обігріву всіх приміщень підприємства із застосуванням газових конвекторів, що дає можливість зекономити щомісячно близько 40 тисяч куб. м газу.

“Не святі горшки ліплять”, – як ніде підходить тут народна говірка. Люди серйозно взялися за справу, вони її роблять з бажанням, добрими намірами та перспективою. ТзОВ “Второпресурси” має свої представництва у Львові, Києві, Луцьку, Тернополі, продукція розповсюджується по всій Україні.

А задумів, зокрема у “Західпива”, чимало: все-таки виготовляти “Квасилівське пиво”, напої на основі натуральних соків і трав поряд з 1,5-літровими пляшками й у 0,5-літрових, подальше вирощування у підвалльних приміщеннях за спеціальними рецептами високоякісних і низькокалорійних грибів (гливи), вживають які у всьому світі і яких здають у реалізацію з цього підприємства щомісячно 3-4 тонни!

Зверніть увагу: за різними маршрутами у Рівному ходить тролейбус, який рекламиє смачну і якісну продукцію ЗАТ “Західпиво”. Вже розпочався сезон інтенсивного вживання газованої води торгової марки “Квасилівська”, знаної далеко за межами району й області. У спекотну літню пору спробуйте присмального напою, виготовленого у Квасилові, і не пошкодуєте.

Анна Лимич,
(“Слово і час”. – 17 травня 2002 р.)

НА ЖАЛЬ, виробництво квасилівського пива фактично припинилося ще тоді, у 1997 році, хоча варили його пивовари аж цілих 116 років!

На чийсь совіті – і знищенню хмелеварні, яка також лишилася тільки давнім символом процвітання Квасилова, і закрилася у 2000 році.

ХМЕЛЕФАБРИКА

7 лютого 1992 року. Обладнання з переробки хмлю, завезене ще в 1957 році, вимагає негайного оновлення. А це потребує чималих коштів та валюти. Проте лише один гектар хмлю може дати величезні прибутки. На даний час працівники хмелеварні тільки вивчають питання створення спільногопідприємства з підпорядкованими хмелеварствами, щоб більш активно захищати інтереси колгоспів і радгospів у період “ринкових” відносин. Мріють закупити та вирощувати хміль.

У цьому році хміль значно подорожчав, тому вже була можливість продати його за межі України, зокрема до Німеччини, по 170 тисяч карбованців за тонну. В межах республіки він коштує 100 тисяч карбованців. Ціни договірні, і невідомо, як буде надалі. У цей період на хмелеварні ведеться робота з укладання договорів з хмелярськими господарствами області.

Газета “Голос Волині”, 1992 р.

Приміщення хмелефабрики

“ОЙ ХМЕЛЮ МІЙ, ХМЕЛЮ...”

— Деякі господарства самовільно відмовляються від вирощування хмеля — зносять хмелеву шпалеру, — розповідає директор хмелефабрики Володимир Андрійович Дзюбак, — а потрібно було б навпаки: вже тепер, весни, підготувати усе, щоб майбутній урожай хмеля був більший — внести під основний обробіток на плантації органічні і мінеральні добрива, провести підсадку саджсанцями на зріджених плантаціях. Враховуючи, що буде сурова зима, приорати кореневища хмеля. Цьогорічна спека принесла мало користі — хмело виросло менше, ніж минулого року.

Минулого року й умови нашого життя, будемо говорити, були кращими (хоча для нас здавалися вони найгіршими), ніж тепер. Про завтрашній день взагалі говорити не хочеться. “Важко, — перше слово, яке сказав директор, зустрівши нас на порозі свого кабінету, — хвалитися нічим, вихваляти нас не потрібно”.

В.А. Дзюбак зовсім недавно очолив нашу Квасилівську хмелефабрику: “Чесно кажучи, не уявляв, що будуть виникати нескінчені труднощі, а най-

гірше – немає грошей. Без них – навіть, здавалося б, найпростіше виконати не можна. В цьому році за тонну хмеля ми отримуємо 520 тисяч купонів, не рахуючи 28-процентного податку. Але наша організація – заготівельна, ми виконуємо роль посередника. Залежимо від кількості хмеля, який нам здають з усієї області. Правда, ставляться до вирощування хмеля по-різному. Є добросовісні керівники, які повністю виконують державне замовлення (колгоспи ім. М. Кузнецова і 17 Вересня Здолбунівського району, “Зірка” Острозького району). А поряд – відбувається зридання насадження хмеля на 90 процентів, збирають по 5-10 кг з гектара, коли в середньому врожай становить 6-7 центнерів (радгосп Хіноцький Володимирецького району, колгосп “Полісся” Гощанського району). Не влаштовує нас і те, що валюти за експортування хмеля в Німеччину ми не маємо – отримуємо натомість хміль китайський гірких сортів, який не дуже хочуть брати пивзаводи.

Із восьми районів області на хмелебаргу надійшло поки що 60 тонн хмеля (не здали з Гощанського району два колгоспи: “Полісся”, “Україна”, із Березнівського – “Першотравневий”), 25 тонн хмеля вже перероблено, 20 тонн пішло по бартеру на Житомир. Так і не створено ще асоціацію хмелярських господарств Рівненщини, про яку говорилося ще минулого року. Таким чином ми отримали б хоч свою самостійність і одне керівництво”.

Час іде швидко. Рік, відколи ми вперше написали в нашій газеті про проблеми хмеля, минув. І хоч як, а життя не зупиняється. Відбулися зміни і в організації роботи на хмелебарзі: скоротили агрономічну службу, пенсіонери пішли на заслужений відпочинок, лишилися тільки ті, хто бажав працювати й далі. З адмінперсоналу зсталося 5 чоловік. Покращилися спраї і з обладнанням: встановили стрічку транспортера, поміняли трос на підйомному ліфті, відремонтували прес для пресування хмеля. Важко, але щось робиться. Мріє Володимир Андрійович Дзюбак вирощувати хміль у Кvasилові, тільки одна затримка – гроші.

*Розмовляла Анна Войнарович
 (“Голос Волині”. – 21 жовтня 1992 р.)*

ВАТ “ЗАВОД КОМУНАЛЬНОГО УСТАТКУВАННЯ”

З ІСТОРІЙ: ПОДІЇ ПІСЛЯ 1991-го

Квасилівський ЗКО (директор Пісак В.В.) завершив 1991 рік, повністю виконавши договірні зобов’язання. Завдяки координації планів також виконаний план товарної продукції

На невеликому порівняно підприємстві працює 120 чоловік, якими виготовляється широкий асортимент виробів. Розрахунковий та балансовий прибутки становлять понад 200%. Проте необхідно сказати, що на сьогодні ряд постачальників відмовилися укладати договірні зобов’язання на постачання комплектуючими та сировиною.

Добре знають, і не тільки на цьому підприємстві, комплексну бригаду з виготовлення комунального обладнання, яку очолює Василь Васильович Яценко, досвідчений і хороший працівник. Крім відомих усім пожежних гідрантів, ця бригада виготовляє все, що випускає завод, а це – візок само-перекидний, контейнер побутового сміття, колонки управління засувками, інструменти для прочищення димових та вентиляційних каналів, насоси водоструминні, приводи колонкові, пристрої для вилучення мулової води та плаваючих речовин. У комплексній бригаді – спеціалісти усіх потрібних для роботи професій: слюсарі, токарі, електрогазозварники, штампувальники. Всього – 16 чоловік. Працюють в основному в першу зміну. Заробітна плата за грудень у середньому становила 840 карбованців. Із січня 1992 року збільшилася вдвічі. Відчувається, що на підприємстві є хороший керівник.

21 лютого 1992 року. На території Квасилівського заводу комунального обладнання будується цех з виготовлення пожежних гідрантів та нове заводоуправління. Розповідають старожили, на цьому місці стояла друкарня Перного, в якій друкувався “Голос Волині” і розповсюджувався на всю Волинь, навіть за кордон.

20 травня 1992 року. Цього місяця виповнюється три роки, як розпочав свою роботу кооператив “Затишок” (керівник Оленюк М.Й.), який орендує приміщення ЗКО. Меблі на замовлення, які виготовляє цей кооператив, просто зачаровують своєю красою.

У лютому 1993 р. відбулося освячення нового приміщення цеху та контори працівників заводу комунального обладнання. Під час освячення протоієрей Роман Квасилівського храму св. Петра і Павла побажав усім миру та злагоди.

*Протоієрей Роман освячує цех і контору ЗКО,
лютий 1993 року*

1993 рік. На заводі працює 100 чоловік, основна спеціалізація заводу – випуск пожежних підземних гідрантів. Завод – єдиний в Україні, що випускає пожежні гідранти і повністю виконує державне замовлення. Однак із постійним підвищенням цін, і особливо з останнім, колектив змушений різко підняти ціни на пожежні гідранти, оскільки збільшуються ціни на комплектуючі деталі. У зв'язку із значним збільшенням ціни на гідранти (до 100 тис. кожний) різко зменшився попит на них.

Колектив Квасилівського ЗКО сімт Квасилів Рівненської області рішуче засуджує політику керівництва України щодо різкого підвищення цін на промислову продукцію та продовольчі товари.

Останнє підвищення цін і попередня оплата дуже погіршили матеріальне становище працівників заводу, їхній життєвий рівень – поза межею бідності. У зв'язку зі зменшенням купівельної спроможності покупців через високі ціни у травні колектив не працював зовсім.

Ця ситуація, заявляють працівники заводу, не залежить від нас, а тільки від політики Уряду України. Працівники заводу рішуче виступають проти підвищення цін на продукцію і товари, вимагають рішучих дій Уряду щодо проведення економічних реформ і поліпшення життєвого рівня людей.

*Підготувала Анна Войнарович,
("Голос Волині". – 23 червня 1993 р.)*

ПІСАК Василь Васильович народився 17 березня 1935 року в Чехословаччині. У березні 1947-го з родиною приїхав у село Квасілов (Kvasilov).

16 січня 1953 року влаштувався на роботу на Квасилівський ремонтний завод, нині "Рівнесільмаш" учнем токаря, наказ № 20 від 16.01.53 року. А наказом № 40 від 11.02.53 р. переведений токарем 3-го розряду. Працював токарем до 06.10.54 р. Наказом № 258 від 06.10.54 р. призваний до армії. Служба в армії з 06.10.54 р. по 26.12.57 р. (3 роки, 2 міс. 20 днів).

Після демобілізації 02.04.58 р. влаштувався на роботу в артіль "Паризька комуна" с. Квасилів, яка була створена в 1944 р. на базі чеської хмелесушки. Підпорядкована артіль була Рівненській обласній промисловості.

У 1960 р. на базі артілі був створений Квасилівський ливарно-механічний завод, на якому виготовлялась продукція: гідранти підземні, термощупи, пічне літво, духовки, станки для швейних машинок, цвяхи. У 1973 р. завод був включений у Луцьке виробниче об'єднання і підпорядкований "Укркомунмаш" м. Київ. Продукція виготовлялася така ж сама.

У 1983 р. завод вийшов із Луцького об'єднання і став – завод комунального обладнання (ЗКО), на якому виготовлялися: пожежні гідранти – 38 тисяч штук на рік, термощупи – 25 тисяч шт., контейнери для сміття – 7 тисяч шт., візки ТО – 1000 шт., візки ТУД – 9,5 тис. шт., насоси водострумкі – 200 шт., колонки для засувок – 500 шт., зерноподрібнювачі – 500 штук на рік.

У 1995 р. завод названий ВАТ "Квасилівський завод комунального устаткування" (КЗКУ) з випуском товарної продукції на 3 млн. крб.

За весь цей період я, заочно навчаючись у Бердичівському машинобудівному технікумі, працював на заводі спочатку токарем, згодом майстром,

потім начальником механічного цеху, а з березня 1972 року – директором. Цю посаду обіймав рівно 25 років. Звільнений за власним бажанням 03.10.1996 р. Майже 40 років віддав заводу.

Два місяці після звільнення відпочивав. А, зустрівшись з Василем Володимировичем Карпенчуком, він тоді очолював у Квасилові “Сільпо”, отримав пропозицію працювати. Я одразу ж погодився, бо важко було сидіти вдома, і з 02.12.1996-го, три роки, робив інженером з охорони праці. У 1999 році “Сільпо” розпалось, і я перейшов на цю ж посаду, але в комунальне підприємство “Житловик-1”, де працюю вже 11 років. Загальний стаж моєї роботи становить 57 років.

СПОРТЗАЛ ПЕРЕТВОРИВСЯ НА ЗАВОД

За свою багаторічну історію ВАТ “Квасилівський завод комунального устаткування” збільшив обсяги виробництва та неабияк підняв рівень якості своєї продукції.

Якщо запитати у будь-кого з мешканців смт Квасилів, де знаходитьться “Квасилівський завод комунального устаткування” (КЗКУ), дорогу вкаже чи не кожен. Ще б пак, адже завод є одним із найпомітніших у селищі об’єктів. Зрештою, знають його не лише в Україні, а й за кордоном.

Кажуть, Москва не за день будувалася. Щось подібне можна сказати й про цей завод – повагу клієнтів та імідж надійного партнера його працівники здобували десятиліттями. Уперше КЗКУ почав функціонувати, як розповіла комерційний директор заводу Алла Пірог, ще у період Другої світової війни.

– У 1944 році на базі спортивного залу, що пустував, було створено завод “Артіль Паризька комуна”, – заглиблюється в історію Алла Андріївна. – Спочатку він спеціалізувався на виготовленні гвіздків. До 1960 року завод-спортивзал реконструювали під ливарний цех, тоді ж поряд із ним з’явилося шість добудов. Зокрема звели й механічний цех відповідно до тодішніх потреб. Через рік, у 1961-му, на базі “Артілі” створили “Квасилівський ливарно-механічний завод”. А вже до 1965 року площа збудованого механічного цеху розширилася до 800 кв. м. На початку 90-х минулого століття завод отримав нинішню назву – ВАТ “Квасилівський завод комунального устаткування”.

До речі, за словами пані Алли, нині у дворі заводу знаходиться раритетна будівля – хмелесушарня, збудована ще у 1911 році.

– До 1992 року там знаходилася адміністративна будівля заводу, пізніше збудували нову. Крім того, з’явився та набрав обертів іще один новий меха-

нічний цех, – провадить Алла Андріївна. – До того часу понад 25 років директором заводу був Василь Пісак. Саме йому чи не кожен працівник ВАТ “Квасилівський завод комунального устаткування” віддає шану за те, що підприємство посіло одне з провідних місць на відповідному ринку.

Коли завод став “ливарно-механічним”, там почали виготовляти пожежні гідранти.

– Тривалий час ми були єдиною організацією в Україні, яка випускала пожежні гідранти, – каже Алла Піrog. – Поміж тим, на заводі виготовляли ще й контейнери для сміття, візки для будівельних робіт та двірників, а також термошупи для зерна. Згодом узялися за випуск зерноподрібнювачів, молотарок-віялок тощо.

Нині, як сказала пані Алла, основним напрямом діяльності заводу та видом продукції залишається усе те ж виготовлення пожежних гідрантів.

– Окрім цього, ми зосередилися на процесі випуску каналізаційних люків, контейнерів для сміття, – повідала пані Піrog. – Ще одним із основних напрямів є так зване художнє кування – виготовляємо ковані елементи для лавок, хвірток, воріт, вікон тощо.

Продукція ВАТ “Квасилівський завод комунального устаткування”, за інформацією Алли Андріївни, продається гуртом та вроздріб. Реалізується по всій Україні, а також на території держав Прибалтики, у Молдові, словом, у ближньому зарубіжжі.

*Олександр Поліщук
(“Літопис Заходу”, № 27(456), 3 липня 2008 р.)*

ВАТ “КВАСИЛІВСЬКИЙ ЗАВОД КОМУНАЛЬНОГО УСТАТКУВАННЯ” – ТЕПЕР

Нині на заводі здійснюють механічну обробку металу, як і колись, виробляють пожежні гідранти і товари широкого вжитку.

Директор – **Володимир Борисович Панчук**, в.о. директора – Микола Петрович Гонюк. Працює 60 робітників. Обсяг виробництва ВАТ “КЗКУ” становить один мільйон гривень. Відновлюється ливарне виробництво із залученням інвестицій комерційних структур, вишукуються можливості для нормального функціонування підприємства.

Територія та приміщення КЗКУ

Працівники КЗКУ: Кісельов С.М., Гурак М.Б., Баркар Є.С.

Фартачук І.М. та Пиріг А.А.

Гонюк М.П.

Фіщук Л.В. та Панчук Л.В.

ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНЕ ГОСПОДАРСТВО

АБИ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНА СЛУЖБА залишалася службою доброго настрою...

*Відомо, що наш повсякденний настрій та здоров'я значною мірою за-
лежать від злагодженої роботи житлово-комунальних підприємств. Але
зношеність виробничих фондів, недосконалість тарифної політики у сфері
житлово-комунальних послуг, повільне запровадження нових форм управ-
ління в галузі на рівні територіальних громад, неплатежі за надані послуги
– ось лише деякі проблеми, які заважають комунальним підприємствам пра-
цювати на повну силу, що, в свою чергу, викликає справедливі нарікання
людів.*

*З огляду на важливе значення житлово-комунальної служби, з метою
підвищення ефективності та поліпшення якості послуг, які надаються насе-
ленню, розроблена та реалізовується “Програма реформування і розвитку
житлово-комунального господарства Рівненського району на 2004-2005 роки
та на перспективу до 2010 року”. Про проблеми, з якими доводиться стика-
тися в ході реформування житлово-комунальної сфери смт Квасілів, розпо-
відає начальник місцевого виробничого управління ЖКГ Микола Жильчук:*

– Почну з того, що сучасні проблеми в житловому господарстві багато
в чому зумовлені об'єктивними причинами. Це – і вкрай незадовільний тех-
нічний стан підприємств, недотримання загальних економічних законів під
час формування тарифів, психологія утримання у багатьох споживачів послуг
та відсутність елементарної культури поведінки в місцях загального користу-
вання житлових будинків.

На рівні області орієнтовна вартість заходів Програми – 600 млн. грн.
А в нашему селищі (15 багатоповерхівок із 1608 квартирами) лише вартість
зношених конструктивів житлових будинків сягає понад 3 млн. грн.

Основними ключовими напрямами програми реформування є створення
конкурентного середовища і формування ринку житлово-комунальних послуг,
удосконалення тарифної політики, прозорість у прийнятті рішень щодо ре-
формування житлово-комунального господарства, встановлення тарифів на
послуги, залучення громадськості до проведення відповідних заходів, запро-
вадження стимулів до економічного і раціонального господарювання, доступ-
ність житлово-комунальних послуг для громадян із низьким рівнем доходів.

Та все це теорія. Навіть якщо буде розроблено інструкції по кожному напряму, ще невідомо, які з них приймуть люди – головний арбітр усіх нововведень.

Постійне недофінансування ремонту (3-5% до потреби) житлових будинків, інженерних мереж, об'єктів інженерного забезпечення призвело все це до жалюгідного стану. Самі ж підприємства галузі – в постійних боргах із заробітної плати, за спожиті енергоносії, у непомірних податках і штрафах.

Кінцевим результатом роботи житлово-комунальних підприємств є якісне надання послуг. А досягти цього без фінансової підтримки держави та населення неможливо. Потрібно правильно і рівномірно розподіляти державні кошти, адже будиночок, в якому б населеному пункті не був, потребує однакових затрат на своє утримання. Нині ж зовсім інші принципи розподілу грошей між селом, селищем та містом. Причому різниця разюча – в кілька десятків разів.

Увівши в червні 2003 року диференційовані тарифи на квартирну плату, наше підприємство на загальних зборах мешканців будинків довело їх до відома людей. Але вже через три місяці стало зрозуміло, що багато в чому диференційовані тарифи не відповідають нашим сподіванням. Крім того, законодавець позбавив права переглядати тарифи в залежності від зміни цін на матеріали та законів щодо оплати праці. Лише в серпні 2004 року Законом України “Про житлово-комунальні послуги” встановлено порядок формування та затвердження тарифів органами місцевого самоврядування, який вводиться в дію з 1 січня 2005 року. Хоча свої розрахунки ми подали на розгляд селищної ради, але й вони нас не задовольняють, бо не зможемо надолужити вже втрачене, а це – більше 100 тис. грн. за 2004 рік. Невідомо поки що, яку частку буде виділено на капітальний ремонт. Хоча всі й розуміють, щоб було комфортно та затишно в квартирі, потрібно вкласти значні кошти. Але що стосується будинків комунальної власності, то тут багато мешканців вимагає тепла та затишку, а платити за це не поспішає.

Власник будинків – селищна рада – виділяє з бюджету 3-5% від потреби на капітальний ремонт, а жильці сплачують 70% коштів від нарахованої квартирної плати. Таким чином, підприємство, заробивши будь-які самостійні кошти, змушене витрачати їх на утримання житлових будинків. Але ж так довго тривати не може.

Механізми переведення житлового господарства з розряду збиткового в прибуткове – справа державного значення, й розроблятися вони повинні не тільки в верхах, а й на місцях, з урахуванням конкретної ситуації в кожному

населеному пункті. Без цього не буде ні об'єднання співвласників житлових будинків, ні інвесторів, ні сумлінного надання послуг.

Сподіваємось на розуміння та підтримку депутатів селищної ради. Адже стільки ще не зроблено: не введено персоніфікованих тарифів, не відновлено роботу ліфтів, не забезпечені мешканців теплою водою, не зроблено капітальний ремонт внутрішньобудинкових мереж, покрівель, фасадів, сходових кліток. Не упорядкований благоустрій прибудинкових територій, не встановлено у квартирах засобів обліку води і газу, не замінено газове обладнання, не відновлено знищених поштових скриньок тощо.

Тільки після того, як люди почнуть відчувати на собі результати нашої праці, підсумовує Микола Жильчук, вони сприятимуть нам у роботі і братимуть участь у реформуванні, бо впевнений, що ми заслуговуємо жити краще.

*Розмовляв Василь Лісовець
(“Слово і час”. – 24 грудня 2004 р.)*

ТРУДНОЩІ “ЖИТЛОВИК-1” УМІС ДОЛАТИ...

Приємне враження справляють подвір'я квасилівських багатоповерхівок і прилеглих до них територій: впорядковані, обсаджені деревами і кущами, з ошатними зеленими газонами... А дітвора в захваті від встановлених там дивовижних фігур казкових тварин, належним чином обладнаних і доглянутых ігрових майданчиків. Усім цим опікуються працівники Квасилівського колективного підприємства “Житловик-1”.

Про діяльність підприємства, його клопоти і проблеми наш кореспондент попросив розповісти начальника КП “Житловик-1” Миколу Жильчука.

— Миколо Миколайовичу, що входить до функцій вашого підприємства, які види послуг ви надаєте населенню?

— Коло завдань, які ми вирішуємо, досить широке. Головні обов’язки — утримання в належному стані житлового фонду, що належить до комунальної

власності Квасилівської селищної ради. Він складає 88 тисяч кв. м. житлової площини, а конкретніше – 1680 квартир. Це – будинки від двох до дев'яти поверхів. Перелік наших послуг визначений селищною радою. Сюди входить прибирання прибудинкових територій, вивезення сміття, облаштування дитячих ігрових майданчиків, забезпечення повсякчасного освітлення сходових клітин, нормального функціонування внутрішньобудинкових трубопроводів – водогінних і каналізаційних, поточні ремонти місць загального користування в будинках, покрівель тощо.

– Що й казати, обсяг робіт чималий, вимагає відповідного кадрового і фінансового забезпечення...

– Із кадровими питаннями в нас усе гаразд. У штаті підприємства – 37 працівників: слюсарі-сантехніки, електрики, водії, двірники, інженерно-технічний персонал. Претензій у мене, як керівника, до них немає. Кожен на своєму місці старанно й сумлінно робить свою справу, намагається, аби люди були задоволені його роботою, не нарікали на “Житловик-1”. Це, зокрема, слюсарі-сантехніки Володимир Зарічнюк, Михайло Рошуک, Петро Дем'янчук, електрик Богдан Панасюк, малярі Світлана Пашкевич та Ольга Бондарчук. Основна проблема – кошти, точніше, їх хронічна нестача. Наше фінансування – це маленький, я б сказав, жалюгідний відсоток від загальних сум квартирної плати. Цього занадто мало, щоб серйозно думати про стовідсоткову ліквідацію всіх “вуzyких місць”. Наприклад, сьогодні нам треба понад 700 тисяч гривень лише на ремонт покрівель, у яких давно закінчився нормативний термін експлуатації, більш як півтора мільйона – на заміну водопровідних і каналізаційних труб, труб систем опалення. А у власника будинків грошей на капітальний ремонт немає.

– На порозі – зима. З яким настроєм Ви чекаєте на її прихід?

– Як завжди – з тривогою. Роботи буде багато, важкої і складної. Бо людей не цікавить, є в тебе кошти чи немає. Платячи за своє житло, вони (і цілком справедливо) вимагають взамін певного комфорту і відсутності прикрошів і проблем.

– А що, можуть бути проблеми?

– Скажу так: виникненню справжніх проблем ми впродовж усіх років діяльності “Житловика-1” намагаємося запобігти. Тому правильніше буде слово “проблеми” замінити словом “труднощі”. А труднощі ми звичні і вміємо долати. Сподіваюся, що так буде й надалі, і мешканці квасилівських будинків, які ми обслуговуємо, не матимуть підстав для серйозних нарікань.

*Петро Цецик
("Слово і час". – 22 вересня 2006 р.)*

ПІДПРИЄМСТВО “ЖИТЛОВИК-1”

Підприємство “Житловик-1” – одне з перших в Україні перейшло на колективну організацію праці, завдяки чому відбулася оптимізація тарифу на надання послуг. Начальник колективного підприємства Микола Миколайович Жильчук нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України за новаторські підходи в роботі підприємства в галузі ЖКГ.

Значна робота проведена колективом у 2008 році. Зокрема за рахунок транспортного податку проведено поточний ремонт селищних доріг на 48,8 тис. грн.: відновлено тверде покриття на вулицях Мирна, Коротка, Набережна; проведено відсипку вулиць Нова, Набережна, Вишнева, Дачна у приватному секторі.

Із природоохоронного фонду селищної ради придбано 14 контейнерів по 0,75 куб. м для збору ТВП.

За кошти благоустрою зрізано 16 аварійних дерев на прибудинкових територіях і кладовищі.

Реконструйовано та відновлено вуличне освітлення, де поетапно встановлюються енергозберігаючі лампи та спеціальні тризонні електролічильники, завдяки яким економиться щорічно 12 тис. грн.

Побудована нова лінія електропередач на вул. Молодіжна та встановлена нова розвантажувальна ТП на вул. Тиха за кошти енергопостачальної організації.

БАТ “Рівнесільмаш” відновив кабель резервного живлення багатоповерхової забудови селища напругою 10 тис. вольт та відремонтував резервну електричну підстанцію на 1 млн. грн.

Завдяки фінансуванню з Державного бюджету були проведені такі роботи:

– спільно з фірмою “Леда” селище Квасилів одне з перших у Західній Україні перейшло на електронну систему оплати за користування ліфтами, проведено капітальний ремонт ліфтового господарства на 300 тис. грн.;

– реконструйовано частину водопроводу у приватному секторі на 300 тис. грн.;

– зроблено капітальний ремонт покрівель житлового фонду – 362 тис. грн.;

– проведена заміна частини зовнішніх тепломереж на сучасні на 930 тис. грн.

За рахунок бюджету розвитку селищної ради:

– встановлено п’ять дитячих сучасних майданчиків на 91 тис. грн.;

– частково проведено капітальний ремонт житлового фонду на 180 тис. грн.;

– збудований міст через річку-струмок на вул. Тиха на 12 тис. грн.;

– збудовано першу чергу колектора для пониження води в центральній частині селища на 20 тисяч гривень.

“Наш Квасилів”, 2009 р.

Є ТАКА ГАЛУЗЬ!

Прикро, але років із п'ять, як з державних звітів про соціально-економічний стан області, районів (Рівненський район не є винятком) зник розділ “Житлово-комунальне господарство”. Чому? Тому, мабуть, що немає про що звітувати. В позитивному плані. Хіба що – про кількість нарад щодо готовності до зими. Але викреслили зі звітів, “дорожніх карт”, “проектів прориву” не працівників ЖКП, а житлово-комунальні потреби жителів наших міст, селищ і сіл, яких щодня, щогодини необхідно забезпечувати електроенергією, водою, теплом тощо.

Третя за рахунком державна Програма реформування житлово-комунального господарства на 2008-2012 роки ухвалена Верховною Радою України в лютому 2009 року. Тож лише на кавовій гущі можна ворожити, коли будуть прийняті обласна та районна програми реформування ЖКП. Отак ми вже “реформуємось” із 1999 року (саме тоді була ухвалена перша державна Програма).

Стержнем реформування в усіх програмах є ЖЕКи. А комунальні підприємства владі, схоже, не потрібні. Бо забагато вимагають, у тому числі передачі житлових будинків тим, хто в них мешкає. Після цього мають бути створені об’єднання співвласників багатоквартирних житлових будинків (ОСББ). Існування таких об’єднань у країнах Європи довело свою життєздатність. Принцип “Мій дім – моя фортеця” там впроваджується не лише в конкретній квартирі, а й у всьому багатоквартирному будинку. Всі його мешканці зацікавлені в тому, щоб у належному стані були водопровід, каналізація, тепломережі, не протікав дах тощо. Бо давно усвідомили, що ні меблі, ні килими, ні побутова техніка, яка знаходиться в індивідуальній власності мешканців квартир, нічого не будуть варті, якщо сам будинок стане непридатним для проживання.

У нас, на жаль, у багатьох людей і досі відсутня елементарна культура поведінки в місцях загального користування житлових будинків. Кожен із нас хоче мати в квартирі такі блага цивілізації, як тепло, холодна та гаряча вода, але платити за це багато мешканців не поспішає. Прикро, що держава не вживає рішучих заходів щодо злісних неплатників за житло, комунальні послуги. Так, навіть нарахувати пеню за несвоєчасну плату за надані споживачам послуги комунальне підприємство не має права. А ось щодо самого підприємства, яке своєчасно не сплатило ПДВ, заходи з боку державних контролюючих органів вживаються рішучі. Перевіряючих не цікавить, що в суб’єкта перевірки немає грошей, бо споживачі його послуг вчасно за них не розрахувалися.

Зношеність багатьох виробничих споруд, устаткування, систем енергопостачання, велика потреба в субвенціях, необхідних для належної експлуатації та обслуговування житлового фонду та об'єктів благоустрою – так фахівці характеризують нинішній стан справ у нашій сфері. Важко знайти галузь, яка б технічно була забезпечена гірше, ніж житлово-комунальне господарство! Як наслідок, зростання нездоволення людей якістю наданих послуг. А чому б їм і не зростати, коли з року в рік власники житла – органи місцевого самоврядування – не мають змоги виділити хоча б нормативні кошти на капремонт житлових будинків, внутрішньобудинкових мереж, покрівель, фасадів, сходових кліток, благоустрій прибудинкових територій. Тож комунальним підприємствам залишається лише вислуховувати незаслужені образи й виконувати дуже складні роботи із забезпечення людей комунальними послугами, щоразу ліквідовувати аварії. Але якщо в усьому звинувачувати тільки комунальні підприємства, до того ж створювати умови, зокрема й шляхом недофінансування, які призведуть до їх банкрутства, то в кінцевому результаті програють усі. Житлово-комунальна сфера діяльності – планово збиткова, тож навряд чи знайдеться хто з бажаючих нею займатися, особливо в невеликих населених пунктах. Коли ж такі знайдуться, то свої послуги вони оцінюватимуть за відповідними тарифами, бо собі в збиток жодна приватна структура не працюватиме.

Що ж стосується КП “Житловик-1”, то, завдячуючи майстерності, наполегливості та самовіданості Володимира Зарічнюка, Петра Демчука, Валерія Степанова, Світлани Пашкевич, Ірини Назарук, Петра Сіневича та багатьох інших наших працівників, підприємству поки що вдається з мінімальними втратами коштів і часу виконувати свої зобов’язання з утримання житлового фонду Квасилівської селищної ради. За це їм честь і хвала. І подяка!

Микола Жильчук,
начальник Квасилівського КП “Житловик-1”
(“Слово і час”. – 13 березня 2009 р.)

МИ – КРАЩЕ ПІДПРИЄМСТВО в Рівненському районі

Квасилівське колективне підприємство “Житловик-1” було створено у 2003 році тодішнім начальником Жильчуком Миколою Миколаїовичем.

Із 16 червня 2010 року Квасилівський КП “Житловик-1” очолює Волошина Ніна Миколаївна.

Рішенням виконавчого комітету Квасилівської селищної ради підприємство визначено виконавцем послуг з утримання будинків та прибудинкових територій житлових будинків комунальної власності Квасилівської селищної ради загальною площею 96362,6 кв. м, виконавцем послуг із вивезення побутових відходів. Основним видом діяльності підприємства є надання послуг з утримання будинків та прибудинкових територій, а саме: вивезення твердих побутових відходів, освітлення місць загального користування, прибирання прибудинкової території, технічне обслуговування внутрішньобудинкових систем холодного водопостачання, водовідведення, зливової каналізації; обслуговування димовентиляційних каналів, поточний ремонт конструктивних елементів, внутрішньобудинкових систем холодного водопостачання, водовідведення, зливової каналізації і технічних пристройів будинків та елементів зовнішнього упорядження, розміщених на закріплений в установленому порядку прибудинковій території, в тому числі дитячих та інших майданчиків.

У складних економічних умовах за досить короткий час колектив підприємства вміло вирішив та продовжує вирішувати проблемні питання надання послуг з утримання будинків та прибудинкових територій, виконувати комплекс робіт, спрямований на створення належних умов проживання людей, забезпечення безперебійного надання послуг, збереження житлових будинків, технічного обладнання, покращання стану благоустрою селища.

На високому професійному рівні надаються, зокрема, послуги з вивезення твердих, рідких побутових відходів мешканцям житлових будинків приватного сектора смт Квасилів.

За роки своєї діяльності підприємство завоювало позитивну ділову репутацію й авторитет. Протягом семи років воно визнається одним із кращих підприємств, які надають послуги з утримання будинків та прибудинкових територій у Рівненській області. Ми – краще підприємство в Рівненському районі.

Проведено значний обсяг робіт щодо реконструкції внутрішньобудинкових систем холодного водопостачання, водовідведення, поточних ремонтів конструктивних елементів будинків, мереж, капітальних ремонтів інженерних систем будинків. Завдяки належному наданню послуг з утримання будинків та прибудинкових територій збільшились строки експлуатації окремих елементів житлових будинків, незважаючи на перевищення граничних термінів їх експлуатації.

Значна частина успіхів підприємства пов'язана з реалізацією робіт із облаштування дитячих та спортивних майданчиків на території селища Квасилів, виконанням робіт капітального характеру без відселення мешканців

Крет Дмитро Федорович та Волошина Ніна Миколаївна

квартир, негайне реагування та виконання заявок мешканців без поділу їх на першочергові та другорядні.

Стиль роботи колективу Квасилівського КП “Житловик-1” – прагматичне налагодження стосунків зі споживачами житлово-комунальних послуг, систематичне поліпшення якості житлово-комунальних послуг, удосконалення існуючого порядку надання послуг, щоденне доведення в роботі особистими вчинками та діями безальтернативної необхідності діяльності підприємства.

Наші працівники – в постійній злагодженні співпраці. У колективі панує атмосфера взаємодопомоги, поваги один до одного. Первинною профспілковою організацією підприємства приділяється значна увага організації заходів у позаробочий час, спрямованих на оздоровлення та всебічний розвиток працівників. Колектив підприємства вважає за доцільне й необхідне брати участь у селищних організаційних заходах, зокрема щодо благоустрою кладовища селища, підготовки селища до релігійних і державних свят, надання допомоги мешканцям житлових будинків, котрі є одинокими або потребують сторонньої допомоги.

*Ніна Волошина,
начальник Квасилівського КП “Житловик-1”*

Нова автобусна зупинка

Приміщення, в якому тепер знаходиться КП "Житловик-1"

Дитячий майданчик

У яслах-садочку “Лелека” (вихователь – Яремчук В.В.)

Старша група. Вихователь – Каштан К.Я.

ОСВІТА

КВАСИЛІВСЬКИЙ ДНЗ ясла-садок “ЛЕЛЕКА”

ДОВІДКА

Відкритий 10 листопада 1984 року. У комунальну власність Квасилівської селищної ради заклад переданий наприкінці 1992 року. За кількістю груп він є найбільший у Рівненському районі, був і залишається опорним у районі та області з багатьох педагогічних тем, зокрема: “Сучасні підходи до фізкультурно-оздоровчої роботи в умовах ДНЗ”. Завідуюча ДНЗ – **Лисак Ольга Миколаївна**, вихователь-методист – Семенюк Раїса Федорівна, старші медсестри – Ковтун Лідія Михайлівна та Решетнік Юлія Леонідівна.

Квасилівський ДНЗ відвідує 249 дітей, функціонує 11 груп для дітей д/в, з них: 2 групи раннього віку (№1, №3), 3 групи молодшого віку (№6, №9, №12), 3 групи середнього віку (№7, №11, №14), 3 групи старшого дошкільного віку (№8, №10, №13).

ДНЗ працює за п’ятиденним режимом роботи, має 10 груп з 10,5 год. та одну групу з 12-годинним перебуванням дітей. Із дітьми працюють 59 осіб, у тому числі 28 висококваліфікованих освітян з великим педагогічним стажем: Лисак О.М., Семенюк Р.Ф., Шевчук Н.С., Сенюк Н.Г., Момоток Т.Р., Яремчук В.В., Грухаль М.К., Дащенко І.Р., Козлова М.В., Гаврильчик О.В., Чміль В.С., Ковтун Л.М., Шум М.М., Черевко Н.В., Храпко С.В., Бенюк О.В., Ревер О.Є., Турченюк І.О., Кухарчук О.А., Тимошок Л.Д., Меланчук Л.М., Новосад Т.В., Малютіна О.В., Вернюк С.В., Мокійчук Л.В., Денисюк О.М., Усач О.П. Десять педагогів мають вищу кваліфікаційну категорію, з них четверо мають звання “Вихователь-методист”, один – “Старший вихователь”, один – I кваліфікаційну категорію, четверо – II кваліфікаційну категорію та тринадцять – категорію “Спеціаліст”. П’ятеро педагогів нагороджені знаком “Відмінник освіти України”, двоє – знаком “Софія Русова”.

Приміщення розраховане на 14 груп. Три групи переобладнані під навчальні кабінети та виховні центри. У яслах-садку функціонує харчоблок, пральний комплекс та медичний блок для обслуговування дітей. ВАТ “Рівнесільмаш”

придбав для дитячого ясел-садка пральний комплекс на 43 тис. грн. Замінено обладнання на харчоблоці (2 електроплити) на 13 тис. грн.

При ДНЗ обладнані: фізкультурна зала з нетрадиційним обладнанням та інвентарем, профілактично-оздоровчий кабінет “Малятко-здоров’ятко” з фізіотерапевтичною апаратурою, фітобаром та навчальним матеріалом з основ здоров’я; виховні центри “Права дитини”, “Люби і знай свій рідний край – Квасилів”, “Сім кольорів дитинства”; музей “Берегиня” та кімната казки з відповідним оснащеннем, куточки символіки, куточок хліба. Також функціонує музична зала, в якій проходять свята і розваги. Працюють гуртки за інтересами “Школа шляхетності” (керівник Мельник Л.В.), “Чарівний пензлик” (керівник Шевчук Н.С.), музичної гри-драматизації “Юні актори” (керівник Денисюк О.М.).

Територія закладу становить 1,8 га, на якій розміщені ігрові майданчики з куточком лісу, город баби Насті, сад випускників.

Великий заклад потребує великої турботи колективу та значну підтримку селищної ради, в першу чергу – фінансову. Для утримання закладу витрачається більша частина бюджету селища. Багато чого робиться в закладі за господарської ініціативи та фінансової підтримки селищного голови Дмитра Федоровича Крета. Як кажуть, господар знає свої проблеми, аналізує, вирішує найбільші та складає плани на майбутнє – подальше вдосконалення задля кращих умов для підростаючого покоління. Питання функціонування закладу періодично розглядається на виконкомі, засіданнях сесій депутатів селищної ради.

На утримання ДНЗ щорічно виділяється 1,8 млн. грн., крім того, з бюджету розвитку використано 71,050 тис. грн. на капітальний ремонт покрівлі єврорубероидом за сучасними технологіями, 128,410 тис. грн. – на реконструкцію опалювальної системи з встановленням електронного лічильника теплової енергії. Завдяки останньому вдалося зекономити 60 тис. грн. за опалювальний сезон. Проведена реконструкція системи опалення (блізько 180 тис. грн.).

КВАСИЛІВСЬКИЙ ЯСЛА-САДОК МАЄ СВОЮ ІСТОРІЮ

Прихід золотої осені в далекому 1974 році ознаменуваний у селищі Квасилів датою введення в експлуатацію ясел-садка “Білочка” на 6 груп – 140 місць. Його будівництво вів завод “Квасиловферммаш” (директор Боярчук Б.В.). Начальником відділу капітального будівництва був Петruk В.Т., ПМК-63 – Востряков, головним інженером – Мотов, виконробом – Грицина А.І. Це була гарна

двоповерхова будова, здана на “відмінно”. Багато імен тих, хто відкривав і працював у дошкільному закладі, збереглося у моїй пам’яті. Це – завідуюча, відмінник освіти Боярчук Марія Степанівна, котра доклала багато власних зусиль, аби садочок “Білочка” був кращим у районі та області. Досвід роботи ясел-садка “Білочка” вже тоді був удостоєний срібної медалі ВДНГ у Москві.

Із гордістю згадую свій трудовий шлях, адже 36 років присвятила охороні здоров’я дітей, знаючи кожну дитину на ім’я. Пишаюся й прекрасними людьми, які працювали і зараз працюють у нашому закладі. До Золотого фонду нашого колективу можна занести таких педагогів, які не одне десятиліття незмінно віддавали дітям тепло своїх сердець. Маленьким дітям вони присвятили своє життя і подарували своє найбільше багатство: досвід, знання, вміння та мудрість. Кожен із них заслуговує на окремий нарис, адже, маючи за плечима десятиліття безперервної педагогічної праці, вони внесли неоцінений вклад у розбудову дошкільної освіти. Вони й тепер свято бережуть та примножують її традиції, пам’ятаючи своїх колег і друзів. Ось вони – наші педагоги-ветерани: Дондюк Г.В., Перець Г.І., Попенко Р.М., Каштан К.Я., Захарчук Г.О., Долганська Н.О., Казмірчук Н.М., Жулавнік І.В., Василюк Л.В., Загороднюк А.І., Дащенко І.Р., Радіонова О.М., Шевчук Н.С. Саме вони заклали підвалини нинішніх успіхів дошкільної ланки освіти Квасилова. У досягненнях ясел-садочка – їх праця: Олійник Г.О., Олійник Г.М., Михальчук Л.О., Король Г.С., Також Н.В., Грицини Р.М., Мороз Н.В., Кучер О.В., Вишневської Р.П., Балабан Г.І., Кулик Л.В., Степанчук Л.П., які присвятили себе створенню умов для гідного виховання дітей.

Добром словом хочеться згадати Кічко Н. М., яка очолювала колектив садка “Білочка” і для багатьох була щирим і досвідченим наставником. Взірцем доброти і відданості дітям були Пальчевська М.Ф., Замота Г.В., Василюк А.П., Оніщук А.С.

Час вимагав змін. Квасилівський завод нарощував свої потужності, більшала кількість працюючих. Директором заводу був призначений Kochmar A.C.,

і саме завдяки йому завод перейменували у “Рівнесільмаш”. Це підприємство у 80-90-ті роки ХХ ст. було одним із найпотужніших виробників сільськогосподарських машин і обладнання в Україні. В селищі з’явилися багатоповерхові будинки для забезпечення умов життя працюючих, виникла потреба будувати і новий ясла-садок. Його будівництво можна було назвати всенародним. Кожен цех заводу “Рівнесільмаш” мав на його будівництві свою ділянку, свій обсяг роботи і з честью виконував його.

Так 10 листопада 1984 року розпочав роботу новий типовий для того часу ясла-садок “Лелека” на 320 місць – 14 груп. На роботу сюди було направлено багато педагогів, які від заводу “Рівнесільмаш” отримали квартири в новозбудованих будинках. Чим і дотепер завдячують керівництву заводу. Два ясла-садки – “Білочка” і “Лелека” працювали до 1989 року. Потім приміщення ясел-садка “Білочка” передали Квасилівській школі під початкові класи, а згодом тут розмістилася Квасилівська лікарська амбулаторія, ще пізніше – додався ЖКВ. Там вони функціонують і зараз.

А ще в районі багатоповерхівок було розпочато будівництво більш сучасного приміщення дитячого садка, але завершити його “Рівнесільмаш” так і не зміг, адже з кінця 90-х і на початку третього тисячоліття підприємство втратило можливості фінансувати будь-які об’єкти. У так звані часи перебудови ця незавершена будівля була продана Рівненському економіко-гуманітарному університету, який також не зміг продовжити її будівництво. Тепер у цій повністю реконструйованій будівлі – приміщення кафе “Затишок”.

І ось уже 25 років працює наш ясла-садок “Лелека”. Стежину дошкільного виховання впевнено продовжує його завідуюча – відмінник освіти Лисак О.М., під її керівництвом працює нинішній колектив із 59 чоловік – відданих обраній справі людей. 250 діток отримують усе необхідне для здорового і щасливого дитинства. А всі ми – постійно утримуємо звання “Кращий дошкільний навчальний заклад району”, маючи велику кількість подяк, нагород і грамот. Адже наші серця – дітям.

*Лідія Ковтун,
старша медсестра, відмінник освіти, ветеран праці, 2010 р.*

Урочисте відкриття ясель-садка “Білочка”

Знайомство з передовиками виробництва.
Вихователь – Мельник Л.В.

Під час екскурсії з дітьми завідуюча Кічко Н.М.

Під час педагогічної наради. В центрі – Боярчук М.С.

На екскурсїї на заводі “Квасиловферммаш”

Ігрова кімната яселя-садка “Білочки”

Випуск у школу. Зліва направо: вихователі Бєлова О.Є., Ілліч Н.С.,
Поліщук Т.А., Боярчук М.С., Семенюк Р.Ф.

25-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ВІД ДНЯ ЗАСНУВАННЯ ДНЗ “ЛЕЛЕКА”

Не так давно, 10 листопада 2009 року, колектив відзначив 25-річчя від дня відкриття дитсадка. За першу чверть віку накопичилося багато проблем, які для функціонування приміщення необхідно було вирішувати усім разом, але з впевненістю можна сказати, що садок-ясла був, є і буде завжди кращим з-поміж інших. А сьогодні ми згадаємо всіх, хто допомагав і допомагає бути нам на гідному рівні.

На святі присутній директор заводу “Рівнесьльмаш” А.С. Кочмар, котрий у свій час клопотався про будівництво закладу і відкривав ясласадок. Тоді з’явилися нові місця для дітей працівників заводу, адже на той час садок “Білочка” був переповнений, не маючи змоги задовільнити потреби всіх бажаючих.

Господинею закладу на той час була Марія Степанівна Боярчук, яка навчила наш колектив працювати, прагнути бути першими, не зупинятися на досягнутому, постійно вдосконалюватися. І дотепер є традиції, які запропонувала Марія Степанівна.

Не можна не згадати завідуючу, яку любив і поважав весь колектив. Це – Надія Михайлівна Кічко. Коли виникло питання, хто ж буде наступним керівником дитсадка після Марії Степанівни, всі називали і хотіли бачити Кічко Н.С. Працюючи методистом закладу, а згодом – методистом відділу освіти, вона зарекомендувала себе з найкращого боку. Вона була особливою людиною – подругою, порадницею, наставницею. І сьогодні ми сумуємо з того, що її немає серед нас, але ми всі пам’ятаємо її.

Щороку на базі закладу проходять районні заходи: методичні об’єднання, семінари-практикуми, школи перспективного педагогічного досвіду, майстер-класи, творчі групи вихователів-методистів, інші.

Протягом 2004–2006 років Квасилівський ДНЗ був залучений до аprobacii Базової програми розвитку дитини дошкільного віку. За наслідками експерименту в колективі узагальнено кращі педагогічні досвіди, які активно впроваджуються в практику роботи ДНЗ, Рівненського району та Рівненської області. А саме: “Формування валеологічного світогляду у дітей дошкільного віку” (вихователь Сенюк Н.Г.), “Нетрадиційні підходи до вирішення завдань українознавства в дошкільному навчальному закладі” (вихователь-методист

Семенюк Р.Ф.). Цей досвід роботи зайняв перше місце на обласному ярмарку педагогічних ідей у 2004 році та перше місце у Всеукраїнському конкурсі “Мандруємо країною Дошкільнят”, організованого редакцією газети “Бібліотечка вихователя дитячого садка”, надрукований у “БВДС”, № 19-20/2005.

До кращих педагогічних досвідів варто віднести й такі: “Проблема фізичного розвитку дітей та шляхи її реалізації в сучасному ДНЗ” (інструктор з фізичного виховання Момоток Т.Р.), “Шляхи впровадження інноваційних технологій образотворчої діяльності в практику роботи з дошкільниками” (вихователь Шевчук Н.С.). Цей досвід роботи зайняв перше місце у Всеукраїнському конкурсі освітніх технологій – 2007, організованому редакцією журналу “Дошкільне виховання”, надрукований у “Палітрі педагога”, №2/2007. Досвід роботи “Мовленнєвий розвиток дитини раннього віку” (вихователь-методист Семенюк Р.Ф.) зайняв перше місце в районному ярмарку педагогічних ідей у 2008 році і надісланий для участі у Всеукраїнському конкурсі освітніх технологій – 2009. Особлива увага надається вивченню та впровадженню в роботу новітніх освітніх технологій, що підвищують результативність освітнього процесу в ДНЗ, та створенню належного розвивального предметно-ігрового середовища для реалізації завдань БКДО.

У 2005 році рішенням Управління освіти і науки Рівненської облдержадміністрації регіональної експертної ради Кvasилівський ДНЗ визнаний атестованим з відзнакою. З 2007-го по 2010-й роки дошкільний заклад є опорним в області з проблеми “Сучасні підходи до фізкультурно-оздоровчої роботи в ДНЗ”.

За підсумками огляду-конкурсу “Кращий ДНЗ року” неодноразово відділ освіти Рівненської райдержадміністрації оцінював Кvasилівський ДНЗ кращим у районі, й у 2009 році перемога дісталася цьому ж колективу. З першого вересня 2009 року педколектив активно впроваджує державну Базову програму розвитку дитини “Я у Світі”.

Варто сказати й про значний внесок у розвиток дошкільного закладу селищних голів. Микола Петрович Паридуда клопотався спільно з заводом “Рівнесільмаш” про відкриття “Лелекі”. Микола Миколайович Жильчук вчасно зумів прийняти наш заклад на баланс селищної ради. І страшно було б подумати про долю садочка, якби цього не сталося. І нині на посаді начальника житлово-комунального управління Микола Миколайович для нас – як швидка допомога у вирішенні різноманітних питань технічного характеру. З Олександром Ростиславовичем Павлусем дитсадок пережив роки перебудови, коли не виплачували зарплату, йшло скорочення. Саме за Олександра Ростиславовича стала завідуючою Лисак Ольга Миколаївна. У закладі постійно вдосконалюється управлінська і педагогічна діяльність. Здійснюють-

ся заходи щодо забезпечення ДНЗ кваліфікованими кадрами, підвищення освітніх рівнів та кваліфікаційних категорій працівників. Колектив орієнтується на впровадження нових педагогічних ідей, технологій. Здійснюється пошук і підтримка творчих та обдарованих педагогів-дошкільників.

І теперішній голова Дмитро Федорович Крет багато зробив для того, щоб приміщення закладу після 25 років могло функціонувати, а це – реконструкція опалення, даху, заміна технічного обладнання пральні, харчоблоку, а ще більше у нього ідей щодо вдосконалення дитсадка.

Лише добре слова можна говорити й про тих людей, які безпосередньо працюють із дітьми та створюють для них нормальні, сприятливі умови. У закладі склалися сімейні династії (мама-дочка): Віра Мелентіївна – Світлана Анатоліївна Бідюки, Людмила Петрівна – Наталя Валеріївна Степанчуки, Валентина Анатоліївна – Інна Романівна Бартош, Ніна Максимівна – Тетяна Володимирівна Казмірчуки. І далі батьки-вихователі передають справу своїм дітям, спонукають їх до навчання професії дошкільника.

Як подарунок до свята, в журналі “Палітра педагога” видавництва МОНУ у жовтневому номері надрукований матеріал нашого методиста Раїси Федорівни Семенюк, який високо оцінений його редакторами, а основне, матеріал розповів на всю Україну про Квасилівський ДНЗ “Лелека”.

Ольга ЛИСАК, завідуюча ДНЗ

ЛИСАК Ольга Миколаївна народилася 20 грудня 1960 року в с. Великі Межирічі Корецького району Рівненської області. У 1982 році закінчила Рівненський державний педагогічний інститут. У ДНЗ “Лелека” працює 28 років.

Нагороджена багатьма почесними грамотами, зокрема Почесною нагородою МОН України (2006 р.), Почесним знаком “Відмінник освіти України” (2000 р.), нагрудним знаком Міністерства освіти і науки України “Софія Русова” (2006 р.).

Професійна, компетентна, проявляє педагогічну майстерність. Організовує діяльність у закладі відповідно до сучасних наукових принципів психології і педагогіки. Керівництво здійснює на засадах демократичної позиції, високої комунікативної культури, стимулювання творчого потенціалу кожного працівника колективу.

ОЛЬГА ЛИСАК: МОЄ ЖИТТЄВЕ КРЕДО

Колиска Правди, Мудрості, Добра

Доля кожної людини єдина і неповторна. Народилася в мальовничому селі Великі Межирічі Корецького району Рівненської області в родині вчителів. Змалку була допитливою та емоційно вразливою. Надзвичайно любила природу свого рідного краю, до якого з раннього дитинства приросла тілом і прикипіла душою.

Найпершим, найщирішим і наймудрішим моїм вихователем була моя матуся. Від неї я навчилася невтомної, щоденної праці жінки, педагога, яка і донині є моєю першою життєвою потребою і насолодою. Я пам'ятаю щоденні клопоти своєї мами: зошити, щоденники, педради, години у вечірній школі перепліталися з вихованням трьох дітей та веденням домашнього господарства. А ще пригадується татусь, який також постійно щось писав: готовувався до уроків, підвищував освітній рівень, розробляв дидактичний матеріал з предмета географія та вчив нас мудрості життя. В сім'ї частенько збиралися вчителі, адже рідні – бабуся, дядько і дві тітки – педагоги. Інтерес до вчительської професії розвивався у мене, напевно, як свідомо, так і на підсвідомому рівні, передавався генетично. Постійні домашні педради батьків, специфіка їхньої роботи, своєрідний спосіб життя сім'ї, високі моральні запити, манери батьків, їхні уподобання, інтереси – все це і визначило мою майбутню професію.

Якби мене запитали, чи я щаслива, я б без вагань відповіла: “Так, я щаслива людина, бо, проживши досить значний відрізок свого життя, зазнала всього того доброго, чого повинна зазнати нормального розвитку людина”. Щаслива з того, що маю хорошу, дружню, працьовиту сім'ю. Серед інших традицій родини було і залишається сповідування культу освіченості, інтелігентності людини. Ще зі студентської лави почала формувати свою професійну бібліотечку, пізніше домашня бібліотека стала родинним захопленням. Радує зібрана в сім'ї аудіо- та відеотека.

Щаслива я від того, що люблю поезію, музику, особливо задушевну лірику. Маю власну фортецю – рідну, своїми руками збудовану домівку. Люблю працювати на городі і в саду, поратися на подвір'ї, в квітнику. Тут відпочиває і душа, і тіло. Рада з того, що маю велике коло земних обов'язків, адже за земного життя людина мусить зробити якомога більше добра. Вінцем моого щастя є моя донька Оксана, яка стане моїм продовженням, бо несе далі в майбуття запалену свічку щастя.

Вважаю ще й тому себе щасливою, що, скільки себе пам'ятаю, мала високо-розвинуте почуття власної гідності, завжди намагалась мати своє індивідуальне обличчя. А гідність чисто людська завжди знаходить своє продовження в гідності професійній. Щаслива з того, що реалізувала свій потенціал професійно, від-найшла на освітній ниві друзів та однодумців. Тут є нагода працювати та спілку-ватися з цікавими людьми. У великих і малих справах прагну бути взірцем культури, яка проявляється в підтягнутості, діловитості у спілкуванні з працівниками, батьками вихованців дошкільного закладу, вмінні вислухати кожного, у не багатослів'ї і пунктуальності. І знання, і добре душевні й вольові якості творять особистість. Дуже важливо бути здатним впливати на педагогічний колектив так, як цього потребує суспільство, яке довірило нам найдорожче – дітей.

Складно, але й почесно працювати в період розбудови молодої держави. Я вірю в світле майбутнє нашої України. Над нею ще засяє щаслива зірка. Ми вже пройшли перші роки мороку, розгубленості, невпевненості. Український народ зможе подолати всі сьогоднішні негаразди, змінити і закріпити Незалежність України.

Ось у всьому вищевикладеному і полягає мое звичайне людське щастя, мое життєве кредо, бо ж “у всякого своя доля, і свій шлях широкий...” (2010 р.).

МІЙ КВАСИЛІВ

Мій Квасилів – край барвистий,
Край зелений, болотистий.
Мій Квасилів – рідний край,
Знай, люби, оберігай!
Мій Квасилів – край багатий,
Привітає кожна хата,
Мій Квасилів – мудрий край,
Про це завжди пам'ятай!
Мій Квасилів – край веселий,
Лине пісня у оселях,
Мій Квасилів – щедрий край,
В кожній хаті коровай.
Мій Квасилів – край щасливий,
Світлий, чистий, серцю милий,
Мій Квасилів – славний край,
Іншого не обирай!

Raїса Семенюк

ГІМН ДНЗ

Колись в омріяну країну,
Що звється ніжно – Україна,
У рідний край із чужини
(отак принаймні чули ми)
Враз повернулися лелеки
Та оселились недалеко,
Ось тут, у наших болотах,
У цих квасилівських краях.
А час злетів. На місці цьому
(і кожному про це відомо)
Виріс дім такий чудовий –
Не звичайний, а казковий
Для дітей, щоб тут зростали,
Грались, бігали, співали,
Спортом щоб займалися,
Завжди усміхалися.
У садочку цім малята,
Наче ті лелеченята, –
Їм садок – гніздо-опора,
Тут зростають дуже скоро.
Адже з ними тут завжди
Люблячих сердець труди.
Сильними щоб були діти,
Без страху змогли злетіти,
Розпростерти руки-крила,
Щоб до сонця долетіли!
Щоб ввібрали у серця
Правду й ласку до кінця,
І, полишивши цю казку,
Повертались в неї часто.
Адже в серці – недалеко
Дім, який приніс “Лелека”.

Оксана Бенюк

НА СВЯТИ

Як на святі в нас у Квасилові
Люд вирує, мов ріка.
Край чудовий, мов на килимі,
Слава лине гомінка.
Рознесуть вітри щосили
Щиру пісню у блакить,
Як на святі в нас у Квасилові
Україна гомонить.

А небо синє-синє,
І сонячний розмай.
У нашому Квасилові
Садочок, наче рай.
В нім весело зростати,
Він – ніби оберіг,
Вам білі лелечата
Вклоняються до ніг.

Раїса Семенюк, Тетяна Момоток

Публікації в пресі

“ЛЕЛЕКА”

– так казково називається дитячий садок на 320 місць у Квасилові, який недавно для малят робітників заводу “Ровносільмаш” збудували наші будівельники. Позаду клопоти начальника дільниці А.У. Гіби. На довгі роки залишили в цьому дитсадку автографи рук робітничих муляри з бригади В.М. Ковальчука, столяри з бригади І.М. Потапчука, монтажники з бригади О.М. Паная з БМУ “Промжитлобуд-2”, яке було генпідрядником, чимало субпідрядних організацій – бригада слюсарів-сантехніків із СУ-534, яку очолює Л.П. Свиридюк, бригада трубоукладальників з СБМУ “Спецбуд” і багато, багато інших.

Як радісно дітям! У свій новий чарівний казковий дім перший раз вони йдуть із квітами в руках. І, звичайно, сюди їх ведуть татусі та матусі.

(“Ровенський будівельник”. – 23 листопада 1984 р.)

ЗАХОДЬТЕ В КАЗКУ, МАЛЮКИ!

Новий дитячий садочок – справді казковий дарунок напередодні Жовтневого свята сотням малюків робітничого селища Квасилів, що в Ровенському районі. Та й не тільки для дітей, а й для їхніх батьків, які трудяться на заводі “Ровносільмаш”, це радісна подія. Адже щодня сини і доночки поспішатимуть у свій дім, де так тепло, світло і сонячно, де багато різноманітних іграшок, де так цікаво спостерігати за рибками в акваріумах. Їх дім – це велика дружна сім’я хлопчиків та дівчаток. 320 юних мешканців дитсадка стали віднині його повноправними господарями.

Здавна в народі живе повір’я: хто побачить лелеку, тому обов’язково усміхнеться щастя. Тож і назвали садочок “Лелекою”, щоб щасливо у мирі і радості жили наші малюки, щоб народжувались і здоровими зростали підзорею Радянської влади.

Урочистий мітинг, приурочений відкриттю дитсадка, відкрив голова профкому завodu В.У. Курепа. З напутніми словами виступили секретар парткому М.О. Губницький, інспектор райвно Н.А. Диб’як, виконроб комбінату “Ровнопромбуд”, що відповідав за спорудження садка, А.У. Гіба.

Словами широї подяки прозвучали на адресу будівельників, адміністрації заводу і, звичайно, господині “Лелеки”, завідуючої дитсадком відмінника народної освіти УРСР Марії Степанівни Боярчук. Це завдяки її турботі та обслуговуючого персоналу дитячого садка так гостинно і затишно розчинилися двері чудово обладнаних ігрових кімнат, біlosніжних спалень, просторих залів.

...Зайшли у дім свій малюки, щоб веселим сміхом та дзвінкоголосим щебетом повнилася щаслива казка дитинства.

Н. Гончаренко
(“Зміна”. – 23 листопада 1984 р.)

ТІЛЬКИ МИРУ ТРЕБА

“Хай завжди буде сонце, Хай завжди буде небо, Хай завжди буде мама, Хай завжди буду я!”

По-дитячому прості, але такі промовисті ці слова з відомої кожному пісні. Найзаповітніша, найсвітліша мрія всіх чесних людей землі – чисте, безхмарне небо, радісна материнська усмішка, право на щастя кожного юного мешканця планети.

Дитина і сонце, дитина і мати – такі звичні і незмінні символи миру і спокою. Щасливе дитинство і мир – невіддільні. Діти – наше майбутнє, їм нести, продовжувати естафету батьків.

Ленінське гасло “Усе найкраще – дітям” у нас повсюдно втілюється в життя. І за прикладом далеко ходити не треба. Досить побувати в робітничому селищі Квасилов. Лише за останні 10 років тут побудовано два дошкільні заклади для дітей квасилівських машинобудівників. Колектив заводу “Ровно-сільмаш” із високим почуттям відповідальності виконує свої шефські обов’язки, багато допомагає працівникам дошкільних закладів у вихованні малюків. Саме завдяки шефам у новозбудованому дошкільному закладі № 2 заводу “Ровно-сільмаш” для наших підопічних створено всі умови для щасливого дитинства. В свою чергу педагоги і вихователі оточили малюків увагою і ласкою, зігріли дітей теплом своїх сердець.

1 червня ми відзначатимемо Міжнародний день захисту дітей. Це день, що нагадує людству про високу відповідальність за долю підростаючого покоління, в руках якого – ключі від майбутнього планети і якому випала особлива місія – поєднати живим мостом ХХ і ХХІ століття.

Наши діти мають усе, їм нічого не бракує. Для повного щастя ми, дорослі, повинні зробити своїм дітям лише одне – відстояти, зберегти мир на землі. Саме для цього працівники нашого дитсадка, за хорошиою традицією, систематично зі своєї заробітної плати передають відповідні кошти у Радянський фонд миру. Цього року під час Вахти Пам’яті на честь 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні наш колектив добровільно віддав одноденний заробіток кожного для справи миру. Активну участь взяли працівники дитсадка в організації і проведенні виставки-продажу товарів самодіяльної творчості, що теж присвячувалась славній ювілейній даті. Кошти від реалізації товарів також передані у Фонд миру. І в День захисту дітей ми продовжимо славну естафету, повсякчас утверджуватимемо справу миру на землі.

Для матері-Вітчизни немає нічого дорожчого, ніж її сини і дочки. Саме тому так щедро віддає вона у спадок юним здобуте і завойоване в боях і труді старшими поколіннями – нашу квітучу землю, мирне небо і щастя зростати радянським громадянином, активним учасником комуністичного творення.

Марія Боярчук,
завідуюча дитсадком № 2 заводу “Ровносільмаш”.
(“Червоний прапор”, червень 1985 р.)

Із візитової книги:

16.08.1985 року.

Відвідав усі групи ясельні та садкові. У групах чисто, світло, іграшки складені в порядку. Температурний режим нормальний. Вода є. Освітлення є. Маршовими переходами – порядок, наочність хороша.

У приміщеннях кухні, пральні, коридорах в цілому порядок, однак вентиляційні труби, які побілені вапном, бажано було б пофарбувати.

У дворі місцями ґрунт осів, потрібно буде восени підвезти чорнозему, піску на ігрові майданчики. Спортивні майданчики зразкові. Огорожа має внизу велике просвіти, потрібно чимось закласти.

У садку потрібні: картоплесховище, освітлення вулиці і навколо будинку, ремонт кладових під навісами.

В цілому дитячий заклад відповідає гігієнічним і педагогічним вимогам виховання дітей у дитячому садку.

Педагогічний колектив садка спроможний і робить все для виховання дітей працівників заводу “Ровносільмаш”.

Голова профкому заводу “Ровносільмаш” В.У. Курепа.

ПІДРОСТАЮЧОМУ ПОКОЛІННЮ – ПОВСЯКДЕННУ УВАГУ

Доброю традицією в районі стало проведення щорічних оглядів дитячих дошкільних закладів з підготовки до нового навчального року. Цьогорічний огляд, що проводився з 5 по 15 серпня, став не тільки своєрідним екзаменом на готовність закладів до нового навчального року, а й підсумком першого року роботи з виконання завдань реформи загальноосвітньої та професійної школи. Він засвідчив зростаючий рівень суспільного дошкільного виховання, значне поліпшення матеріальної бази дошкільних закладів.

Із хорошими показниками на трудовій передз'їздівській вахті підійшли до огляду колективи дитячих садків Оржівського деревообробного комбінату, Любомирського вапняно-силікатного заводу, колгоспів “Перемога” (с. Корнин і с. Тайкури), ім. Комсомолу України, Клеванських № 1 та № 2. Порівняно з минулими роками поліпшився стан справ у Городоцькому дитсадку, в яслах-садках колгоспів ім. Енгельса, “Зоря комунізму”. Всі визнані кращими установами, забезпечені меблями, інвентарем, іграшками, літературою тощо.

Радує також зовнішній вигляд нещодавно відкритих ясел-садка № 2 заводу “Ровносільмаш”, де завідуюча М.С. Боярчук. Весь педагогічний колектив цієї дошкільної установи постійно піклується про те, щоб усі примищення були не тільки затишними, красиво оформленими, а й відзначались самобутністю.

Більшість дошкільних закладів, готуючись до нового навчального року, подбала про оснащення всім необхідним для педагогічного процесу. Правда, цього не можна сказати про дитсадок у Колоденці, ясла-садки колгоспів ім. Леніна, “Зірка”, “Іскра”, радгоспу “Маяк”, де мало ігрового та наочного матеріалу, спеціального обладнання.

Охорона життя і зміцнення здоров’я дітей, їхній фізичний гармонійний розвиток незмінно залишаються першочерговим завданням. І його виконання неможливе без створення належної матеріально-спортивної бази. Про це і потурбувалися у більшості дошкільних закладів. У більшості, але не скрізь. Це стосується дошкільних закладів колгоспів “Зірка”, “Іскра”, ім. Дзержинського, ім. Леніна, де ще й досі не обладнані фізкультурні майданчики і куточки, не придбано спортивні вантажівки. Не скрізь належним чином проводиться лікувально-профілактична робота, а тому трапляються випадки захворювання дітей.

У документах про реформу школи сказано про необхідність подальшого поліпшення трудового виховання наймолодших. У більшості установ правиль-но підходять до вивчення цього завдання, практикують працю дітей у побуті, на городі. На жаль, у Колоденці, Дядьковичах немає потрібних інструментів, не створені дитячі городи. У багатьох дошкільних закладах на посадах завідую-чих та вихователів працюють люди без спеціальної освіти, і це негативно позна-чається на вихованні підростаючого покоління. Ще не скрізь виявляють належ-ну турботу про поліпшення житла, побутових умов працівників дошкільних закладів. Це можна сказати про керівників радгоспу “Маяк”, колгоспів ім. Дзержинського, “Зірка”.

Докладно проаналізувавши дані, оглядова комісія вирішила визнати переможцями такі дошкільні заклади, як Ясениницький дитячий будинок,

Вересневські ясла-садок та Клеванські ясла-садок № 1. Серед колгоспних та радгоспних – ясла-садок колгоспу ім. Комсомолу України, ясла-садки колгоспу “Перемога” с. Корнин та с. Тайкури. А серед відомчих **перше місце виборили ясла-садок заводу “Ровносільмаш”.**

Огляд засвідчив не тільки успіхи в організації суспільного дошкільного виховання, а й значні резерви для його поліпшення. Використати їх найбільш результативно і в найкоротший строк – ось поле діяльності колективів дошкільних установ у новому навчальному році.

*Неоніла Діб'як,
інспектор-методист райвно
(“Слово правди”, 1985 р.)*

УДОСТОЄНИЙ ЗВАННЯ ЗРАЗКОВОГО

Доброю славою користується в районі дошкільний заклад заводу “Ровносільмаш”. Його колектив, розв’язуючи завдання реформи загальноосвітньої і професійно-технічної школи, спрямовує зусилля на піднесення ефективності та якості підготовки дітей до навчання в школі. Включившись у соціалістичне змагання на честь XXVII з’їзду КПРС, працівники дитсадка “Лелека” трудаються з особливим піднесенням, працюють під девізом “Кожному заняттю – високу якість, відмінну підготовку, сучасні методи”.

Фундамент, на якому базуються успіхи колективу в освітньо-виховній роботі, охороні здоров’я, – це постійна увага до підвищення ідейно-політичного рівня, професійної кваліфікації педагогів. Усі вони мають вищу або середню спеціальну освіту. Всеобщому розвитку особистості вихованців сприяє хороша навчально-матеріальна база, добре обладнані групові кімнати, широкий набір технічних засобів навчання. Колектив “Лелеки” завжди націленний на пошук і творче застосування передового досвіду, щедро ділиться ним із колегами з дошкільних закладів району. Про те, яку велику увагу приділяють тут навчальному процесу, свідчить і грамота виконкому районної Ради народних депутатів, якою колектив дитсадка нагороджений за перше місце в районному огляді готовності до 1985-1986 навчального року. І дітей, і їхніх батьків “Лелека” вабить особливим затишком, змістовним і самобутнім оформленням інтер’єрів. Бо керуються тут тим, щоб з малку оточити дитину красою – значить, виховати у неї смак, любов до прекрасного. На території дошкільного закладу посаджено куточок лісу, де оселилися казкові герої.

Залюбки трудяться малюки в “городі баби Насті”, доглядають Сад випускників, охоче чергують у пташиній їdalні.

За сучасними вимогами оформлені міні-стадіон та майданчик для вивчення правил дорожнього руху. Словом, у дитячому садку все підпорядковане гармонійному духовному і фізичному розвиткові малюків.

Із дня відкриття дошкільного закладу його очолює відмінник народної освіти УРСР комуніст М.С. Боярчук, у якої є чому повчитись колегам. Адже двадцять років, віддані завідуючою улюбленийі справі, сповнені наполегливою працею і творчим пошуком. Такий же стиль роботи характеризує і вихователів Г.В. Гаврилюк, Г.І. Перець, С.К. Мокляк, М.М. Шум, Г.О. Захарчук. У багатьох справах і починаннях тон задають вихователі комсомольці В.С. Синяк, Л.І. Калька, І.М. Зінькова, М.К. Мельничук, Н.С. Ілліч.

За успіхи в комуністичному вихованні підростаючого покоління, належне забезпечення педагогічного процесу, оригінальне художнє оформлення приміщень і майданчиків колективу дитячих ясел-садка “Лелека” заводу “Ровносільмаш” рішенням виконкому районної Ради народних депутатів присвоєно звання “Зразковий” і нагороджено дипломом.

Н. Устяновська, Т. Лазько, Н. Дміши,
члени батьківського комітету дитсадка “Лелека”
заводу “Ровносільмаш”
(“Слово правди”, 1986 р.)

Із візитової книги:

05.02.1986 року.

Побував у дитсадку. Гігієнічно-санітарний стан відповідає вимогам. Ознайомився з планом роботи на I квартал. За спільним планом заводського радіомовлення рекомендую не рідше одного разу в квартал вести педагогічно-освітню пропаганду серед робітників заводу на радіомовленні. Є можливість провести 19.02.1986 р. екскурсію в складальний цех № 1 о 12 годині.

Секретар парткому заводу Микола Губницький

ПЕРЕМОЖЦІ

Переможцем соціалістичного змагання з врученням грамоти райкому Компартії України і райвиконкому визнано колектив дитячого садка заводу “Ровносільмаш” (завідуюча М.С. Боярчук, голова цехкому Н.С. Баблюк).

(“Слово правди”. – 12 лютого 1986 р.)

ЗА ВИМОГАМИ ШКІЛЬНОЇ РЕФОРМИ

Дитсадок заводу “Ровносільмаш”, педагогічний колектив якого за підсумками роботи минулого року вийшов переможцем змагання і відзначений грамотою райкому партії та райвиконкому, по праву вважається кращим. Днями на базі цього дошкільного дитячого закладу проведено спільні розширені засідання його педагогічного колективу та викладачів кафедри дошкільної педагогіки і психології Ровенського педінституту з участю керівників усіх дошкільних закладів району.

Кандидат психологічних наук доцент А.М. Богуш, кандидат педагогічних наук Н.Ф. Самсонюк, викладачі вузу Г.І. Ніколайчук та Н.М. Горопаха вели розмову про методи навчання дітей російської мови в світлі вимог реформи загальноосвітньої і професійної школи. Власним досвідом роботи в цьому напрямі поділилася з присутніми вихователька дитсадка заводу “Ровносільмаш” Г.О. Захарчук. Ілюстрацією до її виступу було практичне заняття з навчання дітей російської мови, яке провела випускниця Ровенського педінституту, молодий спеціаліст Р.Ф. Яремчук.

Інспектор районного відділу народної освіти Н.А. Диб'як у своєму виступі наголосила на необхідності поліпшення якості роботи з навчання дітей російської мови в дошкільних закладах району, висловила бажання і надалі підтримувати тісні зв’язки педагогів-науковців з педагогами-практиками, що допоможе вихователям у справі формування нового покоління радянських людей.

*C. Васильєва,
старший вихователь дитсадка завodu “Ровносільмаш”
(“Слово правди”, 1986 р.)*

СЛОВОМ І ДЛЮМ Репортаж із мітингу на заводі “Ровносільмаш”

Щоб висловити свою палку підтримку миролюбному курсу Країни Рад, прагненню КПРС і Радянського уряду звільнити світ від ядерної зброї, на короткосрочний мітинг в обідню перерву біля заводської проходіної зібралися квасилівські машинобудівники. Багаточисленний колектив орденоносного підприємства, як і всі радянські люди, твердий у переконаннях, що мир потрібно сьогодні кріпити самовідданою працею.

Мітинг відкрив секретар парткому заводу М.О. Губницький. Учасники мітингу засуджували агресивну людиноненависницьку політику паліїв нової

світової війни, в ролі яких виступають правлячі кола США та інших капіталістичних країн, гаряче підтримували миролюбну політику Комуністичної партії і Радянського уряду.

— Радянський народ знає ціну миру і не дозволить агресорам порушити наш спокій, мирне комуністичне творення, — сказав від імені інженерно-технічних працівників заводу інженер-конструктор П.А. Стецюк. — Своє мирне майбуття трудящі Країни Рад повністю довіряють рідній Комуністичній партії, яка наполегливо відстоює інтереси миру на землі. Разом з тим справа збереження, зміцнення миру багато залежить від кожної людини. Це усвідомлюють квасилівські машинобудівники і своєю чесною працею на благо Вітчизни зміцнюють її економічну і оборонну могутність.

Ось що у виступі сказав електрозварник дільниці товарів народного споживання М.Д. Дробенюк:

— Колектив нашого заводу завжди бере найактивнішу участь у заходах із зміцнення миру. Пропоную кошти, зароблені нами минулого неділі, 11 травня, перерахувати у Радянський фонд миру, — заявив Микола Дмитрович. — Хай буде це нашим колективним внеском на підтримку справи миру, без чого не можна жити.

Глибокою вдячністю рідній Комуністичній партії за проведення миролюбної політики був пройнятий виступ завідуючої заводським дитсадком М.С Боярчук.

— Чи не найбільше щастя для людини — впевненість у завтрашньому дні, у повнозерному колосі, чистому небі, мирному благополуччі. Енергія атома повинна служити тільки справі миру. Саме таку політику проводить Комуністична партія, Радянський уряд, яку гаряче підтримують люди доброї волі всієї планети, особливо ми, люди радянські. Для повного щастя нам потрібен тільки мир. Все інше ми здобудемо чесною працею, виховаемо собі на зміну молодих будівників комунізму, — впевнено сказала Марія Степанівна.

— Колектив дитсадка теж вносить свій скромний вклад у загальну справу збереження і зміцнення миру.

Учасники мітингу прийняли резолюцію, в якій одностайно підтримали політику КПРС і Радянського уряду, спрямовану на піднесення народного добробуту, збереження миру на землі, і вирішили зароблені 11 травня кошти перерахувати у Радянський фонд миру.

*Василь Підгорський,
громадський кореспондент “Слова правди”
("Слово правди", травень 1986 р.)*

ЛЮДЯНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ ВИСТАВКИ

Уже стало доброю традицією для трудівників заводу “Ровносільмаш” з ініціативи жіночої ради підприємства організовувати виставки-продажі виробів народних умільців, товарів першої необхідності. Характерною особливістю нинішньої виставки була її масовість. У ній взяли участь усі виробничі підрозділи підприємства і колектив заводського дитсадка.

Разом із керівником виставки інженером-технологом заводу Надією Миколаївною Кордою підходимо до столиків, які відповідно оформлені і привертують увагу покупців найрізноманітнішими товарами широкого народного вжитку. Жваво ведеться торгівля. Особливим попитом користуються у покупців вироби, представлені на виставку колективами ремонтного та інструментального цехів, ремонтно-будівельної дільниці. Задоволені своїми покупками десятки перших відвідувачів виставки, серед них і пенсіонерка Г.Д. Крилова.

– Не завжди цей необхідний у домашньому господарстві дріб’язок можна придбати в магазинах, а тут чого тільки не виставлено на прилавках, – задоволено мовить Ганна Дем’янівна.

Такої ж приемної думки про виставку й інші її відвідувачі.

Важко протиснутися до прилавків механічного та ливарного цехів, де поруч із господарськими товарами, виготовленими руками заводських умільців, красуються барвисті вишивки, рушники, серветки тощо.

Сорок вісім видів різних товарів виставили робітники ремонтно-будівельної дільниці для продажу на свій прилавок, за яким жваво обслуговує покупців І.В. Чернуха. Ірина Василівна пропонує кожному вибрati товар до вподоби: ящики посилючні та для балконів під квіти, інші столярні вироби для домашнього вжитку, а ще вироби кулінарні, в’язані та вишиті серветки, сувеніри з гіпсу, художні полотна заводських аматорів пензля.

До чого тільки не здатні вмілі робітничі руки! Що й казати, багатий ярмарок влаштували квасилівські машинобудівники для жителів робітничого селища. Як і належить, підбито підсумки цієї традиційної виставки-продажу. Згідно з рішенням авторитетної комісії перше місце розділили між собою колективи ремонтно-будівельної дільниці, ливарного цеху та заводського дитсадка. Переможців премійовано безплатними туристичними путівками.

Із почуттям великої відповідальності готувалися до виставки-продажу трудівники заводу. Тому й переважна більшість представлених на ній товарів відзначалася високою якістю, гарним оформленням, добротністю виконання.

І не випадково відвідувачі охоче придбали чимало виставлених виробів. За одностайним колективним рішенням виручку буде передано на допомогу чорнобильцям і ліквідацію наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

Василь Підгорський,
громадський кореспондент “Слова правди”
(“Слово правди”, травень 1986 р.)

МУЗЕЙ ХЛІБА

— Колись давним-давно люди знайшли і вперше використали в їжі зерно дикої пшениці-однозернянки. Пройшло багато віків, доки люди навчилися розтирати зерна між камінням, змішувати їх з водою. З густої зернової маси пекли прісні коржі, що нагадували теперішній хліб...

Такими словами розпочинається кожна екскурсія в музейній кімнаті хліба, відкритій нещодавно у приміщенні дитсадка “Лелека” заводу “Ровно-сільмаш”. Створена вона з допомогою шефів дбайливими руками педагогів і стала одним із важливих виховних центрів дошкільного закладу.

Тут, як ніде в іншому місці, відчуваєш запах хліба, пізнаєш його ціну. На одному зі стендів привертає увагу напис “Боротьба за хліб є боротьба за соціалізм”. Один із стендів розповідає про хліб блокадного Ленінграда, інший — про хліб космічний. Внизу, під стендами, — альбом. Там — народні прислів’я, приказки, дитячі малюнки про хліб. Посеред кімнати на вишитому рушникові красується коровай — символ святості та шаноби до хліба.

Екскурсоводами в музейній кімнаті працюють педагоги і вихователі дитсадка. Користуючись зібраними тут експонатами, вони переконливо розповідають малюкам про красу хліборобської праці, виховують у дітей бережливе ставлення до хліба. З цією метою в музейній кімнаті проводяться тематичні бесіди, організовуються інші масові заходи.

Василь Підгорський,
громадський кореспондент “Слова правди”
(“Слово правди”, 1986 р.)

Із візитової книги:

26.05.1989 року.

Ось і прийшов час нашим дітям прощатися з дитячим садочком. Ще зовсім трішки — і пролунає для них перший шкільний дзвоник. Підрости наші

діти, подорослішли, стали розумнішими, здоровішими. І велика заслуга в цьому дитячого садочка. Сьогодні ми від усієї душі дякуємо вихователям Вірі Олексіївні, Ларисі Федорівні, нянячкам групи № 14, які стільки сердечного тепла, доброти вклали в те, щоб наші діти росли сильними, здоровими, добрими. Щастя, здоров'я, невгласимої енергії, доброти і чуйності всьому коллективу дитячого садка! І ще раз – материнське спасибі за наших дітей.

Батьки групи № 14

ІМЕНИНИ ГАННУСІ

Хлібом-сіллю, сердечними вітаннями зустрічали педагогів, котрі з'їхалися в Квасилівський дитячий садок “Лелека” з усього району. Хоча й іменувався цей захід методичним об’єднанням – та не було в ньому нічого офіційного, штучного. Було просто свято, де відпочивала душа, потішена піснею, танком, мовою чистою.

Малюки святкували іменини ляльки Ганнусі, збагачуючись при тому різнопланово, доступно. І тільки дорослим відомо, скільки зусиль та часу витрачено на те, щоб усе здавалося природним, цікавим. Вихователі Каштан К.Я., Долганська Н.О., медичні сестри Олійник Г.О., Фенюк В.В. подарували дітям це свято, гарні ляльки, змайстрували барвисті декорації, підготували вишиванки та серветки, принесли домоткані килими, вишиті подушки, зібрали справжні предмети українського побуту.

Впродовж усього заняття малята веселилися, раділи разом із вихователькою Катериною Каштан – педагогом від народження. Майстерно грали й маленькі актори, виразно, з належною інтонацією. А яке славне вийшло частування гостей варениками з маком, пиріжками з калиною! Одне слово, – жили у своїх казкових образах.

Сьогодні, коли всі ми разом наполегливо працюємо над створенням українського національного садка, такий досвід має особливу цінність і для педагогів, і для маленьких вихованців.

*Надія Кічко,
засідуюча дитсадком “Лелека”
(“Голос Волині”. – 8 грудня 1993 р.)*

“Вихователь року-1993”, 19 травня 1993 року

ПРО ФІНАНСУВАННЯ ДИТЯЧОГО САДКА

Заслухавши та обговоривши колективну заяву батьків вихованців дитсадка у зв’язку з проблемою фінансування ДДЗ та заборгованістю, що становить на сьогодні значну суму і перевищує можливості погашення її найближчим часом, Квасилівська селищна рада народних депутатів вирішила:

1. Звернутися до Рівненської районної Ради народних депутатів і особисто голови Ради п. Сулковського П.Г. за допомогою вирішити питання заборгованості по дитсадку смт Квасилів.
2. Звернутись до керівників промислових підприємств, установ селища терміново розглянути питання практичної фінансової або натуральної допомоги для утримання дітей у дитсадку працівників цих організацій.
3. Звернутись до комерційних структур, розміщених на території селищної Ради, про виділення матеріальної, грошової та натуральної допомоги дитячому садочку.
4. Рекомендувати адміністрації садка (зав. Кічко Н.М.): протягом тижня переглянути кількісний склад дітей, що відвідують дитсадок, зважаючи на неповну зайнятість батьків, з метою його зменшення; за погодженням лікаря-педіатра перевести дитячий садок на 3- або 2-разове харчування; довести до відома батьків вихованців ДДЗ це рішення.

(“Голос Волині”. – 19 квітня 1995 р.)

Із візитової книги:

09.04.2002 року.

Дорогі наші сіячі добра!

Хочемо щиро подякувати Вам за те, що змогли зібрати у своєму колективі таких чуйних, міліх, порядних і професійних педагогів-вихователів.

Роки, проведені у Вашому дитячому садочку, діти завжди пригадують з радістю і близкучим вогником в очах, а тому й ідуть сюди частенько після школи поговорити, погратися. Йдуть до улюблених вихователів розповісти про свої шкільні будні. Незабаром шкільні проблеми чекатимуть і наших діток. І ми хочемо з гордістю сказати, що вони з ними обов'язково справляться. Тому що виховувалися і навчалися у прекрасних людей – Дахненко Іванні Романівни, Чміль Валентини Степанівни, Довганської Надії Олексіївни, Денисюк Олени Михайлівни, Момоток Тамари Ростиславівни. Саме їхні знання, вміння, ласкаві усмішки та ніжні руки допомогли нашим діткам пізнати світ.

Наші малюки із задоволенням біжать до дитячого садочка, бо знають, що там на них чекають люблячі їх люди. Та й батьки завжди зустрічають привітну усмішку вихователя і користуються повною інформацією про те, як дитина провела день.

Природно, що кожна мама турбується про свою дитину, хвилюється, як вона там без неї, але наші серця спокійні, бо ми знаємо, що довірили своїх дітей їхнім другим мамам.

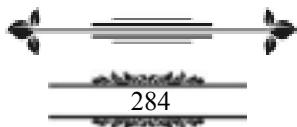
Вклоняємося низько до землі цим людям, дякуємо за те щире, непідкупне добро, яким вони щедро обдаровують наших дітей. Дякуємо й керівництву дитячого садка, де працюють такі прекрасні люди. Щедрості Божих благословень Вам, дорогі наші вихователі! Творчості і снаги, любові від дітей і вдячності від батьків Ваших вихованців.

Із повагою – батьки групи № 13

24.05.2011 року.

Сердечне спасибі колективу ДНЗ “Лелека” за виховання і навчання наших діток. Добро завжди повертається сторицю, отже, велика справа, яку ви робите, нехай реалізується в козацькому прислів’ї: “Духу – волі, душі – любові, а тілу – здоров’я!”

Батьки групи № 10

Центральний вхід до ДНЗ “Лелека”

Колектив ДНЗ “Лелека”, 2010 рік

У кабінеті-музеї “Берегиня”, 2010 рік

Аня Левчук, Андрій Лазаршишин, Денис Мельник, Іванка Бобчук, Даринка Нечай

Група № 14, 2010 рік. Помічник вихователя Пахорукова Н.Є.

Старша група № 10 (2011 рік), зліва направо вихователі:
Денисюк О.М., Сенюк Н.Г., Петрович Н.С., Семенюк Р.Ф.,
Лисак О.М. (завідуюча), Ковтун Л.М. (медик), Грухаль М.К.

Відкриття нової групи.

*Зліва направо: В.Карпенчук, О.Лисак, А.Юхименко, М.Свінтокозельський.
2011 рік*

А.Юхименко під час відкриття нової групи, 2011 рік

КВАСИЛІВСЬКИЙ НВК “школа-ліцей”

1 вересня 1985 року була введена в експлуатацію нова школа в Квасилові. Сьогодні – це вже навчально-виховний комплекс “школа-ліцей”, директор – **Віра Вікторівна Людвік**. Тут здобувають освіту 905 школярів, працює 81 вчитель та 30 чоловік обслуговуючого персоналу. Школа обладнана сучасним комп’ютерним класом, в якому діти можуть користуватися послугами Інтернету. У навчальному закладі є їдальня, кімната дозвілля, два спортивні зали. При “школі-ліцеї” діють музей “Криниця пам’яті”, спортивні секції та гуртки за інтересами. Активно працює з дітьми студія “Обереги”, яка функціонує в рамках канадської програми “4Н”. Запроваджено класи поглибленого вивчення англійської мови та математики. На районних та обласних олімпіадах учні школи щорічно займають призові місця. Квасилівський НВК “школа-ліцей” є кращим закладом у районі серед інших шкіл такого типу.

(“Наш Квасилів”, 2009 р.)

Загальний вигляд новозбудованої школи, 1985 рік

ШКОЛО, ЗНОВ ДО ТЕБЕ ЛИNU!

Є в нашій школі свята, яких з нетерпінням чекають і учні, і вчителі, – це вечори-зустрічі з випускниками. Цього року школа гостинно відкрила двері випускникам 1989, 1994 та 1999 років.

Пролунав шкільний дзвоник – і до урочисто прибраної актової зали зайдли випускники: 1989-го (класний керівник Г. Й. Павлусь), 1994-го (класні керівники І.С. Максимчук, Л.В. Парницька, С.П. Довбенко) й 1999-го (Л.О. Трубіціна та С.В. Ляшко). Зазвичай гостей зустрічає господар, тому першою зі словами привітання виступила директор школи Віра Людвік.

Після пісень “Шкільна пора”, “Святкова” всі – вчителі, випускники, учні поринули у спогади про цікаві уроки, веселі перерви, екскурсії. Так, безтурботна пора дитинства! У кожного був свій улюблений учитель, але серед них є один, який завжди був поряд, ділив радощі та розчарування. Це – класний керівник. До слова була запрошена Світлана Довбенко, колишній класний керівник одного з класів, заступник голови об'єднання профспілки працівників освіти.

*Урок – атака і двобій,
Учитель – воїн в полі житнім,
На вогневій передовій
Навчає думати і жити.*

А далі увечір зустрічі вплелись гумористичні нотки – під керуванням класного керівника Валерія Крижковця. Ведучі учні 11-Б класу Микола Ко-синський та Олена Давидюк, інші учасники свята запропонували присутнім пісні, ігри, конкурси.

У залі запанувала невимушена і доброзичлива атмосфера. Виступаючі Ірина Драчук (випускниця 1989 р.) та Алла Закотюк (1994 р.) висловили вдячність та гордість за рідну школу. Представники кожного випуску вручили подарунки школі та квіти вчителям. На закінчення святкової зустрічі вчителі та випускники закружляли в шкільному вальсі.

*Людмила Остапчук,
учитель Квасилівської ЗОШ I-III ст.
("Слово і час". – 27 лютого 2004 р.)*

ШКОЛА – ЦЕ ПРИСТАНЬ І ГАВАНЬ...

Більшість дитячих і юнацьких спогадів у людини пов'язана зі школою. Як-не-як, 11 років – це вам не жарти! Моя вчителька якось сказала: “Школа – це храм науки”. Але я згідна з нею тільки наполовину. Бо ми, учні, у цій будівлі не лише “гризemo граніt науки”, а й пізнаємо саме життя в усіх його проявах. Тут кожен отримує першу перемогу і поразку, знаходить взаємне кохання і вірних друзів, а також учається цінувати те, що має. Саме тому шкільні спогади залишаються на все життя. А, виринаючи з пам'яті, вони у будь-якому віці віднесуть у ту далеку країну, де все здавалося таким безтурботним.

Є у нашій школі чудова традиція – організовувати зустрічі випускників. Такі вечори – це справді свято, з концертом, привітаннями і подарунками.

Цього року таке свято під назвою “Школа – це пристань і гавань...” організував 11-Б клас. Дві його учениці – Ольга Вертелецька та Ольга Антонюк із допомогою вчителя Н.Д. Берчак склали цікавий сценарій. У ході репетиції до нього вводилися цікаві ідеї.

І ось настав довгоочікуваний день 4 лютого. Вечір... У залі зібралися випускники 1990, 1995, 2000 років.

Вечір розпочався з прекрасної пісні “Школа” (сл. О. Вертелецької), яку виконали ведучі концерту Ольга Вертелецька і Володимир Ковальчук. Далі вони ж зачитували теплі та ширі слова про школу, шкільне життя і нововведення у ньому. Також звучали чудові пісні, виконувались красиві танці, ставилися кумедні сценки. І все це – у виконанні учнів 11-Б і 7-В класів, ансамблів “Радість” і “Весняночка”. Родзинкою концерту стала “Верка Сердючка” (Андрій Федас), яка порадувала всіх своєю присутністю.

Привітальнє слово сказали директор школи В.В. Людвік, класний керівник Р.Г. Чиж і перша вчителька Г.Р. Антонюк. Цікавим і смішним виявився конкурс для випускників, пов’язаний із так званим вкладом грошей у банк. Наші гості розповіли, чого вони досягли у житті.

Кожен випуск подарував рідній школі цінні подарунки, а вчителям, як вияв вдячності, – квіти. А наостанок прозвучала весела пісня “Дитинство” у виконанні всіх учасників концерту.

...Хочеться вірити, що кожен випускник минулих років хоч на хвилину повернувся у безтурботні шкільні роки, почерпнув для себе на цьому вечорі велетенський заряд доброти, вдячності і обов’язково поділиться ним у житті з людьми, які поруч.

*Кристіна Малютіна,
учениця 11-Б класу Квасилівського НВК “школа-ліцей”
 (“Слово і час”. – 4 березня 2005 р.)*

У ДИРЕКТОРА КВАСИЛІВСЬКОГО НВК “ШКОЛА-ЛІЦЕЙ” – ЮВІЛЕЙ!

У 1986 році Людвік Віра Вікторівна прийшла на роботу вчителем математики, а з 1993-го – незмінним директором. Нині у школі згуртований високопрофесійний педагогічний колектив, високий рейтинг навчального закладу. Щедрість душі, невичерпність енергії, постійний творчий пошук тісно переплітаються в обдарованій особистості вчителя і мудрого керівника. Унікальна працелюбність, самовідданість обраній справі принесли щедрий урожай її досягнень. Віра Вікторівна – вчитель вищої категорії, вчитель-методист, відмінник освіти України. Її вихованці – активні учасники тижнів математики, Міжнародного конкурсу з математики “Кенгуру”, призери районних та обласних олімпіад з математики.

На уроки Віри Вікторівни учні йдуть з радістю і вірою в те, що після уроку не залишиться незрозумілих питань. Саме Віра Вікторівна може у дитячих серцях пробуджувати любов до математики. У дитячих душах мудрий і чуйний наставник завжди залишає теплий і добрий слід.

(“Шкільний вісник”, № 7 (16). – 10 березня 2005 р.)

СВЯТО БАСКЕТБОЛУ В КВАСИЛОВІ

Минулої суботи в спортзалі Квасилівського навчально-виховного комплексу “школа-ліцей” відбулося урочисте відкриття обласної дитячо-юнацької баскетбольної ліги. Створено її з ініціативи управління з питань фізичної культури та спорту облдержадміністрації, обласної дитячо-юнацької спортивної школи та за підтримки Міністерства освіти і науки України з метою популяризації баскетболу на Рівненщині, підвищення майстерності учнів спортивних шкіл області.

Окрім баскетболістів обласної ДЮСШ, цього дня до Квасилова приїхали також команди Здолбунівської, Костопільської та Рівненської районної ДЮСШ. З початком турніру на першість області з баскетболу юних спортсменів гаряче привітали заступник начальника управління фізичної культури та спорту облдержадміністрації Микола Петренчук, начальник відділу освіти та райдержадміністрації Віктор Марчук, директор районної ДЮСШ Віталій Биць.

За давнім українським звичаєм, учасникам змагань вручено на вишитих рушниках запашні коровай.

Під урочисту мелодію Державного гімну нашої країни представники команд підняли Державний прапор України. Святкового настрою учасникам змагань додали й сучасні пісні й танці у виконанні художніх колективів школи-ліцею, а також показові виступи вихованців районної ДЮСШ з боротьби самбо.

Після урочистого відкриття дитячо-юнацької ліги області з баскетболу відбувся перший тур змагань серед команд, які входять до ліги. Вони проводилися у двох вікових категоріях: серед юнаків 1990-1991 років народження, 1992-го та молодших. До речі, наша районна ДЮСШ виставила аж дві команди. Азартні й безкомпромісні поєдинки тривали кілька годин. Серед юнаків 1992 року народження і молодших перше місце здобули спортсмени Здолбунівської ДЮСШ, другими були юні баскетболісти Рівненської районної ДЮСШ, третіми – спортсмени Костопільської ДЮСШ. Серед юнаків 1990-1991 років народження рівних не було вихованцям обласної ДЮСШ.

Попереду в юніх баскетболістів ще два тури змагань, які визначать переможця серед ДЮСШ області з баскетболу 2005-2006 років.

Василь Лісовець
(“Слово і час”. – 18 листопада 2005 р.)

СРІБНА МЕЛОДІЯ ОСТАННЬОГО ДЗВОНИКА

Ірина Ковал'чук, цьогорічна випускниця Квасилівського навчально-виховного комплексу “школа-ліцей”, ще не визначилася, кому подарує букет вдячності, майстерно зітканий із різнобарв’я квітів. Але точно вже знає, що кожен справжній вчитель сьогодні заслуговує. Справді, квітів у день свята останнього дзвоника у школі-ліцеї було дуже багато: півонії, ромашки, троянди...

У травневому подиху весни святково одягнені учні востаннє в навчальному році вишикувалися на шкільну лінійку. Серед запрошених – голова райдержадміністрації Михайло Никитюк, голова селищної ради Дмитро Крет, голова правління ВАТ “Рівнесільмаш” Роман Басараб, батьки.

Директор школи-ліцею Віра Людвік усіх присутніх привітала із закінченням навчального року і оголосила кращих із кращих, нагороджуючи їх дипломами та грамотами за успіхи у навчанні, спорті, суспільному житті. Як вона повідомила, третина випускників, а їх – 71, уже має “квиток” увищі навчальні заклади. Квасилівський навчально-виховний комплекс має чим гордитися – 37 переможців і призерів на районних предметних олімпіадах, із 13 переможців районних 6 стали призерами обласних, із шести призерів

обласного етапу МАН у районі – 4 учні з Квасилова, у міжнародному математичному конкурсі “Кенгуру” шестero мають відмінні результати, у Всеукраїнському конкурсі “Левеня” – двоє.

До випускників звернувся Дмитро Крет:

– Важливо не помилитися обрати життєву дорогу, ще важливіше – не схібити. Вам творити нове обличчя нашої держави.

Учнів школи-ліцею привітав Михайло Никитюк:

– Підтримуйте високу марку своєї школи. А ми будемо робити все, щоб покращилося ваше життя.

Перша вчителька випускників Марія Ковал'чук побажала дітям, щоб життєва нива була щедрою на добро. Класний керівник Алла Федитник, вчитель мови та літератури, вірить, що все, чому навчила доброго на своїх уроках, діти пам’ятатимуть завжди, і висловилася словами поета: “Людині душу бійся ошукати”. Від батьків слово мала Марія Грушаль, яка подякувала вчителям і дала настанову дітям. А ще – першокласники подарували щирі і теплі слова випускникам, учні дякували вчителям за 11 незабутніх шкільних років.

Останній дзвоник пролунав у руках випускниці Світлани Сірачук та першокласника Владислава Пасічника. Літо розпочалося. Гарно всім відпочити, оздоровитися й набратися свіжих сил!

*Світлана Земляк
("Слово і час". – 1 червня 2007 р.)*

СТЕЖКАМИ ПЕТРА КАЛНИШЕВСЬКОГО

Із актової зали Квасилівського НВК “школа-ліцей” вирушили позамуленого вівторка учасники учнівської науково-практичної конференції, присвяченої пам’яті останнього кошового отамана Запорізької Січі.

Близько двох місяців дев’ятикласники по крихтах у читальннях та архівах шукали орієнтири для цієї захоплюючої подорожі, аби вивести шкільних товаришів на шлях історичної правди. Натхненницею і помічником для юних дослідників стала вчитель історії Мирослава Кочупалова. Під її вмілим керівництвом учні виконали значний обсяг роботи, підготували доповіді та організували цю конференцію. Благословила їх у добру путь завуч ліцею Людмила Мельничук. Вона разом із завучами Оленою Федас та Наталією Берчак, іншими педагогами й старшокласниками почула того дня багато нового про овіяну

легендами постать останнього кошового, діяльність Петра Калнишевського на Запорізькій Січі, зруйнування цього оплоту козацької слави і звитяги, нелегкі роки життя отамана у засланні (доповіді на ці теми прозвучали на пленарному засіданні конференції, впевнена, не менш цікавими були й секційні).

Поетичний епілог – інсценівка одного з епізодів життя Петра Калнишевського – став приємною несподіванкою для присутніх.

Підбиваючи підсумки, Мирослава Кочупалова озвучила спільний проект ухвали: і надалі забезпечувати високий науковий рівень творчих дослідницьких робіт, організувати класні години з розглянутої теми та туристичні поїздки Рівненщиною шляхами козацької слави...

Свого часу земляки Петра Калнишевського вшанували його пам'ять, спорудивши монумент поблизу с. Пустовійтівка (звідки родом). На трасі Київ-Суми є вказівний знак із написом, що до рідного села останнього кошового отамана Запорізької Січі – 2 кілометри, тоді як до Соловків (де перебував у засланні) – 1550.

А юні пошуковці з Квасилова, не лякаючись довгих і тернистих доріг, не шкодуючи часу, подолали кількасотрічну відстань, аби зберегти світлу пам'ять, відчути справжню гордість за чудовий взірець особливої, нескореної людини-борця!

*Марина Нонка
(“Слово і час”. – 30 листопада 2007 р.)*

НОМІНАНТ НА ЗВАННЯ “ГЕРОЙ-РЯТУВАЛЬНИК РОКУ” – НАШ ЗЕМЛЯК!

Про цю надзвичайну подію я дізналася з Інтернету. З півторарічним Артемом Снядовським із Вінниці стався нещасний випадок.

– Буквально на хвилину залишила дитину одну, – розповідає мама дитини Олександра. – Я побачила, як Артемко послизнувся, впав на спину і зайшовся криком... У сина почалися судоми. Ми почали кликати на допомогу людей і одразу ж викликали швидку. Несподівано до нашої квартири забіг хлопець у голубій спецівці з написом на грудях “Рятівник”. Він виміряв дитині пульс і зробив непрямий масаж серця.

Ця історія має щасливий кінець. Адже поряд випадково проходив цей молодий курсант Вищого професійного училища цивільного захисту... Він, Богдан Нагорний, народився 27 липня 1991 року в смт Квасилів Рівненської

області в родині робітників. По закінченню Квасилівського НВК “школа-ліцей” Богдан вступив учитися, обрав професію рятувальника.

– Як розпочався для тебе, Богдане, той день? – запитую хлопця.

– За хороші успіхи в навчанні й зразкову поведінку студентам нашого училища дають вихідні. Ось і я 27 вересня 2009 року отримав таку нагороду – увільнення. Зі своїм земляком Олегом Калиновичем гуляли вулицями Вінниці.

– Де і як тебе застало прохання про допомогу?

– Ми йшли біля медичного університету, коли почули крики про допомогу. Напередодні у нас був екзамен, де мені дістався білет із питанням, як робити непрямий масаж серця. Я відповів добре, показував свої дії на манекені і, коли біг у будинок, усе в голові крутилося та згадувалося... Вскочивши у квартиру, побачив на підлозі майже бездиханне дитя... Я оглянув малюка і прийняв рішення зробити непрямий масаж серця. Після кількох спроб дитина заплакала і почала хрипіти. Я зрозумів, що на правильному шляху...

– Але ж, напевно, подібних випадків ще не було у твоїй практиці?

– Тоді я й не зоріснувався відразу! Щось неначе підштовхнуло мене зсередини, кажучи: “Біжи негайно! Дорога кожна хвилина!” Тільки потім уже усвідомив, що трапилося... Коли згодом приїхала швидка допомога, і досвідчені медики позитивно оцінили мою роботу, а задоволена мама цілуvala мене від радості, я відчував хвилювання і радість. Зараз дитя почуває себе добре. Я інколи провідую його.

– А коли тобі вручали медаль за мужній вчинок, що ти відчував?

– У нас в училищі добрі вчинки, порятунок життя людини – це звична справа. Для мене медаль “За заслуги” – нагорода перша, і прийняв я її з великою радістю, але куди більшою є радість, що врятував дитину. Телефонували друзі, говорили теплі слова, а батьки сказали просто: “Молодець!”

– Спасибі тобі, Богдане, що ти не розгубився і не пройшов мимо людської долі...

*Розмовляла Алла Федитник,
учитель Квасилівського НВК “школа-ліцей”
(“Слово і час”. – 12 лютого 2010 р.)*

Klassegr. XXI cm.

Учні 5 класу Квасилівської семирічної школи, 1956 рік

Відкриття Квасилівського НВК “школа-ліцей”, 1985 рік

Жильчук
Микола Миколайович

Процюк
Віталій Кононович

Перша вчителька Герасимчук Ніла Петрівна

Останній дзвоник. (25 травня 1997 року)
...Сама Процюк Альбук вчителем за їїєї труда, ЇЇК Любко і
Ласку, І. Малецька - першокласниця разом з Володимиром
Олешком виставили дзвоник для нас...

Так сидів як і перша вчителька.
Нана Адора Ніла Германа. Він що
помінає вчительку в Красногорії після
ВОВ і любить Вас.

Задовільно нана перша школи
Справі і дуже маленька. Вже Адіто
під час панів сказав тільки бу-
дінку. Але це школа теж ламіні-
тій в нашій планеті.

НАШІ ВЧИТЕЛИ

	Єфимчук Олена		Косівко Софія
	Гуляй Оксана		Полосакова Таня
	Гончаренко Ярослав		Пільгіна Мирислава
	Волинарович Таня		Палашніков Андрій
	Березук Наталія		Олінік Васильмір
	Клеменчук Сергій		Прозорок Олександр
	Протсман Юрій		Турянська Галия
	Галізєнко Михайло		Третюк Іра

Випуск 1993 року

Ірина Войнарович,
учениця 8-В класу

Галина Панчук та Світлана Глушико.
В 1-й клас у нову школу. 1985 р.

Вручення атестатів про освіту, 12 червня 1993 року
(директор школи Сидор Б.М.)

Світлана Довбенко, Наталія Савчук, Анна Войнарович

10-річний ювілей школи, 1995 рік

1-А клас, 2009 рік, перша вчителька Ковальчук М.П.

На першому дзвонику, 2009 рік

*Свято “Вчительська доля”, 2009 рік, 3-Б клас:
Філіпова І., Дерепа Є., Мерзоєва А., Малютіна О.*

Шкільний ансамбль

Святковий виступ учнів

Ансамбль “Лорелей”

*Учителі на святковому концерті.
Зліва направо: Людвік В.В., Собчук І.А., Федас О.П.*

Берчак Наталія Дмитрівна

Січень						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Суб	Сн
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Вересень						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Жовтень						
1	2	3	4	5	6	7
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Листопад						
1	2	3	4	5	6	7
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Березень						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
23	24	25	26	27	28	29
30						

Квітень						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Травень						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Червень						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Липень						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Серпень						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

2009

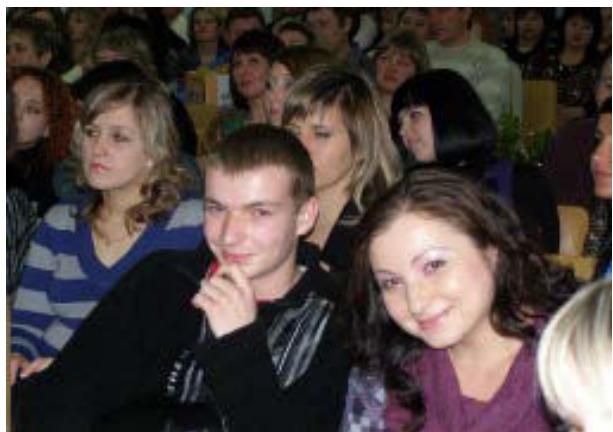
5-А клас

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КВАСИЛІВСЬКИЙ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНИЙ КОМПЛЕКС
"ШКОЛА-ЛІЦЕЙ"
Рівненської районної ради
Рівненської області

5-А клас, 2009 рік. Класний керівник – Слонець Т.В.

11-Б клас, 2009 рік

Брат і сестра Юрій і Галина Дзигелі

*Людмила Львівна і Омелян
Іванович Мельничукі,
2010 рік*

Сучасний вигляд школи збоку дев'ятирівок

Людвік (Кузьмич) Віра Вікторівна народилася 8 березня 1955 року в с. Ходоси Рівненського району Рівненської області.

У 1957 році сім'я переїхала в с. Козлин Рівненського району. В 1962-му пішла до Козлинської 8-річної школи. В 1967 році сім'я повернулася на постійне проживання в с. Ходоси, де і закінчила 8 класів. Середню освіту здобувала в Рівненській СІШ №1 імені В.Г. Короленка.

Після закінчення школи в 1972 році вступила до Рівненського державного педагогічного інституту ім. Д.З. Мануйльського, який закінчила в 1977

році. Після закінчення вузу була направлена на роботу в Олександрійську СІШ Рівненського району на посаду вчителя математики.

Із жовтня 1980 року переведена на роботу до Рівненського райкому ЛКСМ України, у грудні обрана секретарем – зав. відділом учнівської молоді. В 1984 році звільнилася з цієї посади за сімейними обставинами.

З 1984-го року по серпень 1986 року працювала вихователем дитсадка заводу “Ровносільмаш”. Із серпня 1986-го переведена на посаду вчителя математики Кvasiliv's'koї середньої школи Рівненського району.

Із вересня 1987 року переведена на посаду заступника директора цієї ж школи. Із вересня 1993 року донині працює на посаді директора Кvasiliv's'koї НВК “школа-ліцей”.

У 2000 році обрана депутатом Рівненської районної ради по Кvasiliv's'koму виборчому округу № 23.

Заміжня, має двох дочок.

ЗВУЧАЛО КОБЗАРЕВЕ СЛОВО

У Кvasiliv's'koму НВК “школа-ліцей” із нагоди відзначення 195-річчя від дня народження Тараса Григоровича Шевченка традиційно проводився конкурс читців. Звучало Кобзареве слово з вуст талановитих кvasiliv's'kix дітей. Члени журі, вчителі української мови та літератури обирали переможців. Перше місце серед учнів початкових класів виборола Іванна Ілліна, друге – Наталія Ремаєва та Анастасія Голуб, третє – Назарій Кисільов та Анна

Матвійчук. Почесне перше місце серед учнів старших класів вибороли Володимир Яругта та Максим Кузьмич. Друге місце посіли Віталій Репецький, Тетяна Федорович, Лейла Самедова, Юлія Чудінович. Третє місце дісталося Яні Огороднік, Анастасії Харковець та Анні Чиж. Юні таланти були нагороджені грамотами районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді і подарунками.

Та найбільш повно квасилівські дарування змогли розкритися, взявши участь у літературно-музичній композиції.

Забриніла тиха мелодія, зазвучала поезія журліва, добра, волелюбна, пророча, яка вкотре збудила нас, нагадавши, що ми – українці від Тараса. Сколихнула серця глядачів пісня “Зоре моя вечірня”, її акапельно виконала Анна Яремчук. Інсценізована містерія “Великий льох” у виконанні учнів 10 класу Марії Драчук, Юлії Робейко, Анни Кобець, Оксани Дзюнько затамувала подих в усіх присутніх. Нікого не залишила байдужим інсценізація “Цінність Кобзаря”. Юні аматори Микола Тивончук, Роман Калинович, Дмитро Корольчук, Роман Ковтанюк, Тетяна Федорович зуміли майстерно показати, що українцеві без Кобзаревого слова – все одно, що без душі.

Організатори свята – вчителі Квасилівського НВК “школа-ліцей” Миррослава Кочупалова, Леся Чиж, Валентина Добей та учні шостих, восьмих, десятих класів зуміли донести до свідомості кожного, що Шевченко був, є і буде завжди поміж нас, житиме у наших серцях.

*Віта Кисільова,
в.о. директора Квасилівського селищного центру
соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді
(“Слово і час”. – 20 березня 2009 р.)*

“СКАЖЕМО КУРІННЮ – НІ!”

Останнім часом найгострішою проблемою людства стало тютюнокуріння. За даними Всесвітньої організації охорони здоров’я, у світі – 1,1 мільярда курців. Щорічно на планеті вмирає понад 4 мільйони осіб у результаті тютюнокуріння, тобто кожні 8 секунд із цієї причини світ втрачає людину. Не минула ця проблема й Україну. Від хвороб, пов’язаних із тютюнокурінням, щорічно вмирає 120 тисяч людей. А за останні 20 років кількість курців серед жінок та чоловіків збільшилась у 4 рази, а серед підлітків – удвічі.

Та не став осторонь цієї проблеми Квасилівський НВК “школа-ліцей”, тут розпочалась робота над реалізацією учнівського проекту “Скажемо курінню: “Ні”. Натхненником і організатором цієї акції стала вчитель основ здоров’я Руслана Пасека. До співпраці долучилися в.о. директора селищного центру соціальних служб для сім’ї, дітей та молоді Віта Кисільова та педагог-організатор Квасилівського НВК “школа-ліцей” Світлана Говорадло.

Дуже багато учнів 5-11 класів працювало над проектом. Учні 5-х класів підготували тематичні плакати, а учні 7-х та 9-х класів взяли участь у акції “Обміняй цигарку на цукерку”. Учасники акції вийшли на вулиці рідного селища та м. Рівне і зверталися до перехожих, які курили, з пропозицією обміняти цигарку на цукерку! Реакція людей була різною: дехто з подивом дивився на підлітків і йшов далі, дехто сердився і відмовлявся, але були й такі, які обмінювали на цукерку не одну цигарку, а й цілу пачку цигарок.

Із превеликим задоволенням пропагували здоровий спосіб життя учениці 9-А класу Яна Огороднік, Світлана Голуб, Іванна Кондратюк, Марія Колтун та семикласниці – Анастасія Харковець, Яна Темнюк і Олександра Грицина. Вони розповсюдили серед перехожих більше двохсот буклетів про шкідливість та наслідки тютюнокуріння. Вразив учнів 8-х класів відеолекторій “Не будьте собі ворогом”, проведений соціальною службою селища. Діти самостійно винесли вердикт: “Тютюн і життя – несумісні поняття” та вирішили розповісти про наслідки “безневинної цигарки” батькам, родичам і знайомим. Завершилась акція “Судом над цигаркою”, який підготували та провели учні 7-Б класу Юлія Чудінович, Каріна Шеретюк, Юлія Осейчук, Наталія Павловська.

Захист проведеної роботи відбувся на засіданні творчої групи вчителів основ здоров’я району. Методист відділу освіти райдержадміністрації Світлана Бабійчук зазначила високий рівень підготовки та надзвичайно цікаву форму реалізації цього проекту.

*Руслана Пасека,
вчитель основ здоров’я Квасилівського НВК “школа-ліцей”
 (“Слово і час”. – 27 листопада 2009 р.)*

МОЛОДЬ ОБИРАЄ ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

У таборі “Корчагінець”, що неподалік Острога, проходив обласний тур Всеукраїнського конкурсу “Молодь обирає здоров’я”, на якому честь району

захищала команда Квасилівського НВК “школа-ліцей”. Команда з назвою “Новий день”, до складу якої увійшли країці учні восьмих класів, показала прекрасний результат, здобувши 2-ге призове місце.

У перший день змагань учасники нашої команди були удостоєні честі (як переможці минулорічних змагань) піднімати Державний прапор України. За жеребкуванням команда виступала сьомою. З перших хвилин виходу на сцену зірвала овациї глядачів і навіть деяких членів журі. Метою виступу кожної команди було переконати присутніх, що саме здоровий спосіб життя допоможе досягти найвищих успіхів. Адже члени команди власними силами досягли неабияких результатів: Вадим Бурчак є кандидатом у майстри спорту з дзюдо, Наталія Микитюк отримала 1-й спортивний розряд із художньої гімнастики, Андрій Берташ займається парашутним спортом, Марія Винокур – танцями, Катерина Левандовська – волейболом, Анастасія Левчук і Герда Романішина – співами та інтелектуальними іграми. І досягли вони цього завдяки наполегливості, волі до перемоги та здоровому способу життя. У школі їх знають як активних та хороших учнів. І там, і вдома вони завжди є переможцями!

Наталія Микитюк,
учитель Квасилівського НВК “школа-ліцей”,
керівник команди “Новий день”
(“Слово і час”. – 18 червня 2010 р.)

ЗВІТ ПРО РОБОТУ КВАСИЛІВСЬКОГО НВК “ШКОЛА-ЛІЦЕЙ” за 2009-2010 навчальний рік

Навчальний заклад забезпечує реалізацію права громадян на здобуття повної загальної середньої освіти. Діяльність закладу здійснюється відповідно до Конституції України, Законів України “Про освіту”, “Про загальну середню освіту”, Концепції загальної середньої освіти (12-річна школа), власного Статуту та інших нормативних документів.

Усі учні мікрорайону охоплені навчанням. У 2009-2010 н. р. у НВК навчається 866 учнів, сформовано 35 класів. Середня наповнюваність класів складає 24,7.

У закладі працює 80 вчителів, 30 чоловік обслуговуючого персоналу. З числа педагогічних працівників нагороджено знаком “Відмінник освіти України”

раїни” 9 чоловік, 8 вчителів-методистів, 27 старших вчителів, 60 вчителів вищої категорії, 5 вчителів І категорії, 3 – II категорії, 12 – вчителі-спеціалісти. Педагогічний колектив має високий потенціал.

Основним із показників, які свідчать про результат роботи педагогічного та учнівського колективів, є рівень навчальних досягнень учнів.

РІВНІ: високий (17 учнів 1-4 класи; 20 учнів – 5-11 класи; 37 учнів – по школі), достатній (130 учнів 1-4 класи; 166 учнів – 5-11 класи; 296 учнів – по школі), середній (73 учні 1-4 класи; 275 учнів – 5-11 класи; 348 учнів – по школі), початковий (2 учні 1-4 класи; 98 учнів – 5-11 класи; 100 учнів – по школі).

Відповідно до програми “Творча обдарованість” та на виконання Програми роботи з обдарованою молоддю на 2007-2010 роки учні закладу в 2009-2010 н.р. брали активну участь у всеукраїнських предметних олімпіадах з базових дисциплін, конкурсі-захисті науково-дослідницьких робіт МАН, конкурсі знатців української мови ім. П. Яцика, конкурсі юних математиків “Кенгуру”, юних фізиків “Левеня” та інших. У закладі відбулися шкільні олімпіади з 13 базових предметів. В олімпіадах взяли участь 350 учнів 5-11 класів. Особливою активністю відзначалися олімпіади з математики (60 учнів) та української мови (47 учнів). Результати олімпіад показали, що в НВК є велика кількість інтелектуально обдарованих учнів, які хочуть і можуть поглиблено опановувати основи наук. Переможцями олімпіад стали 39 учнів. Високим рівнем знань з математики відзначились учні Павlusь Г.О. – Бурчак В. (8-А), Бенчук О. М. – Тирак О. Д. та Ярута В. (9-А); з української мови та літератури учениця Чиж Л. Г. – Сіневич Л. (11-Б), з географії міцні знання показали учень Чижка Р. Г. – Гаврон Р. (11-Б) та учениця Мельничук Л. Л. – Німчук Л. (10-Б), з англійської мови учні Бебешко К. О. – Сіневич Л. (11-Б), Федас О. П. – Климук Г. (10-Б) та Самкова Н., з історії – учениця Кочупалової М. А. – Гришкова Л. (11-Б), з правознавства учні Бурчак Н. Д. – Путря Н. (11-Б) та Собчук С. (10-Б). Ще 102 учні стали призерами олімпіад. Низькою активністю відзначилися олімпіади з інформатики, трудового навчання, хімії, до яких було залучено всього по 2-4 учні з паралелі.

44 учні захищали честь НВК на II етапі Всеукраїнських предметних олімпіад. Команда закладу на олімпіаді з усіх предметів була сформована в повному складі. 7(16% учасників) учнів стали переможцями, а ще 18 (41%) – призерами II етапу.

Переможцями в олімпіаді з інформатики стали учні 10-А класу Букшаневич О. (вчитель Патрай С. Р.), 11-А класу Віталій Ярута (вчитель Людвік А. А.), з англійської мови – учениця 10-Б класу Ганна Климук (вчитель Федас О.П.),

з правознавства – Лукашевська Анастасія (9-Б клас), Собчук Софія (10-Б клас) – вчитель Берчак Н. Д., з математики – учениця 11-Б класу Марина Боровська (вчитель Стецюк Л. П.), з української мови – учениця 7-Б класу Шеретюк Карина (вчитель Федитник А. А.).

Призерами олімпіад стали учні Чиж Л. Г., Бебешко К. О., Мельничук Л. Л. (2), Берчак Н. Д., Чехович М. М., Антонюк Г. Р., Момотка Ю. В., Павlusь Г. О., Бенчук О. М., Павlusь Г. Р., Федаса О. П., Кочупалової М. А., Чижка Р. Г., Німчук Р. І., Мацьохи Т. І., Довжик О. І. Завдяки успішному виступу вихованців вищевказаних учителів заклад отримав високі місця у рейтингу шкіл району за наслідками олімпіад.

Найкращих результатів домагаються вчителі англійської мови, дякуючи яким протягом шести останніх років школа є першою в районі з цього предмета. Особливо необхідно відзначити постійно високу результативність роботи з обдарованими учнями вчителів Бебешко К.О., Федас О.П. Високим є рейтинг закладу з правознавства (вчитель Берчак Н.Д.), інформатики (вчителі Патрай С.Р., Людвік А.А.). Стабільно третю позицію в районі займає заклад з обслуговуючої праці. В порівнянні з минулим роком суттєво зросли рейтинги закладу з математики, української мови, географії, проте знизились з хімії, історії, фізики, технічної праці.

Особливо слід відзначити грунтовну підготовку учнів НВК до олімпіади з математики, в якій усі учасники команди стали призерами. Завдяки цьому рейтинг з математики зріс із 6-го в минулому році до 1-го командного місця в цьому навчальному році.

У порівнянні з 2008-2009 н. р. зменшилась кількість призерів III етапу всеукраїнських олімпіад. Тільки два учні закладу стали призерами цього етапу, зайнявши треті місця. Це Букшаневич Олег (10-А), який здобув третє місце в олімпіаді з інформатики, і Собчук Софія (10-Б), яка зайняла теж третє місце в олімпіаді з правознавства. Добре виступила на обласній олімпіаді з англійської мови Ганна Климук (10-Б). Це результат плідної співпраці цих учнів із вчителями Патраєм С. Р., Берчак Н. Д., Федас О. П.

Вісім учнів НВК взяли участь у І етапі Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН, три з них стали переможцями і призерами та брали участь у ІІ обласному етапі. Тільки одна учениця стала призером – Джус Олена (10-Б), яка була третьою в секції “Зарубіжна література” з роботою “Давид Гурамішвілі та Григорій Сковорода: перегук життєвих і творчих долі” (вчитель Трубіцина Л. О.).

Уже п'ять років учні закладу є активними учасниками міжнародного інтерактивного конкурсу юних математиків “Кенгуру” та всеукраїнського конкурсу юних фізиків “Левеня”. Щороку зростає кількість учасників та учнів, що здобувають високі та добре результати. Так, учасниками “Кенгуру-2010” стали 122 учні. 29 учнів отримали відмінний результат, 51 учень – добрий результат. У конкурсі “Левеня-2010” взяло участь 38 учнів, 21 учень отримав добрий результат. Незмінними координаторами цих конкурсів є вчитель математики Островік А. Б. та вчитель фізики Довжик О. І. В 2009-2010 н. р. 23 учні 3-8 класів закладу вперше взяли участь у всеукраїнському інтерактивному природничому конкурсі “Колосок”, координатором якого стала вчитель біології Німчук Р. І., та 16 учнів у всеукраїнському інтерактивному конкурсі юних істориків “Лелека” (координатор Оксенчук О. Я.). Два учні 5-х класів за участь у цьому конкурсі отримали дипломи “Срібний лелека”. За результатами конкурсу “Колосок” заклад отримав 11 дипломів “Срібний колосок”. Найбільше балів у цьому конкурсі набрали учні 8-А класу Бурчак В., Любовський І., Берташ А., 8-Б класу – Шнайдер В., Якимчук С., 3 класу – Рябущиць В., 4-А класу – Буд’ко А. Учні 11-Б класу Гаврон Р. та Слонець Б. під керівництвом учителя історії Оксенчук О. Я. взяли участь у VII всеукраїнському конкурсі учнівських пошукових робіт “Слідами історії” та отримали диплом за роботу “Квасилівська школа – від початкової до НВК”. Учениця 10-А класу Нечидюк Марія нагороджена дипломом III ступеня та цінним подарунком за участь у районному етапі всеукраїнського конкурсу “Податки очима дітей”.

У квітні 2010 року з учнів 11-А класів вчителем історії Кочупаловою М.А. була підготовлена команда, яка зайняла третє місце в обласному турнірі.

*Віра Людвік,
директор Квасилівського НВК “школа-ліцей”,
18 червня 2010 року
www.kvasilov.com*

Напередодні 2010-2011 н. р. у НВК “школа-ліцей” відкрито сайт:

www.kvasylivnvk.at.ua

Із 2002 року Квасилівська школа постійно отримує перші місця в районному огляді-конкурсі “Кращий ЗНЗ року”.

Із 2004 року заклад реорганізований у Квасилівський НВК “школа-ліцей”.

ДОСЯГНЕННЯ ВЧИТЕЛІВ

Про високий рівень індивідуальної методичної роботи окремих педагогів свідчить їх активна участь у районному ярмарку педагогічних ідей, який відбувся в лютому 2010 року. Матеріали шести педагогічних працівників брали участь у районному ярмарку:

Головерса М. І. Посібник “Архітектура модерну на теренах України. Кінець XIX – початок ХХ століття” в номінації “Образотворче мистецтво”.

Моторна О. С. Навчально-методичні поради “Компетентнісний підхід до моделювання нестандартних уроків музичного мистецтва” в номінації “Музичне мистецтво”.

Пасека Р. Б. Посібник “Використання методу проектів на уроках основ здоров’я” в номінації “Основи здоров’я”.

Кочупалова М. А. Посібник “Зірка надії”. Посібник є методично-практичними рекомендаціями до знань з християнської етики.

Васильєва Л. І. Посібник “Інтеграція дитини” в номінації “Психологія” на допомогу шкільним психологам.

Німчук Р. І. Посібник “Вивчаємо зоологію разом” у номінації “Біологія”.

Чотири з представлених посібників стали переможцями районного конкурсу-огляду (Пасека Р.Б., Моторна О.С., Головерса М.І., Васильєва Л.І.) та першим призером – Кочупалова М.А.

В обласному ярмарку два посібники зайняли другі місця (Пасека Р.Б., Моторна О.С.), три отримали сертифікати (Головерса М.І., Васильєва Л.І., Кочупалова М.А.).

У 2009-2010 н. р. вчитель англійської мови, вчитель-методист Бебешко К.О. розробила програму факультативу “Це цікаво знати” (для 9 класу) для роботи з обдарованими учнями.

Вчитель-методист Моторна О.С. стала переможцем районного конкурсу “Вчительська доля”, матеріали, подані нею на конкурс, надруковані в альманасі “Вчительська доля”.

Матеріали сайта: www.kvasylinvk.at.ua

ШКІЛЬНИЙ ЮВІЛЕЙ – 25!

До Квасилівського НВК “школа – ліцей” сьогодні прямують не тільки вчителі, учні та їхні батьки, квасилівці. Сьогодні, як і 25 років тому, поспішають усі ті, хто був причетний до її спорудження та відкриття. Звісно, дощ змінив плани щодо місця святкування, але свято вийшло на славу!

Шанованими гостями на лінійці були перший заступник голови Рівненської обласної державної адміністрації ЮХименко А.О., голова Рівненської районної державної адміністрації Карпенчук В.В., заступник голови Рівненської районної державної адміністрації Жильчук М.М., начальник управління праці та соціального захисту населення Рівненської РДА Паридуда М.П., Квасилівський селищний голова Крет Д.М., заступник Квасилівського селищного голови Котовський А.А., перший директор Квасилівської середньої школи Процюк В.К., колишній директор заводу “Рівнесільмаш” Кочмар А.С., колишній заступник директора заводу “Рівнесільмаш” Петрук В.Т., колишній директор заводу комунального обладнання Пісак В.В., керівники підприємств селища.

У спортзалі йде урочиста лінійка, якою керують директор школи Людвік В.В. та заступник директора з виховної роботи Берчак Н.Д. Святковий настрій вирує всюди: у світлиці, де зібралися ветерани праці, в кабінетах, де проходять хвилини спілкування з учнями, біля стін музею, який відкриють гости та господарі школи. Проте з особливим трепетом чекають усіх у актовій залі учасники гала-концерту “Ласкати просимо”. А тепер докладніше про кожен захід із нагоди ювілею школи.

Школа пам’ятає і любить педагогів, що віддали свій час і душевні сили підростаючому поколінню. Зустріч із вчителями-ветеранами перетворилася на свято, сповнене спогадами, радістю, теплотою, любов’ю. Малиновий передзвін прожитих років у школі озвався у серці кожного ветерана. Приємною несподіванкою було й те, що вчителі-пенсіонери змогли побачити світлини під час відкриття шкільного музею “Криниця пам’яті”. Кожне фото нагадало їм про прекрасні шкільні роки, про їхню творчу працю, про друзів, колег, колишніх вихованців. Разом із ветеранами педагогічної праці була і вчитель української мови та літератури Г. М. Солонінко, яка поділилась своїми враженнями.

Ідея створення нового музею плекалась директором школи давно, але ювілей став стимулом до швидкого втілення ідеї в життя. Надійним плечем Вірі Вікторівні у здійсненні цього задуму були вчителі історії О.Я. Оксенчук і української мови та літератури Л.Г. Чиж.

І саме у день ювілею три важливі людини в історії школи В.К. Процюк, А.С. Кочмар і В.В. Людвік перерізали червону стрічку на порозі музею “Кри-

ниця пам'яті". Гості, які відвідали музей, були у захваті. Адже музейна кімната складається з двох розділів – етнографічного та історичного. Досконало підготовлені учні-екскурсоводи Юлія Мороз та Ірина Ліскевич – гарно розповідали як про історію школи, так і про те, чим зараз живе вчительський та учнівський колективи. У музеї із трепетом розглядали фотографії і вчителі-ветерани І.С. Слонець, В.І. Голуб, С.Ф. Стрельчук, В.Й. Павлюк, Г.Х. Степанюк, Г.П. Ногачевська, Л.С. Бабій, Г.Ф. Цивінська, Г.А. Іващук, А.М. Демедюк, М.В. Диб'як, Б.Л. Діденко. Згадували свій внесок у будівництво та відкриття школи А.С. Кочмар, В.Т. Петрук, М.П. Паридуда, В.К. Процюк. Усі з музею виходили схвильовані і піднесені.

А гості, котрі вщент наповнили актовий зал, чекали початку святкового концерту. Останні клопоти, і ведучі М.В. Ковальчук та Максим Кузьмич розпочинають дійство. Ошатно вбрана сцена, яку ретельно готували вчителі О.В. Єрчик та Л.І. Васильєва, запрошує тих, хто щиро вболіває за школу. Перше слово – нині діючому директорові В.В. Людвік, котра впевнено, але з трепетом у голосі оголошує початок ювілейного концерту. Сивочолі гості А.С. Кочмар, В.Т. Петрук, М.П. Паридуда, В.К. Процюк, В.І. Голуб, В.В. Пісак, І.С. Слонець символічно гортають "Книгу пам'яті": розповідають про свій внесок у спорудження новобудови. Але червоною стрічкою крізь кожен виступ проходять слова, що це було загальнонародне будівництво. Адже кожен цех заводу "Рівнесьельмаш", заводу комунального обладнання, кожен житель селища мав відповідні доручення і виконував їх добросовісно і з ентузіазмом. Таких слів, як "не можу", "не хочу" не було. До 1 вересня 1985 року школа повинна була розпочати свою роботу. А ще сьогодні – всі бажали учнівському колективу з гідністю нести звання "Квасилівський школляр".

Учасники святкового концерту – випускники школи Ю. Буткевич, О. Ковальчук, Д. Гаврилюк, А. Яремчук тішили всіх присутніх своїм чудовим співом, танцями та гумористичними номерами. Підготували святкову ювілейну програму заступник директора з виховної роботи Н.Д. Берчак та вчитель музики О.С. Моторна.

Швидко промайнув час. Завершився концерт, та не скінчилися спогади. Ще довго коридорами, які завдяки естетичному смаку заступника директора з господарської частини Є.Г. Мінаварової мали чудовий вигляд, прогулювалися гості, спілкувалися, згадували свою молодість. А біля виходу на всіх чекав фотoreporter – ровесник своєї школи – Дмитро Богданович Сидор. Він і зробив велике, чудове фото на пам'ять.

1 вересня 2010 року

ІНТЕРВ'Ю З ГОСТЯМИ

Ювілей... А ось для кореспондентів газети “Шкільний вісник” це не просто свято, а нагода поспілкуватися з гостями. І першим таким співрозмовником, звісно ж, став перший директор Квасилівської середньої школи **В.К. Процюк**.

– *Віталію Кононовичу, 25 років – це великий проміжок часу чи ні?*

– Для когось це – великий проміжок часу, для когось це лише мить, яка позначена на життєвому шляху. Але я вважаю, що час не вимірюється годинами, днями і ночами, а справами, які роблять люди. І якщо подивитись на те, що зроблено у нашій школі нашими педагогами, батьками, учнями, то це – дуже великий і гарний шлях.

– *Що змінилося за період у 25 років?*

– Що змінилося? Змінилося найбільше і, мабуть, найпомітніше – психологія людей: як учнів, так і вчителів. Помітно більше стало доброзичливості та відвертості. Звичайно ж, час іде, все змінюється і, на щастя, в позитивний бік. Тому й у школі в цілому атмосфера поліпшилася до кращого.

– *Чи щемить у Вас серце, коли Ви переступаєте поріг свого дітища?*

– Звичайно, будь-яка людина не може бути байдужою до того, що вона започаткувала. Адже все починалося з фундаменту. 1 вересня 1985 року стало святом не тільки для школи, а й для всього селища Квасилів, усього Рівненського району. Хоча і минуло 25 років, проте пам'ятаю все до дрібниць дуже добре. Тому і з певним щемом і хвилюванням прийшов сьогодні на свято.

– *Що б Ви хотіли побажати педагогічному колективу, учням і всім працівникам школи?*

– Певно, хочу побажати злагоди між людьми, яка є запорукою всіх успіхів та хороших справ. Звичайно, – здоров’я всім, взаєморозуміння. Лише завдяки співпраці батьків, учителів та учнів ви, діти, зможете забезпечити собі гарне й цікаве життя у стінах школи.

Погодився на розмову й колишній заступник директора заводу “Рівненсьльмаш” **В.Т. Петрук**.

– *Володимире Тимофійовичу, чи важко давалося будівництво школи у такий короткий термін?*

– Так, справді, часу було зовсім мало, але людська праця та єдність здатні творити дива. Я не хочу сказати, що було щось надзвичайне. Просто кожен знове завдання і дуже відповідально ставився до його виконання.

Сьогодні мені приємно бачити біля штурвала таку вправну жінку – Віру Вікторівну Людвік, яка вміло керує колективом і тримає наше дітище в ідеальному порядку. Зі святом усіх нас!

Розмову вела Яна Темнюк

На черзі – заступник голови Рівненської районної державної адміністрації **М.М. Жильчук.**

– *Миколо Миколайовичу, Ви завжди є жаданим гостем нашої школи. Адже особисто Ви, обіймаючи посади і селищного голови, і керівника ПП “Житловик”, внесли великий вклад в оновлення школи. Що хочете побажати в день ювілею?*

– Я хочу побажати, щоб із кожним роком школа ставала все кращою й кращою. І я буду допомагати вам у цьому.

Із Кvasилівським селищним головою **Д.Ф. Кретом** зустрілися біля спортивного стенду.

– *Дмитре Федоровичу, а що хотілося б Вам побажати нам із нагоди свята?*

– Звичайно, ювілей – це свято, але в календарі його немає. Приємно, що десять нинішніх працівників-педагогів закладали перші підвалини цієї школи. Тож, перш за все, хочеться побажати здоров'я та довголіття, творчих держань, тісної співпраці вчитель – учень. Зі святом вас!

Заступника Кvasилівського селищного голови **А.А. Котовського** наше традиційне запитання не здивувало.

– Мені теж хотілося б побажати всьому педагогічному і учнівському колективам, обслуговуючому персоналу успіхів. Адже кожен із вас робить свою справу на благо школи. Зі святом вас, всього хорошого і доброго!

А ось розповіді сивочолих гостей, людей, завдяки яким ми сьогодні навчаємося у стінах нашого закладу, справді розчулили. Пригадує колишній директор заводу “Рівнесільмаш” **А.С. Kochмар.**

— Анатолію Семеновичу, що змінилося в школі за 25 років?

— Я думаю, що насамперед змінилися самі діти. Вони стали більш комунікабельними, розкутими, інтелектуальними. Це дуже приємно.

— Згадайте і розкажіть, будь ласка, як розпочалося будівництво нашої школи? Хто був ініціатором спорудження нового приміщення школи?

— Якщо я не помиляюсь, то до 1985 року у Квасилові була стара школа біля церкви. У восьми кімнатах навчалося близько 300 учнів. Займалися у три зміні. Просто час вимагав змін, адже селище розросталося, зводились новобудови, де жили працівники заводу “Рівнесільмаш”. Виникла потреба будувати нову школу на 1176 місць. Виділили місце, і закипіла робота. Будували школу всією громадою. Я, пряміром, із Віталієм Кононовичем носили носилки з землею, щебенем, бетоном. Хочу сказати всім: заклад у гарних руках — так тримати!

А ось запитання й колишньому директорові ЗКУ

В.В. Пісаку.

— Василю Васильовичу, яку посаду Ви займали у 1985 році?

— Я був директором заводу комунального устаткування.

— Вам було доручено на стінах школи вивісити меморіальну дошку. Які почуття у Вас виникли тепер?

— Звісно, почуття гордості. Адже в школі вчилися мої діти і внуки.

Розмову вела Вікторія Вернюк

До нинішнього начальника управління праці та соціального захисту населення Рівненської районної держадміністрації і першого Квасилівського селищного голови **М.П. Паридуди** звернулася із проханням розповісти про його особистий вклад у будівництво школи *Anastasія Харкове́ць*.

На що Микола Петрович жартома відповів:

– Як і всі квасилівці, вранці виконував свої обов’язки, а після трудового дня разом із Анатолієм Семеновичем, Віталієм Кононовичем та жителями селища працювали на будівництві школи. Ніяка робота нас не минала, все, що тільки було потрібно, робили.

Не змогли сьогодні обминути й кабінет заступника директора з господарських питань **Є.Г. Мінаварової**.

– *Свгеніє Григорівно, а що Ви можете розповісти про святкування і свій вклад у розвиток школи?*

– Кожна людина за своє життя повинна побудувати будинок. Повинна, але є є і слово “треба”. Якщо не повинна, то, значить, треба. Про лише один будинок у смт Квасилів мріяла не одна людина, не одна сім’я, а все населення. Цей будинок – школа. Бо тато і мама ведуть за руку 1 вересня своє дитя в Країну знань. І бабуся, і дідусь виглядають та зустрічають своїх внучат зі школи. Школа – це є будинок усіх жителів. Дуже довго про нове приміщення школи мріяли люди, чекали. І ось вона з’явилася. Це був подарунок від держави усім квасилівцям. 1 вересня ми святкували день народження школи. Це мало, але одночасно й багато, бо за 25 років стільки зроблено! Влітку ми оновлюємо все: фарбуємо, білим, ремонтуємо, садимо квіти. Завдяки працьовитим рукам дирекції, батьків, учителів, технічного персоналу наша школа завжди має красивий, привабливий вигляд не тільки всередині, але й зовні. Ось тільки б іще “шубу” їй поміняти, бо ж від давності літ її стіни тъмяніють. А взагалі – школа стала моєю другою домівкою. Тому я з трепетом вболіваю за її сьогодення і майбутнє. Зі святом тебе, наша альма-мамо!

*Розмову вела Анна Опанасюк
("Шкільний вісник", №2 (61), вересень 2010 р.)*

*Матеріал про 25-річчя школи
підготувала Алла Федитник,
учитель української мови та літератури
Квасилівського НВК “школа-ліцей”*

ШКІЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

У Квасилівському НВК “школа-ліцей” діють організації: учнівське самоврядування, дитячо-юнацька організація “Рід”, дитячий клуб “Обереги”.

Ось уже два роки учнівське самоврядування в Квасилівському НВК “школа-ліцей” представляє команда лідерів “Нова генерація”. Засновником та головним натхненником є педагог-організатор Говорадло С.А.

26 березня 2010 року в школі пройшов фестиваль-конкурс віршів “Мое селище – окраса України, це часточка моєї Батьківщини”. Перемогла в конкурсі Іванка Ілліна (5-Б кл.).

9 вересня 2010 року в школі відбулися вибори голів комісій учнівського самоврядування. Посаду голови навчальної комісії виборола Софія Собчук (11-Б), голови господарчо-побутової комісії – Тетяна Кушнір (10-А), голови культурно-масової комісії – Анастасія Лукашевська (10-Б), голови комісії дисципліни та порядку – Сергій Хоцик (11-А), голови спортивно-масової комісії – Василь Шульжук (11-В).

Кілька років у школі працює дитяча студія “Обереги”, створена на основі Міжнародного проекту роботи канадських “4-Н” клубів. Засновниками клубу є вчителі української мови та літератури Ярута М.Х., Єрчик О.В.

У Квасилівському НВК “школа-ліцей” навчаються обдаровані діти, зокрема юна художниця Іванна Кондратюк, юна поетеса Оксана Сабурай. А також учасники Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН України: Ірина Менчинська (11 кл.), Вадим Сміон (11 кл.), Лариса Сіневич (11 кл.), Михайло Ніколін (11 кл.), Наталка Ляшко (11 кл.), Олена Джус (9 кл.), Лілія Гришкова (10 кл.), Роман Гаврон (10 кл.), Ірина Самчук (11 кл.).

За матеріалами сайту Квасилівська ПШБ

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ КЛУБ “НОВА ГЕНЕРАЦІЯ”

Євроклуб “Нова генерація” в Квасилівському НВК “школа-ліцей” створено з ініціативи вчителя історії Мирослави Аркадіївни Кочупалової та учнівського активу.

Мета створення Євроклубу – сприяти процесам європейської інтеграції в Україні, пропагувати засади плюралізму та демократії, інформувати дітей та молодь про Європейський Союз, а також обмінюватися інформацією про традиції, історію, культуру своєї країни та країн – членів ЄС.

23 грудня 2010 року, на першому засіданні Євроклубу, його учасники на чолі з президентом – Сергієм Клебаном та координатором М.А. Кочупаловою презентували емблему клубу, мету та ціль своєї діяльності. Із завершеннем презентації була представлена доповідь “Гроші та грошові знаки”. Розглядалося питання, що таке гроші, історія виникнення, їх роль у суспільстві. Під час дискусії гострими виявилися питання, що стосувалися нашого сьогодення. Кожен член Євроклубу відстоював свою точку зору, зокрема щодо України в ЄС; України в ЄСР; чи може Україна мати власний ЕП...

Головний спеціаліст Рівненської філії ПриватБанку Дмитро Саюк відмітив високий рівень професіоналізму у проведенні засідання Євроклубу і в майстерності ведення дискусії. До його слів приєдналися й інші запрошені гості. Заступник директора школи Людмила Львівна Мельничук подякувала членам клубу за глибоке розуміння поставлених перед ними завдань та побажала не зупинятися на досягнутому.

*Віта Кисільова
(“Тиждень”. – 27 грудня 2010 р.)*

МЕТОДИЧНА РОБОТА

Районні методичні формування, що відбувалися на базі закладу в 2009-2010 н.р.:

- семінар-практикум заступників з навчально-виховної роботи “Профільне навчання – засіб диференціації та індивідуалізації”;
- засідання методичного об’єднання вчителів захисту Вітчизни з теми “Історія та традиції військового виховання в Україні”;
- засідання творчої групи вчителів початкових класів “Нові аспекти практичної спрямованості уроків мови”;
- засідання творчої групи практичних психологів “Підготовка старшо-класників до сімейно-шлюбних стосунків”;
- семінар-практикум учителів іноземних мов;
- семінар-практикум учителів креслення;
- семінар-практикум учителів інформатики;
- засідання творчої групи вчителів основ здоров’я;
- засідання ШПМ “Інтерактивні технології навчання на уроках української літератури”.

У музеї Квасилівського НВК “школа-ліцей”

В актовій залі НВК “школа-ліцей” на святковому концерті

Педагогічний колектив Квасилівського НВК “школа-ліцей”

КВАСИЛІВСЬКИЙ ПРОФЕСІЙНИЙ ЛІЦЕЙ

Ліцей є державним професійно-технічним навчальним закладом, що забезпечує реалізацію права громадян на здобуття професійно-технічної та повної загальної середньої освіти.

Ліцей створено згідно з наказом Міністерства освіти і науки України від 30.08.2002 року № 498 “Про вдосконалення мережі професійно-технічних навчальних закладів Рівненської області” шляхом реорганізації професійно-технічного училища № 16 смт Квасилів.

Ліцей є правонаступником Квасилівського професійно-технічного училища №16, яке було відкрито у 1987 році на виробничій базі заводу “Рівнесільмаш” і здійснювало підготовку кваліфікованих робітників за такими спеціальностями:

наладчик верстатів з ЧПУ; наладчик автоматів і напівавтоматів; слюсар КВП і А; слюсар-інструментальник; наладчик зварювального обладнання; зварник на автоматах і напівавтоматах; верстатник широкого профілю.

Із початку функціонування – з 1988 року – училище знаходилося на балансі обласного управління народної освіти, тобто на республіканському

Інженерно-педагогічний колектив Квасилівського професійного ліцею

бюджеті. Приміром, у 1993 році за І півріччя училищу було виділено на обладнання і розвиток 50 млн. крб., а на новий навчальний рік – 150 млн. крб.

У 1993 році інженерно-педагогічний колектив СПТУ-16 налічував 30 майстрів виробничого навчання і 17 викладачів. За 4,5 року підготовлено і випущено 708 випускників для народного господарства України.

У зв'язку зі спадом виробництва на заводі “Рівнесільмаш” та інших підприємствах області потреба в одних спеціальностях відпала і виникла необхідність у підготовці робітників інших професій, які диктує ринок праці.

Останніми роками, зокрема й у 2010 році, ліцей здійснює підготовку кваліфікованих робітників за такими професіями: слюсар з ремонту автомобілів; електрогазозварник; рихтувальник кузовів; муляр; пічник; штукатур; кухар; кондитер; верстатник широкого профілю.

За роки існування підготовлено більше 2000 кваліфікованих робітників. Контингент учнів складає 565 чоловік. Підготовку майбутніх спеціалістів проводять 50 інженерно-педагогічних працівників у 18 навчальних кабінетах,

1 вересня 1988 рік – урочисту лінійку відкриває директор заводу “Рівнесільмаш” Кочмар А.С.

7 майстернях та 5 лабораторіях. До послуг учнів є готель на 200 місць, бібліотека з фондом 15 тис. навчальної, науково-методичної та художньої літератури, читальний зал, актовий зал на 220 місць, їдальня, два спортивних та тренажерний зали.

У ліцеї працює 8 педагогів, які нагороджені знаком “Відмінник освіти України”, 3 викладачі мають педагогічне звання “викладач-методист”, 6 – “старший викладач”.

Педагогічний колектив ліцею працює над творчою проблемною темою “Впровадження інноваційних технологій навчання на уроках професійно-теоретичної та практичної підготовки. Професійна спрямованість на уроках загальноосвітньої підготовки”.

Олександр САВЧУК,

директор ліцею

ЯКІСНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНЬОГО ПРОФЕСІОНАЛА

Завдання, що проголошенні в стратегічному документі – Національній доктрині розвитку освіти, спрямовані на новий тип гуманістично-інноваційної освіти, її конкурентоспроможність у європейському та світовому освітньому просторі, формування покоління молоді, здатної робити особистісний духовно-світоглядний вибір, набувати вмінь, навичок та компетентності задля інтеграції в суспільство на різних рівнях, навча-тися упродовж життя.

Тому проблема формування якісно нової робочої сили є актуальною для нашої держави і перетворюється на один із найважливіших чинників підвищення продуктивності праці, забезпечення випуску підприємства-ми, установами та організаціями конкурентної продукції. Це питання є важливим також у світлі інтеграції України у світове економічне товариство, де розвитку людських ресурсів, якості робочої сили приділяється першочергова увага.

Не секрет, що після закінчення ПТНЗ випускники зазнають певних труднощів: це не завжди достатній рівень їх знань та вмінь, слабка готовність до праці в конкурентних умовах.

Квасилівський професійний ліцей головним завданням вважає підготовку висококваліфікованих робітників, конкурентоспроможних на сучасному

ринку праці. Тому основним критерієм ефективності діяльності закладу є успішне включення підготовлених нами фахівців у професійну діяльність.

Педагогічний колектив ліцею давно обрав таку модель навчального процесу, яка зорієнтована на якісну підготовку випускника. Це зумовлює принципово нові вимоги до педагога. Але і керівництво ліцеєм роботу буде так, щоб вона пробуджувала у педагогічного працівника інтерес до творчої, а не просто виконавчої діяльності, допомагала перетворювати педагогічну працю в майстерність, у потребу нести учням щось нове, цікаве й корисне. Завдяки цьому в навчальному закладі створюється атмосфера колективного творчого пошуку шляхів підвищення ефективності навчально-виховної роботи.

Савчук Олександр Леонідович народився 24 жовтня 1973 року в селі Оженин Острозького району Рівненської області. Навчався в Оженинській СЗШ, у Квасилівському СПТУ-16, де отримав спеціальність верстатник широкого профілю.

Закінчив Луцький державний технічний університет за спеціальністю “Машини і обладнання для сільськогосподарського виробництва”, здобув кваліфікацію інженера-механіка (2000 рік).

Трудову діяльність розпочав у липні 1991 року на заводі “Рівнесільмаш” – фрезерувальником інструментального цеху. Проходив строкову службу у Збройних силах України (1991-1993 рр.). Повернувшись на завод у 1994-му, працював майстром і старшим майстром інструментального цеху.

У 2000 році запрошений на роботу в Квасилівське професійно-технічне училище № 16 на посаду заступника директора з навчально-виробничої роботи, у липні 2005 року призначений в.о. директора Квасилівського професійного ліцею, в листопаді 2005 року призначений на посаду директора за контрактом на 5 років. Із січня 2011-го знову призначений на посаду директора Квасилівського професійного ліцею.

Одружений, має двох дітей. Сім'я проживає в Квасилові.

Валентина ДРОБЕНЮК,

заступник директора з навчальної роботи

ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ПІДГОТОВКА – ФУНДАМЕНТ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ В ПТНЗ

Проблема забезпечення якості підготовки фахівців в Україні надзвичайно актуальна і має важливе значення, бо від якості підготовки фахівців залежить рівень розвитку країни, забезпечення конкурентоспроможності випускників на ринку праці.

Щороку поріг ліцею переступають 240 першокурсників, 180 з яких приходять навчатися після 9-го класу загальноосвітньої школи. На жаль, якість шкільної підготовки більшості із них має бути кращою.

У навчальному закладі існує ціла система роботи з першокурсниками, яка допомагає вчо-рашнім учням адаптуватися до особливостей

нових умов навчання. До цієї роботи заличені адміністрація ліцею, методист, викладачі загальноосвітніх дисциплін. Протягом перших днів пишемо перевірочні контрольні роботи з основних предметів за курс 9-річної школи, щоб знати якісний рівень підготовки учнів за основну школу. Кожним викладачем-предметником ведеться облік прогалин у знаннях учнів. З метою їх ліквідації для учнів І курсу проводяться додаткові консультації та заняття, тематичні виховні години, позаурочні заходи, інформаційні години. Викладачі, які працюють з першокурсниками (в першу чергу) намагаються поєднати всі кращі педагогічні надбання загальноосвітньої школи, в буквальному розумінні вчать учнів вчитися, зокрема розвивають навички самостійної роботи.

Педагогічний колектив викладачів загальноосвітників складає 14 чоловік. Усі вони мають вищу освіту. Серед них – один викладач-методист Гайдучик Л.А. (викладач хімії), 5 – старший викладач: Бабич О.А. – викладач математики, Дробенюк В.В. – викладач математики, Нагорняк О.Д. – викладач захисту Вітчизни, Самчук Г.А. – викладач української мови та літератури, Єфімчук А.В. – викладач історії. Дев'ятьма викладачам за результатами атестації присвоєно вищу категорію.

У ліцеї створені й обладнані 14 навчальних кабінетів із загальноосвітніх дисциплін. Кожен навчальний кабінет комп’ютеризовано, створено належне комплексно-методичне забезпечення.

Щоб урізноманітнити навчальний процес, зробити його більш цікавим для учнів, викладачі загальноосвітніх дисциплін ліцею впроваджують в практику інтерактивні методи навчання. Це дає можливість знайти індивідуальний підхід до учня як до особистості. Одним із методів інтерактивного навчання, який сьогодні широко застосовується, є використання ділової гри. Таке навчання формує в учнів здатність творчо мислити, вміння здійснювати та аналізувати факти, самостійно здобувати та застосовувати отримані знання в житті.

Серед напрямів, які можуть поліпшити рівень і якість освіти, є підсилення її практичного, прикладного і політехнічного спрямування. Розв'язання цієї проблеми викладачі вбачають у забезпеченні реального зв'язку з життям, з обраною професією. Цікавими і змістовними з цього питання є проведені заходи – “Навіщо робітнику знати інтеграл?”, “Хімія в моїй професії”, “Чи знаєш ти, що ...” (фізичний калейдоскоп) та інші.

Важливу роль у професійній спрямованості викладання предметів загальноосвітнього циклу відіграє позаурочна робота. Традиційно в ліцеї щороку проходять предметні тижні, олімпіади, конкурси. Три роки поспіль учні ліцею є призерами III і учасниками IV етапу Міжнародного конкурсу імені П. Яцика, призером обласного конкурсу – декламаторів творів Т. Г. Шевченка.

Тільки правильно організована робота, співпраця всіх ділянок навчально-виховного процесу в кінцевому результаті отримає успіх. Питанню піднесення ефективності викладання загальноосвітніх дисциплін має бути приділена постійна увага. Не нарікання на слабку підготовку учнів і складність умов, а пошук нових шляхів у навчанні і вихованні мають стати нормою діяльності кожного члена педагогічного колективу. Педагогічна майстерність викладача полягає в тому, щоб кожного учня зробити творцем на уроці, зацікавити його, розбудити в ньому дрімаючі можливості, отримати відгук на те, що вивчається, постійно підкреслювати практичне значення отриманих знань, використання їх у різних життєвих і виробничих ситуаціях.

*Олег ПОРАДЮК,
заступник директора
з навчально-виробничої роботи*

ВРАХОВУВАТИ ПОТРЕБИ РЕГІОНАЛЬНОГО РИНКУ ПРАЦІ

Одним із пріоритетних напрямів розвитку професійної освіти є впровадження в навчально-виробничий процес науково-технічних досягнень та новітніх технологій. Професійно-технічна освіта сьогодні вже не може буду-

ватися на парадигмі простої передачі знань, умінь і навичок. Адже майбутній робітник повинен бути не тільки носієм знань. Він повинен вміло використовувати одержані знання в умовах сучасного виробництва, вміло орієнтуватися у виробничій ситуації, вирішувати виробничі проблеми, швидко перебудовуватись на виконання інших завдань, тобто жити в умовах ринкової економіки.

Педагоги Квасилівського професійного ліцею працюють над оновленням змісту навчання та впровадженням інноваційних технологій у процес підготовки кваліфікованих робітників.

Як ви знаєте, в Україні майже одночасно стартували два проекти, що стосуються професійно-технічної освіти – це українсько-німецький “Підтримка реформи професійно-технічної освіти в Україні”, в основі якого – механізм створення Державних стандартів професійно-технічної освіти з конкретних професій, та українсько-канадський “Децентралізація управління професійним навчанням в Україні”. Над Державними стандартами ми вже працюємо два роки, рівно стільки ж наш ліцей впроваджує українсько-канадський проект. Ми є піонерами, нам нелегко, але, як кажуть, “шкірка вичинки варта”, в чому я постараюсь вас переконати.

5 квітня 2006 року – визначний день в історії Квасилівського професійного ліцею. Наш навчальний заклад став пілотним у проекті “Децентралізація управління професійним навчанням в Україні”. До цього був розроблений план щодо покращання підготовки кваліфікованих робітників за пріоритетною

професією електрогазозварник – і серед семи професійно-технічних навчальних закладів Рівненської області ми вибороли право бути у шістці піонерів із трьох областей України.

У рамках проекту “Децентралізація управління професійним навчанням в Україні” канадські спеціалісти провели практичні семі-

нари, представивши нову модель розробки навчальних планів для професійно-технічної освіти та програм перепідготовки. Ця модель, відома як “Освіта на основі результатів”, наголошує на залученні представників підприємств для визначення змісту місцевої навчальної програми (так званих навчальних результатів) та відносного рівня важливостіожної теми.

У лютому 2007 року на базі Квасилівського професійного ліцею відбулось перше засідання Консультативної ради за професією електрогазозварник за участю представників місцевих роботодавців та представників навчального закладу.

Відкриття засідання проводив канадський експерт з аналізу ринку праці Саскачеванського інституту прикладних наук і технологій Грант Мак Тавіш.

У цьому ж місяці відбулось засідання Дорадчого комітету, яке проводилося канадським спеціалістом з інституційного менеджменту

Саскачеванського інституту прикладних наук і технологій Джері Бонзалом. У роботі засідання взяли участь директори шести підприємств області та адміністрація навчального закладу. Дорадчий комітет ліцею, який очолив керівник одного з підприємств, спрямований на побудову ефективних зв'язків з роботодавцями для розширення навчальних можливостей закладу, зокрема щодо навчання дорослого населення.

У рамках реалізації українсько-канадського проекту “Децентралізація управління професійним навчанням в Україні” розроблені анкети для абитуруєнтів, випускників та роботодавців і проведено опитування з метою збалансування пропозицій професійно-технічного навчального закладу з потребами підприємств регіону. Результати опитування послужили для складання бізнес-плану ліцею.

З ДОСВІДУ РОБОТИ: НЕПЕРЕРВНА ОСВІТА ПЕДАГОГІВ – ОСНОВНА ПРОБЛЕМА, ЯКІЙ ПІДПОРЯДКОВАНА МЕТОДИЧНА РОБОТА ЛІЦЕЮ

Педагогічний колектив ліцею – це насамперед люди, яких об’єднує велике бажання працювати творчо. Для цього у навчальному закладі ство-

рюються всі необхідні умови. Наявність предметних кабінетів та лабораторій, де викладачі готуються до уроків, продумують індивідуальні підходи до учнів, використовуючи для цього різноманітний роздавальний матеріал, карти, таблиці, комп’ютерне забезпечення (всі навчальні кабінети ліцею забезпечені сучасними комп’ютерами), чого може не бути в домашніх умовах.

Значно допомагає в роботі бібліотека, особливо функціонування в ній постійно діючих виставок.

У методичному кабінеті ліцею зосереджені методичні і педагогічні журнали, газети. Не секрет, що багато педагогів не читає газет, не передплачую професійну літературу. У нагоді молодим викладачам, майстрям виробничого навчання стають кращі зразки дидактичного матеріалу, відкритих занять, що накопичуються на базі методичного кабінету. Наявність засобів комп’ютерної техніки значно покращує роботу. У пам’ять машини закладаються дані про кожного працівника, банки даних виявленого й узагальненого прогресивного педагогічного досвіду і творчого пошуку вчителів. Накопичується, систематизується інформація про педагогічні знахідки і нововведення творчої роботи педагогів, створюються банки даних, що сприяють прийняттю педагогічним колективом оптимальних рішень. Поруч із методичним кабінетом розміщена кімната психологічного розвантаження.

Будь-яку діяльність, спрямовану на успішну організацію навчального процесу, називаємо методичною роботою. Форми та методи методичної роботи постійно змінюються. І яким би гарним не було планування методичної роботи на навчальний рік і на перспективу, рано чи пізно ми прийдемо до банальної фрази “Усе починається з учителя”.

Тому головною метою методичної роботи в ліцеї вважаємо ріст рівня педагогічної майстерності вчителя і педагогічного колективу. А найголовнішим та істотним у методичній роботі – надання реальної, дієвої допомоги викладачам, класним керівникам, майстрям виробничого навчання у розвитку їх майстерності, підвищенні кваліфікації як поєднання професійних знань, умінь і навичок, необхідних для сучасного педагога властивостей і якостей особистості.

Тамара Порадюк,
методист ліцею

МЕТОДИКА СТВОРЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО ПОСІБНИКА

Посібник “Будова автомобілів” підготовлений відповідно до Типової програми та з використанням технічних досягнень у вітчизняному та зарубіж-

ному автомобілебудуванні. У ньому вміщено будову і роботу агрегатів, вузлів та систем легкових і вантажних автомобілів. Посібник значно полегшує умови вивчення учнями предмета “Будова автомобілів”. Матеріали посібника були розглянуті та схвалені на засіданні навчально-методичної ради НМЦ ПТО у Рівненській області і рекомендовані для використання у ПТНЗ області у процесі підготовки кваліфікованих робітників за професією слюсар з ремонту автомобілів.

У 2007 році разом із викладачем інформатики Жулавніком С.Ю. була створена електронна версія посібника – мультимедійна програма “Будова автомобілів”, яка на обласному конкурсі навчальних та навчально-контрольючих програм посіла друге місце.

На сьогодні цей посібник переглядається і доопрацьовується відповідно до Держстандартів підготовки кваліфікованих робітників за професією слюсар з ремонту автомобілів.

*Олег Порадюк,
викладач-методист*

ДО СВОЄЇ РОБОТИ ПІДХОДЯТЬ ПРОФЕСІЙНО І ТВОРЧО

Серед інших професій Квасилівський професійний ліцей здійснює підготовку кваліфікованих робітників за професією електрогазозварник; рихтувальник кузовів на базі повної загальної середньої освіти і базової загальної середньої освіти, а також здійснює перепідготовку незайнятого населення. Із цієї професії ліцей є пілотним навчальним закладом в українсько-канадському проекті “Децентралізація управління професійним навчанням в Україні” (майстер-викладач Сергій Левкович).

Традиційним у ліцеї стало проведення конкурсів професійної майстерності серед кухарів-кондитерів (майстер-викладач Валентина Васильчишина). Бізнес-урок (“Російська звичайна піч”) розробив і запровадив старший викладач Микола Дмитрук (*на фото*).

Під час розв’язування математичних задач розвивається творча і прикладна спрямованість мислення, що має принципове значення для

формування професійних якостей майбутніх робітників – у цьому переконана старший викладач математики Ольга Бабич.

А міжпредметні зв’язки на уроках математики з успіхом використовує старший викладач Валентина Дробенюк. Професійну напрямленість на уроках іноземної мови використовує викладач Тетяна Суханицька.

Прекрасний дидактичний матеріал до вивчення творчості Л.М. Толстого підготувала викладач вищої категорії Анжела Нагорняк (*на фото*), а ще цей викладач зарубіжної літератури запропонувала учням брейн-ринг “Ерудит”.

Активізувати пізнавальну діяльність учнів на уроках історії пропонує старший викладач Анатолій Єфімчук: “Адже будь-яка дія перед тим, як бути реалізованаю, народжується в мозку учнів і там аналізується; тому, в першу чергу, слід активізувати саме розумову діяльність учнів. Це можливо з допомогою різноманітних педагогічних методів, прийомів і технологій” (*на фото*).

СТВОРЕННЯ ТЕСТИВ З ДОПОМОГОЮ ЕЛЕКТРОННИХ ТАБЛИЦЬ

У зв’язку з комп’ютеризацією навчальних кабінетів з’явилася можливість перевіряти знання учнів з допомогою комп’ютера. Для цього я пропоную розглянути один із варіантів тестової програми. Метою цієї програми є перевірка знань учнів із пройденого матеріалу, в даному випадку “Операційна система Windows”. Програма розроблена в середовищі Microsoft Excel із пакета програм Microsoft Office. Програма може бути корисною не тільки для викладачів інформатики, а й викладачів інших дисциплін, в яких є комп’ютер, оскільки не потребує глибоких знань самої програми.

Сергій Жулавнік,
викладач

ЛІТЕРАТУРНО-ДРАМАТИЧНИЙ ГУРТОК “МНЕМОЗІНА”

Керуючи літературно-драматичним гуртком “Мнемозіна”, я спостерігала, як учні по-справжньому починають усвідомлювати, оцінювати можливості слова, розуміти, що це за чудове явище людська мова, художнє слово, яке неоціненне його значення в житті кожної людини.

Наш ліцей протягом кількох років підтримує стосунки із Львівським музично-драматичним театром ім. Ю. Федьковича. Щорічно вони приїздять до нас із виставами. Відвідування театру потребує сумлінної і ретельної попередньої підготовки. Зокрема зосереджу увагу учнів на тому, як нелегко поставити п'есу не драматичного твору, а прозового. Так було, наприклад, під час перегляду вистав Львівського театру за мотивами творів О. Кобилянської “Вовчиха”, “Земля”.

Учні ліцею часто відвідують Рівненський музично-драматичний театр. Після перегляду вистави “Дамських справ майстер” за мотивами комедії І. Карпенка-Карого “За двома зайцями” їм захотілося самим поставити її.

Роботу потрібно було починати з нуля. Але три місяці наполегливої праці дали свої результати. Оформленням сцени разом з учнями займалися професійні художники. Костюми готували батьки, знайомі, гримували друзі. 55 хвилин задоволення для глядачів (у залі ліцею був повний аншлаг) – і радісні, щасливі мої актори. У таких ситуаціях учнів оцінюєш зовсім по-

іншому, ніж на уроці. Шкода тільки, що віднайдені таланти швидко йдуть з ліцею, хоча на зміну їм приходять інші.

Тамара Порадюк,
викладач вищої категорії

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ

У практиці роботи під час вивчення нового матеріалу або закріплення його я часто звертаюсь до гри. Вона подобається учням тим, що вони поставлені в умови, коли потрібно розв'язати проблему самому, маючи певний багаж знань. Дидактично гра на уроці – не самоціль, а засіб розвитку учня. Це не розвага задля розваги чи задоволення. На гру дивлюсь як на перетворювальну творчу діяльність у тісному зв'язку з іншими видами навчальної роботи.

Гра сприяє передачі способів набутих знань, досвіду колективної і групової роботи. Ігри змушують учнів вносити в пізнавальну діяльність свій досвід і свої знання, одержувати нові знання з джерел, які шукають самостійно. Тому берусь стверджувати, що для учнів це і є навчання, і праця, і серйозна форма виховання.

Головне те, що такі уроки стимулюють творчі здібності учнів, створюють сприятливі умови для розвитку інтелекту, освітнього рівня. Деякі уроки дозривають місяцями, навіть роками, до інших готуючись як до свята. Сповнені яскравих вражень, невимушеної спілкування, демократичні за своєю суттю, такі уроки допомагають зацікавити учнів, дати позитивні емоції кожній дитині.

*Галина Самчук,
старший викладач української мови та літератури*

Позаурочна робота:

Викладач-методист Любов Гайдучик передонана, що, крім викладацької і методичної роботи, важливе місце в роботі викладача займає позакласна робота з предмета. Адже завдяки їй можна підвищити інтерес учнів до предмета. Тому й з метою виявлення обдарованих учнів щороку проводиться олімпіада з хімії. А ще – у нашому ліцеї проводяться предметні тижні з хімії, випускаються стінгазети, проводяться інтелектуальні ігри, КВК.

Вечір цікавої математики підготувала викладач вищої категорії Ольга Бабич, інтелектуальну гру “Відгадай подію” – викладач вищої категорії Анатолій Єфімчук.

Позакласний захід “Чемпіон” – задумка і втілення викладача Наталії Жулавнік (на фото).

Виховуємо патріотів

*Олександр Нагорняк,
заступник директора з навчально-виховної роботи:*

Головною метою військово-патріотичного виховання в Квасилівському професійному ліцеї є:

– здобуття учнями середньої і професійно-технічної освіти, розвиток їх природних позитивних нахилів, здібностей, творчого мислення, вміння самовдосконалюватися;

– формування в них патріотичної громадянської позиції, готовності за будь-яких умов виступити на захист суверенної України.

Головним завданням військово-патріотичного виховання в ліцеї є:

– формування духовної і психологічної готовності майбутніх воїнів зі зброєю в руках захищати Україну, її територіальну цілісність, інтереси народу України, стояти насторожі його свободи і незалежності;

– виховання в учнів усвідомлення громадянського обов'язку, вірності військовій присязі, формування внутрішньої потреби в суворому виконанні військових статутів, наказів командирів і начальників;

– вироблення морально-бойових якостей, активної реакції на бойові ситуації, формування позитивних мотивів до оволодіння військовими знаннями, підвищення рівня фізичної підготовки та витривалості;

– піднесення престижу військової служби, військово-фахова орієнтація молоді, формування і розвиток у юнаків мотиваційної сфери, спрямованої на підготовку до захисту суверенітету України та до вступу у вищі військові навчальні заклади.

Напрями військово-патріотичного виховання:

– формування і розвиток в учнів загальнолюдських ціннісних орієнтацій, національної гідності, культури міжнародних відносин, морально-психологічних якостей громадянина-патріота;

– вивчення геройчної історії українського народу, духовної спадщини, національних традицій, символів, звичаїв, вірувань;

– вивчення та роз'яснення учням ідейно-теоретичних зasad державної незалежності та суверенітету, ролі і місця Збройних сил України, значення військової служби та військового обов'язку в забезпеченні територіальної цілісності держави;

– вивчення історії формування і будівництва Збройних сил України, історичних та духовних джерел національної військової організації, пропаганда подвигів і заслуг військовослужбовців у воєнний та мирний час;

– ознайомлення із життям та діяльністю видатних військових та державних діячів, борців національно-визвольного руху;

– співпраця з державними органами влади, громадськими та творчими організаціями, релігійними конфесіями, засобами масової інформації з питань військово-патріотичного виховання;

– військово-фахова орієнтація молоді та підготовка її до служби в лавах Збройних сил України;

– розвиток шефської роботи військовими частинами, надання допомоги ветеранам війни, учасникам бойових дій і військової служби.

Форми і методи військово-патріотичного виховання учнів у позаурочний час передбачає проведення таких заходів:

– лекції, доповіді, бесіди з історії України, її збройних сил, державної та військової символіки;

– тематичні учнівські вечори;

– місячники оборонно-масової роботи;

– перегляд кінофільмів з оборонної тематики;

– змагання з військово-прикладних видів спорту;

– екскурсії до військових частин;

– зустрічі з ветеранами війни, учасниками бойових дій, військовослужбовцями;

– зустрічі з воїнами – колишніми випускниками ліцею, відмінниками бойової підготовки;

– шефська робота з військовими частинами;

– заходи з орієнтації на військові професії;

– обладнання військового кабінету і стрілецького тиру.

У ліцеї протягом навчального року проводиться три місячники оборонно-масової роботи:

– до дня Збройних сил України і українського козацтва;

– до дня вшанування учасників бойових дій, які загинули на території інших держав, та до Дня захисника Вітчизни;

– до дня Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками.

За десять днів до початку місячників оборонно-масової роботи в ліцеї готуються відповідні накази на проведення місячників та розробляються заходи, які погоджуються з заступником директора з навчально-виховної роботи та затверджуються директором.

Почесна варта
з учнів ліцею

Покладання квітів

Учні екіпіруються
і готовуються до
виконання навчальних
стрільб

СПОРТИВНО-МАСОВА РОБОТА

Сергій Кривчук,
керівник фізичного виховання:

Спортивна робота Квасилівського професійного ліцею базується на уроках фізкультури, в позаурочних заняттях, секціях, спартакіаді Квасилівського професійного ліцею. Також – в обласних та всеукраїнських змаганнях, до яких виявляється найбільший інтерес учнів, що стимулює спортсменів до занять фізичною культурою та спортом.

Спортивно-масова робота розпочинається з першого дня навчання. До Дня знань 1 вересня традиційно проводяться змагання серед учнів ліцею з підтягування на високій перекладині, поштовху гирі, армрестлінгу.

У планах спартакіади ліцею передбачені такі види спорту, як волейбол, баскетбол, міні-футбол, настільний теніс. Поряд із спартакіадою КПЛ спортсмени беруть участь в обласних спартакіадах ПТНЗ. Досить часто команди навчального закладу стають призерами області в таких ігрових видах спорту, як баскетбол, волейбол, міні-футбол і завжди – чемпіонами області серед ПТНЗ з боротьби самбо, дзюдо, армрестлінгу, поштовху гирі.

За високі досягнення в спортивних змаганнях у спартакіаді ліцею учні нагороджуються дипломами та призами

Роботу кафедри фізичної культури було оцінено в 2002 році та нагороджено дипломом МОН України комітетом з фізичного виховання та спорту за I місце у Всеукраїнському огляді-конкурсі на кращу організацію та проведення навчальної, фізкультурно-масової та оздоровчої роботи серед сільських ПТНЗ України.

ШКОЛА БОРОТЬБИ САМБО ТА ДЗЮДО

Найкращою сторінкою спортивної роботи КПЛ визначається праця тренера-викладача, майстра спорту СРСР з вільної боротьби, судді міжнародної категорії, заслуженого тренера України з боротьби самбо КОБИ Миколи Павловича.

У 1990 році Микола Павлович Коба розпочав працювати тренером-викладачем, і тоді була заснована школа боротьби. Сприяв цьому тодішній директор училища Ромер А. П. У навчальному закладі була сформована спеціальна група з боротьби дзюдо і самбо з учнів-зварників. На базі КПЛ проводилось тренування борців двічі на день, також учням-спортсменам надавалось посилене харчування.

Анатолій Мороз

Дмитро Коба

Оксана Казмірчук

Вихованці школи боротьби брали участь в обласних та національних змаганнях. Не було таких обласних змагань, на яких би наші спортсмени не займали перші місця.

Перший успіх на всеукраїнському рівні прийшов у 1996 році. Учень ПТУ-16 Володимир Назарчук у Запоріжжі став бронзовим призером у національних змаганнях з боротьби дзюдо. Великі здобутки в училищі вніс Анатолій Мороз, який був багаторазовим чемпіоном області з вільної боротьби і дзюдо. Естафету перемог підхопив Сергій Пахальчук, він став першим майстром спорту в школі боротьби та 3-разовим призером Чемпіонату України з боротьби самбо.

Продовжив шлях до перемог на всеукраїнському рівні Дмитро Коба, який став чемпіоном МОН України з боротьби дзюдо та багаторазовим призером у чемпіонатах України з боротьби самбо. На даний час він працює тренером-викладачем у Квасилівському професійному ліцеї.

У групі кухарів-кондитерів навчалась майстер спорту з боротьби самбо Оксана Казмірчук, яка перемагала на першостях МОН України з боротьби

дзюдо, двічі вигравала кубок України з боротьби самбо та 12 разів була призером Чемпіонатів України з боротьби самбо.

У групі автослюсарів навчався Віктор Куцель – багаторазовий призер та чемпіон МОН України з боротьби дзюдо, призер Чемпіонату України з боротьби самбо, який виконав норматив майстра спорту з самбо.

У школі боротьби навчався чемпіон України, майстер спорту Роман Ріпа, призерка Чемпіонату України з боротьби дзюдо і самбо – Тетяна Турчина, Ганна Догмат. Тетяна Чмир є володаркою Кубка України Чемпіонату України. Ольга Федитник – майстер спорту з боротьби дзюдо, яка неодноразово перемагала суперників на всеукраїнських змаганнях.

У школі боротьби продовжують шлях високих результатів і наполегливо тренуються молоді борці, які вже є кандидатами в майстри спорту, це – Тетяна Кушнірук, Ірина Сидорук, Анастасія Лопуга, Павло Цецельський.

Найтитулованішою ученицею школи боротьби є Марія Мухаровська – чемпіонка Європи 2003 року, срібна призерка Чемпіонату Світу 2004 року і майстер спорту міжнародного класу з боротьби самбо.

Учень із групи електрозварників-рихтувальників кузовів автомобілів Антон Нечай є багаторазовим чемпіоном обласних змагань із боротьби дзюдо та срібним призером у першості МОН України.

Антон Нечай

ни з боротьби дзюдо та семиразовим призером України з боротьби самбо. У 2007 році він виконав норматив майстра спорту з боротьби самбо.

У школі боротьби навчається майстер спорту Олександр Чмир, чемпіон України 2007 року, бронзовий призер Чемпіонату Європи з боротьби самбо.

Уже стало традицією в нашому навчальному закладі проводити Всеукраїнський турнір із боротьби дзюдо пам'яті воїна-афганця А.С. Кушнерова, а також турнір на всеукраїнському рівні на призи Миколи Павловича Коби.

За час роботи “Школи боротьби” підготовлено 9 майстрів спорту України, 1 майстер спорту міжнародного класу та понад 60 кандидатів у майстри спорту України.

ОЗДОРОВЧА РОБОТА

Спортивна робота ліцею крокує нога в ногу з оздоровчою роботою. З метою забезпечення повноцінного відпочинку й оздоровлення учнів, на підставі постанови Кабінету Міністрів України, організовуються і проводяться туристичні походи з учнями Квасилівського професійного ліцею за різними маршрутами Рівненської та Волинської областей. У туристичних походах учні

виконують спортивно-туристичні нормативи, пізнають краєвиди України, змістово відпочивають і займаються краєзнавчою та суспільно корисною працею.

Спортивно-масова робота в Квасилівському професійному ліцеї проводиться під девізом: “ЗДОРОВІ ДІТИ – ЗДОРОВА НАЦІЯ”.

Колектив Квасилівського професійного ліцею вміє не тільки гарно працювати, а й змістово відпочивати та оздоровлюватись. Протягом кількох років сприяє цьому профком ліцею на чолі з наполегливою, відповідальною та творчою Самчук Галиною Антонівною, викладачем української мови та літератури. Працівники навчального закладу постійно оздоровлюються на курортах Моршина та Трускавця, п’ють джерельну воду в Степані та в “Червоній калині”, лікуються цілющими грязями та морським повітрям Криму.

Доброю традицією ліцею стали екскурсійні поїздки. За кілька років колектив побував у багатьох відомих історичних та культурних місцях Рівненщини та Західної України.

*Матеріали до книги
підготував педагогічний
колектив ліцею, 2010 р.*

Загальний вигляд КПІ

У кабінеті з спецтехнології зварювального виробництва

У кабінеті української мови та літератури

Кухарі-кондитери, ІІ курс

У кабінеті інформатики. Зліва направо: Гладунський В.П.,
Кривчук С.О., Левкович С.В., Снітчук О.В., Костюк А.В.,
Коцюк С.П., Дробенюк В.В., Грицина І.В. (крайня праворуч)

Учні КПЛ біля пам'ятного знака
із заступником директора Нагорняком О.Д.

Група зварників-рихтувальників кузовів

Майстер виробничого навчання Патаєвич В.С. з учнями

*Група кухарів-кондитерів, майстер виробничого навчання
Радімович М.В. (крайній зліва)*

Викладач математики Бабич О.А. під час уроку

Під час уроку з “Захисту Вітчизни”, викладач Нагорняк О.Д.

У лабораторії автосправи

КУЛЬТУРА

КВАСИЛІВСЬКИЙ БУДИНОК КУЛЬТУРИ

(директор Зіновій Дмиш)

При БК діють такі аматорські колективи:

- чоловічий вокальний ансамбль “Оксамит”;
- жіночий вокальний ансамбль “Молодички” (керівник Володимир Баглай);
- ВІА “Ритм” (керівник Володимир Баглай);
- ансамбль естрадної пісні “Лорелей” (керівник Лілія Биць);
- хореографічний ансамбль “Весняночка” (керівник Любов Добродзій);
- гурт бально-спортивного танцю “Арт-квартал” (керівник Артур Прокаєв);
- гурток спортивної аеробіки для дорослих (керівник Любов Добродзій).

Будинок культури має двох штатних культоосвітніх й одного технічного працівників.

У 2005 році утворився ансамбль дитячого естрадного співу “Лорелей” (керівник Лілія Биць). Гурток естрадного співу відвідують діти з 6 років. Спортивно-балальним танцям навчаються діти в танцювальному гуртку “Арт-квартал” (керівник Артур Прокаєв). Гурт “Весняночка” виконує народні та сучасні танці (керівник Любов Добродзій).

У 2008 році приміщення головної зали Будинку культури було капітально відремонтовано за кошти бюджету розвитку, в поточному році проведено реконструкцію фасаду та виставкового залу на загальну суму 430 тис. грн.

(“Наш Квасилів”, 2009 р.)

ЇЇ ВЕЛИЧНІСТЬ ЖІНКА

У смт Квасилів за сприяння місцевої влади, центру соціальної служби для сім’ї, дітей та молоді, публічно-шкільної бібліотеки та Будинку культури був організований святковий концерт, присвячений Міжнародному жіночому дню. В актовій залі професійного ліцею зібралися жінки, дівчата, молодь.

Розпочався концерт вітальною промовою селищного голови Дмитра Крета, який відмітив визначну роль жінки у суспільстві, особливо у сім’ї.

Здавна люди закликали прихід весни, тому і лунали веснянки у виконанні фольклорного ансамблю “Віночок” під керуванням Наталії Саваринської.

Танцювальний гурт “Весняночка” (керівник Любов Добродзій), ансамблі “Лорелей” і “Сонечко” (керівник Лілія Биць), чоловічий ансамбль “Оксамит” (керівник Зіновій Дмиш) свої виступи присвячували жіноцтву.

Дебютом став виступ нещодавно сформованого жіночого ансамблю “Молодички” під керуванням Володимира Баглая. Українські народні пісні у їхньому виконанні дуже сподобалися глядачам. Із сольними номерами виступали Анна Яремчук та Тетяна Радченя. Успішно на квасилівській сцені свої авторські пісні “Мама”, “Хризантема”, “Мое рідне село” виконала Раїса Семенюк. А пісня “Розпрягайте, хлопці, коней” у виконанні наших гостей зі Здолбунова Ірини та Михайла Мельників і Наталії Саваринської була підхоплена всім глядацьким залом.

Ведучі свята Микола Косинський та Марія Драчук побажали всім жінкам, незалежно від віку та соціального статусу, щоб на печалі дивилися у мікроскоп, а на радощі – у телескоп, щоб у пустелі завжди таланило на оазис, а в морі – на острів, щоб простягнуті руки завжди були дружніми, а вуста коханими.

*Віта Кисільова,
бібліотекар публічно-шкільної бібліотеки смт Квасилів
("Слово і час". – 14 березня 2008 р.)*

З ПІСНЕЮ ПО ЖИТТЮ

Заснувала свій чудовий ансамбль “Лорелей” Лілія Павлівна Биць, випускниця народного ансамблю “Живограй” та класу диригування А.С. Пастушенка, на основі естрадного гуртка у смт Квасилів. Вікова категорія учасників колективу – від 13 до 16 років. Репертуар ансамблю складається з пісень відомого композитора Андрія Пастушенка.

Неодноразові лауреати різних конкурсів, відомі у Рівненській області і в багатьох містах України, “Лорелей” у 2008 році побував у Польщі з двома концертами. А вже 9 червня 2009 року ансамбль відправиться до Болгарії у м. Кранево, де візьме участь у Міжнародному дитячому фестивалі.

І віриться, що дорога цього колективу – щаслива! Адже то час відлітає в минуле, а життя пісні не минає, бо майбутнє кличе вперед. І там, у прийдешніх далях, понад усе буде цінуватися в людях вічне диво добра та любові, що пульсують із невмирущої краси пісні.

*Тетяна Шевчук, студентка МЕГУ
("Слово і час". – 12 червня 2009 р.)*

Квасилівський Будинок культури

*Директор Будинку культури
З.І.Дміш*

*Художній керівник
Володимир Баглай*

Учасники “Арт-кварталу”,
керівник Артур Прокаєв

Дарина Нечай і Влад Мазур

Марія Процішина й Ігор Калинович

*Члени ансамблю “Лорелей”.
В центрі – керівник Лілія Биць*

Ансамбль “Лорелей”

Бандуристки сестри Орлови

Під час Шевченківських свят

Танцюристи з гурту
спортивно-балльного
танцю
“Арт-квартал”

Чоловічий вокальний
ансамбль “Оксамит”

Гурт ”Весняночка”,
молодша група

Ансамбль “Молодички”

Майстрині ужиткового мистецтва

*Учасники презентації першого тому книги
“Квасилів: фрагменти історії”, січень 2012 року*

Вишивки
квасилівських майстринь

ВІД СЕЛА ДО СЕЛА

Кожне село нашого краю багате талановитими людьми. Розповісти про них та показати найкращі їхні здобутки й покликаний фестиваль-естафета “Від села до села з піснею і словом”, що стартував цими вихідними у Рівненському районі.

А першопрохідцем такої масштабної акції став Квасилів, селище, що славиться своїми мистецькими колективами, майстрами народної творчості. Отож у місцевому Будинку культури, де відбувалося свяtkове дійство, було надзвичайно людно, адже і жителів селища, і гостей зібралося чимало. На свято до Квасилова завітали голова Рівненської районної ради Микола Свінозельський, перший заступник голови райдержадміністрації Сергій Подолін, начальник відділу культури і туризму райдержадміністрації Віктор Дорошенко, які відзначили, що про розвиток талантів у Квасилові неабияк дбає селищний голова Дмитро Крет. Його ж і нагородили грамотою облдержадміністрації та вручили перехідний символ естафети – альбом. А свої мистецькі напрацювання дарували всім присутнім ансамбль “Лорелей”, танцювальні гурти “Весняночка” та “Арт-квартал”, дует працівників Квасилівського дитячого садка “Лелека”, ансамбль народних інструментів, чоловічий ансамбль “Оксамит” та інші учасники. Не залишилися поза увагою і роботи місцевих майстринь Аполлінарії Шелест, Валентини Барапович, Марії Боровчук та Лідії Удодик, які вкладали у вишивані та в'язані вироби все тепло своєї душі.

Квасилів гордо розпочав ходу акції і передав право наступництва селу Шпанів, де мистецькі дійства проходитимуть вже 24 травня.

*Ольга Дем'янчук,
“Вісті Рівненичини”, 2010 р.*

ЯК ЗРОБИТИ БУДИНОК КУЛЬТУРИ ПРИБУТКОВИМ?

Цій будівлі понад 100 років. Колись її будували як житлове приміщення. Пізніше тут була конюшня, пожежна частина, господарські склади. Згодом і сьогодні – це Будинок культури сім'ї Квасилів. Такого вигляду цей заклад набув минулого (2009) року. Тоді завершився дворічний ремонт. Він обійшовся селищній раді майже у 300 тисяч гривень, плюс допомога спонсорів. Любов Добродзій, керівник чотирьох колективів, пригадує, як до ремонту їм було непереливки. Нині в Будинку культури займається з десяток колективів, у яких

задіяно понад 100 дітей. Коли тут проводять різні урочистості, глядацька зала переповнена. Дискотеки, виставки, ярмарки, здача приміщення в оренду. У такий спосіб на Будинку культури почали заробляти. Надворі встановили дві відеокамери, щоб спостерігати за масовими акціями. За три роки гроші, витрачені на ремонт, планують повернути. Більшість Будинків культури в області збиткові та напівзруйновані. Кожен другий потребує ремонту. Квасилівський клуб став прикладом для інших закладів, як потрібно ставати на ноги.

Юрій Шарманський,
Микола Мельничук,
(газета “День”. – 23 лютого 2010 р.)

КВАСИЛІВСЬКА ПУБЛІЧНО-ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА

(завідувач Захарчук Оксана Віталіївна)

Публічно-шкільна бібліотека – філіал № 3 Рівненської районної ЦСПШБ, заснована у 1946 році, складається з чотирьох підрозділів: абонемент, читальний зал, дитячий відділ, шкільний відділ. Завідувач ПШБ – **Оксана Віталіївна Захарчук**, завідувач шкільним відділом – провідний бібліотекар Людмила Леонтіївна Музичук. Бібліотекарі – Матвійчук М.С., Матвійчук С.Р.

Бібліотечний фонд становить 33822 примірники, в т.ч. підручників – 11916, українською мовою – 27894, російською мовою – 5928, періодичні видання. Надходження періодичних видань до публічно-шкільної бібліотеки частково фінансиє селищна рада.

ІСТОРІЯ БІБЛІОТЕКИ

Громадська бібліотека в Квасилові організована у 1871 році з відкриттям школи. Частину книг передали в її фонд жителі зі своїх зібрань, частину купили, причому грошей на придбання нових видань не шкодували.

Пізніше, у 1889 році, з ініціативи Я. Странського було органіоване товариство “Читацька бесіда”. Первісно його метою було краще засвоєння російської мови. Отже, потрібні були російські книги. Так бібліотека стала чесько-російською, поступово перетворилася в одну з найбільших на Волині. В роки Першої світової війни бібліотеку вдалося зберегти. Правда, нові книги сюди не надходили. Але після закінчення війни кількість книг, особливо чеською мовою, знову починає зростати. Дещо знову купили, а дещо надійшло як подарунки. “Читацька бесіда”, до речі, була першим таким товариством чеських переселенців на Волині.

Організатором громадської бібліотеки був Франтішек Шебор, який з 1875 по 1888 роки вчителював у Квасилові.

Читальний зал бібліотеки

Із 1892 по 1935 роки бібліотекарем був Володимир Томаш, якого вважали людиною надзвичайно великих інтересів, дуже освіченим, культурним і цікавим співрозмовником.

У 60-х роках у Кvasилові була організована центральна районна бібліотека, керівником якої протягом багатьох років була Ремінна Ганна Василівна. З переходом її на інше місце роботи бібліотеку очолила Новак Ніна Василівна. Через два роки посаду завідуючої районної бібліотеки посіла Савелюк Ніна Олексandrівна.

Із 2 січня 1979 року почала діяти централізована бібліотечна система і центральну районну бібліотеку з Кvasилова перемістили в смт Клевань-2, а Кvasилівську перейменували на міську. Тривалий час Ніна Олексandrівна була її незмінним керівником.

У 2002 році відбулася реорганізація бібліотечної мережі шляхом об'єднання публічних і шкільних бібліотек.

Нешодавно за кошти бюджету розвитку селищної ради капітально відремонтовано покрівлю бібліотеки та музичної школи на 68 тис. грн., у приміщені бібліотеки встановлено автономне опалення вартістю 19 тис. грн.

ВИСТАВКА ЗАПРОШУЄ НА ГОСТИНИ

У бібліотечному залі для дітей дніми закінчено організацію та оформлення діючої виставки робіт квасилівців учнівського віку, котрі вже можуть своїми руками малювати, виготовляти всілякі вироби, вишивати та в'язати. Чого тільки не побачиш на цій виставці!

Учні підготували на виставку і підсвічники, і браслет, і підставку для вазонів, зроблену з металу вручну, і макраме, і вироби, плетені гачком та спицями, і вишиванки, і витинанки, й ікебану... І багато квітів!

Матеріал для своїх доробок діти використовують різноманітний: вату, яєчну шкаралупку, фольгу, кольоровий і звичайний папір, засушені влітку квіти, листочки. У поєднанні з фантазією все це створює казковий, привабливий світ мистецтва.

Дуже гарно одягнула свою ляльку у в'язані речі Таня Варенюк, допомагала їй Діна Рибак. Приваблює погляд серветка, яку вишила Оля Молчанович, вишиванки Наталі Антонішиної та Надійки Бенчук. Подобаються відвідувачам і зайчики, які виготовили Наталя Антонішина і Рома Кравчук. Цікавою є композиція “Курчатка” Ірини Рижук. Багато робіт принесла на виставку Ірочка Чернякова. Вона виготовила з паперу ялинку, ялинкову гірлянду, кошичок. Використала й принаду засушених квітів.

Хотілося б відзначити й роботи Руслана Білостоцького (“Підсвічник”), Петра Калініна (“Підставка для вазонів”), Максима Співака (“Браслет”), Романа Мінька, Саші Оніщука, Віталія Співака (“Підсвічник”), доробки Віти Мелещук, Мирослави Бабич, Надії Омелянчук, Лесика і Саші Торошів.

Проте найбільше на виставці малюнків – їх зібралося понад 100! Люблять наші діти малювати. Вирізняються малюнки Тані Дмиш, Василя Бурика, Саші Варенюка, Тані Білоус, Наталки Гоцко, Віті Стехуна, Валентина Машука, Роми Янчевського, Ігоря Пилипчука, Вадима Цуняка, Каті Бакай та ін.

У цілому виставка спровокає гарне враження, викликає радість, сподівання і впевненість – створений руками дітей світ прекрасного існує!

Неабияка заслуга в організації виставки працівників селищної бібліотеки, художника-оформлювача Тетяни Торош, керівника дитячої студії Еммануїла Бурика та його дружини Тетяни.

*Ніна Савелюк, завідуюча бібліотекою
("Голос Волині"). – 31 січня 1995 р.)*

“ІМЕНИНИ КНИГИ”

Свято під такою назвою відбулося нещодавно в публічно-шкільній бібліотеці смт Кvasилів. Сюди завітали учні перших класів Кvasилівського НВК “школа-ліцей”. Ошатно і святково пожвавлено було в цей день у бібліотеці. Бібліотекарі Оксана Захарчук та Світлана Матвійчук розповіли маленьким читачам про те, який шлях пройшла книга від появи писемності до сьогодення, ознайомили їх з історією найбільших книжкових скарбів світу. А конкурси “Казкознавці” та “Маленькі книголюби” виявили, що наші читай-лики полюбляють не лише слухати, а й із задоволенням читають та знають літературних героїв.

Доброго настрою додали присутнім вірші у виконанні Ані Цимбалюк, Владика Довгополого, Даринки Грабчак, Романа Мацканіча, Насті Єрчик, Олексія Стеблія, Владика Кротюка. Учні Я.Голуб, О.Суліцька, О.Свірик, Д.Демковець, О.Паруха та інші поділились з друзями враженнями від останніх прочитаних творів, дуже емоційно розповідали про улюблених казкових героїв. Порадившись зі своїми вчительками А.Шепель, Л.Єрешенко, Л.Мичко, учні подарували працівникам бібліотеки чудову пісню.

Оксана Захарчук,
завідуюча публічно-шкільною бібліотекою
(“Слово і час”. – 13 червня 2008 р.)

ПОДОРОЖ ДО КРАЇНИ ЧИТАЛІЇ

Уже доброю традицією стало свято під назвою “Посвята в читачі”, яке щорічно проводиться в публічно-шкільній бібліотеці смт Кvasилів.

І ось нещодавно нашими гостями стали учні перших класів Кvasилівського НВК “школа-ліцей” у супроводі класних керівників Р.І. Марушкевич, Л.І. Саваринської, Б.М. Сидора. Зі щирим зацікавленням малюта ознайомилися з бібліотекою, її фондом, змістовними книжковими виставками. Не залишила наших гостей байдужими розповідь бібліотекарів Оксани Захарчук та Марії Матвійчук про історію книги, її значення в житті людини. Вдало доповнили її виступи Діани Білостоцької, Антона Менчинського, Ірини Зарчук, Максима Мосійчука, Софійки Козел, Владика Шумовського та інших учнів, які були просякнуті щирою любов’ю до друкованого слова, до “сторінок книжок завітних”. Не зайвим подарунком виявилася й “Пам’ятка юному

читачеві”, яка інформує читайликів про правила, що допомагають зберегти книги від пошкоджень, подовжити їх вік.

Приємно відзначити, що кожний зміг підібрати собі книжечку за смаком, ніхто не пішов від нас із порожніми руками і в поганому настрої. Адже предметом гордості бібліотеки завжди були і є книги та її читачі – справжні друзі. А справжні друзі залишаються на все життя. Тож нехай бібліотека буде для всіх і для кожного з наших маленьких читачів справжнім другом, мудрим порадником, джерелом знань, що допомагає оволодіти дорогоцінним скарбом – Скарбом Слова.

Оксана Захарчук,
завідуюча публічно-шкільною бібліотекою сім'ї Квасилів
(“Слово і час”. – 22 травня 2009 р.)

СПРАВА ЖИТТЯ

До справи свого життя Оксану Захарчук із Квасилова привів теплий спогад із дитинства – тиша, запах книг і бібліотекар, яка вела лабіринтами стелажів до потаємного чтива. Після закінчення школи вона, як і належить донощі головного конструктора “Рівнеському машині” Пашинського В.О., вступила до Львівського політехнічного інституту. Але вже на першому курсі відчула, що теоретична механіка не для неї, хотілося читати, бути серед книг. Це бажання виявилося сильнішим за неї саму – після першого курсу покинула ВНЗ. І тільки згодом стала студенткою факультету бібліотекознавства і бібліографії Рівненського інституту культури, який закінчила з червоним дипломом.

Наш кореспондент зустрілася з **Оксаною Захарчук** на її робочому місці – в об’єднаній публічно-шкільній бібліотеці селища Квасилів, де вона працює завідувачкою.

– Оксано Віталіївно, у Квасиліві мешкає понад 8 тисяч чоловік. Скільки з них користуються послугами бібліотеки?

– Близько трьох тисяч читачів. Фонд нашої книгозбирінні складає 34 тисячі примірників книг і підручників, 11 тисяч з яких знаходиться у школі. Крім

мене, а я веду дорослий абонемент та читальний зал, обслуговують читачів бібліотекар Марія Матвійчук, завідуюча шкільним відділенням, відмінник освіти Людмила Музичук та бібліотекар Світлана Матвійчук.

— Хто найчастіше звертається в бібліотеку і чи її запити найскладніші для Вас?

— Це студенти. І дуже приємно, що йдуть до нас не тільки квасилівські, а й ідуть із Рівного, кажуть, у нас є такі книжки, на які, щоб віднайти в обласній книгозбірні, треба затратити півдня. Прагнемо з коштів за платні послуги — 2 гривні в рік із кожного абонента за користування бібліотекою — купувати книги за потребами читачів — це “студентська” література, дитяча, новинки сучасних авторів... Крім того, до нас надходять книги з районної бібліотеки, числяться на обліку подаровані книги від читачів та авторів. Був такий час, коли говорилося про списування книг, яким понад 10 років, через втрату їх актуальності. Але кожну книгу розглядаємо індивідуально. Списування абсолютно не торкнулося всесвітніх авторів. А візьмемо дитячі книжки з 70-х років. Там ілюстрації як витвір мистецтва. І дуже шкода, що багато сучасних дитячих книжок — це на сторінку штампований малюнок і два рядки тексту. Очевидно, це для тих, хто не любить читати.

— Що робить бібліотека, щоб бажаючих читати не ставало менше?

— Стараємося, щоб про нас не забували. Зі своїми заходами, виховними годинами спільно з бібліотекарями шкільного відділення йдемо до учнів школи, Квасилівського професійного ліцею. Учням перших класів завжди цікаві наші посвяти в читачі. Силами читацького активу розповідаємо про історію ви-никнення книги, співаємо, читаємо вірші. Дітям це подобається, вони перші місяці ходять до нас мало не щодня. Учні Квасилівського професійного ліцею спочатку були мало зацікавлені у відвідуванні нашої бібліотеки, адже у них є своя. Але ми самі прорекламували їм себе. Склали сценарій до Шевченківських днів і включили туди все, що стосується перебування Великого Кобзаря на Рівненщині. Учням було цікаво. А паралельно продемонстрували там виставку книг. Найактивніші наші читачі є членами клубу “Співрозмовник за інтересами”, що діє при бібліотеці. Періодично ми збираємося і обговорюємо план масових заходів, складаємо сценарії, ремонтуємо книги. Учні роблять це із задоволенням, і батьки нам вдячні, що дитина біля книжки, а не в барі.

— Бібліотека, в якій Ви працюєте, по-домашньому затишна. Хто допомагає створити таку атмосферу?

— Я люблю свою роботу і, як у дитинстві, захоплююся аурою книг. А щоб тут було добре й іншим, працівники бібліотеки прикрасили стіни ма-

льованими та вишитими картинами самобутніх авторів із домашнього архіву. Взагалі зараз іде тенденція до того, що бібліотека не просто має бути книго-збірнею, а й місцем відпочинку. Скажімо, щоб мама з дитиною могла б покористуватися Інтернетом, або погортати журнал, газету чи книгу, а дитина тим часом погратися в іграшковому куточку. Але нам до цього ще далеко. Бо навіть той стільчик до комп’ютера чи іграшка повинні мати естетичний вигляд, щоб сюди хотілося приходити і не було соромно за незручності. Чим може, тим допомагає селищна рада, робить передплату на газети і журнали. А наші працівники з вирізок свіжої періодики ще й формують спеціальні папки для різних категорій людей, щоб можна було прийти до нас і знайти те, що їх цікавить зі сфери пенсійного забезпечення, з приводу надання субсидії чи інформацію щодо пільг для чорнобильців або людей з обмеженими можливостями. Є в нас папка, де можна відшукати все про історію і сьогодення Квасилова, мешканців селища. Звичайно, хочеться, щоб відвідувачі почувалися у нас комфортно. У сьогоднішній час бібліотекар має знати не тільки свою справу, а й вміти вирішити господарські питання. А щоб провести ремонтні роботи, часто вкладаємо і свою частку. І дуже болить, коли кажуть: “Ой, кому ваші книжки потрібні”, чи ще інакше: “Що ви тут робите? Я й сам можу ту книжку видати”. Але ж хіба тільки в цьому полягає робота бібліотекаря? Неприємно, коли приходять до нас учні школи з обхідним листом і зверхнью заявляють: “Я скільки вчився у школі, ні разу в цю бібліотеку не приходив”. Однозначно, таким школярам немає чим хизуватися. Якщо мене запитують про щось таке з маловідомого широкому загалу і я це знаю, то люди дивуються: “Ви знаєте і вам не треба ніде шукати?” У такі моменти хочеться працювати.

— А що є у Вашій роботі Вам подобається?

— Приємно, коли мої знання поважає моя донька і залюбки запитує про те чи інше. І навіть те, коли кажуть: “Виберіть щось на ваш смак”, – значить, колись запропонувала те, що людині сподобалося. Приємно відчувати хороше ставлення читачів.

— Оксано Віталіївно, що чекаєте від професійного свята?

— Сподіваюся в цей день почути добре слова від нашої дирекції, селищного голови й окремих читачів, які не забувають привітати і побажати всього найкращого.

*Світлана Земляк
("Слово і час". – 25 вересня 2009 р.)*

КВАСИЛІВСЬКА ДИТЯЧА МУЗИЧНА ШКОЛА

(директор Котович Віктор Дмитрович)

Квасилівська дитяча музична школа заснована 2 січня 1979 року.
На даний час у школі займається 200 учнів. Працює 28 викладачів.

Відділи:

- фортепіанний; – духовий;
- народний; – струнно-смичковий;
- теоретичний.

Дитячі колективи: хор, духовий оркестр.

Ансамблі: бандуристів, скрипалів, мідних духових інструментів, дерев'яних духових інструментів, баяністів, гітаристів, народних інструментів.

Викладацькі колективи: оркестр народних інструментів, ансамбль народної музики, ансамбль духових інструментів, жіночий вокальний ансамбль, дует та квартет бандуристів.

Колективи та учні школи займають призові місця в обласних та районних оглядах-конкурсах. Так, серед музичних шкіл області школа зайніяла останніми роками дев'ять перших, два других і одне третє місця.

Квасилівська дитяча музична школа має 6 філіалів: Корнин, Городок, Басів Кут, Колodenка, Омеляна, Тинне. Викладацький колектив разом із директором створюють усі умови для навчання та розвитку творчо-обдарованих дітей та молоді.

Дитячий ансамбль народних інструментів

Дует бандуристок –
сестри Наталя й Ірина
Євтушки

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І СПОРТ

Мабуть, найбільше у цій книзі відведено місця спортивним подіям. Про них розповідається у майже всіх розділах, у більшості газетних публікацій і новин із сайту. І не дивно, адже саме спортсмени Квасилова часто представляють Україну на змаганнях світового рівня.

Відрадно констатувати, що протягом століття, починаючи від чеського культурно-спортивного товариства “Сокол”, Квасилів високо несе свій спортивний прапор, який передається з покоління в покоління. Так, можна бути просто талановитим і творити мистецтво в певній галузі. Бути ж спортсменом – означає тримати і помножувати в собі силу духу, загартовуватись у поєдинках, прагнути нових і нових перемог.

Спортивне обличчя Квасилова нині – це такі спортивні організації:

- Спортивна школа боротьби самбо та дзюдо (керівник Микола Коба);
- Підлітковий клуб “Сокіл” (керівники Дмитро Коба, Олександр Чмир);
- Футбольний клуб “Квасилів” (тренер Олег Мазярко);
- Футбольна команда “Будьмо-Квасилів”;
- Волейбольна команда;
- Баскетбольна команда.

У селищі підготовлено:

- 1 майстер спорту міжнародного класу;
- 12 майстрів спорту;
- 45 кандидатів у майстри спорту.

У смт Квасилів проживають і тренуються справжні спортсмени, які відстоюють честь України у всьому світі.

У 2008 році найвище досягнення на чемпіонаті світу з боротьби самбо виборола Тетяна Чмир, ставши чемпіонкою світу у ваговій категорії до 48 кг (тренери – Коба Микола Павлович, Коба Дмитро Миколайович).

Коба Микола Павлович отримав сертифікат Європейської Федерації самбо як суддя міжнародної кваліфікації та став тренером міжнародної кваліфікації, а недавно отримав звання заслуженого майстра спорту України.

У номінації “Спортивне село” Квасилів зайняв перше місце в районі та друге – в області. За кошти інвестора побудовано нове футбольне поле.

Відновлено тренувальне поле з міні-футболу з гаревим покриттям та планується будівництво ще одного тренувального поля поряд зі стадіоном.

ФК “Квасилів” постійно бере участь у чемпіонатах району та області з футболу і досить часто стає переможцем.

У 2008 році на розвиток фізичної культури і спорту Квасилівською селищною радою виділялися кошти, зокрема: підлітковий клуб “Сокіл” у 2008 році використав 21,6 тис. грн.; на спортивні заходи витрачено 21,7 тис. грн.; придбано спортивні вентилятори на 10,1 тис. гривень.

КВАСИЛІВЦІ ЗАВЖДИ ГОТОВІ ДО ЗМАГАНЬ!

7-9 листопада в Харкові проходив чемпіонат України з боротьби дзюдо серед юнаків та дівчат віком до 15 років.

Традиційно вдало виступили на змаганнях у складі збірної області й квасилівські борці, яких невтомно тренують Микола та Дмитро Коби. У ваговій категорії 36 кг вихованка районної ДЮОСШ “Колос” Анастасія Лопуга посіла третє місце, поступившись лише за браком досвіду киянці. Тетяна Кушнірук (57 кг) стала п’ятою. На жаль, кілька провідних квасилівських дзюдоїстів не змогли взяти участь у змаганнях, як і тренер дівчат Дмитро Коба (за сумною традицією – через відсутність коштів). Дівчата ж дізналися про поїздку за два дні до чемпіонату, не маючи часу належним чином підготуватися. Тож непоганий результат засвідчив, що квасилівці завжди готові до нових перемог!

Дмитро Коба,
тренер з боротьби
(“Слово і час”. – 16 листопада 2007 р.)

БОРЦІ З КВАСИЛОВА – ПЕРЕМОЖЦІ!

14-16 березня в Чернігові проходив чемпіонат України з боротьби самбо серед юнаків і дівчат 1988-1990 років народження.

Як і в попередні роки, нашу область представляли вихованці районної ДЮОСШ “Колос”. У ваговій категорії 56 кг майстер спорту Ольга Федитник із Квасилова в напруженій боротьбі, вигравши чотири сутички і в одній поступившись, здобула бронзову нагороду.

Минулорічний срібний призер чемпіонату світу Олександр Чмир (смт Квасилів) цьогоріч виступав у незвичній для себе ваговій категорії 62 кг. Попри це та незважаючи на травму коліна і сильних суперників, він зумів виграти чотири сутички підряд, поступившись у фіналі представнику Києва.

Член збірної України, минулорічна срібна призерка чемпіонату світу, майстер спорту Тетяна Чмир (також квасилівка) змагалася з суперниками, які були старші за неї (Тетяні лише 16 років). Наша спортсменка чудово провела всі чотири сутички й у підсумку стала чемпіонкою України у ваговій категорії 52 кг.

Приїхавши ввечері додому з серйозною травмою руки, Тетяна на другий день відбула на чемпіонат України з дзюдо серед юнаків і дівчат до 20 років, який проходив у Луцьку. Змагаючись практично однією рукою, дівчина виборола бронзову медаль. Характерно, що суперниками Тетяні були старші за віком спортсмени.

Додам ще й таке: Ольга Федитник, Олександр Чмир і Тетяна Чмир – вихованці відомого тренера Миколи Коби, якому нещодавно присвоєно звання “Заслужений тренер України”.

Дмитро Коба
(“Слово і час”. – 4 квітня 2008 р.)

КВАСИЛІВЦІ – ПЕРЕМОЖЦІ

23-25 січня в м. Львів проходив чемпіонат України з боротьби самбо серед юнаків та дівчат 1991-93 р.н. Нашу область традиційно представляли самбісти з смт Квасилів, вихованці районної ДЮСШ “Колос”. У результаті напруженої боротьби квасилівці здобули дві золоті нагороди. У ваговій категорії 56 кг перше місце посіла Тетяна Чмир, яка цим результатом міцно закріпила за собою місце у штатній збірній команді України. У ваговій категорії 40 кг перше місце посіла Анастасія Лопуга. Тренери переможців – Микола та Дмитро Коби, Олександр Чмир.

Ольга Сніжна
(“Слово і час”. – 6 лютого 2009 р.)

САМБІСТИ З КВАСИЛОВА ПЕРЕМАГАЮТЬ І В ДЗЮДО

Нещодавно в м. Рівне відбулися V юнацькі ігри Рівненщини з дзюдо серед юнаків та дівчат 1993-94 р.н. Ці змагання проходять раз у чотири роки, тому є дуже важливими для нашого району.

Збірна команда району складалася з самбістів смт Квасилів, вихованців районної ДЮСШ “Колос” та двох представників с. Зоря, теж вихованців цієї ж школи.

У результаті дуже напруженої та безкомпромісної боротьби квасилівські борці вже традиційно відмінно виступили на цих змаганнях, у черговий раз прославивши Рівненський район.

У ваговій категорії 50 кг не було рівних учню Квасилівського НВК “школи-ліцею” Руслану Самчуку, який без проблем за явної переваги здолав усіх своїх суперників. У категорії 55 кг золоту нагороду здобув Богдан Бабенко, який не залишив жодних шансів представникам інших районів нашої області. Близькавичну перемогу здобув учень Квасилівського професійного ліцею Андрій Басовець – 5 перемог на його рахунку і всі – чистими кидками. Ще одне перше місце здобула чемпіонка України з боротьби самбо Анастасія Лопуга (40 кг), найдовша сутичка якої була не більше 20 секунд. Приємно відзначити перемогу Юрія Кузьмича (66 кг), тренує спортсмена Валентин Чупринський.

Срібні нагороди здобули Вадим Бурчак (42 кг), Сергій Хоцик (46 кг), Олександр Хоцик (50 кг), Ігор Ошманін (81 кг), Ірина Сидорук (57 кг) та Тетяна Кушнірук (63 кг).

Тож у підсумку наш район має п’ять золотих і шість срібних нагород.

Ольга Сніжна
(“Слово і час”. – 20 лютого 2009 р.)

ЮНІ СПОРТСМЕНИ ПРОСЛАВИЛИ КВАСИЛІВ НА ВЕСЬ СВІТ

Олександр і Тетяна Чмирі з Квасилова вибороли дві срібні медалі на Чемпіонаті світу з боротьби самбо серед юніорів, який проходив у м. Самбор (Сербія). Зі слів одного з наставника – Дмитра Коби, 18-річний Олександр нині є студентом факультету фізкультури та спорту МЕГУ ім. С. Дем’янчука. Керівництво цього навчального закладу допомогло йому підготуватись до виступу на Чемпіонаті світу. Однак спортсмен мав проблему – 9 кг зайвої ваги, щоб змагатися у звичній йому ваговій категорії, що становить 57 кг. Процес її скидання був для хлопця надзвичайно виснажливим та довготривалим. Тому через це він не зміг здобути “золото”.

– Мені вперше в житті довелось брати участь на змаганнях світового рівня, – каже срібний призер чемпіонату світу Олександр Чмир. – Тож технічна підготовка, яку надавали мені тренери Микола Павлович і Дмитро

Миколайович, виявилася дуже і дуже якісною. Спасибі їм за це! Тетяна Чмир – 16-річна учениця НВК “школа-ліцей” – виступала у ваговій категорії до 52 кг і мусила боротися зі старшими на рік суперницями. У вирішальній сутичці вона поступилася більш досвідченій венесуельці. Як пояснив нам головний тренер із боротьби самбо та дзюдо Квасилівської ДЮСШ Микола Коба, дівчині ще пощастило з жеребом. Якщо для більшості спортсменок доводилося проводити по 4-5 сутичок, то Тетяні – всього три.

– У секцію боротьби мене ще маленькою завів брат, – зізналась нам “срібна” сестра Тетяна Чмир. – Але потім стала усвідомлено займатись, щоб вміти себе захистити і спокійно ходити по Квасилову. В її останніх словах є частина істини: цей населений пункт Рівненського району ще донедавна був робітничим селищем, а коли завод-гіганта “Рівнесільмаш” почав занепадати, то криміногенна обстановка тут була не з найкращих. Тому чимало дітей та підлітків знайшли собі альтернативу вулиці в стінах... колишньої котельні, де й займаються донині в секції боротьби. Олександр на даний час уже має звання майстра спорту, він – цьогорічний чемпіон України серед молоді, бронзовий призер молодіжного чемпіонату Європи в м. Ліспая (Латвія). Зараз він тренує свою групу, складену з учнів 5-6-х класів. Тетяна рік тому виконала відповідний норматив, тож зараз чекає на присвоєння звання. Вона є триразова чемпіонка України з боротьби самбо, бронзова призерка І Євразійських Ігор, що відбулися в Білорусі (м. Брест). Боротьбою самбо та дзюдо брат і сестра вже займаються більше 10 років: спочатку в Анатолія Мороза, потім – у Миколи Коби, який підготував чимало відомих спортсменів. Серед них можна згадати також майстра спорту міжнародного класу, чемпіонку Європи та срібну призерку світу – Марію Мухаровську. Нині допомагає йому в роботі з молодшим поколінням його син Дмитро. Чимало квасилівців, учнів НВК та студентів рівненських ВНЗ уже успішно виступають на всеукраїнських змаганнях з боротьби самбо та дзюдо і займають перші місця.

– За нашими вихованцями, особливо дівчатами, полюють з великих міст, – запевняє нас заслужений тренер України Микола Коба. – Марію Мухаровську перетягнули в Академію МВС України, нашу Олю Федитник теж хочуть переманити до столиці. Але ми тепер намагаємося домовитися, щоб підготовлені нами борці залишалися в Рівному. А щодо Олександра і Тетяни, то наступного року ми виставляємо їх і на чемпіонаті з дзюдо.

www.Kvasiliv.rv.ua/news/2009-06-04

СПОРТИВНІ НОВИНИ

Нещодавно в м. Луцьк відбувся традиційний VII міжнародний турнір з дзюдо, приурочений пам'яті загиблим воїнам-інтернаціоналістам та 20-річчю виводу військ з Афганістану. Турнір зібрали кращих дзюдоїстів України, а також Білорусі та Польщі. Змагання проводили серед чоловіків. Рівненщину представляли самбісти з смт Квасилів. У результаті дуже напруженої та безкомпромісної боротьби срібну нагороду у ваговій категорії 66 кг виборов Олександр Чмир. Він переміг у чотирьох сутичках дуже серйозних суперників та поступився у фіналі представнику Волині. Спортсмени та тренери дуже вдячні за допомогу у проведенні змагань голові правління ВАТ “Рівнесьльмаш” Роману Басарабу.

16-18 лютого в м. Луцьк проходили V юнацькі ігри України з дзюдо серед юнаків та дівчат до 17 років. Змагання зібрали кращих представників дзюдо України. Безперечним успіхом можна вважати виступ учениці Квасилівського НВК “школа-ліцей” Анастасії Лопуги. Вона блискавично перемогла представницю Луганської області чистим кидком, а також змагалася з дуже сильною суперницею з м. Київ. У результаті основний час сутички не виявив переможця, тому за правилами дзюдо був наданий додатковий час, у якому наша спортсменка змогла переламати хід сутички на свою користь. Попереду була сутичка за вихід до фіналу, на яку потрібно було добре налаштуватися, адже зустріч з киянкою забрала багато сил. Та квасилівка несподівано для всіх перемогла за кілька секунд чистим кидком! Відверто кажучи, на фінальну сутичку в Анастасії Лопуги не вистачило досвіду та сил. На думку суддів, перемогу здобула представниця Донецької області. Прикро, що ще у минулому році наша спортсменка перемогла донечанку на чемпіонаті України, а зараз випустила зі своїх рук звання майстра спорту України. Та все ж представниця нашого району стала кандидатом до збірної команди України. Відбір до збірної буде проводитись за підсумками навчально-тренувальних зборів (м. Харків) та участі у міжнародних турнірах, на які потрібно дуже багато коштів.

Спортсмени вдячні приватному підприємству Юрію Процишину за допомогу, надану в проведенні змагань. Тренери дзюдоїстів – Дмитро та Микола Коби.

Ольга Сніжна
("Слово і час". – 27 лютого 2009 р.)

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ТУРНІР У КВАСИЛОВІ

25-26 грудня 2009 року у смт Квасилів проходив Всеукраїнський турнір з боротьби самбо, присвячений 20-річчю заснування секції боротьби у селищі. У турнірі взяли участь 166 учасників із різних регіонів, міст та селищ України, зокрема з Волинської, Рівненської, Житомирської, Хмельницької, Київської та Львівської областей.

Змагання відвідали почесні гості турніру: заступник голови обласної організації Партиї Регіонів Юрій Кічатий та голова Рівненської районної організації Партиї Регіонів Віталій Шуль. Почесні гості відкрили турнір та вручили грошову премію новоспеченим чемпіонам України, майстру спорту України Ользі Федитник.

Турнір пройшов у дуже напруженій, безкомпромісній боротьбі, де у підсумку команда Хмельницької області змогла випередити квасилівців (лише на одного чемпіона). Тож командні місця розподілились таким чином: I місце – Хмельницька область, II – смт Квасилів, III місце – Волинська область.

Чемпіони та призери змагань отримали грамоти, медалі, кубки та грошові винагороди з рук почесних гостей.

Турнір проходив за підтримки Партиї Регіонів та особисто Героя України, народного депутата України Сергія Тулуба.

*Дмитро Коба
("Слово і час". – 1 січня 2010 р.)*

САМБІСТИ ПЕРЕМАГАЮТЬ І В ДЗЮДО!

13-14 грудня 2010 року в м. Луцьк проходив VIII відкритий Всеукраїнський турнір із дзюдо серед чоловіків, присвячений пам'яті загиблим воїнам-інтернаціоналістам. Цьогоріч на турнір завітали представники Республіки Білорусь, Херсонської, Львівської, Київської, Чернівецької, Івано-Франківської та Рівненської областей. Нашу область представили квасилівці. Незважаючи на зміну правил дзюдо, які не дозволяють захоплення ніг руками, представники нашого району довели в черговий раз свою високу спортивну майстерність.

У ваговій категорії 66 кг студент МЕГУ Олександр Чмир у близькавичному стилі переміг у чотирьох супітках поспіль чистими кидками і, залишивши позаду спортсменів із Києва, Бреста та двох волинян, виборов I місце.

Приємно здивував ще один представник нашого району Богдан Бабенко, який зміг вибороти 4 сутички і лише в одній поступився представнику Волині, чинному чемпіону України 2009 року. В підсумку – III місце і виконання нормативу кандидата у майстри спорту з дзюдо. Без сумніву, серйозний результат, зважаючи на те, що змагання відбувались серед дорослих, а Богдану лише 16 років! Тренували спортсменів заслужений тренер України Микола Коба, тренер Дмитро Коба.

Ольга Сніжна
(“Слово і час”. – 19 лютого 2010 р.)

НЕ МАЄ ЗНАЧЕННЯ, КОГО І ДЕ ПЕРЕМАГАТИ!

12-14 лютого 2010 року в м. Севастополь (АР Крим) відбувся чемпіонат України серед юніорів із боротьби самбо – відбір до чемпіонату Європи, який відбудеться у квітні цього року в Греції. Рівненська область уже традиційно була представлена спортсменами нашого району. У ваговій категорії 56 кг I місце посіла майстер спорту України, чемпіонка світу 2007 року Тетяна Чмир. Також у ваговій категорії 56 кг майстер спорту України Ольга Федитник не залишила жодних шансів суперницям і посіла I місце. Вагова категорія 52 кг була представлена дуже сильними спортсменами, тож представниця нашого району Марія Коваленко поступилась їм у фіналі, й результат – II місце. Приємно, що представниці селища Квасилів виграють у таких серйозних змаганнях. Але відпочивати часу в наших дівчат немає, попереду Чемпіонат Європи, до якого потрібно дуже ретельно підготуватись.

17-20 лютого 2010 року в м. Хмельницький відбувся чемпіонат України серед юнаків та дівчат 1994-95 р.н. з дзюдо. Змагання, як завжди, зібрали всіх кращих представників цього виду спорту України.

У складі збірної команди області виступали і наші спортсмени. Квасилівка Тетяна Кушнірук перемогла всіх суперниць і лише у сутичці за вихід у півфінал поступилась спортсменці з Кіровограда. У підсумку – III місце і виконання нормативу кандидата у майстри спорту з дзюдо, а також вона стала кандидатом до збірної команди України. Чудово відборовся учень Квасилівського НВК “школа-ліцей” Vadim Burchak (46 кг). Незважаючи на шалену конкуренцію у ваговій категорії, Вадим зумів перемогти в чотирьох сутичках і у двох із мінімальною перевагою поступився. У підсумку – V місце і виконання нормативу I спортивного розряду. Це – дуже багатообіцяючий результат.

тат. Попереду в обох спортсменів навчально-тренувальні збори, а в Тетяни Кушнірук – ще й відбіркові міжнародні турніри класу “А”. Готовали до змагань спортсменів Микола та Дмитро Коби.

Ольга Сніжна
(“Слово і час”. – 26 лютого 2010 р.)

3-5 червня 2010 року у м. Феодосія АР Крим був проведений Відкритий чемпіонат України з боротьби самбо серед ветеранів пам’яті М.М. Бака. Заслужений майстер спорту Микола Коба у ваговій категорії 90 кг зайняв I місце серед 99 представників з 18 регіонів України.

www.Kvasilov.com

23-26 червня 2010 року в м. Скадовськ відбулися Всеукраїнські літні спортивні ігри з дзюдо серед юнаків та дівчат 1995-1996 р.н. Готовали до змагань спортсменів заслужений тренер України Микола Коба та тренер Дмитро Коба. Поза конкуренцією був неодноразовий чемпіон області Вадим Бурчак, який здобув 4 перемоги і перше місце. Ігор Кухар також виборов медаль найвищого гатунку. Бронзову нагороду отримав Ігор Кляпчук.

www.Kvasilov.com

2 серпня 2010 року о 17 годині 45 хвилин квасилівці удостоїлися честі зустріти учасників Європейського марафону. У пробігу, окрім України, взяли участь представники різних країн світу: Угорщини, Чехії, Голландії, Америки, Німеччини, Норвегії, Польщі, Росії тощо. Усього – 25 спортсменів. Учасників марафону зустріли на кордоні Квасилова і Здолбунова представники молоді селища та спортсмени на чолі з місцевою владою. Між учасниками відбулося цікаве знайомство.

www.Kvasilov.com

НАШІ САМБІСТИ НА ЧЕМПІОНАТІ УКРАЇНИ

8-10 вересня 2010 року в місті Луцьк проходив чемпіонат України серед юнаків та дівчат за програмою V літніх юнацьких спортивних ігор з боротьби самбо. Рівненську область представляла команда, сформована в основному із спортсменів Квасилова. У результаті напруженої боротьби наші самбісти здобули три бронзові нагороди: Анастасія Лопуга, Тетяна Кушнірук, Ігор Ошманін. Завдяки нашим спортсменам Рівненська область посіла 3 місце в своїй групі і 8 у загальнокомандному заліку серед 24-х областей (тренери: Микола Коба, Дмитро Коба, Олександр Чмир).

www.Kvasilov.com

НАГОРОДИ ВІД УПРАВЛІННЯ МВС

20 жовтня, на засіданні колегії УМВС України в Рівненській області, очільник рівненської міліції Олег Сало вручив нагороди тренерам Федерації самбо Рівненщини та призерам чемпіонату світу серед юніорів, який проходив у м. Тбілісі з 7 по 11 жовтня 2010 року.

За особистий вклад у розвиток фізичної культури краю, високий професіоналізм та досягнення вагомих результатів відзначакою УМВС України “За сприяння органам внутрішніх справ України” нагородили заступників голови Федерації самбо Рівненщини Миколу та Дмитра Кобів. Подяку від імені УМВС у Рівненській області отримали срібний призер чемпіонату світу серед юніорів, майстер спорту з боротьби самбо та дзюдо Тетяна Чмир та бронзовий призер чемпіонату світу серед юніорів, майстер спорту з боротьби самбо Ольга Федитник.

– Мені приемно, що ми щороку досягаємо кращих результатів. А завдяки створенню Федерації самбо на Рівненщині та безпосередньо його голові Олегові Салу нині якомога більше дітей та підлітків у всіх районах можуть долучитися до занять, а не вештатися без діла, – констатував тренер вищої категорії ДЮСШ “Колос”, майстер спорту України Дмитро Коба.

За матеріалами www.umvs.rv.ua
 (“Тиждень”. – 25 жовтня 2010 р.)

Спортивний зал з боротьби самбо і дзюдо, 2010 рік

Вхід до спортзалу

Перед початком тренувань

Міжнародні змагання з боротьби дзюдо в м. Луцьк

Юнацькі ігри України в м. Київ

Учасники Європейського марафону

Бурчак Вадим, ІІ місце на Міжнародному турнірі (м. Івано-Франківськ)

Кушнірук Тетяна, 2 місце в чемпіонаті України з боротьби дзюдо
серед дівчат, м. Снігурівка Миколаївської області

*V літні юнацькі спортивні ігри України з боротьби самбо,
м. Луцьк, 8-10 вересня 2010 р.*

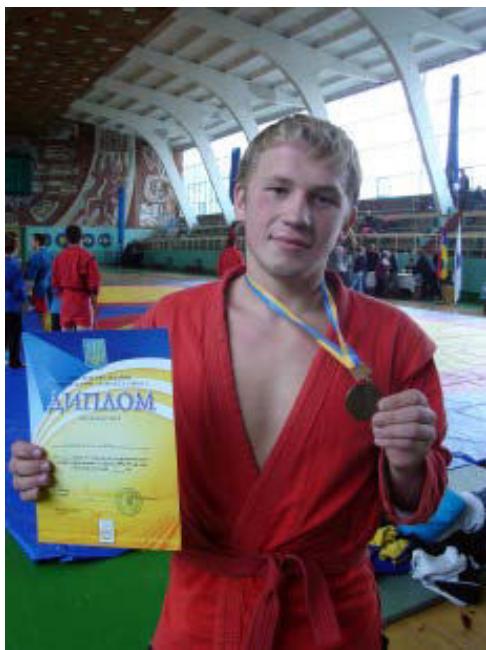
Чемпіонат України з боротьби самбо серед дівчат, м. Львів

Попуга Анастасія
і Кушнірук Тетяна

Кушнірук Т., Коба Д., Лопуга А.

Ошманін Ігор

МИ ПИШАЕМОСЯ ВАМИ!

**В 1990 році на спортивній базі
Київського професійного
училища (нині професійний ліцеї)
була створена школа боротьби**
Самбо та Дзюдо.

В школі підготовлено: 9 майстрів
спорту з Самбо, 1 майстер спорту з
Дзюдо, 1 майстер спорту
міжнародного класу.

19 разів участь школи встановлені
рекорди України в різних вікових
групах.

БІЛЬШЕ 60 РАЗІВ СТАVALI

Kosmopolitische Märkte.

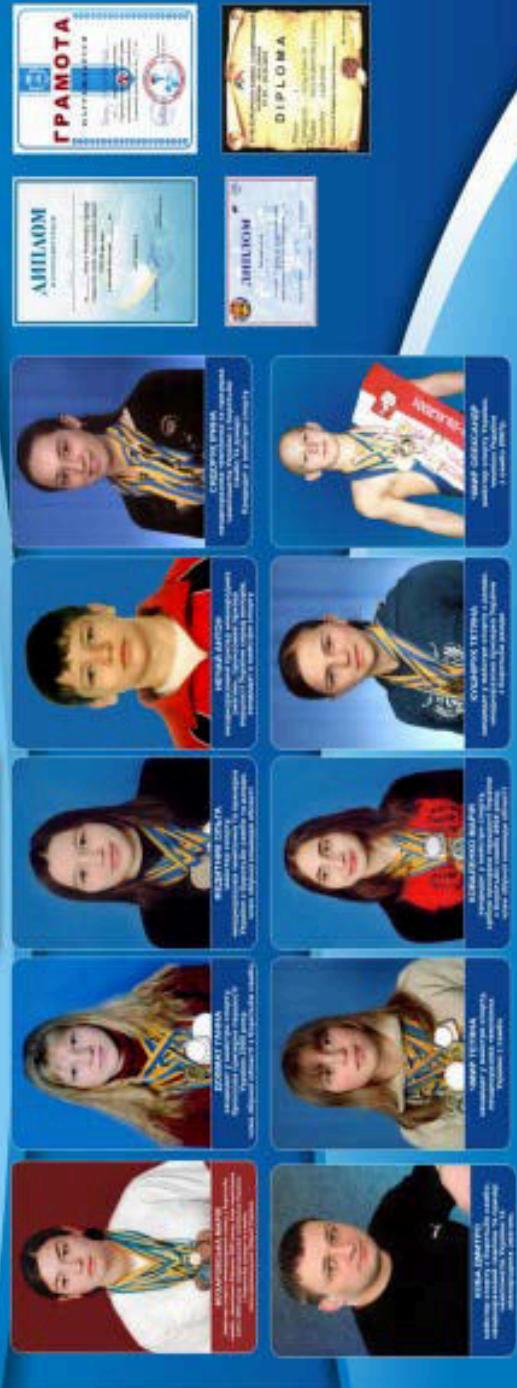
пансий підприємства та харчових підприємств в 2003 р. чотирнадцятою Європи в
загальному численні підприємств.

Словарь по гидравлике

В 2004 році Мухарровська виграла ІІІ місце на чемпіонаті світу в Ташкенті.

В 2007 році в школі вирвало 2 чемпіони України з Сямбо - це брат

POLYMER LETTERS EDITION

Квасилівський футбольний клуб “Будьмо” (“MS-13”)

Спортсмени
ФК “Будьмо”

ТУРНІР З МІНІ-ФУТБОЛУ У КВАСИЛОВІ

Уже традиційні міні-футбольні змагання на Кубок селища пройшли в смт Квасилів 24 серпня. Участь у них брали сім клубів з Квасилова, один – зі Здолбунова та два з Рівного. Перемогу у фінальній грі здобула квасилівська команда “MS-13”, відома ще під однією назвою “Будьмо”. Друге місце теж за селищним клубом “Вікторія”, третіми стали гравці квасилівської команди “Дельта”.

Цьогорічні змагання видалися щедрими на подарунки та призи. Так, окрім кубка, футболісти отримали грамоти, грошові винагороди та премії. Також серед учасників змагань були розіграні інші призи. Кращим гравцем став Андрій Цюра, кращим бомбардиром турніру – Роман Гаврилюк, нарахунку якого 6 голів. Okрім премії від селищного голови, Роман отримав спеціальний приз – футбольний м'яч з автографом Олега Лужного від заступника голови Рівненської районної організації ВО “Свобода” Дмитра Сільмана. Цьогоріч місцеві “свободівці” вирішили активно допомогти квасилівським футболістам. Okрім м'яча, “MS-13” (“Будьмо”) отримала 12 комплектів новенької футбольної форми.

Уболівальник Леонід Косіношко також отримав подарунок. Резюмуючи змагання, селищний голова Крет Д.Ф. зазначив: “Безсумнівно, футбол у Квасиліві отримав прописку на тривалий час. Тому наша селищна рада і надалі докладатиме максимум зусиль для популяризації цього виду спорту саме тут, шукаючи спонсорів та небайдужих людей. Цьогоріч лише за літо ми провели 8 турнірів. Попереду – наступний, який відбудеться на День машинобудівника. Тому запрошуємо всіх до нас у Квасилів”.

5 вересня були зіграні матчі 14 туру чемпіонату Рівненського району з футболу. Наша команда після двох виїзних поразок нарешті перемогла! ФК “Будьмо” виграла 8:1 у команди “Горинь” (Кустин).

www.Kvasilov.com

СРІБЛО ТА БРОНЗА ЧЕМПІОНАТУ СВІТУ У НАШИХ

7-11 жовтня 2010 року в Грузії (м. Тбілісі) проходив чемпіонат світу з боротьби самбо серед юніорів та юніорок. У складі збірної команди України у ваговій категорії 56 кг майстер спорту з самбо та дзюдо Тетяна Чмир посіла 2 місце, у ваговій категорії 60 кг бронзову нагороду здобула чинна чемпіонка України майстер спорту Ольга Федитник (тренери Микола і Дмитро Коби).

www.Kvasilov.com

СРІБНІ ПРИЗЕРИ ЧЕМПІОНАТУ УКРАЇНИ

19-21 грудня в Києві проходив чемпіонат України з боротьби самбо та бойового самбо. Рівненщину представляли наші спортсмени, вихованці тренерів Миколи Коби та Дмитра Коби. У ваговій категорії 52 кг срібну нагороду виборола студентка НУВГП Коваленко Марія. У ваговій категорії 60 кг срібну нагороду виборола майстер спорту з боротьби самбо студентка НУВГП Федитник Ольга, яка в ході сутички здобувала перемогу, але у фіналі поступилася своїй суперниці на останній хвилині.

Бабенко Богдан, учень Квасилівського професійного ліцею, прикро програвши у спортивному розділі, прагнучи реваншу, наступного дня виступив у бойовому розділі та став срібним призером чемпіонату України з бойового самбо. Варто відзначити, що змагання проходили серед молоді до 21 року, а Богданові лише 17. У нашого призера попереду гарні перспективи.

*Bima Kusiel'ova
www.Kvasilov.com*

*Микола Коба на
міжнародному турнірі
в м. Падтстадам (Німеччина),
1987 рік*

*У спортивалі Квасилівського
училища, грудень 1991 року*

МЕДИЧНІ ПОСЛУГИ

КВАСИЛІВСЬКА ЛІКАРСЬКА АМБУЛАТОРІЯ ЗАГАЛЬНОЇ ПРАКТИКИ ТА СІМЕЙНОЇ МЕДИЦИНІ

Задовільна. У приміщенні амбулаторії обладнані кабінети для прийому хворих лікарями: терапевтом, педіатром, акушером-гінекологом. Працюють: клінічна лабораторія, фізіотерапевтичний та маніпуляційні кабінети. Амбулаторія укомплектована лікарськими кадрами (7 лікарів), середнім медичним персоналом (9 осіб), молодшим медичним персоналом (2 особи). Очолює колектив головний лікар Микола Мирославович Полагнюк.

Із бюджету розвитку селищної ради проведена реконструкція амбулаторії та євроремонт кабінетів із гарячим водопостачанням на 360 тис. грн. Введено в експлуатацію дві палати денного стаціонару на 8 ліжко-місць. На утримання амбулаторії щорічно виділяється з бюджету селищної ради 490 тис. грн.

Для надання невідкладної швидкої медичної допомоги в селищі діє 4 медичні бригади. Пункт швидкої медичної допомоги обслуговує жителів селища Квасилів і навколишніх сіл: Корнин, Загороща, Тайкури, Порозове з радіусом обслуговування 18 км. Стоматологічні послуги у Квасилові надають три приватні кабінети (Клікоцька Т.М.; Калинович І.М.; Гомзар С.П.) та один державний (Михайліченко С.І.).

Амбулаторія на даний час обслуговує 8500 чоловік населення, 20 і півставки посади за штатом, з них – 10 медсестер і 6 лікарів (терапевти, педіатри, стоматологи, гінеколог). Є лабораторія, ПШД (пункт швидкої допомоги), денний стаціонар на 15 ліжок.

Матеріально-технічна база лікарської амбулаторії

Приватний стоматокабінет.

Лікар Л.В.Калинович,
медсестра Г.Онищук

Головним лікарем Квасилівської лікарської амбулаторії загальної практики та сімейної медицини з 2006 року призначено **Полагнюка Миколу Миррославовича**, 1958 року народження.

Народився Полагнюк М.М. у с. Любинці Стрийського району Львівської області. Закінчив Ленінградський педіатричний медичний інститут. Лікар вищої категорії. До призначення в Квасилівську лікарську амбулаторію загальної практики та сімейної медицини, зокрема, працював в Олександрійській районній лікарні, Рівненській центральній районній лікарні, головним лікарем Колоденської лікарської амбулаторії, в обласному управлінні охорони здоров'я.

Медичні працівники. Зліва направо: Циганова Л.М., Кривко Н.М., Осніцька В.І., Данчук В.В., Величко Т.В., Вермер Т.Ф., Кирилюк Т.В., Полагнюк М.М., Орлова Н.В., Пітель С.О., Бойчук З.В., Дроздюк Т.М.

ТРОХИ З ІСТОРІЇ

Амбулаторію відкрито у 1946 році. Головний лікар Царлов Володимир Антонович працював до 1956 року. У 1950 році відкрили лікарню.

У 1957 році – головний лікар Ткачук Анатолій Климович.

У 1968 році головний лікар Горошко Зіновій Володимирович, за ним – Гуцман Олександр Іванович. Федоров Володимир Миколайович – з 1973 до 2003 року.

У 1979 р. проведено реорганізацію (закрили лікарню, відкрили амбулаторію).

Із 2004 року – амбулаторія загальної практики – сімейної медицини. Головний лікар – Циганова Любов Максимівна.

Із 2006 року – головний лікар Полагнюк Микола Мирославович.

Із публікації у пресі

БІДНІСТЬ – НЕ ВАДА?

Матеріально-технічна база нашої лікарської амбулаторії настільки убога, що навіть не знайдеться слів, щоб порівняти її із чимось. Приміром, лікарі під час прийому хворих або ж ті самі хворі, що чекають на прийом до лікаря, сидять на стільцях, позичених у школі.

А що вже казати за медичну апаратуру, якої вкрай не вистачає, більше того – вона давно застаріла і не витримує будь-якої критики. У нас постійно немає достатньої кількості лікарів. На даний час нам потрібно трьох стоматологів, двох педіатрів, акушера-гінеколога. Проблема в тому, що в умовах, до яких героїчно пристосувалися наші лікарі, молоді спеціалісти працювати не хочуть. До того ж, вони одразу бажають отримати квартиру!

Не кращий стан у нас із швидкою допомогою. Працівникам цього відділення дістаетсяся, мабуть, найбільше клопотів. За потреби тисячу літрів бензину на місяць вони мають тільки 200! Використовується машина на господарські потреби, тому що іншого транспорту в розпорядженні лікарської амбулаторії немає. Тому і запізнюються “швидка” на виклик, не може вчасно допомогти хворим, які потребують стаціонарного лікування. Все це негативно впливає на медичне обслуговування мешканців селища, викликає невдоволення, нарікання квасилівців.

І все ж таки живемо надією, що в найближчому майбутньому побудується в селищі сучасна поліклініка на 400 відвідувань і стаціонар на 150 ліжок.

А сьогодні медичні працівники нашої амбулаторії у своїх повсякденних буднях надають посильну допомогу своїм пацієнтам. Виконується план вак-

цинації проти різних інфекцій. Зменшилась у порівнянні з минулими роками дитяча смертність. Із великими труднощами проведено диспансеризацію населення, хоча не маємо змоги провести всім лабораторне дослідження, зробити кардіограму.

Володимир Федоров,
головний лікар Квасилівської амбулаторії
(“Голос Волині”. – 20 січня 1992 р.)

ДОБРО ВІДДАСТЬСЯ ЩИРО

Любов Максимівну Циганову добре знають на ВО “Рівнесьельмаш”. Після закінчення Донецького медичного інституту та одного року інтернатури в Костополі, це було в 1981 році, прийшла працювати на завод цеховим терапевтом. Тепер вона – завідуюча здоровпунктом цього підприємства.

Знають Любов Максимівну і в селищі – тривалий час вона поєднує у своїй лікарській праці й роботу педіатра. Лагідна, привітна, вона завжди підкаже порадою, знайде зайву хвилинку, аби допомогти: “Наука весь час міняє свою точку зору. В лікуванні це дуже важливо, тому постійно доводиться бути в курсі усіх новинок. А ще я люблю використовувати народні методи лікування, маю велику кількість рецептів фітолікування, тобто травами, раджу хворому, коли бачу, що можна обйтися без антибіотиків”.

І справді, читачі нашої газети, мабуть, помітили неодноразові публікації Л.М. Циганової, в яких вона докладно розповідає про загрозу захворіти, пріміром, на грип, або пропонує рецепти лікування застудних явищ. Вона – справжній друг газети, а це означає, що й ваш, шановні квасилівці, бо, якщо навіть одна людина скористалася її порадами, то це вже багато, це вже – добро, яке віддається безкорисливо і щиро. А кожний робочий день – це, мабуть, десятки людей, які потребують допомоги. Така складна і відповідальна ця професія – бути лікарем. І як важливо, коли людина в білому халаті має не тільки хороші професійні якості, а й чуйне серце. Без цього неможливо мати авторитет, без цього не відчуєш любов людей, які до тебе тягнуться.

“Колектив у нас хороший, – розповідає Любов Максимівна, – дружний. Мені хочеться сказати теплі слова подяки всім, хто мене оточує, допомагає працювати. Хочеться привітати своїх колег із професійним святом”.

А я від імені читачів побажаю нашим медикам відчувати свято не тільки у свій професійний день.

Анна Войнарович
(“Голос Волині”. – 23 червня 1993 р.)

*ВШНМДДядьковицької
ЦРЛ № 2. Війська бригада
швидкої допомоги:
водій Ошатюк О.Г.,
фельдшер Драчук І.Б.*

*Медики лікарської
амбулаторії*

*Орден УПЦ Преподобного Іллі Муромця
III ступеня від митрополита Київського
і всієї України Володимира
Плєсіонці Василю Семеновичу*

ЗАВЖДИ НА ВИДУ

До медичних працівників ставлення особливе, адже їхня професія вимагає бути завжди на виду. І не тільки. Адже бути лікарем – означає лікувати не тільки тіло, а й – душу. І крім незаперечного – знань та досвіду, варто володіти основним – вмінням поводитися з кожним хворим, як із найдорожчою тобі людиною... Заспокійливе слово, лагідний або просто співчутливий погляд лікаря допомагає розкрити і відчути хворого не як пацієнта, а як людину. І коли дорослий свідомо йде назустріч лікарю, бо розуміє важливість визначення ознак хвороби, то дитина, особливо маленька, свій біль виявляє по-іншому і лише одним способом: плаче. Дитячий лікар – одна з найскладніших спеціальностей у медицині взагалі. Він свого роду – універсал – усі дитячі хвороби, а їх, на жаль, є багато, мають свою специфіку.

– Як Вам працювалося тоді і як тепер?

– Починати завжди важко. А якщо зауважити, що до Кvasилівської лікарської амбулаторії було закріплено п'ять сіл, проблеми транспорту, нестача бензину – то тримався, мабуть, завдяки енергії молодості – як не було, а вистачало сил встигати все: і прийом хворих, і виклики додому. І тепер встигаю. Хоча нехтування особистим часом і було, і є.

– Мабуть, стало закономірністю?

– І не те, що закономірністю, просто взяти хоча б теперішні умови роботи – одна педіатрична дільниця повинна мати 800 чоловік. А у нас у селищі дітей – понад дві з половиною тисячі. Така цифра вимагає трьох педіатрів! Мабуть, швидше – життя нас ставить у такі умови, коли намагаєшся охопити навіть, здавалося б, неможливе.

– Упевнена, що Вам це вдається. І це – думка багатьох мешканців селища. За допомогою до Вас звертаються з причини захворювання різними хворобами, і не тільки тими, які входять, якщо можна так сказати, в ряд “дитячих”.

— Так. Доводиться ставити діагнози різних хвороб. Під час роботи приходить досвід, який допомагає іноді більше, ніж підручники. Звичайно, у нас, у селищі, є певна незручність для населення через вузьку спеціалізацію лікарської амбулаторії. Було б краще — коли б була своя поліклініка. Через деякий час, сподіваємося, вона буде, а сьогодні змушені обходитися.

— Цікаво, як Ви виходите із становища, коли багато хворих дітей. Чи можете Ви психологічно настроїти себе до роботи, незважаючи на це?

— Звичайно. Інакше бути не може. Після прийому лише довше займаюся потрібними записами про хвороби.

— *I на виклики ходити Вам доводиться іноді до темної ночі?*

— Доводиться, і додому до мене приходять, просять допомоги. Відмовити не маю права. Жінка допомагає.

— *A ким працює Ваша дружина?*

— Старшим бібліотекарем в обласній науковій бібліотеці. Маємо доньку Людмилу — перейшла до четвертого класу. Вони мене розуміють.

Мабуть, коли людина любить свою професію, вона віддається їй сповна. Тому й цілком закономірно, що в словах Василя Семеновича зовсім немає пафосу, адже він — не лише завжди на виду, він завжди — в роботі, яка не буває йому обтягливою, хоча й не дає йому спокою. Цього лікаря завжди чекають, йому завжди раді, а це є великим щастям.

*Розмовляла Анна Войнарович
(“Голос Волині”. — 8 липня 1992 р.)*

P.S. 7 квітня 2010 року виповнилося **60** років добре відомому лікарю-педіатру Квасилівської селищної амбулаторії **Плєтьонці Василю Семеновичу**.

Без перебільшення, це — хороший лікар, і це знає практично кожний у Квасилові. Трудовий стаж Василя Семеновича розпочався в Квасилові з червня 1981-го і саме в 2011 році буде також “круглим” — 30-річним! А в день народження його вітали, відзначали та нагороджували почесними грамотами та подарунками Квасилівський селищний голова Дмитро Крет, начальник управління праці та соціального захисту населення Рівненської райдержадміністрації Микола Паридуда, головний лікар Рівненської ЦРЛ. Особливо несподіваною стала нагорода, яку вручив отець Роман Квасилівського храму св. Петра і Павла разом із Грамотою митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля УПЦ такого змісту: “На увагу до церковних заслуг нагороджується Плєтьонка Василь Семенович орденом УПЦ Преподобного Іллі Муромця III ступеня. Митрополит Київський і всієї України — Володимир. 2010 квітня 7 дня” (на фото).

КВАСИЛІВСЬКИЙ ЦЕНТР СССДМ

НАШ САЙТ: www.kvasilov.com

Наш сайт почав існувати з грудня 2009 року. Основна мета його діяльності – з допомогою інноваційних комунікативних технологій створити простір для розміщення інформації, сформувати в ньому середовище, де можна обмінюватися думками, спілкуватися з представниками органів місцевого самоврядування, вносити особисті пропозиції, наприклад, щодо благоустрою селища.

Жителі Квасилова, хто має доступ до мережі Інтернет, можуть отримати інформацію про події, які відбуваються в селищі. З підключенням мережі Інтернет до селищної публічно-шкільної бібліотеки з'явилася можливість безкоштовного пошуку інформації та перегляду рубрик сайту.

28 серпня 2010 року Квасилівський селищний центр соціальних служб для сім'ї, дітей і молоді випустив на комп'ютері перший щотижневий друкований номер соціальної газети “Тиждень” накладом 500 примірників, форматом А-4. Її мета – донесення інформації до різних верств населення. На сторінках газети в основному дублюються статті з сайту. Нашій молоді ми пропагуємо здоровий спосіб життя, готовимо матеріали щодо запобігання поширенню соціально небезпечних явищ у молодіжному та дитячому середовищі.

Основним постачальником інформації на сайт і до газети “Тиждень” є Квасилівський селищний центр соціальних служб для сім'ї, дітей і молоді.

*Віта Кисільова,
редактор, в.о. директора Квасилівського центру СССДМ,
грудень 2010 р.*

2009 рік

17 грудня. Вартість проїзду до зупинки Квасилів-1 та в центр Квасилова становить 1 гривня 15 копійок.

27 грудня. Зі 100-літнім ювілеєм у Квасилові вітали Антонюк Поліну Олексandrівну, яка народилася у Польщі, але з 1977 року – мешканка селища. Ювілярку вітав селищний голова Дмитро Крет, голова Рівненської райдержадміністрації Михайло Никитюк, начальник Рівненського районного територіального центру з обслуговування населення Віталій Корейко.

2010 рік

15 січня. Вибори Президента України. Найбільше голосів Квасилів віддав за Юлію Тимошенко, на другому місці – Віктор Янукович. Другий тур виборів – 07.02.2010 р.

Для відвідувачів Інтернету офіційно сайт: www.kvasilov.com відкрито 1 лютого 2010 року. Рейтинг Kvasilov.com зараз – престижне 23 місце серед регіональних порталів Рівненської області.

Усе ж таки вартість проїзду в маршрутних транспортних засобах “Квасилів-Рівне” з 2 лютого 2010 р. – 1 гривня 50 копійок.

Квасилівські школярки в зональних змаганнях чемпіонату району впевнено перемогли команди сіл Корнин і Забороль.

14 лютого. Традиційна зустріч із воїнами-інтернаціоналістами у Квасилівському Будинку культури.

Спорт. Луцьк. Квасилівці Олександр Чмир та Богдан Бабенко брали участь у VIII Міжнародному турнірі з дзюдо, приуроченому пам’яті воїнів-інтернаціоналістів. Олександр у ваговій категорії до 66 кг став переможцем, а Богдан посів 3 місце. Спортсменів тренують заслужений тренер України Микола Коба і його син Дмитро.

12-14 лютого. Севастополь. Відбувся чемпіонат України з боротьби самбо серед юніорів 1990-1993 р.н. Оля Федитник і Таня Чмир стали чемпіонами, Маша Коваленко – срібним призером. Спортсменів тренують заслужений тренер України Микола Коба і його син Дмитро.

1 березня. У Квасилові внаслідок сходження паводкових вод була підтоплена північно-західна частина селища. А точніше – вулиці Набережна, Біла, Тиха. Силами районного МНС та Укравтодору були створені спеціальні умови для сходження води, ситуацію на 8.00 наступного дня вдалося покращити.

3 березня. 110 років тому цього дня чехами було створено пожежну частину. На жаль, зберегти її до нашого часу не вдалося. ПЧ при “Рівнесільмаші” нині складається з одного чергового водія і практично існує “для галочки”. Розповідають, що тоді на місці сучасного ТЦ “Настання” чехи поставили величезну бочку з водою і велику оглядову вишку для спостереження території. Саме приміщення ПЧ було в будинку, де тепер знаходиться селищна бібліотека.

7 березня жіноча команда з волейболу смт Квасилів знову перемогла у с. Біла Криниця. Волейболісткам на чолі з тренером Олександром Жовтянським не було рівних. Наші дівчата впевнено зайняли перше призове місце.

12 березня у Будинку культури пройшов фінальний концерт Квасилівської музичної школи.

Приватного підприємця Квасилова, власницею перукарні “Веніта” Наталію Арєшину за вагомий вклад у розвиток сфери побутового обслуговування населення, багаторічну сумлінну працю та з нагоди професійного свята нагороджено Почесною грамотою облдержадміністрації.

6 квітня в м. Рівне відбувся III етап обласних змагань “Біола” – “Ігор Чемпіонів”, в яких команда Квасилівського НВК “школа-ліцей” під керівництвом тренера О. М. Жовтянського зайняла почесне II місце. Нагороди вручав олімпійський чемпіон зі спортивної гімнастики В. Гончаров.

Вихованці районної ДЮСШ “Колос” квасилівки Ольга Федитник та Тетяна Чмир вибороли дві бронзові медалі на чемпіонаті Європи з самбо, який проходив у Греції в м. Салоніки.

9 травня відбувся турнір на “Кубок Квасилова” з міні-футболу на центральному стадіоні селища. У змаганнях брали участь 9 футбольних аматорських команд селища. Загальна кількість учасників склала 80 футбольістів! У підсумку найсильнішою виявилася команда “MS-13” (“Будьмо”). До речі, інтригу в цей поєдинок вніс селищний голова Д.Ф. Крет, відзначивши, що переможець отримає ще й грошову винагороду.

14 травня. Відтепер на www.kvasilov.com новий ТЕЛЕФОННИЙ ДОВІДНИК смт Квасилів-2010.

14-15 травня відбувався V Всеукраїнський фестиваль-конкурс естрадної пісні “Весняний первоцвіт”. Ансамбль “Лорелей” нагороджений дипломом I ступеня. Солістки ансамблю Валерія Дмиш та Анна Яремчик у номінації “соло” зайняли перші місця. А маленька зірочка Квасилова Софійка Година посіла 3 місце.

22 травня в селі Пересопниця Рівненського району урочисто відзначалося 449-річчя Пересопницького Євангелія. У святковому концерті брали

участь ансамбль “Лорелей” (кер. Лілія Биць), чоловічий ансамбль “Оксамит” (кер. Володимир Баглай), вокальний дует у складі Олени Денисюк та Ольги Слободенюк, ансамбль бандуристів Квасилівської музичної школи (кер. Надія Сулима), квартет бандуристів, тройсті музики (кер. Віктор Котович), жіночий вокальний ансамбль (кер. Надія Скородъко).

16 травня у Львові відбувся конкурс “Лідер-Львів” – міжнародні змагання зі спортивних бальних танців. Поряд із спортивними танцюристами з України, Прибалтики та Європи Рівненську область представляв Квасилів у складі Яни Бокій і Саші Свірик (2 місце), Ані Опанасюк і Антона Шевчука (3 місце). Керівник Артур Прокаєв.

18 травня у Квасилівській селищній бібліотеці відкрилася виставка робіт майстрині-вишивальниці Ніни Кушнірук “Чарівний світ вишиванок”. Різожанрові роботи, виконані хрестиком, привернули увагу багатьох відвідувачів.

20 травня гостем телепрограми на 5 телеканалі “Зблизька з Миколою Кривим” був Квасилівський селищний голова Дмитро Крет.

27 травня в Квасилівському НВК “школа-ліцей” відбулося засідання ради школи, яка одноголосно підтримала претендентів на нагородження золотою медаллю. Це – Марина Боровська, Роман Гаврон, Лілія Гришкова, Сергій Легкий, Лариса Сіневич і срібною медаллю – Мирослава Майбу.

1 червня 2010 року закінчився конкурс на краще фото селища Квасилів, організований Квасилівською селищною радою, селищним центром СССДМ. Переможцями стали: Алла Сачук, Володимир Ліподат, Андрій Павелко, Інна Воронюк. Вони отримали грошові винагороди.

З ініціативи місцевої влади та силами КП “Житловик-1” була встановлена зупинка “Квасилів-центр”. Як зазначив селищний голова Дмитро Крет, зупинка в центрі Квасилова – лише перший етап облаштування центральної частини селища. Восени влада планує організувати посадку декоративних кущів та облаштування клумби з квітами.

8 липня з нагоди першого богослужіння до 12 липня у новому храмі Петра і Павла УПЦ КП було освячено і встановлено хрест на його головну баню.

Розкрито капсулу з Посланням до нашадків поч. ХХІ століття. На прохання ініціативної групи ветеранів ВАТ “Рівнесільмаш” і жителів селища та з нагоди Дня селища відкопано капсулу-1987. (Капсула знаходилася біля будинку 46 на вулиці Молодіжна). У капсулі містилося Послання на трьох аркушах паперу, де домінуючою інформацією є перелік досягнень у світлі

рішень партійних з'їздів та в ході соціалістичних змагань усіх підприємств селища.

12 липня 2010 року, під час святкування Дня селища, капсула з новим змістом, знову – на 25 років, повернулася на старе місце. У капсулу вкладена брошура “Наш Квасилів” і Лист, який її супроводжує (*тексти Послання і Листа подаються нижче*). З брошурою можна ознайомитися в селищних бібліотеці та раді. Капсулу з Посланням закладено в спеціальний металічний контейнер, виготовлений із нержавіючої труби, закопано на глибину 3 метри представниками від молоді селища – Ганною Яремчук і Миколою Косинським.

У 2010 році нова продукція ВАТ “Рівнесьельмаш” – двовісний тракторний причіп вантажомісткістю 8 тонн – ПТС-8 – впроваджено у серійне виробництво. Причіп розроблено інженерами конструкторського бюро заводу, він уже пройшов усі необхідні випробування й отримав сертифікат на серійний випуск. Перші продані 8-тонники поїхали працювати у Литву і на Харківщину.

19 липня 2010 р. За заслуги з відродження в Україні та утвердження помісної Української Православної Церкви КП та з нагоди першого богослужіння в новому храмі на храмове свято Петра і Павла нагороджено орденом Святого Миколая Чудотворця жителів смт Квасилів Миколу Качановського та Миколу Жильчука.

Подарунок до ювілею – 25-річчя НВК “школа-ліцей” зробив невеликий, але дружний і високопрофесійний колектив ПП Прокоп’юка Віктора Олександровича – дивовижний витвір – нові ворота!

П'ятий сучасний дитячий майданчик встановлено в селищі і перший – у приватному секторі (міні-футбольний стадіон “Піщенка”). Два роки тому конструкцію такого майданчика було розроблено колективом “Житловик-1” (керівник Микола Жильчук). Здійснюють виготовлення, монтаж та встановлення на місці цієї конструкції спеціалісти під керівництвом виконроба Сінєвича П.М.

26 серпня. На районній конференції вчителів була вручена грамота Інституту інноваційних технологій Міністерства освіти та науки України вихователю-методисту дошкільного навчального закладу “Лелека” Семенюк Раїсі Федорівні. За активну участь у підготовці й проведенні Міжрегіонального науково-практичного семінару “Особливості організації освітнього процесу в дошкільних навчальних закладах та навчально-виховних комплексах за Державною базовою програмою розвитку дитини дошкільного віку “Я у Світі”, ефективне впровадження інноваційних технологій у практику роботи сучасного ДНЗ.

7 листопада. Баскетбол. У смт Клевань відбувся турнір на розіграш кубка району з баскетболу, приурочений 60-річчю фізкультурно-спортивного товариства “Колос”. У змаганнях взяли участь 5 команд: Квасилів, Б. Криниця, Клевань, В. Олексин, Н. Українка. Квасилів – лише треті.

Склад команди БК Квасилів: А. Сохін (5), В. Чернявський (8), О. Дорошук (9), І. Гордєєв (10), М. Ковальчук (12), М. Галабурда (15 очок).

Наприкінці жовтня в столиці Чехії (м. Прага) проводився чемпіонат світу серед майстрів-ветеранів з боротьби самбо у ваговій категорії 90 кг. У складі збірної України брав участь заслужений тренер України, майстер спорту Коба Микола Павлович. Для нього у цій ваговій категорії не було рівних – Микола Павлович повернувся з Праги чемпіоном світу! Ця людина, наш незмінний тренер, подає гідний приклад не тільки своїм учням, а й усому молодому поколінню.

На V літніх молодіжних іграх Рівненщини серед юніорів із волейболу Рівненський район представляла команда дівчат із Квасилова, тренер-викладач Олександр Жовтянський. Квасилівські волейболісти здобули бронзу, вони перемогли своїх суперниць із Острозького, Млинівського, Сарненського районів та м. Дубно. Поступились наші волейболістки “Регіні” з м. Рівне та збірній команді Костопільського району. Квасилівки Ольга Шевчук та Олена Грицуна отримали звання “Кращі гравці молодіжних ігор”.

Почесного звання України “Мати-героїня” згідно з відповідними рішеннями виконавчого комітету Квасилівської селищної ради удостоєно 18 жінок Квасилова за материнську самовідданість, народження та зразкове виховання дітей у сім’ї, забезпечення умов для їхнього всебічного розвитку.

Нещодавно, враховуючи вагомий особистий вклад у виховання дітей у сім’ї, створення сприятливих умов для здобуття дітьми освіти, розвитку їхніх творчих здібностей, формування високих духовних і моральних якостей, Указом Президента України Почесне звання отримали квасилівки Надія Бондар, Файна Бондар, Галина Бойко, Галина Нестерчук, Зоя Малиновська, Оксана Супрунець, Олена Перець, Надія Стецюк, Ніна Тимощук, Марія Кирчук, Наталія Легчонок.

За кошти бюджету розвитку селищної ради:

– у листопаді завершено роботи з переобладнання вуличного освітлення та переходу на сучасні економні лампи. Встановлено сучасні електронні блоки управління вуличним освітленням та продовжено час освітлення вулиць селища на одну годину довше;

– проведена реконструкція частини вулиці Молодіжна з окремими в'їздами у двори та з облаштуванням тротуару до зупинки “Квасилів-1”;

– у Квасилівському ДНЗ “Лелека” поставлено першу чергу металево-пластикових вікон, що дасть можливість значно зменшити втрати тепла. В групах із новими вікнами стало набагато тепліше і затишніше. Роботи другої черги встановлення вікон будуть продовжені в наступному році;

– завершенні ремонтні роботи покрівлі будинку на вул. Молодіжна, 48, чим знята проблема аварійності покрівлі, ремонт якої не проводився ще з часів введення в експлуатацію цього будинку;

– проведено реконструкцію вуличного водогону на вул. Вишнева. На заміну сталевим і зношеним покладено сучасні поліпропіленові труби. Продовжується реконструкція вуличного водогону на вул. Коротка та незабаром розпочнуться роботи на вул. Здолбунівська;

– згідно з державною програмою щодо утримання застарілого житлового фонду завершенні роботи першого етапу реконструкції фасаду житлового будинку на вул. Б. Хмельницького.

19 грудня. Веселим щебетом наповнився Будинок культури нашого селища. Дітлахи завітали на виставу “Святий Миколай в гостях у “Лорелея”. Приємно відзначити, що жителям Квасилова та іноземним гостям (волонтерам Корпусу Миру) юні артисти ансамблю (керівник Лілія Биць) та працівники Будинку культури показали гарне театралізоване дійство й українські традиції. Чудові подарунки організували Рівненська РДА та ВАТ “Рівнесьмаш”. І дітям, і дорослим сподобалося радісне й очікуване зимове свято.

У неділю, 26 грудня, в спортивному комплексі смт Зоря відбулися ігри завершального IV туру чемпіонату Рівненського району з баскетболу в залік районної спартакіади 2010 року серед селищних та сільських рад, колективів фізичної культури, спортивних клубів, громадських фізкультурно-спортивних організацій. БК Квасилів зіграв проти БК Клевань 39:37. Склад команди: Артур Сохін (12 очок), Віктор Чернявський (4), Борис Хрипа (1), Олександр Дорошук (3), Валерій Редько (6), Микола Ковальчук, Олександр Ковальчук (2), Михайло Галабурда (11 очок). БК Квасилів – чемпіон Рівненського району 2010.

9 січня 2011 року за сприяння керівника ансамблю “Лорелей” Лілії Биць, працівників Будинку культури Володимира Баглая, Зіновія Дмиша, керівника гурту “Арт-квартал” Артура Прокаєва, в. о. директора СЦ СССДМ Віти Кисільової відбулося феєричне свято для дітей селища Квасилів.

НА МАРШРУТІ “РІВНЕ-КВАСИЛІВ” можуть ввести соціальний маршрут

Нещодавно підписане головою Рівненської ОДА розпорядження “Про затвердження тарифів на перевезення пасажирів і багажу автобусами, які працюють у звичайному режимі руху, в приміському та міжміському внутрішньообласному сполученні” вже дало свої перші результати – вартість перевезення на маршруті “Рівне-Квасилів”, який є одним із найпопулярніших у Рівненському районі, зросла більш як на третину.

Рівненська районна організація ВО “Свобода” турбується тим, що підвищення вартості проїзду під час кризи не тільки боляче вдарило по кишені жителів смт Квасилів, а й поставило перед неприємним фактом тих, хто не здатен повноцінно пересуватися, адже відтепер, щоб потрапити до Рівного від кінцевої зупинки маршруту “Рівне-Квасилів”, потрібно заплатити 2.50 грн., хоча відстань переїзду за цим маршрутом співставляється з більшістю рівненських міських маршрутів, де ціна за проїзд на гривню дешевша.

– Владі давно потрібно задуматися над вирішенням проблеми переїзду, яка турбує соціально незахищених жителів Квасилова. Навіть незначний підйом цін, вважає керівник РРО ВО “Свобода” Назар Загоровський, ставить їх у важке становище, адже більшість працює в обласному центрі. Одним із шляхів вирішення цієї проблеми може стати введення соціального транспорту, який перевозитиме людей із Рівного до Квасилова за більш прийнятними цінами.

Прес-служба Рівненської обласної організації ВО “Свобода”.

ГАЛИНА КОНДРАШОВА – лауреат Всеукраїнської акції “Герой-рятувальник 2008”

Нещодавно ми писали про Нагорного Богдана Юрійовича – “Героя-рятувальника 2009”. І хочемо розповісти про Галину Кондрашову – також мешканку нашого селища і лауреата Всеукраїнської акції “Герой-рятувальник 2008”. 28-річна медсестра обласної лікарні у квітні 2008 року під час пожежі в Здолбунові, ризикуючи власним життям, врятувала з палаючої оселі трьох людей: бабусю, паралізованого дідуся та їхню 35-річну доньку.

За героїзм та мужність під час порятунку людей на пожежі Галина Кондрашова нагороджена медаллю “За врятоване життя”, Почесною грамо-

тою Міністерства охорони здоров'я, грамотою та цінним подарунком ГУ МНС у Рівненській області, дипломом незалежної медіа-профспілки як переможець IV обласного конкурсу журналістського визнання “Журналістська популярність”, переможець конкурсу в номінації “Герой нашого часу”.

ПРОБЛЕМИ, які турбують квасилівців...

Восьмого липня 2010 року в приміщенні Будинку культури смт Квасилів проводив прийом громадян з особистих питань голова Рівненської районної держадміністрації **Карпенчук Василь Володимирович**. На прийомі побував 21 мешканець Квасилова. Проблеми, про які розповіли голові РДА:

- фінансування дитячого садка та відкриття додаткових груп;
- робота патрульно-постової служби в нічний час;
- затвердження нового генерального плану смт Квасилів;
- будівництво ринку в селищі;
- робота маршрутних таксі (особливо на вул. Хмільну) та вартість проїзду;
- отримання земельних ділянок під забудову;
- терміни виготовлення державних актів на землю;
- благоустрій залізничної платформи в селищі;
- придбання нового автомобіля швидкої допомоги;
- перспективи роботи підприємства “Рівнесільмаш”;
- фінансування ремонту в НВК “школа-ліцей”;
- розвиток школи боротьби та реконструкція спортивного залу;
- режим роботи кафе у літній період;
- матеріальна допомога жителям селища тощо...

ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

1 червня – День захисту дітей. Його святкування у Квасилові було цікавим і різноманітним. Відбувся масовий збір малюків у кафе “Будьмо”, близько 50 діток отримали задоволення від танців, розваг та подарованих їм призів. Власники закладу Тетяна й Юрій Процишини запропонували дітям солодкий стіл. Діти ж на загальний огляд представили дитячі малюнки та аплікації з природного матеріалу. Кращі роботи визначало журі у складі

письменниці Анни Лимич (Войнарович) і заступника селищного голови Анатолія Котовського. Відрадно те, що різноманітні подарунки отримали всі діти, які були присутні на святі.

У Будинку культури цього ж дня дітей розважали Квасилівський селищний центр СССДМ, зразковий ансамбль сучасної пісні “Лорелей”. Діти брали участь у “Параді мильних бульбашок”, гралися у відгадалку “Так” чи “Ні”, найкмітливіші отримали призи. За участь у конкурсі “Як живемо та вчимося” були нагороджені подяками та подарунками Надійка Лантух, Юлія Олійник, Ольга Зінчук.

ТЕКСТ КАПСУЛИ З ПОСЛАННЯМ до покоління початку ХХІ століття

ШАНОВНІ НАЩАДКИ!

Ми, учасники святкового мітингу на честь 70-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, звертаємося до Вас, покоління ХХІ століття.

Сьогодні, в день славного ювілею, ми критично оцінюємо наші досягнення за 70 років Радянської влади, активно працюємо над перебудовою всіх сфер життя і боремося за світле майбутнє рідної Батьківщини і всього світу.

Найвидатнішою подією ХХ століття, що сповістила початок нової ери в житті людства, увійшла в історію Велика Жовтнева соціалістична революція. Вона стала безприкладним злетом історичної творчості мас, які розірвали кайдани гніту й експлуатації. Народилася перша в світі соціалістична країна, країна робітників і селян.

Перемога Жовтня утвердила торжество нових принципів устрою суспільства: владу трудящих, суспільну власність на засоби виробництва. Жовтень проклав шлях до інтернаціональної єдності, справжньої рівності та братерства народів, відкрив простір колективізму і товариській взаємодопомозі, ініціативі й творчості мас.

Святуючи річницю революції, ми віддаємо належне всім поколінням будівників нового життя, усім, хто перетворив нашу країну з відсталої в економічному і культурному відношенні в могутню світову соціалістичну державу.

Святуючи річницю революції, ми впевнено дивимося в майбутнє. Партия, радянський народ продовжують справу Жовтня, здійснюючи перебудову, революційне оновлення всіх сфер життя суспільства. Цей курс, закріп-

лений ХХVІІ з'їздом КПРС, міцно з'єднує масштабність наших цілей і реалізм наших можливостей.

Процес перебудови сприяє подоланню застійних явищ і консерватизму, наповнюючи свіжим вітром паруси оновлення. Покладено початок докорінним змінам в управлінні економікою в господарському механізмі. Змінюються соціально-культурна сфера і духовний потенціал суспільства. Невід'ємними рисами нашого сьогодення стають дедалі глибший демократизм і гласність. Революційні за своєю суттю перетворення, які відбуваються в нашій країні, продиктовані одним прагненням і одною метою: більше соціалізму, більше діла, розпочатого Жовтнем.

Як і вся наша країна, оновлюється селище машинобудівників Кvasилів. За більш, ніж сторічне своє існування, селище перетворилося в сучасний, економічно розвинutий культурний центр. Зараз у Кvasиліві проживає 6,8 тисячі населення, зокрема 2694 жінки, 2212 чоловіків, 980 чоловік учнівської молоді, 798 дошкільнят, 72 учасники Великої Вітчизняної війни, 2 Герої Соціалістичної Праці, 29 багатодітних сімей.

Загальна площа селища становить 139 гектарів. На території Кvasилова прокладено 22 вулиці, на яких розташовані 812 власних будинків, 8 багатоповерхових будинків, 3 заводських гуртожитки, середня школа на 1176 учнівських місць, 2 дитячих садочки “Білочка” і “Лелека”, лікарська амбулаторія, клуб, Будинок побуту, аптека, 13 магазинів, 2 кафе “Оксана” і “Дорожнє”.

Кvasилів – промисловий центр. Тут розміщено 4 промислових підприємства: Ровенський ордена Дружби народів дослідний завод сільськогосподарського машинобудування “Ровносільмаш” імені ХХVІІ з'їзду КПРС, Ровенська хмелебафабрика Республіканського комітету агропромислового об'єднання “Укрхміль”, завод комунального обладнання Міністерства житлово-комунального господарства УРСР, Кvasилівський пивзавод Держагропрому УРСР “Укрпивомісцевпром”.

На цих підприємствах працює 3891 чоловік, які виготовляють продукції на суму близько 60 мільйонів карбованців. Середня заробітна плата працівників цих підприємств становить 182 карбованці.

Час, в який ми живемо, рубіж ХХ і ХХІ століття, – унікальний як за глибиною соціальних змін, так і за глобальністю завдань, які постали перед народами всієї Землі.

Нинішні покоління відповідальні за долю цивілізації і самого життя на землі. Від них, в кінцевому підсумку, залежить, стане початок нового тисячоліття все-світньої історії її трагічним епілогом чи надихаючим прологом у майбутнє.

До початку ХХІ століття – всього 13 із чимось років. А в 2017 році наш народ, усе прогресивне людство зустрінуть 100-річчя Великого Жовтня. Яким буде світ, коли переступить вікову відмітку нашої революції? Ми зобов'язані пам'ятати, що саме сьогодні закладаються основи майбутнього. І наш обов'язок – зберегти нашу неповторну цивілізацію, саме життя на землі, добитись торжества розуму над ядерним безумством, створити всі умови для вільного і всебічного розвитку людини і людства.

7 листопада 1987 року.

ЛИСТ ДО НАСТУПНОГО ПОКОЛІННЯ, який супроводжує брошуру “Наш Квасилів”

Ми, молоді, енергійні, активні люди, які дуже люблять своє селище, свій край, цікавляться його історією та яким не байдуже його майбутнє, адресуємо це послання майбутньому поколінню з нагоди відзначення Дня селища і 656-ї річниці першої датованої згадки про наше селище.

Вже 10 років ми живемо у третьому тисячолітті, в незалежній демократичній державі Україні. Наше селище знаходиться в Рівненській області Рівненського району. На його території розміщено 18 багатоповерхових будинків та 712 господарств приватного сектора з населенням 10 200 жителів.

Ми володіємо надзвичайним скарбом – вільно працюємо, розважаємося, навчаємося і просто живемо на своїй землі. Передаємо піклування про неї вам – нашим нащадкам! Любіть та бережіть її гарний краєвид, примножуйте та розбудовуйте галузі медицини, освіти, культури, житлово-комунальної та соціальної сфери.

Нехай задумане здійсниться, і допоможе нам у цьому Господь!

12 липня 2010 року.

Брошура “Наш Квасилів” займає 7 аркушів ілюстрованої кольоровими фото і текстом про наше сьогодення та основні показники економічного та соціального розвитку сучасного Квасилова.

КВАСИЛІВ БУДЕ МІСТОМ!

Генеральний план Квасилова підписано

Голова Квасилівської селищної ради Дмитро Крет розповів, що генплан селища був розроблений ще торік:

– На його розробку селищна рада виділила 50 тисяч гривень і 5 тисяч додатково на проходження експертизи. Представники архітектурно-місто-будівної ради не мали особливих зауважень до генплану. Єдине, що не дозволили, – включати в межі Квасилова ділянку близько 25 гектарів, що розташована за об’їзною дорогою від Рівного. На цьому процес зупинився. З управління з питань будівництва та архітектури при ОДА повідомили, що генплан Квасилова буде ухвалено лише в разі погодження з Рівненським міськвикионком як суміжною адміністративно-територіальною одиницею, що має пріоритет розвитку як обласний центр. З цього можна було зрозуміти, що поки міськвикионком не вирішить усі свої земельні питання, генплану нам не бачити.

Знаю, що не лише Квасилів зіштовхнувся з подібною проблемою. Жоден з населених пунктів, що значиться по периметру Рівного, межуючи з обласним центром, не може затвердити свій генеральний план. Я мав розмову з головами цих сіл. Вони говорили, що погодити необхідну документацію нікак не вдасться.

Чому генплан є важливим для Квасилова? Якби був такий документ, то можна було б змінити межі селища, що дозволило б як мінімум у двох місцях розбити нові земельні ділянки для індивідуальної забудови. Генплан розв’язав би також і багато інших проблем. Крім того, уже розпочалася робота зі зміни статусу Квасилова з селища на місто. А без генплану завершити її неможливо.

Олег Трофімчук, директор Рівненської філії УДНДПМ “Діпромісто” пояснює:

– У законодавстві є положення, згідно з яким усі приміські населені пункти змушені погоджувати план розвитку своїх територій з містоутворюючим ядром. На це є свої причини. Мешканці приміських населених пунктів, і Квасилова зокрема, мають змогу користуватися інфраструктурою міста, міськими центрами торгівлі та обслуговування, а також більшість з них їздить на роботу до обласного центру. Ще одним з привілеїв таких сіл та селищ є доступність їхніх земель. Приміром, мешканець міста може отримати землю в приміському населеному пункті, а за це місцева влада матиме не лише кошти, а й попросить допомогти з газифікацією або ж прокласти дорогу. Таким чином, покращується благоустрій приміських сіл та селищ.

Що стосується генпланів інших сіл, розташованих поблизу Рівного, то тут, як-то кажуть, найшла коса на камінь. Говорять, що серед чиновників міської влади є люди, які зацікавлені в реалізації кимсь скуплених пай жителів Новий Двір та Тинне. Тому розширення меж приміських сіл для них – це конкуренція. Це також додає напруження у відносини між містом і приміським населеним пунктом. Міські чиновники завжди можуть знайти формальну причину, а можуть і прямо сказати, що межі населених пунктів мають бути лише до такої то риски, а усе інше – це землі, що в майбутньому належатимуть Рівному.

Що ж стосується Квасилова, то згідно з одним із проектів на його території заплановано мікрорайон заводу “Рівнесільмаш”. Існує проблема – місто за об’їзну дорогу не піде, адже по цій території проходить магістральний газопровід. Саме тому, гадаю, не було жодних підстав не погоджувати генплан, адже Рівне не має можливостей приєднати до себе Квасилів.

Що стосується розширення меж міста, то справді, такі розмови були. Вони виникли під час розробки генплану Великоомелянської сільської ради, а також села Обарів. Нам свого часу навіть хотіли виділити гроші на розробку приміської зони з розрахунком на розширення меж міста. Було бажання приєднати до Рівного також окремі землі Великожитинської, Шпанівської та Городоцької сільських рад.

Немає нічого дивного у тому, що подібні питання порушуватимуться і в майбутньому. Але варто не забувати про дві тисячі гектарів неосвоєних територій у межах міста. Це землі, які були роздані на пай мешканцям Тинного та Нового Двора. Спочатку потрібно освоїти ці землі, а вже потім претендувати на нові. Доки не будуть освоєні території в межах Рівного, ніхто не дастє дозволу на розширення меж міста. Насамперед, потрібно знизити вартість ділянок у межах Рівного. Тоді вони швидко освоються, і лише після цього можна буде претендувати на приміську територію.

Начальник управління містобудування та архітектури Рівненського міськвиконкому **Михайло Гоцур** повідомив:

– Кілька днів тому генеральний план Квасилова підписано. Усі розмови про нібито зацікавлення міської влади питанням розширення меж Рівного не відповідають дійсності, адже, окрім квасилівського, ми не так давно погодили генплани Обарова та Великоомелянської сільської ради.

*Павло Дутко,
15 липня 2010 р., www.rivnepost.rv.ua*

СВЯТО НАЦІОНАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ

24 серпня о десятій годині ранку в Будинку культури розпочався урочистий мітинг. Зі святковим привітанням звернувся до квасилівців селищний голова Дмитро Крет, побажав усім здоров'я, добра, щастя, невичерпної енергії, снаги і впевненості у власних силах. Після того, як розпорядження Квасилівської селищної ради зачитав заступник селищного голови Анатолій Котовський, за сумлінну працю, вагомий особистий вклад у соціально-економічний розвиток селища та з нагоди 19-ї річниці Незалежності України були нагороженні грамотами та грошовими преміями 14 жителів Квасилова.

Дух національного піднесення квасилівці виразили у барвистих вишиванках, у молитві за свою державу, яка звучала в цей день із уст кожного, у мистецтві, яке дарувало рідній Україні наші таланти. Зачаровували і водночас бентежили глядачів пісні у виконанні Наталії Саваринської, Софійки Години, Ольги Циган, Олени Денисюк, Ольги Слободенюк, ансамблю “Оксамит”, жіночого вокального ансамблю “Дивоцвіт”. Прекрасну музичну композицію подарував нам фольклорний ансамбль ДМШ під керуванням Віктора Котовича. Танцював для нас гурт “Весняночка” під керуванням Любові Добродзій.

Із показовим виступом на свято завітали учасники секції борьби самбо та дзюдо учні Квасилівського НВК “школа-ліцей” Максим Дудяк, Сергій Левандовський, Андрій Процишин, Сергій Ніколайчик. Тренують юних спортсменів майстри спорту Коба Дмитро Миколайович і Чмир Олександр Вадимович. Урочистий мітинг та концертну програму вели наші незмінні ведучі Марія Драчук і Микола Ковальчук.

Дуже приемно було оголошувати результати конкурсу “Вірш про Квасилів”, який стартував рік тому. Перше місце здобула Тетяна Григорівна Литвина, володарем II місця став Володимир Максимович Семіляк – його пісня “Мій Квасилів” дебютувала на концерті. III місце отримала Катерина Валецька. Всі учасники були нагороженні грамотами селищного голови та грошовими преміями. Селищний центр СССДМ нагородив трьох талановитих юних поетес Іванну Ілліну, Лейлу Самедову, Вікторію Говорадло.

По завершенню концертної програми за сприяння селищного центру СССДМ відбувся конкурс малюнка на асфальті “Ми любимо Україну”. Найкращими виявилися: Вікторія і Влада Говорадло, Надія Драчук, Софія Година, Тіна Іващук, наймолодша трирічна учасниця, Іванна Сергійчик, Олександра Гончарук, Ярослав Кисільов. Завершилося святкування Дня Незалежності у Квасилові масовим гулянням на спортмайданчику, що на Молодіжній, 46.

СИСТЕМА ВОДОПОНИЖЕННЯ ДІЄ

У вересні здана в експлуатацію довгождана водопонижуюча система центральної частини селища (1-ша черга). Роботи виконувало спеціалізоване підприємство “Рівнерайкомунгосп”. Роботи були проведені за сучасною технологією методом проколу без розкопки автодороги “Рівне-Здолбунів”. Під час виконання робіт були використані довговічні сучасні поліхлорвінілові труби. Проблема підтоплення приватного сектора на вулиці Рівненська вирішена.

Після виконання робіт 2-ї черги водопонижуючий колектор буде про кладений більшим радіусом, близьче до вулиці Вишнева, що дасть можливість понизити рівень ґрунтових вод у цьому районі також.

ПІДСУМКИ ОГЛЯДУ

20 жовтня відбулося виїзне засідання Рівненської РДА з питання “Підбиття підсумків огляду благоустрою та санітарного стану населених пунктів Рівненського району”. В роботі колегії взяли участь керівники управлінь, відділів, структурних підрозділів РДА, контролюючі органи та голови сільських і селищних рад, усього – 65 осіб.

До початку роботи колегії її учасники пройшли територією селища та відвідали дитячий садок, амбулаторію, НВК “школа-ліцей”, окремі торгові заклади. У Будинку культури був продемонстрований слайд-фільм – упродовж години було переглянуто негативні та позитивні сторони благоустрою та санітарного стану усіх сіл та селищ Рівненського району. Коментував фільм заступник голови райдержадміністрації Павло Жук, у критичних моментах – голова адміністрації Василь Карпенчук і голова районної ради Микола Свінтокільський.

На засіданні колегії була заслухана інформація заступника голови РДА Миколи Жильчука та звіти голови райспоживспілки Тетяни Зосимчук, начальника районного управління охорони здоров’я Олександра Аненкова, головного санітарного лікаря Рівненського району Анатолія Храбана.

Колегію були прийняті відповідні рішення та дані окремі доручення щодо вирішення проблемних питань.

По завершенню роботи колегії Василь Карпенчук вручив Почесні грамоти за досягнення високих результатів в огляді благоустрою та санітарного стану населених пунктів Рівненського району Квасилівській селищній та Шпанівській сільській радам.

АНАТОЛІЙ ЮХИМЕНКО ВІДВІДАВ КВАСИЛОВ

13 жовтня 2011 року Квасилів відвідали перший заступник голови Рівненської ОДА Анатолій Юхименко і голова Рівненської РДА Василь Карпенчук, котрі насамперед ознайомилися з роботою Квасилівського ДНЗ “Лелека” з метою відкриття і фінансування додаткової групи. Згодом у приміщенні Будинку культури відбулася зустріч, на якій були присутні громадський актив селища, квасилівці.

Селищний голова Д. Крет розповів про нагальні проблеми, які потребують вирішення з допомогою районної та обласної влади. А. Юхименко запевнив усіх, що зазначені питання будуть розглянуті. Зокрема створено комісію, що працює з питання передачі електромереж на баланс профільної організації. Виділятимуться й кошти на проект першої черги водопониження північно-західної частини селища. Під особистий контроль Анатолій Юхименко взяв функціонування школи боротьби самбо та дзюдо.

ВІДКРИТО НОВУ ГРУПУ!

23 грудня 2011 року до Квасилівського ДНЗ “Лелека” з нагоди відкриття додаткової групи для дітей дошкільного віку завітали перший заступник голови РОДА Анатолій Юхименко, очільники району В. Карпенчук і М. Свінтокельський, інші. Щирими вітаннями зустріли шанованих гостей, адже радощам не було меж – 20 діток, яких тепер будуть виховувати та готовувати до школи, стали лелечнятами. А щоб створити необхідні умови для навчання та розвитку дошкільнят, з обласного бюджету виділено 100 тис. грн. (фото, с. 289).

МЕБЛЕВА ФАБРИКА – НЕ ЗА ГОРАМИ

Нешодавно голова РОДА Василь Берташ обговорив з головним акціонером ВАТ “Рівнесільмаш” Ф. Мак-Махоном перспективи запуску нового виробництва, подальші інвестиційні плани. Інвестори запевнили в тому, що скоро в Квасилові працюватиме одна з найпотужніших у Європі меблевих фабрик із товарообігом понад 27 млн. євро на початковому етапі та 136 млн. євро в перспективі.

У грудні 2011 року місцеві будівельники мають завершити реконструкцію приміщень під фабрику, на що спрямовано понад 10 млн. євро, а згодом постануть питання й підготовки кадрів, налагодження співпраці з митницею тощо...

www.kvasilov.com

Публікації із газети “ТИЖДЕНЬ”

ШКІЛЬНИЙ ЮВІЛЕЙ

Інтерв’ю з Вірою Вікторівною Людвік, директором Квасилівського НВК “школа-ліцей” напередодні Дня знань та 25-річчя школи.

— Віро Вікторівно, вітаємо Вас та очолюваний Вами колектив із Днем знань, бажаємо успіхів на педагогічній ниві! Сподіваюсь, настрій у Вас святковий, адже це буде не тільки свято Першого дзвоника, а ще — святкування 25-річчя навчально-виховного комплексу.

— Кожна крапля сьогоднішнього дощу потрапляє в серце та лягає тягарем на душі, тому настрій не дуже райдужний, адже змущені готуватися до двох варіантів святкування: вулиця і спортивний зал, в якому не зможемо показати все, до чого готуємося.

— Чим буде відрізнятися програма святкування від минулорічної?

— Буде відрізнятися тим, що, окрім урочистої лінійки до свята Першого дзвоника, будуть проведені й урочисті збори з нагоди ювілею школи.

— Віро Вікторівно, чи працювали Ви в Квасилівській школі в далекому 1985 році? Розкажіть, будь ласка, історію Вашої педагогічної праці у нашій школі.

— На жаль, у 1985 році я спостерігала дійство відкриття школи як жителька селища, перебуваючи у відпустці по догляду за дитиною. В школу прийшла у 1986 році на посаду вчителя математики. З вересня 1987 року була при-

значена заступником директора, а з 15 вересня 1993 року працюю директором цього закладу.

– *Хто ще з теперішніх педагогів пам'ятає відкриття нашої школи?*

– Відкриття пам'ятають багато вчителів, адже в той час здавалася нова школа і педагогічний колектив поповнився молодими спеціалістами. Берчак Наталія Дмитрівна, Добей Валентина Василівна, Момоток Юрій Володимирович перейшли в цю школу зі старого приміщення. 10 педагогів нашого колективу пропрацювали з 1985 року і до сьогодні.

– *Як Ви вважаєте, змінився рівень знань учня 1985 року порівняно з 2010 роком?*

– Звичайно, змінився, такий закон часу.

– *Чи досить суттєво змінилася методика викладання навчальних дисциплін?*

– Методика змінилася, хоча старі методи, які пройшли випробування практикою, залишаються на все життя. Змін вимагає розвиток науково-технічного прогресу, міцно ввійшли інформаційно-комп'ютерні технології, із часом міняються погляди на виховний процес.

– *За 25 років функціонування навчального закладу педагогічний колектив та учні здобули чимало нагород та перемог, яка перемога далася найважче?*

– Усі давалися непросто, щоразу ми готуємося, як уперше, до будь-яких конкурсів і змагань. Це результат плідної і спільної праці вчителів, учнів, батьків.

– *Які учні запам'ятовуються більше, ті, які гарно вчаться та мають зразкову поведінку, чи ті, які з проблемами не розлучаються?*

– Сказати, що якась категорія запам'ятовується більше – не можна. Одні відзначаються одним, інші – іншим. Ті, хто був “проблемним”, теж знаходять своє місце в житті, і далеко не останнє, і ще вони дуже довго пам'ятають своїх учителів. Отже, міцна конструкція не та, яка гарно стоїть, а та, яку частіше трусять.

– *Матеріально-технічна база школи з роками покращується, і це видно неозброєним оком, що з інфраструктури буде змінено в найближчому майбутньому? Чи плануються роботи з ремонту фасаду школи, ігрових майданчиків, асфальтового покриття?*

– Ми всі проблеми фіксуємо і хочемо ліквідувати їх якнайшвидше, але не все вдається одразу. Звичайно, ми будемо працювати над удосконаленням навчально-матеріальної бази і над художньо-естетичним оформленням школи. На даний час на першому плані – заміна вікон. Це питання на сьогодні вирішується на нашу користь, дуже сподіваємось на підтримку влади.

— Як Вам нові центральні ворота школи?

— Супер!!! За це ми дякуємо підприємцеві Прокоп'юку Віктору Олександровичу, який до ювілею зробив нам такий прекрасний подарунок.

— Ваш навчальний заклад з'явився і в Інтернеті, це офіційний сайт школи-ліцею. Хто його розробник? Хто його буде підтримувати та яку інформацію плануєте розміщувати?

— Ми справді створили сайт школи. Його розробники – вчителі інформатики під керівництвом Патрая Сергія Романовича. Інформацію будемо розміщувати різну, відповідно до вже розроблених рубрик. Із часом будемо до сайту вносити зміни та вдосконалювати його.

— *Що побажаєте педагогічному колективу та учням на новий навчальний рік?*

— Зичу міцного здоров'я, натхненної творчої праці, успіхів у навчанні, сили, витримки, наполегливості, наснаги. Хай щастить усім на нелегких шкільних дорогах. Хай Бог благословить нас у добру путь на добре справи!

— *Дякую, Віро Вікторівно, за те, що люб'язно погодилися дати інтерв'ю для нашої газети “Тиждень” та сайту www.kvasilov.com*

*Розмовляла Віта Кисільова
("Тиждень". – 4 вересня 2010 р.)*

АМЕРИКАНЦІ НА “РІВНЕСІЛЬМАШІ” планують працювати з 2011 року

Виготовляти меблі на “Рівнесільмаші” почнуть у вересні наступного року. В цьому запевнили заступника голови ОДА Володимира Новака іноземні інвестори, презентуючи графік практичної реалізації проекту будівництва меблевої фабрики на базі незадіяних виробничих приміщень ВАТ “Рівнесільмаш”. Про це повідомляє прес-служба РОДА.

Подружжя Мак-Махонів, які є власниками 97% акцій колишнього гіганта сільськогосподарського машинобудування, запевнили, що вже влітку наступного року відкриють цех із пошиття чохлів для м'яких меблів, а восени почнуть виготовляти самі меблі. До того часу просять обласну владу посприяти з підготовкою кадрів. На початку працевлаштують 300-400 наших краян.

Їх попередньо навчатимуть поляки та литовці, які знаються на технологіях сімейного бізнесу Мак-Махонів, оскільки працюють на їхніх виробництвах. Із нарощуванням потужностей збільшуватимуть і кількість найманців. Загальна сума інвестицій у меблеве виробництво – 18-19 мільйонів євро.

Крім того, американці ведуть перемовини з поляками, які постачають для них поролон, про відкриття дочірніх компаній на Рівненщині. Не відмовляється головний акціонер “Рівнесільмашу” і від випуску в Квасилові конкурентоспроможної сільськогосподарської техніки. Для цього нині пішуковує партнера зі світовим ім’ям.

Володимир Новак переконаний, що успішна реалізація проекту будівництва меблевої фабрики приверне увагу інших закордонних партнерів. А обласна влада, в свою чергу, всіляко сприятиме інвесторам.

Віта Кисільова
(“Тиждень”. – 25 вересня 2010 р.)

“ЛОРЕЛЕЙ” – ЦЕ ЧАРІВНО...

Інтерв’ю з Лілею Павлівною Биць, керівником квасилівського дитячого вокального ансамблю “Лорелей”.

– *Ліліс Павлівно, будь ласка, розкажіть про початок Вашої кар’єри.*

– Приїхала я у Квасилів працювати вчителем музики у 1992 році після закінчення Рівненського державного педагогічного інституту.

– *Як виникла ідея працювати з дітьми?*

– Думка про створення дитячого вокального ансамблю виникла ще в студентські роки. Навчаючись в інституті, я була учасницею молодіжного фольклорного ансамблю “Живограй”. Цей колектив дав мені великий практичний досвід, ми мали багато концертних виступів, часто подорожували. Тому, прийшовши у школу, мені було цікаво реалізувати свій задум. І в перший же рік ми з Георгієм Яковичем Шнайдером створили ансамбль народної пісні “Джерельце”. Талановитих дітей у Квасилові завжди було багато, тому набрати учасників ансамблю було легко. Я взялася за вокальну групу, а Георгій Якович – за оркестрову. Багато хто в Квасилові пам’ятає його ансамбль сопілкарів. Про Георгія Яковича я завжди згадую з теплом і вдячністю. Він був талановитим музикантом і педагогом. А ще – дуже доброю та інтелігентною людиною. Він часто говорив мені про свою мрію – створити в Квасилові школу мистецтв. Із Георгієм Яковичем було легко і цікаво працювати, у нього було чому вчитися. Світла йому пам’ять.

У 2001 році я вийшла з декретної відпустки і перейшла працювати в Рівненський районний Будинок школяра на посаду керівника гуртка естрадного співу. Набрала дітей із 2-3 класів і почала вчитися разом з ними, тому

що досвіду естрадного співу бракувало. Дитячих пісень українською мовою тоді було дуже мало, а можливості співати з мікрофоном взагалі не було. Зате зараз ми займаємося у дуже комфортних умовах: у нас є теплий гарний клас у Будинку культури, вся апаратура для репетицій і окремо – краща для концертів. Завдяки нашій селищній владі ми маємо можливість виступати на сцені у відремонтованій залі. Ми, дякуючи батькам, пошили комплекти костюмів для різних вікових груп ансамблю. Дитячих пісень багато, рівненські композитори з задоволенням пропонують нам свої пісні. Ми – бажані гости на районних і обласних концертах. Сама ж концертна діяльність додає дітям упевненості в собі, здружує, дисциплінує.

– *Поясніть, будь ласка, назву Вашого ансамблю...*

– Спочатку ансамбль називався “Сонечко”. Але згодом діти підростили і з’явилась потреба знайти щось нове. Назуву “Лорелей” принесли самі діти. Вони вивчали на уроках зарубіжної літератури баладу Г. Гейне про прекрасну дівчину, яка своїм чарівним співом заворожувала моряків. І в самому імені Лорелей є якась чарівність, мелодійність. Усім дуже сподобалась нова назва, тим більше, що ансамблів із такою назвою ми не зустрічали. А “Сонечком” ми називаємо підготовчу групу ансамблю.

– *У якому році отримали звання зразкового колективу?*

– У 2009-му. Звання зразкового колективу – це передусім – визнання, певною мірою – підсумок зробленого, але це – ю велика відповіальність. Таке звання потрібно підтверджувати кожним виступом, удосконалюватись, шукати нові грані творчості.

– *Коли вперше почули про вас за межами області?*

– Перший наш виїзд був улітку 2008 року в м. Севастополь на фестиваль “Дзвени піснями, моя земля”. Метою цього фестивалю є популяризація українського мистецтва у наполовину російському місті. Приємно, що всупереч нашим очікуванням, у Севастополі люблять українську пісню. Люди з великим захопленням слухали виступи колективів – учасників фестивалю. А відомі українські пісні, зокрема “Червону руту”, зал співав разом з артистами. Дуже тепло зустріли севастопольці і виступ нашого ансамблю. Діти на сцені завжди милують око. А коли вони професійно виконують оригінальні твори, радують ще більше.

А восени цього ж року на запрошення української діаспори ми відвідали Польщу. Ці три дні у справді європейській країні назавжди запам’ятались і мені, і дітям. Найперше – це теплий прийом, по-друге, – чудовий готель і прекрасне харчування (все оплатила польська сторона), екскурсія старим Ольштином і, звичайно, спілкування з польськими глядачами.

Влітку 2009-го і 2010 року ми побували в Болгарії на фестивалі “Слов'янський вінок”. Я стараюсь організовувати такі поїздки, де діти не тільки б виступали, змагались, але й гарно відпочивали.

— Чи велика колекція грамот і подяк зібралася за всі роки існування колективу?

— Спочатку я грамоти і подяки вішала на стіну, але коли зрозуміла, що стіни вже замало, зібрала їх у папку, а на стіні залишила тільки дипломи з міжнародних конкурсів і фестивалів.

— Як сприймають виступ наших дітей за кордоном?

— Дуже гарно нас приймали поляки, вони цінують українське мистецтво. Підтвердженням того є проведення фестивалів української пісні, в одному з яких ми взяли участь. Коли Аня Яремчук співала пісню “Ой горе тій чайці”, в залі глядачі підспівували. Після концерту поляки з захопленням дякували, вони були вражені нашою майстерністю, артистизмом. Одна польська навіть запитала, що я роблю, що мої діти такі усміхнені. А вчитель музики, українець за походженням, висловив захоплення нашим рівнем виконання і сказав, що їхні діти надто завантажені навчанням і, на жаль, не мають можливості так займатися.

— Цього року у серпні ви були на фестивалі в Болгарії, що найбільше запам'яталося з цієї поїздки?

— Вражень багато. Це і відкриття фестивалю (все дуже професійно зроблено), і чудовий гала-концерт, і тепле море з чистим пляжем, і “Аквапарк”. У Болгарії вміють організувати відпочинок і роблять усе, щоб до них хотіли приїхати знову і знову. Але найсильніше враження – як наші діти самі організували там святкування Дня незалежності України. День вони почали з виконання Гімну України на балконі, причому так, що чув увесь табір і не тільки. Виконання було гарне і шире, так що потім їм кричали “Україна – молодці!”. Цілий день ходили з прaporцями, а хто мав, – то в жовто-блакитному вбранні, а віталися: “Слава Україні – героям слава!”. І така в мене була гордість за наших дітей! Болгари поставились до цього з розумінням.

— Чи маєте якихось особливих шанувальників чи меценатів?

— Наші найкращі спонсори і шанувальники – це батьки. Вони завжди є у залі, підтримують, аплодують. На їхні плечі лягає основний фінансовий тягар: це кошти на костюми, фонограми, поїздки. Наскільки може, допомагає селищна рада. Діти дуже люблять, коли їм після концерту роздають цукерки. І, мабуть, тільки в Квасилові отак просто на Новий рік Дід Мороз роздає подарунки.

— Як добираєте репертуар?

— Наш репертуар складається тільки з українських пісень, а їх зараз багато. Але на конкурси ми веземо лише авторські твори, бо потрібно дотримуватись авторського права. Тому ми виконуємо пісні рівненського композитора Андрія Пастушенка, який, до речі, живе у сусідньому селі Корнин і котрого я вважаю своїм учителем.

— Що плануєте на найближчий час?

— Працювати, вдосконалюватись, створювати нові композиції, шукати талановитих дітей. А найближчі концерти — це участь у районних і обласних урочистостях із нагоди святкування Дня вчителя, які відбудуться незабаром в обласному муздрамтеатрі.

Користуючись нагодою, хочу привітати своїх колег — трударів педагогічної ниви з професійним святом. Щастя вам, добра, любові, здоров'я, достатку, творчого натхнення, хороших учнів і вдачних за ваш нелегкий труд батьків.

— Щиро дякую за відверту розмову. Бажаю Вам, Ліліє Павлівно, і “Лорелею” не зупинятися на досягнутому, творчих успіхів та можливостей для реалізації талантів.

*Розмовляла Віта Кисільова
 (“Тиждень”. — 2 жовтня 2010 р.)*

СПОРТИВНА КАР’ЄРА

Інтерв’ю із заслуженим тренером України з боротьби самбо, майстром спорту СРСР з вільної боротьби, суддею міжнародної категорії, двічі чемпіоном світу серед майстрів з боротьби самбо (Чехія, Греція) Миколою Павловичем Кобою.

— Миколо Павловичу, Ви є прикладом для багатьох користувачів нашого сайту та читачів газети “Тиждень”, яким цікаво, коли почалася Ваша спортивна кар’єра?

— Можна сказати, що моя спортивна кар’єра почалася 1 вересня 1962 року, коли я пішов у 5 клас Бишівської СШ, де фізичну культуру викладала однокурсниця моого покійного батька. Зазначу, що до школи було ходити всього 9 кілометрів.

— З якого віку Ви почали займатися спортом професійно?

— Коли вступив до Школи тренерів при Київському державному інституті фізкультури в 1971 році.

– Чи пам'ятаєте Ви свою першу нагороду?

– Її отримав 10 жовтня 1968 року в Москві, де я зайняв 2-ге місце серед новачків на першості міста. Пам'ятаю, що тоді боровся в палаці спорту “Крилья советов”.

– Яким був шлях до отримання майстра спорту?

– Виконати норматив майстра спорту в часи Радянського Союзу було нелегко. Тоді система в спорті була плановою, а звання присвоювалися у Москві в місячний термін. І частими були відмови через те, що не вкладалися в терміни зі здачею документів, чи Україна план з “майстрів” уже виконала. Тому я своє звання отримав із п'ятого разу – в 1976 році.

– У результаті яких перемог отримали звання майстра спорту?

– Присвоїли мені звання майстра спорту СРСР за 3-те місце на чемпіонаті України.

– Які риси повинен мати молодий спортсмен, щоб стати майстром спорту?

– Щоб виконати норматив майстра спорту, треба, перш за все, вести здоровий спосіб життя, любити свій вид спорту, наполегливо працювати і тренуватися в хорошого тренера.

– Яким є теперішній стан справ щодо розвитку боротьби самбо та дзюдо у Квасилові?

– У Квасилові створені потужні секції із самбо. В цьому році наші дві вихованки Тетяна Чмир та Ольга Федитник стали бронзовими призерами чемпіонату Європи з самбо серед юніорів у Греції. Коли я даю вам інтерв'ю, дівчата в Грузії (м. Тбілісі) беруть участь у чемпіонаті світу серед юніорів. Я теж буду брати участь в чемпіонаті світу серед майстрів-ветеранів у Чехії 21-26 жовтня. Олександр Чмир готується до чемпіонату світу серед дорослих спортсменів. Ще в нас підростає низка молодих перспективних хлопців та дівчат, котрі скоро себе покажуть не тільки в Україні, а й у Європі та світі.

– Скільки вихованців Ви маєте у спортивному клубі на даний час? Їх кількість збільшилася чи зменшилася?

– На даний час ми маємо понад 100 вихованців, їх кількість може збільшитися.

– Чи вистачає вам фінансування з боку держави?

– Не вистачає. Але хочу зазначити, що у нас у цьому році створена обласна Федерація самбо на чолі з начальником УМВС України в області Салом Олегом Михайловичем. Це – неабиякий стимул для розвитку самбо не тільки в Квасилові, а й у Рівненській області. Ми працюємо в тісній співпраці з відділами УМВС у справах неповнолітніх з метою забрати з вулиць

як найбільше юнаків та дівчат, схильних до асоціальних проявів, і виховати з них не тільки спортсменів, але й хороших людей. Велику частину фінансування Федерація самбо в області бере на себе. Хочу відзначити, що нам допомагають й наші колишні вихованці.

– *На нашему сайті була інформація про перешкоди в роботі спортивної школи...*

– У спортивному залі я працюю вже понад 20 років – це третина моого життя. Залу потрібний капітальний ремонт. У Квасилівського професійного ліцею таких коштів немає (зал належить ліцею), а щоб зробити ремонт, потрібно зал передати у комунальну власність. Віддавати обласне управління освіти не поспішає, разом із директором, можливо, чекають, щоб будівля завалилася, і замість спортивного залу зробити там, наприклад, майстерню. А про виділені кошти на ремонт смішно навіть згадувати!

– *На сьогодні, чи змогли б Ви вирішити це питання?*

– Питанням передачі спортивного залу зараз займається голова районної державної адміністрації та обласна влада.

– *Плануєте реконструкцію спортивного залу чи віддаєте перевагу новій споруді, адже тут займаються призери чемпіонату Європи та світу?*

– Звісно, я докладу всіх сил, зумію переконати будь-кого, що в селищі потрібний спортивний комплекс, нового нам ніхто не збудує, так що будемо реконструювати колишню котельню – нинішній спортивний зал. Зробимо в ньому умови більш-менш нормальні для занять боротьбою, адже в нас шість майстрів спорту, не враховуючи спортсменів масових розрядів. І районна, і обласна влада нас підтримає.

– *А як Ви ставитеся до ідеї створення приватного фітнес-клубу з сучасними тренажерами? На Вашу думку, чи був би він прибутковим?*

– До створення фітнес-клубу ставлюся позитивно. Щодо прибутковості в даний час – сумніваюсь. Наші люди ще не усвідомили, що здоров'я потрібно ставити на перший план, а решту – в процесі життя.

– *Миколо Павловичу, скажіть, будь ласка, з якого віку і коли здійснюється набір у вашу спортивну школу?*

– Приймаємо в секції боротьби самбо та дзюдо з 10-ти років. Зал відкритий з 18-ї до 20-ї години щодня, окрім суботи та неділі.

– *Що Ви побажаєте нашим односельцям?*

– Я хочу від імені наших вихованців подякувати меценату, президенту обласної Федерації самбо Рівненщини, генералу Олегу Михайловичу Салу за увагу та допомогу, яку він надає спортсменам. Також хочу подякувати

своїм друзям та колишнім учням, селищному голові Дмитру Федоровичу Крету. Односельцям бажаю миру, достатку, удачі та здоров'я.

— Щиро дякуємо за все! Нових Вам перемог та досягнень!

Розмовляла Віта Кисільова
(“Тиждень”. — 9 жовтня 2010 р.)

КВАСИЛІВ МАС ТАЛАНТИ

Із 15 жовтня стартує Перший Рівненський обласний фестиваль учнівських талантів “Ми – талановиті”.

На конкурсі Квасилів представляли Анастасія Голуб, Максим Кузьмич, Інна Римар, Антоніна Матвійчук, Назарій Кисільов, ансамбль “Лорелей” – трьом останнім випала честь представляти Рівненський район на обласному фестивалі в м. Рівні.

(“Тиждень”. — 18 жовтня 2010 р.)

ПРЕКРАСНЕ У НАШОМУ ЖИТТІ

У приміщені публічно-шкільної бібліотеки селища організовано виставку робіт майстра-різьбяра **Василя Михайловича Самойлюка**. На виставці представлені вироби з деревини різноманітної тематики: релігійної, народознавчої, портрети літературних персонажів.

Переглянувши виставку, ми вирішили поспілкуватися з Василем Михайловичем та більше дізнатися про його майстерність.

— Василю Михайловичу, особисто я після перегляду робіт отримала неймовірне задоволення. Та, напевно, кожен, хто бачив ці шедеври, став прихильником Вашої майстерності. Коли Ви виявили свій надзвичайний дар?

— Даром це не вважаю, а першу спробу різьби по дереву зробив три роки тому, коли переніс захворювання з оперативним втручанням. Почав добирати інструменти, з якими було б зручно працювати. Деякі купував, а деякі зробив сам. Тепер це моя робота.

— З яким деревом подобається працювати?

— Працюю тільки з липою.

— Скільки часу Вам потрібно, щоб звичайна дошка перетворилася на витвір мистецтва?

— Картину чи ікону вирізаю тиждень, декілька днів потрібно ще на фарбування та лакування.

— *Творите тільки тоді, коли є натхнення, чи без різьбярства вже не являєте свого життя?*

— Звичайно, натхнення потрібне у будь-якій діяльності. Я сам — не художник, хисту до малювання не маю, тому готові картинки беру з Інтернету, з допомогою кальки переношу їх на дерево і вирізаю. Дуже допомагає мені Тетяна Василівна Ніколіна і моя дружина. В свій час вони довго вмовляли мене спробувати працювати з деревиною. Тепер маю багато вільного часу, який реалізовую з користю.

— *Чи є у Вас бажання вчити вмінню різьби молодь?*

— Бажання є, можу показати, як працювати, лише не знаю, чи зміг би я працювати з дітьми. Я — не педагог, якби хто взявся за відкриття гуртка різьбярства, звичайно, допоміг би.

— *Ми іциро бажаємо Вам творчих злетів, гарних робіт, здоров'я і наснаги у всіх Ваших починаннях!*

*Розмовляла Віта Кисільова
("Тиждень". — 15 листопада 2010 р.)*

ДОЗВІЛЛЯ КВАСИЛІВЦІВ

На території Квасилівської селищної ради діє культурно-дозвіллевий комплекс (КДК), основною метою діяльності якого є охоплення дітей позашкільною освітою, організація дозвілля для населення селища. Наш культурно-дозвіллевий комплекс отримав почесне II місце в обласному огляді-конкурсі КДК.

До складу культурно-дозвіллевого комплексу входять:

1. Будинок культури (директор Зіновій Дмиш). При БК діють такі аматорські колективи: чоловічий вокальний ансамбл “Оксамит”, ВІА “Ритм” (керівник Володимир Баглай); ансамбл естрадної пісні “Лорелей” (керівник Лілія Биць); хореографічний ансамбл “Весняночка” (керівник Любов Добродзій); гурт бально-спортивного танцю “Арт-квартал” (керівник Артур Прокаєв); гурток спортивної аеробіки для дорослих (керівник Любов Добродзій).

2. Селищний ЦСССДМ (в.о. директора Віта Кисільова). Його робота основана на співпраці з усіма підрозділами КДК та спрямована на надання соціальних послуг різним категоріям сімей, дітей та молоді.

3. Квасилівський НВК “школа-ліцей” (директор Віра Людвік). Позашкільною роботою охоплено максимальну кількість дітей. При школі діють: драматичний гурток; студія “Оберіг”; дитячий ляльковий театр, який влаштовує благодійні вистави для соціально незахищених категорій населення; туристичний гурток; гурток вокального співу; спортивні секції за інтересами (баскетбол, волейбол, гімнастика).

4. Квасилівський ДНЗ “Лелека” (завідувач Ольга Лисак). Тут розвивають творчі здібності дітей з ясельного віку. А ще тут діє: жіночий вокальний дует; жіночий вокальний ансамбль.

5. Спортивна школа боротьби самбо та дзюдо (керівник Микола Коба).

6. Підлітковий клуб “Сокіл” (керівники Дмитро Коба, Олександр Чмир).

7. Публічно-шкільна бібліотека смт Квасилів (завідувач Оксана Захарчук).

8. Футбольний клуб “Квасилів” (тренер Олег Мазярко).

9. Дитяча музична школа (директор Віктор Котович).

10. Квасилівський професійний ліцей (директор Олександр Савчук).

(“*Тиждень*”. – 27 грудня 2010 р.)

*Інформацію з сайту та газети “Тиждень” до друку в книзі підготувала
Анна Лиміч, січень 2011 р.*

ПОВЕРНЕННЯ ДО ОТЧОГО ДОМУ

Як би далеко доля не закидала людину, час від часу їй хочеться хоч краєчком ока зазирнути у край свого дитинства, юності. А коли трапляється нагода ступити на рідну землю, на душі стає радісно і щемливо, ніби тягар літ спадає з плечей, й знову відчуваєш себе молодим і бадьорим. Так почувався і колишній квасилівець чех Ярослав Вацатко, котрий, подолавши відстань у 65 років, ступив на поріг свого дому. Mrіяв про цю поїздку неодноразово, але лише за місяць до 80-річчя разом із сином Іржі, зятем Романом та внуком Міхалем здійснив задумане.

В'ячеслав і Ольга Вацатки, чеські переселенці, у 1927 році побудували у Квасилові новий будинок, адже на цьому місці стояв старий, займалися вирощуванням городини та хмелю. В родині виховувалося двоє дітей –

Ярослав і Люба, які теж допомагали батькам по господарству. У 1939 році, коли на західних землях України встановилася радянська влада, сім'ю, яка мала непогані статки, чекало виселення до Сибіру. Цю біду оминули, бо почалася Велика Вітчизняна війна. Пережили Вацатки й німецьку навалу, хоч було дуже сутужно. А у 1947 році 16-річному Ярославу разом із батьками довелося покинути насиженнє місце і виїхати до Чехословаччини, на історичну батьківщину.

— Мої спогади час від часу летіли сюди, де залишилася батьківська хата, могили дідів, бабусі, сестри, де прожито найліпші роки моого життя, — розповідає Ярослав Вацатко. — Їхали й хвилювалися, чи зустріну я когось із давніх знайомих, адже в живих залишилося зовсім мало моїх однолітків. Поталанило одразу: і з однокласником Віктором Колтуновим зустрівся просто в центрі Квасилова, і з Тетяною Литвиною та її сім'єю познайомилися, виявляється, вони також із чехів і прекрасно володіють чеською мовою.

Сім'я Процишиних, яка нині проживає у будинку Вацаткових (перший поверх уже 10 років займає кафе-бар “Будьмо”), широко і тепло зустріла гостей із Чехії, ніби вони знайомі не один рік. Розмова затягнулася аж до ночі, адже обидві сторони цікавилися багатьма речами (*фото на с. 478*).

Завітав на зустріч і селищний голова Дмитро Крет, який зазначив, що чеські переселенці свого часу зіграли велику роль у розвитку Квасилова: це і перший механічний завод Я. Сваровського (нині “Рівнесільмаш”), і перша фабрика хмеляrstва, і пивзавод, що славилися на всю Волинь. А ще наголосив, що саме зараз до друку готується двотомник “Квасилів: фрагменти історії”, упорядником якого є письменниця Анна Лиміч і в якому зібрано багато інформації про перебування чехів у селищі. Ярослав Вацатко виявив неабиякий інтерес до цього видання, адже впевнений, що ним зацікавляться і в Чеській Республіці, особливо там, де добре зберігають у пам'яті Чеський Квасілов.

— Приїжджайте до нас іще, будемо раді вас бачити. Приїжджайте, як додому! — прощаючись запросили теперішні господарі чеського будинку Тетяна і Юрій Процишини.

— А ви — до нас! — відповіли гості.

Хто б зінав, що в дім, якому виповнилося 84 роки, знову завітає далекий і рідний дух минулого...

Ольга Дем'янчук

(“Вісті Рівненщини”. — 11 листопада 2011 р.)

ПРАВОПОРЯДОК

Найближчим часом заплановано встановлення відеокамер цілодобового спостереження в найбільш людних місцях селища.

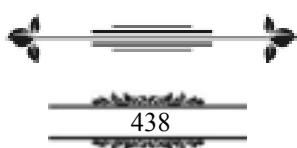
Діє в селищі громадське формування “Правопорядок” у кількості 17 чоловік (керівник Процо Ігор Йосипович). Для їх роботи обладнана спеціальна кімната (опорний пункт), де є відповідні умови праці.

Зараз у Квасилові працюють: майор міліції Ничипорук М.Г., сержант міліції Дужик М.М.

У Квасилівському опорному пункті міліції працює дільничний інспектор С.К.Остапчук та інспектор патрульної служби міліції Ю.Ф.Гусар. Вони слідкують за додержанням правопорядку під час проведення масових заходів, проводять профілактичну роботу з населенням селища щодо боротьби зі злочинністю, наркоманією, пияцтвом, перевіряють роботу закладів громадського харчування.

*Начальник УМВС у Рівненській області
генерал-майор Ярослав Голомша
проводить особистий прийом громадян*

РЕЛІГІЯ

Собор УПЦ Святих апостолів Петра і Павла

– УПЦ КП (Українська Православна Церква Київського Патріархату, священик Петро Іванович Пальчевський).

Керівники релігійних громад духовно збагачують світогляд населення, підтримують та розвивають бажання бути віруючими людьми.

Собор УПЦ Святих апостолів Петра і Павла, 2010 рік

При церквах діють недільні школи для дітей. Релігійні громади сприяють вирішенню проблем селища, зокрема просвітер Володимир Чекеренда організував добroчинну акцію з благоустрою території кладовища, здійснює фінансову підтримку для оздоровлення дітей з особливими потребами, дітей-сиріт та напівсиріт.

(“Наш Квасилів”, 2009 р.)

Церква ЄХБ

Церква УПЦ КП
Святих апостолів
Петра і Павла,
2010 рік

Фігура-хрест
навпроти церкви
УПЦ КП Святих апостолів
Петра і Павла, 2010 рік

ПЕРЕЛІК

ПІДПРИЄМСТВ, ЗАКЛАДІВ ХАРЧУВАННЯ, ТОРГІВЛІ ТА ПОСЛУГ НА ТЕРИТОРІЇ КВАСИЛІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ

Підприємства

Машинобудування: ВАТ “Рівнесьмельмаш” (Басараб Р.І.); СП “Роланд-Україна” (Ганджук В.Г., вироби тентів); ВАТ “ЗКУ” (Панчук В.Б.).

Прокладка газопроводу: ТзОВ “Теплогазбуд” (Бляшин С.І.); ТзОВ “Добробут” (Бляшин Я.І.).

Металовироби: ТзОВ “Технополіс” (Циліковський Ю.В.); ТзОВ фірма “Тефест” (Хведчук В.О.); Приватний підприємець Гичун М.М.

Металопластик: ЗБМ (Рязанов С.А.); ТзОВ “Стимул-ЛТД” (Грицина А.І.).

Вироби з пластику: ПП Петрушко В.В. (Петрушко В.В.).

Піноблоки: ПП Мирончук І.І.

Будівництво: ТзОВ “Ізол” (Шевченко С.Р.).

Столярні вироби: ПФ “Маєток” (Радченко В.П.); Пікалюк Б.Г.; Баглай О.П. (рамки для портретів); Білецький М.І. (переробка деревини).

Рослинницька галузь: ТзОВ “Агросвіт” (Нестерюк О.Г.); ТзОВ “Агрохімпак”, ТзОВ “Агрохіммаркет” Лепеха І.М. (засоби захисту рослин).

Млин: Цвей В.М. (переробка зернових).

Продукти харчування: ЗАТ “Західпиво” (Марченко М.І.); ТзОВ “Крафт” (Лепеха І.М.).

Ковбасний цех: Кравчук В.П.; Гладчук Л.М.

Кондитерські вироби: ТзОВ “Вектор” (Рудик П.П., Вакулін С.).

Гуртова торгівля та послуги

ПП Кожевникова О.М.; ПФ “Юнісон” (Назарець С.Є.); ПП “Агрофрукт” (Василишин В.С.); МПК “Вероніка” (Гордійчук В.В.); ПП Путря В.Г.

Нафтопродукти: ПП “Вікторія-Діоніс” (Боришкевич В.І.); ПФ “Альфа-Рівне” (Припасник М.П.).

Автосервіс: “Укрінтеравтосервіс” (Кіцмур Б.С.); ТзОВ “Рівне-трек” (Самчук А.М.).

Авторемонт: ПП Ювко П.М.; ПП Дзятко Л.Л.; ПП Веремчук В.С.

Транспортні послуги: МПП “Транском” (Гордійчук В.В.).

Соціально-комунальна сфера та послуги

КП “Житловик-1” (Волошина Н.М.); ПП “Квасилівське” (Волошина Н.М.); ОВКП ВКГ “Рівнеоблводоканал” Турчин А.Ф.; “Райтеплокомуненергія” (Скороход В.В.); Ковальчук С.В. (котельня).

Автогаражі: Кооператив “Сигнал” (Загурський Р.Й.); кооператив “Сигнал-1” (Ромер А.П.); кооператив “Мотор” (Горбатюк С.А.).

Автостоянка: Кіцмур Б.С. *Ремонт амортизаторів:* Грицак В.І.

Пункти шиномонтажу: Ковалець А.М.; Кіцмур Б.С.

Приватні перевізники: Антонюк О.П., Кітун М.А., Левчук І.Б., Сапіташ І.П., Головерса В.Д., Губницький М.О., Ювко П.М., Делейчук В.М.

Швейні майстерні: Зарудний Г.В.; “Твій стиль” (Бондарчук О.Б.).

Ремонт взуття: Лисий С.І. *Скломайстерня:* Бондарчук Л.Т.

Готель “UA” Кіцмур Б.С. *Салон краси:* Литвина Т.Г.

Аптеки: № 67 (Черняк О.В.); “Антарес” (Апостол Б.Ю.).

Оздоровчі комплекси: Олинець В.П.; Атаманець П.І.

Стоматологічні кабінети: Клікоцька Т.М.; Калинович І.М.; Гомзар С.П.

Перукарні: “Нова” (Шевчук Н.С.); “Турбота” (Федорчук А.Ф.); Арєшина Н.В.; Дмитрук Е.М.

Хімчистка: “Перфетто” (Малешко О.В.).

Юридичні послуги: Шпинта А.Є. (нотаріус).

Інформаційні послуги: Майба М.М. (комп’ютерний центр); Петрушин Б.Б. (комп’ютерний центр); Інс.П “Біловіж” (Шах В.Б.); “Скайнет” (Семенюк А.А., комп’ютерні послуги).

Відділення “Укртелеком” (Нігатін С.Ю.).

Поштове відділення (Солончак Р.О.).

Відділення “Ощадбанку” (Манелюк С.Г.) *ПриватБанк* (Лютий В.О.)

Організація “Правопорядок” (Процо І.Є., Павелко О.Б.).

ТЗОВ “Старт” (Машенко В.О.).

Заклади харчування та роздрібної торгівлі

Кафе: “Затишок” (Шепеляк Г.В.); “Левандовка” (Левандовський В.А.); “Корчма” (Поліщук В.О.); “Нікон” (Кустинець О.Г.); “Будъмо” (Процишин Ю.І.); “Чорний кіт” (Коваль Н.М.); “UA” (Кіцмур Б.С.); “Маєток” (Потоцька В.О.).

Магазини

Меблі: “Данко” (Калита Н.В.); “Меблі” (Кіянчук Л.В.); “Меблі” (Петрукова І.О.).

Одяг: “Секонд хенд” (Чмир Л.О.); “Секонд хенд” (Мацканіч В.М.).

Госптовари, продукти: “Госптовари” (Ящинська А.І.); “Оскар” (Атаманець П.О.); “Квасилів” (Суходол В.Б.); “АВІС” (Шуст А.І.); “Продукти” (Гладковський О.П.); “Вектор” (Рудик П.П., автозапчастини).

Промтовари: “Настуна” (Шепеляк Г.В.); “Фаворит” (Волянський В.І.); “Нікон” (Кустинець О.Г.); “Рікос” (Кривицька Л.К.); “Затишок” (Шепеляк Г.В.); “ІВА” (Шуст А.І.); “Олін” (Басай І.П.); “Цілодобовий” (Трубій С.В.); “Міранд” (Горбатюк С.А.); “Вассма” (Козак Е.О., насіння, добриво); “Азалія” (Гребінник Н.О.); “Мавка” (Диб'як М.В.); “Лаванда” (Процишин Ю.І.); “Крамниця” (Кривицька Л.К.); ПП Саваринський С.В. (металопластикові вікна та двері); “Рибалка” (Ящинський І.О.).

Кіоски: “Орхідея” (Матяшук Н.Ю., квіти); “Автозапчастини” (Кіцмур Б.С., автозапчастини); “П’ятачок” (Кожевникова О.М., м’ясопродукти); “Продукти” (Костюк В.А.); “Фаворит” (Гаврон А.Б., госптовари), “Затишок” (Шепеляк Г.М.), “Автозапчастини” (Кіцмур Б.С.); “Ого” (Данілова Т.В., преса); “Автозаправка” (Лівшевський С.В., продтовари).

Кафе-бар “Затишок”
(Шепеляк Г.В.)

Банкетний зал
кафе “Затишок”

Магазин “Затишок”

Кафе і магазин "Нікон"
(Кустинець О.Г.)

Бар у кафе "Нікон"

Маркет "Рікос"
(Кривицька Л.К.)

Магазин “Вікна та двері”
(Саваринський С.В.)

Магазин “Зоодрузі”
(Колубай В.М.)

Перукарня “Nova”
(Шевчук Н.С.)

Швейна майстерня
“Твій стиль”
(Бондарчук О.Б.)

Магазин “Цілодобовий”
(Трубій С.В.)

Магазин
“Господарчі товари”
(Яцинська А.І.)

“Вассма” на
квасилівських торгах
(Козак Е.О.)

Магазин “Рибалка”
(Ящинський І.О.)

Відділення
Ощадного банку України
(Манелюк С.Г.)

Магазин “Фаворит”
(Волянський В.І.)

Салон краси
(Литвина Т.Г.)

Тетяна Литвина

*Магазин “Рікос”
(Кривицька Л.К.)*

*Поштове відділення
(Солончак P.O.)*

*Колишня аптека № 67.
Нотаріус
(Шпинта А.Є.)*

Магазин “Квасилів”
(Суходол В.Б.)

Оздоровчий комплекс
“Оскар”
(Атаманець П.О.)

Кафе “Маєток”
(Потоцька В.О.)

Торговий зал
магазину “Мавка”
(Диб’як М.В.)

ПриватБанк
(Лютий В.О.)

Міні-маркет “IBA”
(Шуст А.І.)

Кафе-бар “Будьмо”
(Процішин Ю.І.)

Банкетний зал
кафе “Будьмо”

Магазин “Лаванда”
(Процішина Т.В.)

ТзОВ фірма “Гефест”
(Хведчук В.О.)

Реконструйовані купольні
хрести з руїнованої церкви
колишнього с.Лікоть
на Львівщині

У виробничому цеху
Сергій Самчук

ПЕРСОНАЛІЇ

Микола ПАРИДУДА

Паридуда Микола Петрович народився 23 лютого 1949 року в с. Кринички Гощанського району Рівненської області. У 1965 році закінчив 8 класів Тучинської СШ.

Трудову діяльність розпочав із липня 1965 року токарем квасилівського ремонтного заводу “Укрсільгосптехніка”.

У 1971 році вступив до Українського інституту інженерів водного господарства, який закінчив у 1977 році. Після закінчення інституту працював диспетчером квасилівського дослідного заводу “Квасилівферммаш”.

У серпні 1978 року обраний головою виконкому Квасилівської селищної Ради народних депутатів. На цій посаді пропрацював 12 років.

У березні 1990 року обраний заступником голови виконкому Рівненської районної ради народних депутатів.

У квітні 1992 року призначений першим заступником глави Рівненської районної державної адміністрації.

Із жовтня 1994 року переведений в апарат Рівненської ради народних депутатів на посаду радника заступника голови Рівненської обласної ради народних депутатів.

Із березня 1996 року працював начальником загального відділу філії Укрексімбанку в м. Рівне.

Із червня 2002 року – начальник управління праці та соціального захисту населення Рівненської райдержадміністрації.

Депутат Рівненської районної ради.

Із 1965 до 1996 року проживав у смт Квасилів – понад 30 років.

Із серпня 1978 до березня 1990 року за час роботи М.П. Паридуди головою Квасилівської селищної ради в Квасилові за активної участі жителів

селища збудовано: середню школу, професійно-технічне училище, Будинок побуту з наданням 12 видів послуг, баню, пральню на самообслуговуванні, АТС, поштове відділення, дитячий садок, житло і благоустрій, на всіх 22 вулицях прокладено газопровід, 17 вулиць освітлено, 10 – заасфальтовано.

Микола ЖИЛЬЧУК

Жильчук Микола Миколайович народився 20 липня 1955 року в м. Омськ (Росія). У 1959 році разом із батьками переїхав на постійне проживання в Україну, в Рівненську область. У 1973 році закінчив Новоздолбунівську загальноосвітню середню школу № 3. Трудову діяльність розпочав у 1971 році учнем токаря у Здолбунівському АТП-17062.

Із 1973 по 1975 роки служив у лавах Радянської Армії. Потім працював слюсарем на заводі “Квасилівферммаш”.

У 1977 році вступив до Українського інституту інженерів водного господарства, який закінчив у 1982 році, отримавши спеціальність інженера-гідротехніка. Із 1982 року – на заводі “Рівнесільмаш” на посадах інженера-будівельника, інженера технагляду відділу капітального будівництва, начальника житлово-комunalного відділу.

У період із 1990 по 1996 роки обирається головою Квасилівської селищної ради.

У 1996 році призначений начальником Квасилівського ВУЖКГ, у 2001 році – начальником комунального підприємства “Житловик”.

Із 2003 по 2010 роки – начальник колективного підприємства “Житловик-І”, директор приватного підприємства “Квасилівське”.

Із травня 2010 року розпорядженням Прем’єр-міністра України призначений заступником голови Рівненської районної державної адміністрації.

Нагороджений Грамотою Кабінету Міністрів України, орденом УПЦ КП “Святого Миколая Чудотворця”.

Член політичної партії “Сильна Україна”. Депутат Рівненської районної ради. Проживає в селищі Квасилів.

ІЗ ПЕРЕДВИБОРНОЇ ПРОГРАМИ:

Мій девіз: повернути довіру людей до влади конкретними справами.

Мое ставлення:

– *до системи управління.* В районній владі, як і в державі, повинні працювати команди професіоналів;

– *до політики.* Вся політика, на мою думку, повинна спрямовуватися на покращання добробуту народу України, зокрема добробуту моїх земляків, жителів Рівненського району. Я глибоко переконаний, що саме на регіональному рівні формується політична еліта будь-якої країни;

– *до охорони здоров'я.* На мою думку, сьогодні громадяни нашого регіону потребують подвійної моделі медичних послуг: розвиток приватних клінік – для платоспроможного населення, безкоштовна медицина – для соціально незахищених верств населення. Розвиток страхової медицини здатний створити належне медикаментозне обслуговування лікарень.

– *до освіти.* Необхідне підвищення якості й конкурентоспроможності освіти. Для досягнення цієї мети потрібно:

– створення нових державних стандартів початкової, базової і повної середньої освіти; реформування професійно-технічної освіти; вдосконалення дошкільної освіти; створення умов для раннього виявлення творчих нахилів дитини; забезпечення у навчальних закладах середовища, яке б сприяло збереженню здоров'я; проведення диспансеризації учнів загальноосвітніх закладів; широке запровадження інформаційно-комунікаційних технологій у навчальних закладах; формування мотивації роботодавців до участі в підготовці молодих спеціалістів, узгодження з ними освітніх і професійних стандартів; масштабне запровадження програм стажування на виробництві; розвиток професійно орієнтованої вищої освіти;

– *до пенсіонерів.* Збільшення пенсій – справа необхідна і нагальна. Але чому ми, коли відправляємо людину на пенсію, фактично обмежуємо її у спілкуванні, турботі про улюблену професію, якій присвячено тривалий термін життя? На мою думку, треба вводити на кожному підприємстві поняття “консультант”, на посади яких запрошувати пенсіонерів цього підприємства, адже їм, безумовно, є чим поділитися з керівництвом, виразити своє бачення проблем, які виникають, надати корисні поради, маючи за плечима колосальний досвід роботи. Це дозволить збільшити дохід пенсіонера та забезпечити належний рівень життя, не використовуючи додаткових затрат бюджету.

– до промисловості. Не буду оригінальним, якщо скажу, що всі потужні підприємства області повинні ефективно працювати, для чого необхідно шукати різноманітні схеми для їх реанімації. Крім того, керувати ними повинні енергійні кваліфіковані фахівці, які в першу чергу мають бажання це робити по-сучасному.

– до благоустрою та житлово-комунального господарства. В населених пунктах – чисті, охайні сквери, парки, фасади, подвір’я, доглянуті кладовища, пам’ятники та пам’ятні знаки – ознака високого рівня культури населеного пункту. Наше завдання – виховати культуру поведінки в місцях загального користування, пробудити шану й повагу до померлих та загиблих. А підприємствам, що надають житлово-комунальні послуги, потрібно дати можливість працювати на отримані від споживачів кошти, а не бути збирачами податків.

– до бізнесу. Тільки розвиток малого та середнього бізнесу, залучення інвестицій, зменшення податкового тиску піднімуть з колін економіку нашого краю та держави в цілому.

– до молоді. Головною проблемою молоді, безумовно, є придбання житла. Схеми отримання кредитів на придбання житла, які на сьогодні функціонують, доступні, на жаль, лише окремим. Систему, вочевидь, необхідно змінювати таким чином, щоб надання довгострокових кредитів (nehай безготівкових) було б можливе і реальне для всіх.

– до екології. Рівненська область, без сумніву, є екологічно небезпечною зоною (Рівненська АЕС, близькість Хмельницької АЕС, крім того, щорічні загрози паводків, наявність хімічного виробництва тощо). Тому, звичайно, населення має право на додаткові пільги (хоча б в оплаті житла та комунальних послуг, медикаментозного забезпечення).

– до спорту. Причини низького рівня фізкультури та спорту, на мою думку, необхідно шукати перш за все у фізичному вихованні дітей. Відсутність спортивних майданчиків, позаурочних занять із дітьми в спортивних залах, заняття в популярних секціях, басейнах коштують великих грошей, більшості батькам це не під силу. Звичайно, дитина втрачає у фізичному вихованні, а саме з нього бере свої резерви український спорт. Політика комерціалізації дитячих захоплень повинна бути припинена.

Мої конкретні наміри:

– Реформувати сферу ЖКГ Рівненського району, спрямувати її на підвищення якості комунальних послуг.

- Створити рівні умови для функціонування комунальних і приватних комунальних підприємств, ЖЕКів, житлово-будівельних кооперативів та об'єднань співвласників багатоквартирних будинків. Забезпечити стабільне функціонування їх діяльності.
- У найкоротші терміни втілити в життя програму з передачі на баланс існуючим об'єднанням співвласників багатоквартирних будинків та житлово-будівельним кооперативам прибудинкових територій.
- Сприяти створенню нових об'єднань співвласників багатоквартирних будинків із передачею на їх баланс прибудинкових територій.
- Запровадити прямі договори між організаціями – надавачами житлово-комунальних послуг та споживачами, що зменшить рівень плати за ці послуги.
- Залучити на конкурентних засадах приватні структури для надання житлово-комунальних послуг. Забезпечити громадський контроль за їхньою діяльністю.
- Розвинути та вдосконалити систему збирання, перевезення й утилізації сміття.
- Встановити жорсткий контроль за недопущенням викидання сміття у невстановлених місцях.
- Встановити дієві обмеження щодо паління та вживання напоїв у громадських місцях.
- Реалізувати проекти, які допоможуть знизити рівень безробіття та поживити промислове виробництво.
- Потужно вдосконалити якісний, кількісний показник у ремонті та утриманні доріг і мостів у районі.
- Збільшити кількість спортивних, зелених зон відпочинку та дитячих ігор в майданчиків у кожному населеному пункті.
- Добиватись максимального залучення державних інвестицій у розвиток виробництва району, що базуватиметься на інноваційних технологіях.
- Домогтися зменшення кількості дозволів та ліцензій на виконання загальнобудівельних робіт та робіт у житлово-комунальній сфері.
- Захищати права і свободи жителів району, сприяти досягненню високого рівня їхнього добробуту та соціальної захищеності.

1 жовтня 2010 року

Олександр ПАВЛУСЬ

Павлусь Олександр Ростиславович народився 23 березня 1957 року в с. Здовбиця Здолбунівського району Рівненської області. У 1980 році закінчив Український інститут інженерів водного господарства за спеціальністю механізація гідромеліоративних робіт і отримав кваліфікацію інженера-механіка.

Виробничу діяльність Павлусь О.Р. починав слюсарем відділу головного механіка Здолбунівського автопідприємства 17062 (серпень 1974 – серпень 1975). Із жовтня 1980 року – майстер, старший майстер, в.о. начальника планово-виробничого відділу Новосільського РМЗ Підволочиського району Тернопільської області.

Із квітня 1984 по лютий 1991 року – інженер-конструктор відділу головного конструктора заводу “Рівнесільмаш”.

У період з 19.01.1987 року призовався з запасу як командир інженерно-дорожньої роти в/ч 43187 у ряди Радянської Армії для ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Нагороджений грамотою Урядової комісії з ліквідації наслідків аварії, медаллю “Захиснику Вітчизни”.

Із березня 1991-го по листопад 1996 року – заступник голови виконавчого комітету Кvasилівської селищної ради народних депутатів.

У грудні 1996 року обраний головою Кvasилівської селищної Ради народних депутатів.

У 1998 та 2002 роках обирався селищним головою смт Кvasилів і працював на цій посаді до травня 2006 року.

Із січня 2008 року прийнятий в Апарат Верховної Ради України на посаду помічника-консультанта народного депутата М.Х. Шершуна. У березні 2009 року вийшов на пільгову пенсію як ліквідатор наслідків аварії на Чорнобильській АЕС II категорії.

Із червня 2010 року продовжив працювати на посаді помічника-консультанта народного депутата.

У 1990 році обирався депутатом Кvasилівської селищної ради народних депутатів, а в 1994 році – депутатом Рівненської районної ради народних депутатів. Голова Рівненської районної організації Народної Партиї, член ради Рівненської обласної організації Народної Партиї.

Одружений, має сина. Дружина, Павлусь (Бондарук) Ганна Олександровна, 1960 року народження, працює вчителем математики Кvasилівського НВК “школа-ліцей”. Родина проживає в Кvasилеві.

Дмитро КРЕТ

Крет Дмитро Федорович народився 17 червня 1955 року в с. Спасів Здолбунівського району Рівненської області. Закінчив Рівненський сільськогосподарський технікум (1974) та будівельний факультет УПВГ (1982).

Працював майстром арматурного цеху, інженером-конструктором, інженером-технологом Рівненського домобудівного комбінату. Був обраний секретарем партійного комітету комбінату.

Обіймав посаду заступника директора заводу “Рівнесільмаш”. На його рахунку – сім раціоналізаторських пропозицій, які були впроваджені у виробництво.

У 2003-2006 рр. – заступник селищного голови смт Квасилів.

У 2006 році обраний головою селищної ради смт Квасилів.

У 2010 році вдруге обраний головою селищної ради смт Квасилів.

Анатолій КОЧМАР

Довга, овіяна вітрами сотні років, історія відкритого акціонерного товариства “Рівнесільмаш”. У 1883 році в містечку Квасилів розпочала роботу невелика майстерня з виготовлення різноманітного сільськогосподарського реманенту. Минали роки – підприємство, не змінюючи своєї спеціалізації, невпинно розвивалося.

Сьогодні ВАТ “Рівнесільмаш” – сучасне машинобудівне підприємство, яке виготовляє і постачає сільськогосподарську техніку: тракторні причепи різного призначення, подрібнювачі кормів, автокормовози і запчастини до них.

Підприємство обладнане високотехнологічним устаткуванням, серед якого верстати з числовим програмним управлінням, автоматичними і напівавтоматичними металорізальними і зварювальними лініями, а також лінією гальванопокриття.

Уже понад 20 років очолює підприємство досвідчений машинобудівник Анатолій Семенович Кочмар. Під його керівництвом колектив ВАТ “Рівнесьмаш” постійно вдосконалює існуючу та впроваджує нові технології виробництва. Розширює асортимент товарної продукції. Нещодавно введено в експлуатацію першу чергу автоматизованого фарбувального комплексу виробництва угорської фірми ХАФЕ. Крім сільськогосподарської техніки, “Рівнесьмаш” виробляє товари народного споживання: причепи до легкових автомобілів, побутові системи опалення, водонагрівачі тощо.

Для якісного забезпечення вітчизняного агропромислового комплексу Анатолій Семенович Кочмар приділяє велику увагу розробці нових, найсучасніших сільгоспмашин. Нинішнього року розроблено, виготовлено дослідні зразки і впроваджено у серійне виробництво: причіпний бурякозбиральний агрегат, ротаційну модульну косарку, універсальний тракторний плуг і картоплекопалки кількох моделей.

ВАТ “Рівнесьмаш” бере активну участь у реалізації кількох національних програм зі створення і виробництва комплексу машин для збирання зерна та незернової частини врожаю, а також машин для транспортування і зберігання різноманітних кормів. На підприємстві здійснюються роботи з організації виробництва зернозбиральних комбайнів МДВЕ-525 і ХЕГЕ-180.

Для більшого завантаження виробництва керівником ВАТ “Рівнесьмаш” розроблено план подальшого розвитку підприємства, який передбачає організацію виробництва легкових автомобілів за ліцензіями відомих компаній-автовиробників.

Продукція “Рівнесьмашу” завдяки високій якості та надійності в експлуатації має стабільний попит на внутрішньому і зовнішньому ринках. Okремі види продукції відзначені дипломами міжнародних виставок-ярмарків, а подрібнювач-змішувач кормів виробництва ВАТ “Рівнесьмаш” нагороджено медаллю на виставці у Брно (Чехія).

*Золота книга ділової еліти України.
Презентаційний альманах у 4-х томах.
Том 2. Київ, 2000, – С. 214-215.*

Василь КАРПЕНЧУК

Василь Володимирович Карпенчук народився 15 січня 1956 року в селі Кунин Здолбунівського району Рівненської області в сім'ї колгоспників.

У 1962-1972 роках навчався у Кулинській восьмирічній та Уїздецькій СШ Здолбунівського району.

У 1973-1977 роках навчався у Рівненському кооперативному технікумі.

У 1974-1976 роках служив у лавах Збройних Сил.

Після закінчення технікуму Карпенчук В.В. працював у кооперативних підприємствах Рівненської облспоживспілки. Тривалий час був головою Рівненського споживчого товариства, правління якого знаходилося у Кvasилові.

У 1982 році вступив до Полтавського кооперативного інституту, який закінчив у 1988 році за спеціальністю “Економіка і організація заготівлі продуктів сільського господарства” та здобув фах економіста.

Із 2003 по 2005 рік працював заступником начальника управління захисту прав споживачів у Рівненській області.

У 2005-2006 роках обіймав посаду заступника генерального директора ТзОВ “Барс”.

У 2006 році призначений на посаду директора, а в березні 2010 року обійняв посаду генерального директора ДП “Рівнестандартметрологія”.

Розпорядженням Президента України № 563/2010 від 30 квітня 2010 року Карпенчука Василя Володимировича призначено головою Рівненської районної державної адміністрації.

Одружений, має доньку та сина.

Микола КОВАЛЬ

Коваль Микола Леонідович народився 2 січня 1952 року в с. Кvasилів. Після закінчення Новоздолбунівської школи № 3 навчався у Чернігівському Вищому військовому училищі пілотів за спеціальністю військовий пілот-інженер (1973), потім – в Академії ім. Ю. Гагаріна (1978).

Під час здачі державних іспитів та польотів за курсантами-випускниками стежила комісія досвідчених льотчиків стрійових частин, яку очолював уставлений льотчик-винищувач Великої Вітчизняної війни, тричі Герой Радянського Союзу маршал авіації Іван Кожедуб. Він виділив Миколу Коваля з-поміж інших і був упевнений, що для нього відмінної оцінки буде замало. Тоді й з'явився фотознімок із пам'ятним написом, якому судилося стати девізом на все життя: “Льотчику Ковалю від льотчика Кожедуба. Стань першим серед нас, рівним перед небом”, де поруч із випускником Миколою Ковалем – Іван Кожедуб.

Літаки стали справою його життя. Піднімався в небо на різних модифікаціях: Міг-15, Міг-21, Міг-23, досконало освоїв Су-17 і Су-25. Сотні разів піднімав у небо Міг-29 та Су-27, а ще – транспортники та вертоліт.

У 1976 році проходив службу на посаді командира ланки в одному з авіаполків Північної групи військ. За високі показові польоти першу свою нагороду отримав від міністра оборони СРСР.

У 1984 році командир ескадрильї Міг-231 майор Микола Кovalь повів своїх підлеглих на південь – на Баграмський аеродром (Афганістан). У перший рік служби в Афганістані призначений на посаду старшого льотчика-інспектора відділу бойової підготовки ВПС 40-ї армії. За час перебування в Афганістані здійснив 948 вильотів, провів у небі більше 1500 годин. Нагороджений орденом бойового Червоного Прапора, двома орденами Червоної Зірки, орденом Леніна.

Служив у Польщі, Казахстані, Чехословаччині. У 1992 році фігури вищого пілотажу демонстрував у США. Отимав вітання та нагороду від Президента України Леоніда Кучми.

У 1996 році у складі делегації Військово-Повітряних Сил України був учасником одного з найпрестижніших у світі військових авіа-шоу “Ейр-Татту-96”, яке святкувало 25-річчя. У ньому брало участь 400 літальних апаратів із 42 країн світу. Микола Леонідович був нагороджений найпрестижнішим серед військових льотчиків перехідним призом “Супер-король повітряного простору”, який вручала йому особисто королева Британії Єлизавета II, котра й запросила прославленого льотчика на святкування свого дня народження.

У 1997 році М.Л. Кovalь був призначений заступником начальника Центру бойової підготовки Військово-Повітряних Сил України. У цьому ж році на його ім'я прийшло запрошення на показові виступи в Тель-Авіві, приурочені 50-річчю ВПС Ізраїлю, де знову він здобув перемогу.

На даний час М.Л.Коваль працює генеральним директором авіаційного підприємства в Миколаєві.

Батько Миколи Леонідовича – ветеран Великої Вітчизняної війни Коваль Леонід Федорович мешкає у Квасилові.

Неоніла ДИБ'ЯК

Диб'як Неоніла Ананіївна родом із села Мошків Млинівського району на Рівненщині. Після закінчення сільської восьмирічки професійну освіту здобувала в Кременецькому педагогічному училищі, в Рівненському педагогічному інституті.

Вийшовши заміж за жителя селища Квасилів Миколу Диб'яка, проживала з сім'єю у селищі з 1974 року до 2005 року. Тривалий час працювала вихователем, методистом місцевого дитсадка “Білочка”, вчителем Квасилівської школи. До виходу на пенсію продовжувала трудову діяльність на посадах головного спеціаліста, заступника начальника Рівненського районного відділу освіти, начальника відділу внутрішньої політики, начальника архівного відділу Рівненської районної державної адміністрації.

У творчому доробку письменниці поетичні збірки для дорослих та дітей “Жіночі етюди” (1995), “Голос вечірнього птаха” (1999), “Літургія осіннього сонця” (2004), “Цвіт сон-трави” (2006), “Іванкова книжка” (2008), “Зозулі моого саду” (2009). Її вірші, твори для дітей, літературно-критичні та мовознавчі статті друкувалися у центральних та регіональних періодичних виданнях.

Із 1999 року – член Національної спілки письменників України. Лауреат обласної літературної премії ім. Валер'яна Поліщука. Мешкає в селі Городище поблизу Рівного.

Олена ЗАХАРЧЕНКО

Захарченко (дівоче Єфімчук) Олена Богданівна народилася 6 жовтня 1976 року в Квасилові. Закінчила Квасилівську середню школу, факультет

прикладної математики Рівненського педінституту, аспірантуру при Українському університеті водного господарства.

Слава до Оленки прийшла рано. Ще в 10 класі одне з її оповідань “Вони” якимось чином потрапило в далеку Канаду. І... – перша премія на Міжнародному молодіжному літературному конкурсі СФУЖО (Світова федерація українських жіночих організацій), присвяченому річниці Голодомору. Далі – праця викладачем прикладної математики в Національному університеті водного господарства, вихід книг, одруження та переїзд до Києва.

Олена Єфімчук – лауреат Міжнародного конкурсу творів молодих українських літераторів “Гранослов” (1997) та Міжнародного конкурсу імені Олеся Гончара на кращий прозовий твір молодого автора (книга “Юрба”, 1998), премії “Смолоскипа” (2003). Учасниця літературних фестивалів: “Книжковий форум у Києві”, “Літературна “Країна мрій” та Міжнародного фестивалю на Форумі видавців у Львові.

Член Національної спілки письменників України. Окремими виданнями вийшли збірки новел “Юрба” (1998) і “Чари” (2007), повісті “Вишивані гарбузи” (2006), “Брат-і-сестра” (2007), “Дівчинка з химерами” (2010), “Сім воріт” (2011).

Нині мешкає в Києві. Веде блог на “Українській правді”. А головне – має трьох синочок і любить жартувати, що її хлопчики – найбільш славні і вдалі її твори.

Анна ЛИМИЧ

Анна Андріївна Лимич (Войнарович) народилася 20 жовтня 1954 року в місті Здолбунів Рівненської області. У 1976 році закінчила Рівненське професійно-технічне кулінарне училище за спеціальністю кондитер, у 1990 році – філологічний факультет Рівненського державного педагогічного інституту ім. Д.З.Мануїльського за спеціальністю вчитель, у 2012 – факультет “Психологія” РІС КСУ.

У смт Квасилів проживала з сім'єю з 1983 до 2001 року. Працювала в багатотиражній газеті заводу “Рівнесільмаш” – “Машинобудівник”, редактором

радіомовлення заводу “Рівнесьельмаш”. Редактувала газету “Голос Волині” – орган Кvasилівської селищної ради (1991–1996) і районний тижневик “Слово і час” (1997–2003), працювала в обласній газеті “Вісті Рівненщини”.

Лауреатка першого конкурсу “Жінка року Рівненщини-98” в галузі журналістики. У 2009 році нагороджена Золотою медаллю української журналістики.

Із 1989 року – член Національної спілки журналістів України, із 1996 року – член Національної спілки письменників України.

Переможець відкритого рейтингу популярності “Гордість міста” (Рівне) в номінації “Краща поетеса” – 2006 року. Дипломант літературно-мистецького конкурсу ім. Івана Франка (2005), лауреат обласної літературної премії ім. Валеріана Поліщука (2007). Нагороджена дипломом Х Всеукраїнського фестивалю української книги “Феодосія – 2010” за кращу книгу фестивалю і дипломом І ступеня переможця XIV Міжнародного літературно-краєзнавчого конкурсу імені Мирона Утискя за книгу “У подиху Сонця” (2010). Отримала диплом переможця конкурсу “Краща книга Рівненщини” у номінації “Краще художнє оформлення книги” (О.І.Мельничук) – “Під мухомором” (2010).

Автор художніх книг: “Едемський сад” (1992, вірші), “Жили-були ліньки” (1993, вірші для дітей), “Світло для тебе” (1995, вірші), “Мишенята” (1999, вірші для дітей), “Осіння кава” (2000, вірші), “Небесная беседа” (2004, вірші), “Воскресіння” (2004, вірші, історична поема), “Абетка” (2007, книжка-розвмальовка для дітей), “Під мухомором” (2008, вірші для дітей), “Шляхами янголів” (2008, проза), “У подиху Сонця” (2009, вірші).

Друкувалася в багатьох антологіях, альманахах, збірниках і хрестоматіях. Вірші в Інтернеті: www.rodfond.org

На даний час працює прес-секретарем громадської організації “Всеукраїнський фонд роду Лиміч”, член Колегії ВТ “Лемківщина”, член ВГТ “Бойківщина ХХІ століття”, “Письменники Бойківщини”, член ради Рівненської обласної організації НСПУ.

*Олексій Губанов, Василь Карпенчук, Ярослав Мельник,
Микола Свінтоозельський, Сергій Подолін*

*Зліва направо (1-й ряд): Тетяна Процишина, Тетяна Литвина,
Анна Лимич, Дмитро Крет; (2-й ряд): Віта Кисільова, Ярослав Вацатко,
його син Іржі, зять Роман і внук Міхаль.*

Оксана Курганська, Сергій Пророк, Ірина Ілюк,
Дмитро Крет, Микола Жильчук

Українські письменники
(зліва направо):
Михайло Слабошицький,
Лідія Рибенко, Віктор
Баранов (голова НСПУ),
Анна Лимич, Юрій Буряк
у "Будьмо"

ФОТОГАЛЕРЕЯ: Квасилів

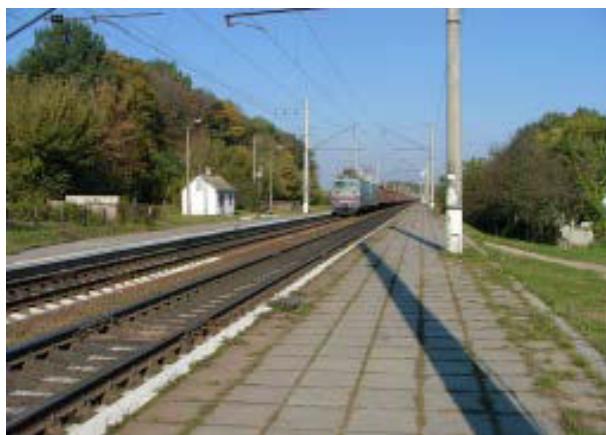
Фігура-хрест.
Центр селища

Пам'ятний
знак загиблим
односельцям
у роки війни

Залізнична платформа Квасилів, 2010 рік

Вулиця Рівенська,
в'їзд до селища
збоку Рівного

ДНЗ “Лелека” згори

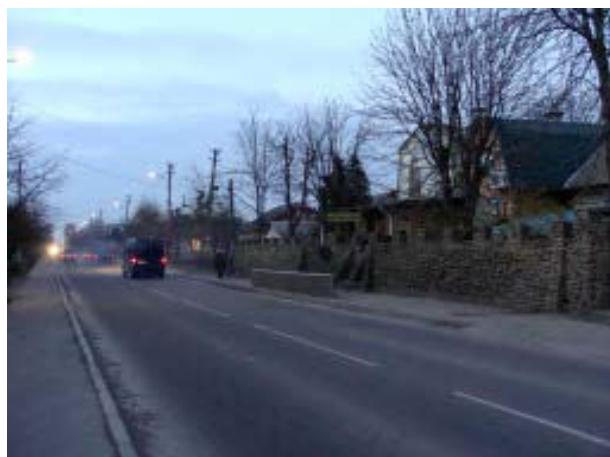

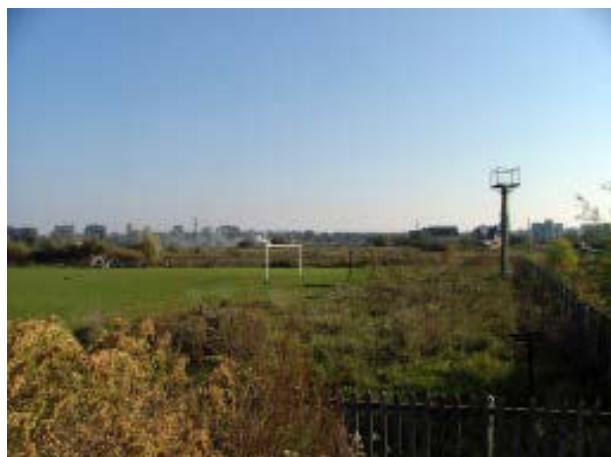
Новозбудована церква
УПЦ КП Св. апостолів
Петра і Павла

В центрі селища

Вулиця Рівненська

Район дев'ятиповерхівок.
Футбольне поле

*Куточками
селища*

Забудови на вулиці Береговій

*Вулиця Шкільна, ТзОВ "Ізол"
(Шевченко С.Р.)*

Вулиця 1 Травня.
Поблизу
залізничного переїзду

Вулиця Б.Хмельницького

Після дощу

Річка Устя

*Вулиця Рівненська,
приватний сектор*

Квасилів вечірній

Район
дев'ятиповерхівок

Вулиця Молодіжна.
Кафе “Левандовка”
(Левандовський В.А.)

У центрі селища

Вид на п'ятиповерхівки
у напрямку м. Здолбунів

Багатоповерхівки селища

Вид на с. Новий Двір

Використана література:

1. Пура Я. Край наш у назвах.
2. Цинкаловський О. Стара Волинь і Волинське Полісся.
3. Довідкова книга. Про парафії та монастири Волинської єпархії, 1914.
4. Томашова М. Вірний вартовий, 1949-1951.
5. Веленський Я. за спогадами Йозефа Нагловського. “Хроніка Квасилова”, 1929.
6. Шульга С. Бланік – організація Руху опору волинських чехів.
7. Чехи на Волині. Санкт-Петербург (автор невідомий).
8. Крушко С. Опантти, Пряшів (Чехословаччина), 1997.
9. Шеретюк М. Хроніка Чеського Квасилова, Чехія, 2003.
10. Газета “Голос Волині”, смт Квасилів, 1991-1995.
11. Полное собрание законов Российской империи. Собр. 2, том 45, 1870.
12. Воронин А. Об иностранных поселенцах в Юго-Западном крае.
13. Общий свод по империи результатов разработки данных первой всеобщей переписи населения, произведенной 28.01.1897 г. / Под ред. Н.А. Тройницкого, том 2., 1905.
14. Архів ЦК КСУТ. Фонд УНРП, № 1656, лист від 15. XI. 1945 р.
15. Потапчук Л. До історії волинських чехів.
16. Історія міст і сіл УРСР. Ровенська область. ПАН УРСР, Київ, 1973.
17. Кисільєва В. Брошура “Наш Квасилів”, 2009.
18. Кисільєва В. Газета “Тиждень”, Квасилівський центр СССДМ, 2010.
19. Газета “Шкільний вісник”, НВК “школа-ліцей”, 2010.
20. Програма економічного та соціального розвитку смт Квасилів на 2010 рік.
21. “Verna straz”. Часопис мемуарів чеських реемігрантів, опублікованих у 1949-1951 pp.
22. Mikulaš Žegecuk. Kronika Ieskeho Kvasilova, SIVP, 2003.
23. Bonek J., Manova D., Starek V. Hulei Iheska na Volyni (1870-1947), 1992.
24. Toman J., Tomášová M., Zari, 1951.
25. Tomášová M., “Verna straz”.
26. Jaroslav Vaculík, Reemigrace a usídlování volynských čechů v letech 1945-1948. Drno, UJEP, 1984.
27. Žegecuk M. Kronika Iheského Kvasilova. Návrat do staré vlasti, 2003, c. 45-55.
28. Інтернет. www.kvasilov.com
29. Інтернет. Квасилівська ПШБ

Список публікацій:

- Петриченко А. Спрага творення. Червоний прапор. 04.06.1978
- Вельмизов В. Наследники трудовой славы. Комсомольская правда. Спецвыпуск на заводе “Ровносельмаш”. 13.06.1983
- У славних перемог сучвітті крокуємо в нове століття! (до 100-річчя заводу “Ровносільмаш”). Слово правди. 22.06.1983
- Кобись В. Надійна марка “Ровносільмашу”. Червоний прапор. 22.06.1983
- Колодяжний М. “Лелека”. Ровенський будівельник від 23.11.1984
- Гончаренко Н. Заходьте в казку, малюки! Зміна. 23.11.1984
- Боярчук М. Тільки миру треба. Червоний прапор, 1985
- Диб’як Н. Підростаючому поколінню – повсякденну увагу. Слово правди, 1985
- Устяновська Н. Удостоєний звання зразкового. Слово правди, 1986
- Переможці. Слово правди. 12.02.1986
- Васильєва С. За вимогами шкільної реформи. Слово правди, 1986
- Підгорський В. Словом і ділом. Слово правди, 1986
- Підгорський В. Людяне призначення виставки. Слово правди, 1986
- Підгорський В. Музей хліба. Слово правди, 1986
- Бондарук С. Машинобудівник, № 1 від 05.11.1986
- Бондарук С. Машинобудівник, № 7 (171) від 23.02.1990
- Кочмар А. Причини і наслідки. Голос Волині. 19.11.1991
- Войнарович А. Новорічне інтерв’ю. Голос Волині. 27.12.1991
- Федоров В. Бідність – не вада? Голос Волині. 20.01.1992
- Войнарович А. Боротися і перемагати. Голос Волині. 20.01.1992
- Войнарович А. Зі святом, дорогі ветерани! Голос Волині. 06.05.1992
- Войнарович А. Батько, мати, сини... Голос Волині. 06.05.1992
- Войнарович А. “Через роки, через віки, пам’ятайте...” Голос Волині. 20.05.1992
- ВО “Рівнесільмаш” – це... Голос Волині. 23.09.1992
- Войнарович А. Завжди на виду. Голос Волині. 08.07.1992
- Кочмар А. “Ринок” і об’єм виробництва. Голос Волині. 22.07.1992
- Патаєвич Р. Пиво “Жигулівське”... Голос Волині. 22.07.1992
- Войнарович А. Голова Ради. Голос Волині. 09.09.1992
- Кочмар А. Зі святом, дорогі машинобудівники! Голос Волині. 23.09.1992
- Самчук Г. Перспективи, можливості і проблеми. Голос Волині. 23.09.1992
- Войнарович А. “Працюю так, як підказує серце”. Голос Волині. 23.09.1992
- Буртасов В. Розробляються нові вироби. Голос Волині. 23.09.1992
- Кочмар А. Шлях наш тернистий. Голос Волині. 23.09.1992
- Войнарович А. Шлях до волі. Голос Волині. 07.10.1992
- Войнарович А. “Ой хмелю мій, хмелю...” Голос Волині. 21.10.1992
- Боярчук М. Народилися українцями. Голос Волині. 21.10.1992
- Войнарович А. Як і чим сьогодні живуть пенсіонери? Голос Волині. 09.12.1992

- Войнарович А. “Яким був 1992-й?”. Голос Волині. 23.12.1992
- Омельчук С. Кращі учні. Голос Волині. 03.02.1993
- Дмиш З. “Едемський сад”. Голос Волині. 07.04.1993
- Войнарович А. На все життя, що лишилося... Голос Волині. 05.05.1993
- Войнарович А. Щастя вам! Голос Волині. 05.05.1993
- Войнарович А. Спасибі від душі. Голос Волині. 05.05.1993
- Вовк І. Сmak перемоги. Голос Волині. 05.05.1993
- Войнарович А. Світла мить перемоги... Голос Волині. 19.05.1993
- Войнарович А. Шлях від минулого до сьогодення. Голос Волині. 23.06.1993
- Войнарович А. Добро віддається щиро. Голос Волині. 23.06.1993
- Голуб Л. Важко, але працюємо. Голос Волині. 07.07.1993
- Буртасов В. Завжди в пошуку. Голос Волині. 22.09.1993
- Войнарович А. Історія музею історії заводу. Голос Волині. 22.09.1993
- Патасевич Р. Квасилівський пивзавод – орендне підприємство. Голос Волині. 17.11.1993
- Кравчук С. Маємо те, що маємо... Голос Волині. 20.10.1993
- Войнарович А. 120 років. Голос Волині. 17.11.1993
- Карпенчук В. Зберегти покупця – задовольнити його попит. Голос Волині. 08.12.1993
- Кічко Н. Іменини Ганнусі. Голос Волині. 08.12.1993
- Войнарович А. Це його життя. Голос Волині. 05.01.1994
- Войнарович А. По той і цей бік ріки... Голос Волині. 02.02.1994
- Жильчук М. Ми повинні керувати своїм життям. Голос Волині. 11.05.1994
- Войнарович А. Чи є рідніше щось від слова – мама? Голос Волині. 25.05.1994
- Нагорняк О. Майбутня зміна. Голос Волині. 08.06.1994
- Варенюк Т. Ми проголосуємо за Вас. Голос Волині. 22.06.1994
- Войнарович А. Запитайте у людей. Голос Волині. 06.07.1994
- Войнарович А. Училище. Голос Волині. 07.09.1994
- Войнарович А. Музична школа. Голос Волині. 07.09.1994
- Кочмар А. Сподіваємося на краще. Голос Волині. 21.09.1994
- Войнарович А. Доброго Вам здоров'я, квасилівські пивовари! Голос Волині. 23.11.1994
- Войнарович А. Ваші успіхи – наш спокій. Голос Волині. 07.12.1994
- Савелюк Н. Виставка запрошує на гостини. Голос Волині. 31.01.1995
- Про фінансування дитячого садка. Голос Волині. 19.04.1995
- Коба М. Спорт. Голос Волині. 14.02.1995
- Войнарович А. Щастя вам! Голос Волині. 22.03.1995
- Комаровський В. Руки золоті. Голос Волині. 05.04.1995
- Войнарович А. Схід селища. Голос Волині. 19.04.1995
- Чернякова М. Дитячий садок “Лелека”. Голос Волині. 19.04.1995
- Логінова Л. Оповідь вечора “Спогади ветеранів”. Голос Волині. 17.05.1995
- Войнарович А. Він був партизаном. Голос Волині. 17.05.1995
- Войнарович А. Він був вивезений до Німеччини. Голос Волині. 17.05.1995
- Войнарович А. На війні як на війні. Голос Волині. 17.05.1995

- Войнарович А. Велика ціна перемоги. Голос Волині. 17.05.1995
- Войнарович А. Він пішов добровольцем. Голос Волині. 17.05.1995
- Войнарович А. Спогади ветеранів. Голос Волині. 31.05.1995
- Войнарович А. Будемо сподіватися. Голос Волині. 31.05.1995
- Войнарович А. Свято останнього дзвоника. Голос Волині. 07.06.1995
- Довбенко С. Перше десятиліття. Голос Волині. 28.06.1995
- Войнарович А. Чим живе сьогодні споживче товариство? Голос Волині. 28.06.1995
- Войнарович А. На нейтральній смузі. Голос Волині. 11.07.1995
- Курепа В. Володимир Ук. Голос Волині. 25.07.1995
- Диб'як Н. "Світло для тебе". Голос Волині. 25.07.1995
- Войнарович А. Мій перший дзвоник. Голос Волині. 13.09.1995
- Войнарович А. 10 років тому "Рівнесільмаш". Голос Волині. 27.09.1995
- Войнарович А. Така ця жінка. Голос Волині. 27.09.1995
- Войнарович А. Вихователі "Лелеки". Голос Волині. 11.10.1995
- Войнарович А. "Мій ангел – схимник і пустельник". Голос Волині. 11.10.1995
- Войнарович А. Наш хліб смачний! Голос Волині. 25.10.1995
- Войнарович А. "Я люблю всіх". Голос Волині. 13.12.1995
- Ромер А. Наши будні. Голос Волині. 13.12.1995
- Войнарович А. Щаслива людина. Голос Волині. 13.12.1995
- Войнарович А. Життя прожити – не поле перейти. Слово і час. 01.01.1998
- Войнарович А. Мить, яка визначає долю. Слово і час. 28.11.1998
- Войнарович А. Колюнчик. Слово і час. 13.08.1999
- Кохан В. "Рівнесільмаш": світло в кінці тунелю. Вісті Рівненщини. 24.09.1999
- Золота книга ділової еліти України. Презентаційний альманах у 4-х томах. Том 2. Київ, 2000, с. 214-215: Голова правління ВАТ "Рівнесільмаш" Кочмар Анатолій Семенович
- Павлусь О. Повинна запрацювати промисловість. Слово і час. 12.01.2001
- Боршкова Л. Що посієш... Слово і час. 05.10.2001
- Остапчук Л. Вчительська династія. Слово і час. 05.10.2001
- Гнатишін С. Сільмашівці освоюють нові модифікації. Слово і час. 18.01.2002
- Левчун Н. А мріяв служити на флоті. Слово і час. 15.02.2002
- Корніenko С. Зважте на досвід. Слово і час. 27.03.2002
- Лимич А. Торгова марка – квасилівська. Слово і час. 17.05.2002
- Гарматюк В. Квасилівський Івасюк. Слово і час. 24.05.2002
- Гнатишін С. "Еврика" з Ольгою Крет. Слово і час. 12.07.2002
- Давидчук Д. Кілька хвилин відвертості. Слово і час. 31.05.2002
- Гарматюк В. Самбістки з Квасилова – найсильніші в Україні! Слово і час. 13.02.2002
- Левчун Н. Юний Рембрандт із Квасилова. Слово і час. 17.01.2003
- Левчун Н. Її стихія – підприємництво. Слово і час. 07.03.2003
- Людвік В. Проблеми моїх виборців – мої проблеми. Слово і час. 18.07.2003
- Захарчук О. Чарівний світ вишивки. Слово і час. 21.11.2003
- Левчун Н. Про те, що хвилює... англійською. Слово і час. 14.03.2003

- Левчук В. “Діти з неблагополучних сімей...” Слово і час. 13.06.2003
Ярута М. Щоб розцвітали бруньки. Слово і час. 3.10.2003
Остапчук Л. Школо, знов до тебе лину. Слово і час. 27.02.2004
Копель В. “Лелека приносить здоров’я. Сім’я. 28.05.2004
Трубіціна Л. Покликання – вчитель. Слово і час. 03.09.2004
Козак В. Серб потрапив у аварію в Квасилові. Вільне слово. 03.11.2004
Вертелецька О. Вікторія – перемога. Слово і час. 3.12.2004
Лісовець В. Аби житлово-комунальна служба залишалася... Слово і час. 24.12.2004
Андріюк П. “Рівнесільмаш” – на шляху становлення. Слово і час. 24.09.2004
Мельничук Л. Добро, посіяне вчителькою. Слово і час. 23.01.2004
Остапчук Л. Школо, знов до тебе лину. 27.02.2004
Нонка М. Загартований війною. Слово і час. 18.02.2005
Нонка М. Запитам ринку праці підпорядковують навчальний процес.
Слово і час. 04.11.2005
Порадюк Т. У нас є ким пишатися. Слово і час. 18.11.2005
Вертелецька О. Присвятила життя мистецтву. Слово і час. 21.01.2005
Андріюк П. Із надією й оптимізмом. Слово і час. 23.09.2005
Малютіна К. Школа – це пристань і гавань... Слово і час. 04.03.2005
Лісовець В. Свято баскетболу в Квасилові. Слово і час. 18.11.2005
Цецик П. Труднощі “Житловик-1” уміє долати... Слово і час. 22.09.2006
Цецик П. Найцінніший із потенціалів – людський. Слово і час. 22.09.2006
Людвік В. Вмілий організатор, мудрий наставник... Слово і час. 08.12.2006
Кисільов А. Селище мос єдине, рідне й одвічне! Слово і час. 20.08.2007
Захарчук О. Матір ми називаємо святою. Слово і час. 01.06.2007
Нонка М. Ярмаркувати біля хати... Слово і час. 26.10.2007
Захарчук О. “Народні самоцвіти”. Слово і час. 30.11.2007
Рівне вечірнє. Електроенергію квасилівцям гарантують. 29.11.2007
Юркова О. Продано акції “Рівнесільмашу”. Голос України. 30.11.2007
Корнійчук О. Квасилівські спортсмени вшановані гідно. Вільне слово. 15.05.2007
Земляк С. Срібна мелодія останнього дзвоника. Слово і час. 01.06.2007
Нонка М. Стежками Петра Калнишевського. 30.11.2007
Корнійчук О. Квасилівські спортсмени вшановані гідно. Вільне слово. 15.05.2007
Нонка М. Поклали світ “на лопатки...”. Слово і час. 26.10.2007
Коба Д. Квасилівці завжди готові до змагань! 16.11.2007
Ольховик О. Вікторія Ганджук: сучасний “одяг”... 27.12.2007
Лісовець В. Осінній ярмарок у Квасилові. Слово і час. 24.10.2008
Кисільова В. Її величність жінка. Слово і час. 14.03.2008
Форманюк Т. Квітне земля талантами! 13.07. 2008
Цецик П. Острівець Європи... на околиці Квасилова. 04.04.2008
Кисільова В. Свято зі слезами на очах. Слово і час. 16.05.2008
Захарчук О. “Іменини книги”. Слово і час. 13.06.2008

- Поліщук О. Спортзал перетворився на завод. Літопис Заходу. 03.07.2008
- Биць Л. Квасилівський десант у Севастополі. Слово і час, 2008
- Коба Д. Борці з Квасилова – переможці! Слово і час. 04.04.2008
- Сніжна О. Квасилівці – переможці. Слово і час. 06.02.2009
- Сніжна О. Самбісти з Квасилова перемагають і в дзюдо. Слово і час. 20.02.2009
- Сніжна О. Спортивні новини. Слово і час. 27.02.2009
- Лимич А. Вона чекає на весну. Вісті Рівненщини. 05.03.2009
- Жильчук М. Є така галузь! Слово і час. 13.03.2009
- Кисільова В. Звучало Кобзареве слово. Слово і час. 20.03.2009
- Левчук В. Чверть століття без відпустки. Рівне вечірнє. 09.04.2009
- Лісовець В. Росте футбольна зміна. Слово і час. 08.05. 2009
- Захарчук О. Подорож до країни Читалії. Слово і час. 22.05.2009
- Лимич А. Завітаймо у “Будьмо”! Слово і час. 29.05.2009
- Премії – від врятованого від вогню заводу. Слово і час. 29.05.2009
- Лимич А. “Лелека” і випускний бал “лелеченят”. Слово і час. 05.06. 2009
- Шевчук Т. Із піснею по життю. Слово і час. 12.06.2009
- Долинка В. Слово про квасилівців. Слово і час. 12.06.2009
- Земляк С. Справа життя. Слово і час. 25.09.2009
- Лісовець В. День адміністрації. Слово і час. 11.12.2009
- Пасека Р. “Скажемо курінню – ні!” Слово і час. 27.11.2009
- Коба Д. Всеукраїнський турнір у Квасилові. Слово і час. 01.01.2010
- Земляк С. Дмитро Крет. Слово і час. 15.01.2010
- Федитник А. Номінант на звання “Герой-рятувальник року”. Слово і час. 12.02.2010
- Сніжна О. Самбісти перемагають і в дзюдо! Слово і час. 19.02.2010
- Шарманський Ю., Мельничук М. Як зробити Будинок культури прибутковим? День. 23.02.2010
- Кисільова В. Афганські рани. Слово і час. 23.02.2010
- Сніжна О. Не має значення, кого і де перемагати! Слово і час. 26.02.2010
- Цимбалюк Є. Ще курсант, а вже герой. Вільне слово. 02.03.2010
- Лісовець В. Передвеликодні торги в Квасилові. Слово і час. 02.04.2010
- Комаровський В. Квасилів заждався другого дихання. Вільне слово. 10.06.2010
- Зайцева А. Пошанований англійською королевою. Вісті Рівненщини, 2010
- Земляк С. Неспокійний душою. Слово і час. 11.06.2010
- Микитюк Н. Молодь обирає... Слово і час. 18.06.2010
- Земляк С. Миколі Кобі – шістдесят! Слово і час. 17.09.2010
- Федас С. “Рівнесільмаш” і далі випускатиме причепи та автокормози. 14.10.2010
- Ісаєва Т. Щаслива жінка не рахує літ. Вісті Рівненщини, 2010
- Дем’янчук О. Від села до села. Вісті Рівненщини, 2010
- Дем’янчук О. Повернення до отчого дому. Вісті Рівненщини. 11.11.2011

“ХРОНІКА КВАСІЛОВА”

1870–1873. Перший староста Квасілова Франтішек Райх.

1873–1875. Другий староста Квасілова Ян Зах.

Третій староста Квасілова Йозеф Земан недобув свій термін до кінця, відмовився через те, що йому запропонували місце пивовара у Києві.

1881 рік. Приїхав з Чехії Йозеф Земан, племінник співучасника засновника Квасілова.

Почали будувати пивзавод.

1882. Приїхав у Квасілов Антонін Яндур. На ріці Устьє збудував млин. Спочатку він працював як водяний, потім був паровий аж до пожежі. На цьому місці був побудований канатний завод, який проіснував до 1919 року.

1883. Знову приїхав новий поселенець Ярослав Сваровський. Він купив собі невелике місце поблизу Данова, збудував собі будиночок і зайнявся слюсарною справою. Приймав учнів, котрих ставало все більше і більше. Майстерня стала розростатися.

15.07.1888 року. У день весілля Владіміра Сваровського квасіловські Чехи, з Гульчі та інші прийняли православну віру.

1892. Я. Сваровський побудував біля майстерні ливарний цех. Зростання ливарно-механічного заводу збільшував син Владімір. У наш час це велике виробництво (1929 р.).

Великі переміни в господарстві, в житті поселенців викликало вирощування хмелю. У той час Квасілов був найбільшим селом з вирощування і обробки хмелю в усій Росії.

1895. Закінчено будівництво собору св. Петра і Павла.

1908 рік. Квасілов вирощував у рік близько 3–4 тисячі центнерів хмелю (50 кг). Середня ціна хмелю до 1928 року становила 15–17 золотих карбованців за 1 пуд (16 кг), а в 1911 році була 150 золотих карбованців за 50 кг.

Незважаючи, що в Шпанові був побудований цукровий завод, який приймав цукровий буряк звідусіль й на станції Здолбунів, ніхто вже не хотів вирощувати його, усе повинно було уступити всемогутньому хмелю. Вирощування хмелю з великим розмахом стало сприяти зростанню і багатству Квасілова.

1906. Поселенці почали добиватися, щоб зробити в Квасілові зупинку поїзда.

1918. Поселенці добилися зупинки поїздів.

У травні 1923 року було дозволено повну зупинку і була збудована маленька залізнична станція, але дуже важлива для села. Вона існує й донині.

Із травня 1926 року в Квасілові почали редагувати щотижневик “Глас Волині”.

15 травня 1929 року Квасілов отримав свою пошту. Були збудовані найбільші на Волині сушки для хмелю.

1930. Почалося будівництво шосейних доріг Рівне–Квасилів, Здолбунів–Гульча–Острог.

Переклад з чеської Йозефа Нагловського.

*Взято з “Хроніки Квасилова”, друкарня “Глас Волині”,
с. Квасілов, 1929 рік.*

ЗМІСТ

Квасилів у ХХІ ст.

ПУБЛІКАЦІЇ В ПРЕСІ (1998, 2000-2010 рр.)	4
ПРОГРАМА економічного та соціального розвитку сім'ї Квасилів на 2010 рік	87
Адміністративний устрій	107
ПРОМИСЛОВІСТЬ І ВИРОБНИЦТВО	
ВАТ “Рівнесьмельмаш”	111
СП “Роланд-Україна”	219
ЗАТ “Західпиво”	227
Квасилівський пивзавод	228
Хмелефабрика	234
Завод комунального обладнання (ВАТ “КЗКУ”)	237
ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНЕ ГОСПОДАРСТВО	
Підприємство “Житловик-1”	245
ОСВІТА	
ДНЗ “Білочка”, “Лелека”	257
НВК “школа-ліцей”	289
Квасилівський професійний ліцей	332
КУЛЬТУРА	
Квасилівський Будинок культури	361
Квасилівська публічно-шкільна бібліотека	373
Квасилівська ДМШ	380
ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І СПОРТ	381
МЕДИЧНІ ПОСЛУГИ	
Квасилівська лікарська амбулаторія	401
ЦЕНТР СССДМ	
НАШ САЙТ. Новини	408
Новини з Інтернету	409
Публікації з газети “Тиждень”	425

ПРАВОПОРЯДОК	438
Опорний пункт міліції	438
РЕЛІГІЯ	439
ПЕРЕЛІК ПДПРИЄМСТВ, ЗАКЛАДІВ ХАРЧУВАННЯ, ТОРГІвлІ ТА ПОСЛУГ НА ТЕРИТОРІЇ КВАСИЛІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ (<i>ФОТО</i>)	441
ПЕРСОНАЛІЇ	454
ФОТОГАЛЕРЕЯ: Квасилів	469
Використана література	481
Список публікацій	482
“Хроніка Квасілова”	487

**Упорядник книги складає велику подяку
за фінансову підтримку видання «Квасилів: фрагменти історії»,
яку надали:**

Крет Д.Ф.	Курепа С.В.	Шуст А.І.
Вєтров В.В.	Павловська Т.С.	Нікітюк М.В.
Семенюк В.В.	Патаєвич Р.Є.	Ковальчук О.С.
Процишин Ю.І.	Пісак В.В.	Янчевська Т.Р.
Лимич А.І.	Паридуда М.П.	Процо Б.Й.
Кочмар А.С.	Павлусь О.Р.	Потоцька І.Є.
Жильчук М.М.	Грицюк Г.М.	Потоцька В.О.
Савчук О.Л.	Козак Е.О.	Підгайська О.П.
Вацатко Я.В.	Козак І.О.	Панчук Л.В.
Калинович Л.В.	Арєшина Н.В.	Слонець Т.В.
Лисак О.М.	Чмир Л.О.	Ковальчук М.П.
Людвік В.В.	Прокасєв А.В.	Єфімчук Б.В.
Захарчук О.В.	Коба М.П.	Васильчук О.В.
Нечай І.В.	Чиж Л.Г.	Ковтун Л.М.
Литвина Т.Г.	Янчук В.В.	Лєкарєва Н.І.
Шнайдер В.Г.	Андріюк О.М.	Хведчук В.О.
Шнайдер О.Г.	Турчин С.А.	Бурчак О.Є.
Диб'як М.В.	Турчин А.Ф.	Шпинта А.Є.
Волянський В.І.	Левандовська Г.Г.	Демидюк О.
Собчук М.В.	Мельничук О.І.	Марченко М.І.
		Басараб Р.І.

**Особлива подяка за духовну підтримку –
дононці Процишиній (Войнарович) Т.В.
та видавництву «Волинські обереги» (директор Власюк Т.О.).**

ІСТОРИКО-ПУБЛІЦИСТИЧНЕ ВИДАННЯ

КВАСИЛІВ: ФРАГМЕНТИ ІСТОРІЇ

Том II

Літературний редактор та упорядник

Анна Лимич (Войнарович)

Набір тексту

Анна Лимич (Войнарович)

Олександр Коршак

Коректори

Любов Дейнека

Анна Лимич

Дизайн обкладинки, комп'ютерна обробка фото,

оригінал-макет та верстка

Віталій Власюк

Підписано до друку 23.03.2012 р. Формат 70x100 1/16.

Гарнітура «Times». Друк офсет. Ум. друк. арк. 39,67. Наклад 150 пр. Зам. 73.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;

e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта

видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».